

Από τις στάχτες του Βερολίνου Στην ...«Παγκοσμιοποίηση»

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ – ΑΘΗΝΑΙ 2008

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λαός χωρίς μνήμη δεν έχει ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον. Τι συμβαίνει όμως στην περίπτωση, κατά την οποία η κυρίαρχη δύναμη φροντίζει με επιμέλεια η μνήμη αυτή να είναι συσκοτισμένη ή ακόμη και εντελώς στρεβλωμένη;

Στην τελευταία του εργασία πριν τον θάνατό του ο αείμνηστος Παναγιώτης Κονδύλης, εργασία που είχε τίτλο «Από τον 20° αιώνα στον 21° Αιώνα» τονίζει στο εισαγωγικό κείμενο της θαυμαστής πνευματικής του εργασίας:

«Σε κάθε εποχή η ιδεολογία του νικητή καθίσταται για τους νικημένους ερμηνεία της πραγματικότητας, δηλαδή η ήττα τους επισφραγίζεται με την αποδοχή της οπτικής του νικητή». Παναγιώτης Κονδύλης «Από τον 20° στον 21° αιώνα» εκδόσεις ΘΕΜΕΛΙΟ.

Αυτό το οποίο ο Παναγιώτης Κονδύλης αποδίδει με τις λέξεις «ερμηνεία της πραγματικότητας» δεν είναι τίποτε άλλο από αυτήν την ίδια την γνώση και την διδασκαλία της Ιστορίας σύμφωνα με το δίκαιο του νικητή. Από την άλλη πλευρά η αποδοχή αυτής της «πραγματικότητας» δεν είναι τίποτε άλλο από την τελική αποδοχή της ήττας μίας ολόκληρης ιδεολογίας. Όσο λοιπόν υπάρχουν άνθρωποι που αρνούνται την κυρίαρχη ψευδο-ιστορική αλήθεια του συστήματος, τόσο θα υπάρχει και αντίσταση και κατά τούτο μπορείτε να θεωρήσετε το βιβλίο αυτό ΑΙΡΕΤΙΚΟ ως προς την κυριαρχούσα «political correct» άποψη των ημερών μας.

Ιχνηλατώντας τις αιμάτινες μνήμες του παρελθόντος, θα επιχειρήσω να ρίξω φως σε κάποια θέματα τα οποία στην πραγματικότητα παραμένουν άγνωστα για τον σύγχρονο άνθρωπο. Δεν φιλοδοξώ να είναι η εργασία αυτή ένα εγχειρίδιο ιστορικό. Θα μου ήταν αρκετό να σπείρω την αμφιβολία ενάντια στα κυρίαρχα δόγματα της «ερμηνείας της πραγματικό-

τητας» σύμφωνα με την οπτική των νικητών.

Αφορμή για την συγγραφή του κειμένου αυτού μου δόθηκε πριν από δύο σχεδόν χρόνια, όταν συνέβησαν τα δραματικά γεγονότα του Λιβάνου, το θέρος του 2006. Για ποιον λόγο θα αναφερθώ στην συνέχεια. Πριν από αυτό όμως, το ερώτημα που τίθεται είναι: Ενδιαφέρει το κοινό το τι συνέβη στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, στον οποίον, ως γνωστόν, ενεπλάκη και η Πατρίδα μας με τραγικές συνέπειες; Ενδιαφέρει η προσωπικότητα του πρωταγωνιστού κατά την άποψη και όχι μόνον του γράφοντος, του πολέμου αυτού, του Αδόλφου Χίτλερ; Καθώς φαίνεται ενδιαφέρει. Αυτό αποδεικνύεται τόσο από τους εμπόρους των δημοσίων θεαμάτων, οι οποίοι διαρκώς παράγουν κινηματογραφικές ταινίες, μυθιστορήματα, τηλεοπτικές σειρές με θέμα τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Χίτλερ, όσο και από την συγκεκριμένη χωρίς παρέκκλιση κατεύθυνση και πολιτική οτόχευση, την οποίαν έχουν όλα αυτά τα έργα. Δεν είναι επίσης χωρίς σημασία το γεγονός ότι η παγκόσμια εξουσία, γιατί υπάρχει παγκόσμια εξουσία τουλάχιστον στο τμήμα εκείνο του κόσμου, το οποίο βρίσκεται υποτεταγμένο στο δυτικό καπιταλιστικό σύστημα, δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για ότι γράφεται για την περίοδο αυτή και είναι ιδιαίτερα αυστηρό έως εξοντωτικό απέναντι σε όποιον τολμήσει να γράψει το οτιδήποτε αντίθετο με την «ιστορική» άποψη, την οποία έχει επιβάλει σαν απόλυτη αλήθεια μετά το 1945.

Μη ξεχνάτε ότι από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι τις ημέρες μας έχουν περάσει 62 ολόκληρα χρόνια και όμως το ενδιαφέρον παραμένει ακέραιο και εμπορικά εκμεταλλεύσιμο. Ελάχιστες ταινίες και ελάχιστα ιστορικά έργα γραφτήκανε για τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο οποίος υπήρξε επίσης εξαιρετικά φονικός και άλλαξε και αυτός δραματικά τότε τον κόσμο. Μία μόνο περίπτωση ανδρός της νεωτέρας Ιστορίας υπάρχει (εκτός του Αδόλφου Χίτλερ) με την οποία ασχολήθηκαν τόσο πολύ, τόσα πολλά χρόνια μετά τον θάνατο του και αυτός ήταν ο Μέγας Ναπολέων, τον οποίον επίσης παρουσίασαν οι νικητές του σαν ένα αιμοσταγές τέρας, σαν έναν βάρβαρο κατακτητή χωρίς κανένα ηθικό περιεχόμενο. Ο Ναπολέων όμως κρατήθηκε ριζωμένος βαθιά στην καρδιά ε-

νός μεγάλου τμήματος του Γαλλικού Έθνους και είχε και επετράπη να έχει και υπερασπιστές. Ο Χίτλερ όμως, όχι! Διαφορετικές βέβαια και οι εποχές. Τότε απλά έγραφαν ένα άρθρο σε έναν περιορισμένο αριθμό γαλλικών εφημερίδων, τις οποίες διάβαζαν ελάχιστες χιλιάδες άνθρωποι, τότε δεν υπήρχε ραδιόφωνο, τηλεόραση και διαδίκτυο και η υπεράσπιση της επικίνδυνης μνήμης του Μεγάλου Κορσικανού ήταν ανώδυνη για τους επικυρίαρχους. Σήμερα τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Γράφοντας τον πρόλογο του βιβλίου αυτού, τέλη Οκτωβρίου του έτους 2007, διαβάζω την απόλυτα σχετική με τα παραπάνω είδηση:

«Ισπανία, Εκδόθηκε ο συγγραφέας Gerd Honsik στην Αυστρία: εκδόθηκε από την Ισπανία για να αντιμετωπίσει τις κατηγορίες άρνησης της ύπαρξης του «Ολοκαυτώματος», διότι φέρεται να δήλωσε πως δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ θάλαμοι αερίων.

Ο Gerd Honsik, 65 ετών, μεταφέρθηκε με πτήση από τη Μαδρίτη στη Βιέννη για να εκτίσει ποινή φυλάκισης δεκαοκτώ μηνών εξαιτίας πρότερης καταδίκης του 1992. Παράλληλα θα δικαστεί στις 3 Δεκεμβρίου για νεώτερα κείμενα του, που αποδεικνύουν ότι είναι "αμετανόητος αντισημίτης". Ο Honsik συνελήφθη στις 23 του Αυγούστου στην πόλη της Μαλάγας κατόπιν εντάλματος της Europol που προήλθε από το γραφείο ενός εισαγγελέα της Βιέννης, που ζητούσε την έκδοση του.

Ο Honsik διέφυγε στην Ισπανία μετά από καταδίκη του το 1992 στην Αυστρία όπου του επιβλήθηκε ποινή ενάμιση έτους φυλάκισης έτη διότι «δικαιολογούσε τον Χίτλερ και το Γ Ράιχ». Η Αυστριακός υπουργός δικαιοσύνης Maria Berger εξέφρασε τη «μεγάλη της χαρά εξαιτίας της αποτελεσματικότητας του εντάλματος σύλληψης, το οποίο ασχολήθηκε άμεσα με αυτόν τον νεοναζί». Μεταξύ 1986 και 1989, ο Honsik δημοσίευε γραπτά του που αμφισβητούσαν την δολοφονία εκατοντάδων χιλιάδων εβραίων στο Αουσβιτς και σε άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης κατά τη διάρκεια του Β' Π. Π. Ο ίδιος επίσης ξεσκέπασε με έρευνες του, τα «τεχνάσματα» του «κυνηγού» Σίμον Βίζενταλ. Οι αρχές της Αυστρίας έχουν δηλώσει πως ο συγγραφέας είναι ύποπτος

για παρόμοια «εγκλήματα», δεδομένου ότι η Αυστρία θέσπισε σαν ποινικά κολάσιμη την πράξη αυτή μόλις το 1992.»

Η περίπτωση του Αυστριακού αυτού συγγραφέως δεν είναι η μοναδική και δεν είναι και υπερβολική σε σύγκριση με άλλες. Μετά από 15 ολόκληρα χρόνια εκδόθηκε από την Ισπανία στην Αυστρία για μια ποινή μόλις 18 μηνών και επειδή είχε γράψει απλά κάποια άρθρα, με τα οποία αμφισβητούσε την εκδοχή της ιστορίας που είχαν επιβάλει οι νικητές! Μάλιστα τα άρθρα αυτά τα είχε γράψει το 1989, δηλαδή τρία ολόκληρα χρόνια πριν θεσπιστεί νόμος στην Αυστρία, ο οποίος να θεωρεί το περιεχόμενο των άρθρων του ποινικά κολάσιμη πράξη. Γεγονός που καταργεί μία από τις πλέον βασικές αρχές του δικαίου ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρχει ποινή άνευ νόμου! Ίδια περίπτωση και αυτή του Άγγλου ιστορικού Ντέιβιντ Ίρβινγκ, καθώς και του Γερμανού συγγραφέως 'Ερνστ Ζίντελ, τον οποίον μάλιστα εξέδωσε στην Γερμανία ο Καναδάς, όπου ζούσε τα 30 τελευταία χρόνια!

Τόσο πολύ ενοχλητικό είναι, λοιπόν, το να γράψει κανείς διαφορετικά την ιστορία από τον τρόπο που θέλουν σήμερα οι ισχυροί του κόσμου; Τόσο επικίνδυνο; Μα εάν είναι τόσο κραυγαλέα ψευδή αυτά, τα οποία γράφουν στα βιβλία τους οι διάφοροι Φωρισσόν, Ροζέ Γκαροντύ, Ζίντελ, Ίρβινγκ κ.α., τι πιο απλό από το να βάλουν τους έγκριτους ιστορικούς τους με τους σπουδαίους ακαδημαϊκούς τίτλους να τους απαντήσουν με επιχειρήματα στα επιχειρήματα και με γεγονότα στα «ψευδή» γεγονότα, τα οποία παραθέτουν στα βιβλία τους οι αναθεωρητές ιστορικοί. Αντ' αυτού όμως, κάνουν νόμους, δημιουργούν μέσα στον 21° αιώνα ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ ΓΝΩΜΗΣ και φυλακίζουν συγγραφείς!

Η συνήθης κατηγορία κατά των συγγραφέων, με την οποίαν διώκονται σαν αναθεωρητές της Ιστορίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είναι η άρνηση του «ολοκαυτώματος», η οποία και θεωρείται στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης (όχι ΑΚΟΜΗ στην Ελλάδα)... ποινικό αδίκημα! Είναι όμως μόνον η άρνηση του «ολοκαυτώματος», η οποία τους ενοχλεί;

Όχι βέβαια! Ακόμη και βιβλία, τα οποία είχαν εκδοθεί και πριν από την ίδρυση του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στην Γερμανία, όπως τα ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ, θεωρούνται παράνομα στις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης όπως η Γαλλία, η Γερμανία κ.α. Επιπλέον, ειδική νομοθεσία υπάρχει σε Ιταλία και Γερμανία, η οποία απαγορεύει την χρήση των συμβόλων του φασιστικού και του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος αντίστοιχα. Υπάρχει ειδικό άρθρο στα συντάγματα και των δύο αυτών χωρών και θεωρείται πράξη παράνομη η προσπάθεια ανασυστάσεως του εθνικοσοσιαλιστικού και του φασιστικού κόμματος αντίστοιχα. Επίσης, κάθε αναφορά στον παράγοντα φυλή είναι απαγορευμένη από την Ακαδημαϊκή «πολιτοφυλακή». Κάθε είδος ανθρωπολογικής έρευνας, η οποία δεν αφορίζει εξ αρχής τον διαχωρισμό των ανθρώπων σε φυλές απαγορεύεται. Πρόσφατα, ο κάτοχος βραβείου Νόμπελ καθηγητής Γουάτσον «λιντσαρίστηκε» από τα Μ Μ Ε της Δύσεως γιατί τόλμησε να διατυπώσει την άποψη ότι υπάρχουν γενετικές διαφορές μεταξύ Λευκών και Μαύρων εις ό,τι αφορά τον δείκτη της ευφυΐας τους.

Κάτι κρύβεται, λοιπόν, πίσω από αυτό το έντονο ενδιαφέρον για την δυσμενή προβολή και από την απαγόρευση της «άλλης» προβολής των γεγονότων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και του πρωταγωνιστού του Αδόλφου Χίτλερ! Ζούμε την εποχή μίας νέας «ιεράς εξετάσεως», εποχή κατά την οποία το ΑΠΟΛΥΤΟ ΔΟΓΜΑ λέγεται ολοκαύτωμα και αντιφασισμός με την ευρεία έννοια του όρου. Παρ' όλα αυτά υπάρχει έντονο ενδιαφέρον χωρίς αμφιβολία για ό,τι συνέβη στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου. Χαρακτηριστικό του ενδιαφέροντος αυτού είναι το παρακάτω, το οποίο έγραψε η εφημερίδα «ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ» στις 21 Οκτωβρίου του έτους 2007, σχολιάζοντας τις προσφορές των εφημερίδων:

«Ανοίγω μια παρένθεση για να επισημάνω το εξής: άμα δει κανείς μόνο τα τρέιλερ πολλών εφημερίδων θα νομίσει ότι μπήκε στη μηχανή του χρόνου και είμαστε ξανά στον Β' Παγκόσμιο! Ρε μανία με τα DVD για τον Χίτλερ! Τύφλα να 'χει η Λένι Ρίφενσταλ, η προσωπική σκηνοθέτιδα του Αδόλφου, που του έκανε... τον Μπιρσίμ στους Ολυμπιακούς

του 1936 και γύρισε ταινίες-σταθμούς όπως «ο Θρίαμβος της θέλησης» κλπ. Ούτε... βοηθός παραγωγής δεν θα ήταν σήμερα καθότι... Αν δεν με απατά η μνήμη μου, το «Παρασκευή» έδινε δυο-τρεις μήνες ολόκληρη την τηλεβιογραφία του Φίρερ. Πλάκωσε μετά η «Καθημερινή» με όλες τις μάχες κλπ. και, για να μη μείνει κανείς με ιστορικά κενά στη μόρφωση του, ήρθε ο «Επενδυτής» με το πολύ αξιόλογο «Χίτλερ και Σπέερ» σε δύο συνέχειες».

Επανέρχομαι οτο αρχικό, στην αφορμή για την συγγραφή αυτού του κειμένου, η οποία δεν ήταν άλλη από τα τραγικά γεγονότα του Λιβάνου του 2006. Πόσο μάλλον που σε ένα από τα κείμενα που χρησιμοποιείται ως μία από τις βασικές πηγές αυτής της εργασίας (στην πολιτική διαθήκη του Χίτλερ), υπάρχουν αρκετές αναφορές από τον ίδιο τον Χίτλερ ότι έπρεπε να συμμαχήσει με το Ισλάμ στον πόλεμο του για την παγκόσμια κυριαρχία. Το Ισλάμ, το οποίο σήμερα αποτελεί τον βασικό πυλώνα της αυτοκρατορίας του «κακού» σύμφωνα με την χοντροκομμένη προπαγάνδα του αφέντη της «παγκοσμιοποίησης». Το 2006, λοιπόν, η Πολεμική Αεροπορία του Ισραήλ βομβάρδισε αμάχους, φθάνοντας στο σημείο μάλιστα να χρησιμοποιήσει και βόμβες λευκού φωσφόρου, οι οποίες σκοτώνουν τον άνθρωπο με έναν τρόπο κτηνώδη και βασανιστικό. Οι βομβαρδισμοί αυτοί προκάλεσαν μεγάλη αγανάκτηση και σε πολλούς κονδυλοφόρους της Δύσεως, όπου ψευτοζεί κάποια μορφή ελεγχόμενης ελευθερίας. Τότε, τόσο το Ισραήλ, όσο και επιφανείς σιωνιστές, οι οποίοι ζουν σε διάφορες χώρες του κόσμου, έσπευσαν να κατηγορήσουν τους κατηγόρους του Ισραήλ για αντισημιτισμό... Τότε, θυμήθηκα ένα απόσπασμα από τις σημειώσεις Μπάρμαν ή όπως αλλιώς ονομάστηκε «Πολιτική Διαθήκη», από όπου και τα παρακάτω:

Αδόλφος Χίτλερ, 13 Φεβρουαρίου του 1945: «...Εάν χάσω τον πόλεμο, αυτό δεν σημαίνει με κανένα τρόπο πως ο θρίαμβος των εβραίων είναι εξασφαλισμένος, γιατί τότε θα φάνε οι ίδιοι το κεφάλι τους. Θα γίνουν τόσο αλαζόνες, που θα προκαλέσουν μια βίαιη αντίδραση εναντίον τους...

Ο πανούργος, ντροπαλός Εβραίος θα εξαφανιστεί και θ' αντικατασταθεί από έναν Εβραίο ματαιόδοξο και κομπορρημονούντα... Δεν υπάρχει λοιπόν κίνδυνος να εξαφανισθεί ο αντισημιτισμός, αφού οι ίδιοι οι εβραίοι από μόνοι τους θα ρίχνουν λάδι στην φωτιά του και θα φροντίζουν να είναι πάντοτε καλά τροφοδοτημένη».

Κύμα «αντισημιτισμού» λοιπόν με αφορμή την δολοφονία αμάχων με τρόπο φρικτό και απαγορευμένο, με βόμβες λευκού φωσφόρου, γεγονός που παραδέχθηκε και το ίδιο το Ισραήλ, το οποίο ισχυρίστηκε ότι χρησιμοποίησε τις βόμβες αυτές ως... φωτιστικά μέσα στον χώρο των πολεμικών επιχειρήσεων!

Δύο χρόνια μετά (Μάρτιος του 2008), όταν και γίνονται οι τελικές διορθώσεις αυτού του κειμένου νέα δραματικά γεγονότα λαμβάνουν χώρα στην Λωρίδα της Γάζας. **Ο υπουργός Υγείας της Παλαιστίνης, Μπάσεμ Νάιμε, καταγγέλλει ότι ο Ισραηλινός στρατός χρησιμοποίησε κατά τις τελευταίες επιθέσεις του στη Λωρίδα διαφορετικό οπλισμό από τον συνηθισμένο, πολύ πιθανόν απαγορευμένο από τις διεθνείς συνθήκες.** "Χρησιμοποιούν κάτι καινούργιο. Η πλειονότητα των τραυματιών που έφτασαν στο νοσοκομείο Σίφα της πόλης της Γάζας κατά τη διάρκεια της ισραηλινής επίθεσης πριν από 3 βδομάδες - κατά την οποία σκοτώθηκαν 131 Παλαιστίνιοι και κάπου 370 τραυματίστηκαν - "έχουν εγκαύματα και εσωτερικές βλάβες στα όργανα τους. Πιστεύουμε ότι είναι όπλα που χρησιμοποιήθηκαν επίσης στο νότιο Λίβανο" κατά τη διάρκεια της επίθεσης εναντίων των Σιιτών μαχητών της Χεζμπολάχ, μεταξύ Ιουλίου και Αυγούστου του 2006», **δήλωσε ο Νάιμε. Σε εκείνον τον πόλεμο, κατά τον οποίο σκοτώθηκαν περισσότεροι από χίλιοι Λιβανέζοι/ες - στην πλειονότητα τους άμαχοι - και 134 Ισραηλινοί, βασικά στρατιώτες, τα ισραηλινά στρατεύματα χρησιμοποίησαν βόμβες διασποράς και λευκού φωσφόρου, χημικό όπλο γνωστό ως το "νέο ναπάλμ" η χρήση του οποίου εναντίον ανθρώπων απαγορεύεται, σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη.** Απέναντι σε αυτήν την τόσο σοβαρή καταγγελία για μια ακόμη φορά η «πολιτισμένη» Δύση σιωπά και οι Ηνωμένες Πολιτείες σπεύδουν να δηλώσουν την συμπαράσταση τους στο Ισραήλ...

Το βιβλίο αυτό θα επιχειρήσει να προσεγγίσει την ιστορική αλήθεια για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με έναν τρόπο διαφορετικό από αυτόν που γνωρίζετε μέσα από την Ιστορία, που έχει επιβάλλει η παγκόσμια εξουσία σύμφωνα πάντοτε με το δίκαιο των νικητών και κυρίως από την μαζική προπαγάνδα που επί 60 χρόνια συστηματικά καλλιεργείται από εφημερίδες, τηλεοπτικούς σταθμούς και την βιομηχανία του θεάματος που λέγεται κινηματογράφος.

Ο τίτλος της εργασίας αυτής είναι «Από τις στάχτες του Βερολίνου στην παγκοσμιοποίηση» και αυτό γιατί προσπαθεί να προσεγγίσει την αλήθεια των ιστορικών γεγονότων μέσα από δύο οριακές ιστορικές στιγμές. Αφ' ενός μεν την οριστική πτώση του Εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος τον Απρίλιο του 1945, αφ' ετέρου δε την σημερινή πραγματικότητα της «νέας τάξεως» πραγμάτων, που αποτελεί η περίφημη «παγκοσμιοποίηση».

Μέσα από τα κεφάλαια του βιβλίου αυτού θα διαβάσετε πως έβλεπε τον κόσμο ο πρωταγωνιστής του Β' Παγκοσμίου Πολέμου Αδόλφος Χίτλερ λίγο πριν την πτώση. Με στοιχεία τα οποία θα σας παρατεθούν, θα αντιληφθείτε ότι ήταν ένας πόλεμος ιδεολογικός, ο οποίος καθόρισε το μέλλον του κόσμου μέχρι και τις ημέρες μας. Επίσης, υπάρχει εκτενής αναφορά για τον ρόλο της Ιταλίας, της Ισπανίας, της Γαλλίας του Βισύ και της Ιαπωνίας στην διάρκεια αυτού του πολέμου. Θα εξετάσει τις σχέσεις του Χίτλερ με την δεξιά και την αστική τάξη της Γερμανίας. Ιδιαίτερη αναφορά υπάρχει στην εκστρατεία κατά της Ελλάδος καθώς και στην πολιτική που άσκησε η Γερμανία σαν δύναμη κατοχής. Στις θέσεις του Αδόλφου Χίτλερ και του Εθνικοσοσιαλισμού για τον παγκόσμιο εβραϊσμό. Ακόμη, θα δούμε πως έβλεπε ο Αδόλφος Χίτλερ λίγο πριν το τέλος το μέλλον του κόσμου.

1.
ADOLF HITLER 1945
Λίγο πριν πέσει το «Κάστρο - Βερολίνο»

«...Οι τοίχοι του Βερολίνου τις ημέρες εκείνες ήταν γεμάτοι αφίσες με το σύνθημα «Τα τείχη πέφτουν - η καρδιά μας όμως όχι». Πιστός στο πνεύμα του Λαού του ο Φύρερ τίμησε στο ακέραιο τις γραμμένες με αίμα αυτές λέξεις, αποδεικνύοντας πως αυτό που μετρά πάνω απ' όλα στην Ιστορία είναι το παράδειγμα.»

Τα αρχεία Μπάρμαν και η Πίστη στο Μέλλον. Το επικό φινάλε και οι τελευταίες εβδομάδες στο Μπούνκερ. Ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε ο πρωταγωνιστής της Ιστορίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Περισσότερα βιβλία έχουν γραφτεί για τον Χίτλερ από όλα όσα έχουν γραφεί συνολικά για Στάλιν, Ρούζβελτ, Τσώρτσιλ, Ντε Γκωλ, Μουσολίνι και Μάο! Ο «παρανοϊκός» Χίτλερ. Ψυχιατρικές μελέτες των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών από το 1943. φιλολογία περί της εβραϊκής καταγωγής του. Καρλ Γιουνγκ: Η δύναμη του Χίτλερ δεν είναι πολιτική... Μεταφυσικές προσεγγίσεις. Εκθέσεις του FBI του 1952 ότι ο Χίτλερ ζούσε στην Λατινική Αμερική. Επανάσταση ενάντια σε διαφωτισμό και ορθολογισμό. Το μυστήριο Μπόρμαν. Ο αρχαίος κόσμος και η βιομηχανική επανάσταση. Από το Βερολίνο του 1945 ξεκινάει η ιστορία του σήμερα.

Υπάρχει ένα βιβλίο, το οποίο κυκλοφόρησε από γνωστό ελληνικό οίκο στην ελληνική γλώσσα στα μέσα περίπου της δεκαετίας του '60 με τον τίτλο «ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ».Τα όσα αναφέρει το βιβλίο αυτό είχαν δημοσιευτεί επίσης σε συνέχειες με τον τίτλο «Σημειώσεις Μπάρμαν», ο οποίος κατά την γνώμη μου είναι και πλέον ακριβής γύρω στα 1966 από μια μηνιαία εφημερίδα.

Η πρώτη έκδοση του βιβλίου αυτού έγινε στην αγγλική γλώσσα. Συγκεκριμένα εκδόθηκε στο Λονδίνο το 1961 με τον τίτλο. «THE **TESTAMENT OF ADOLF HITLER. THE HITLER - BORMAN DOCUMENTS».** Η εγκυρότης του βιβλίου είναι δεδομένη. Οι περισσότεροι συγγραφείς την αποδέχονται ανεπιφύλακτα. Χαρακτηριστικά ο Τζων Λούκατς στο βιβλίο του «Ο ΧΙΤΛΕΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» παραθέτει αυτούσια αποσπάσματα του κειμένου αυτού, γράφοντας χαρακτηριστικά: **«στα αρχεία Μπάρμαν υπάρχουν τα εξής λόγια του Χίτλερ στις 13 Φεβρουαρίου 1945...».** Η εγκυρότηςτου κειμένου προκύπτει επίσης τόσο από τον βαθύ μελετητή της Ιστορίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου Ντέιβιντ Ίρβινγκ, όσο και από πλήθος άλλων ιστορικών, οι οποίοι το χρησιμοποιούν ως πηγή. Προκύπτει ακόμη και από την διασταύρωση ιστορικών στοιχείων από διαφορετικές πηγές, όπως επί παραδείγματι από τα απομνημονεύματα του ιδιαίτερου γραμματέως του Ρίμπεντροπ, Ράινχαρτ Σπίτζι, στο σημείο εκείνο των απομνημονευμάτων του, εις το οποίο αναφέρεται στην αρνητική γνώμη του Χίτλερ για τον Φράνκο και το καθεστώς του. Το ίδιο ακριβώς γράφεται με άλλα λόγια και στην «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ» ή άλλως εάν θέλετε στις «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΜΠΟΡΜΑΝ».

Η «Πολιτική Διαθήκη» είναι ένα κείμενο εντυπωσιακό, το οποίον περιέχει τις σκέψεις και τις απόψεις του Φύρερ της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας για το μέλλον του κόσμου. Σκέψεις και απόψεις, οι οποίες σήμερα 62 χρόνια μετά έχουν εν πολλοίς επαληθευθεί από την ίδια την πραγματικότητα. Η οξύτητα του πνεύματος, όμως, και η σχεδόν ενορατική προφητική διάνοια του Αδόλφου Χίτλερ σε κάποιες τουλάχιστον περιπτώσεις συσκοτιζότανε από το πάθος του ρομαντικού επαναστάτη, που ένοιωθε χρέος του να μεταδώσει στις επόμενες γενιές την Πίστη στο μέλλον ακόμη και εκείνες τις έ-

σχατες τραγικές και επικές στιγμές, στιγμές που θύμιζαν το Λυκόφως των Θεών του Βαγκνερικού δράματος, που ήταν τελικά το Λυκόφως των Θεών της Άασγκαρντ της Εθνικοσοσιαλιστικής Ευρώπης.

Δεν αποτελεί, παρ' όλα αυτά το κείμενο της «Πολιτικής Διαθήκης» μιαν διαθήκην υπό την πλήρην και ακριβήν έννοια των λέξεων, «Διαθήκη» άλλωστε προς ποίον και γιατί. Ήταν απλά οι τελευταίες του σκέψεις, οι στρατηγικές, γεωπολιτικές και ιδεολογικές του παρακαταθήκες, παρακαταθήκες οι οποίες προέκυψαν όχι από μια μελέτη θεωρητική, αλλά μέσα από τις φλόγες της μάχης, μέσα από το πάθος ενός γιγάντιου αγώνα για την κοσμοκρατορία.

Ο αρχικός σκοπός του βιβλίου αυτού, που είναι το πρώτο στην σειρά «ΑΝΤΙ-ΙΣΤΟΡΙΑ», ήταν να ασχοληθεί αποκλειστικά και μόνο με το κείμενο της «Πολιτικής Διαθήκης». Μοιραία όμως, ξέφυγε από τον σκοπό αυτό, αφού υποχρεωτικά θα έπρεπε να αναζητηθούν τα ιστορικά εκείνα στοιχεία για τα όσα ο Αδόλφος Χίτλερ αναφέρει σχετικά με την περίοδο των ετών 1933-1945, καθώς επίσης και να εξετασθεί το κατά πόσον αυτά τα οποία προέβλεψε από το Μπούνκερ του Βερολίνου στα 1945 έγιναν πραγματικότητα στα χρόνια τα οποία ακολούθησαν. Επιβάλλεται να εξετασθούν οι ιστορικές πηγές για τα όσα αναφέρονται στις «Σημειώσεις Μπάρμαν» και επιβάλλεται επίσης και μία άποψη και μία λογική επεξεργασία των δεδομένων πέρα από την προπαγάνδα και το «δίκαιο» των νικητών. Θα επιχειρήσω, λοιπόν, πρωταρχικά να επιλέξω αυτά τα οποία θεωρώ σημαντικά και κρίσιμα από το εν λόγω κείμενο, να προσεγγίσω την σκέψη του Αδόλφου Χίτλερ εκείνην την δεδομένη χρονική περίοδο, όταν τα πάντα είχαν χαθεί, όταν μέσα στο Κάστρο-Βερολίνο ο Φύρερ της Εθνικοσοσιαλιστικής Νέας Ευρώπης ετοίμαζε με συνέπεια το τέλος του, ένα τέλος αντάξιο ενός Βαγκνερικού φινάλε. Καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι το σύνολο των εγγραφών αυτών, τα οποία αποκαλούνται «Πολιτική Διαθήκη» ή «Σημειώσεις Μπάρμαν», εάν θέλετε εγράφησαν τον Φεβρουάριο του 1945 λίγο μετά την αποτυχία της αντεπιθέσεως στις Αρδέννες και ενώ είχε ξεκινήσει κατ' ουσίαν η Σοβιετική επίθεση προς την πρωτεύουσα του Ράιχ. Ολόκληρο τον Μάρτιο δεν υπάρχει καμμία

εγγραφή και υπάρχει μία μόνον εγγραφή στις 2 Απριλίου του 1945. Ένα κείμενο εξακοσίων περίπου λέξεων, το οποίο θα ήταν δυνατόν υπό μίαν έννοια να θεωρηθεί ότι αποτελεί και την πολιτική του Διαθήκη. Λίγες ημέρες πριν από την εγγραφή αυτή είχε ακούσει τον πιστότερο των πιστών μαχητών του, τον Δρ. Γκαίμπελς, να του λέγει γεμάτος πάθος ότι το μόνο που τους απέμενε πλέον είναι να δώσουν ένα ηρωικό παράδειγμα στις γενιές του μέλλοντος. Οι τοίχοι του Βερολίνου τις ημέρες εκείνες ήταν γεμάτοι με αφίσες με το σύνθημα «Τα τείχη πέφτουν - η καρδιά μας όμως όχι». Πιστός στο πνεύμα του Λαού του ο Χίτλερ τίμησε στο ακέραιο τις γραμμένες με αίμα αυτές λέξεις, αποδεικνύοντας πως αυτό που μετρά πάνω απ' όλα στην Ιστορία είναι το παράδειγμα. Γι' αυτό και η Ιστορία είναι γεμάτη από θρύλους για Ρηγάδες και Βασιλιάδες, που έμειναν μέχρι τέλους πιστοί στο Στέμμα της Αυτοκρατορίας τους, ενώ αντίθετα περιφρονεί και δεν θυμάται τους ριψάσπιδες επιζήσαντες, που ξεπούλησαν την Πορφύρα τους για να διασώσουν το εφήμερο σαρκίο τους.

Γιατί όμως να έχουν σημασία 62 χρόνια μετά οι σκέψεις και οι απόψεις του Αδόλφου Χίτλερ στα 1945, λίγες μόνον εβδομάδες πριν από την πτώση του Κάστρου-Βερολίνο; Είτε μας αρέσει, είτε δεν μας αρέσει ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε πρωταγωνιστής της Ιστορίας και σήμερα ακόμη 62 χρόνια μετά τον θάνατο του κάθε θετική αναφορά στο Πρόσωπο και τις Ιδέες του είναι ικανή να ξεσηκώσει θύελλες και να καταδικάσει στην αφάνεια και την σιωπή κάθε πολιτικό, ιστορικό ή συγγραφέα που θα το τολμήσει. Είναι ένα πρόσωπο σχεδόν μυθικό, για το οποίο τις τελευταίες δεκαετίες εγράφησαν χιλιάδες τίτλοι βιβλίων, βιβλίων τα οποία στην συντριπτική τους πλειοψηφία δεν ήσαν απλώς αρνητικά, αλλά καλλιέργησαν με συνέπεια ένα κλίμα δαιμονολογίας. Νικητές του Β' Παγκοσμίου πολέμου ήταν ο Στάλιν, ο Ρούζβελτ και ο Τσώρτσιλ και ηττημένος ο Χίτλερ. Πόσα βιβλία, όμως, γράφτηκαν για τους νικητές και πόσα για τον ηττημένο;

Το ερώτημα είναι ρητορικό, αφού είναι γνωστό σε όλους ότι το ενδιαφέρον για τον Αδόλφο Χίτλερ και τον Εθνικοσοσιαλισμό εξακολουθεί σήμερα να είναι ζωντανό και όπως χα-

ρακτηριστικά αναφέρει ο Λούκατς **«τα βιβλία, τα άρθρα, οι ταινίες και τα τηλεοπτικά προγράμματα, που ασχολούνται με τον Αδόλφο Χίτλερ ξεπερνούν μόνα τους σε όγκο όλα τα σχετικά που αφορούν τον Στάλιν, τον Ρούσβελτ, τον Τσώρτσιλ, τον Ντε Γκώλ, τον Μουσολίνι και τον Μάο».** Ο Χίτλερ είτε μας αρέσει είτε όχι αποτελεί ένα ΠΑΡΑΔΟΞΟ της Ιστορίας, που αγγίζει τα όρια του μεταφυσικού, ένα ερωτηματικό χωρίς απάντηση στο οποίο επιχειρούν να απαντήσουν οι σημερινοί επικυρίαρχοι του κόσμου με αναθέματα και αφορισμούς.

Έχει σημασία ένα βιβλίο για το τι σκεπτόταν λίγο πριν την πτώση ο Αδόλφος Χίτλερ στους πρώτους μήνες του 1945; Ασφαλώς και έχει, αφού ο πόλεμος αυτός και τα αποτελέ**σματα** του κρατούν έως τις ημέρες μας και σημαδεύουν και την εποχή μας. Πως είναι δυνατόν να καταλάβουμε το σήμερα, ένα σήμερα που έρχεται από ένα συγκεκριμένο χθες χωρίς να εμβαθύνουμε στο παρελθόν και στους πρωταγωνιστές του; Είναι απαραίτητο αυτό; Την απάντηση μας δίνει στον πρόλογο του βιβλίου του «ο Χίτλερ της Ιστορίας» ο Τζων Λούκατς τονίζοντας: **«Ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε το πλέον εντυπωσιακό πρόσωπο στην Ιστορία του 20ου αιώνος... Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος δεν είναι δυνατόν να κατανοηθεί χωρίς αυτόν».**

Η Ιστορία δεν έχει πει ακόμη την τελευταία της λέξη για τον Αδόλφο Χίτλερ και πως θα ήταν δυνατόν αυτό να συμβεί όταν σήμερα, δύο γενιές σχεδόν μετά κατ' ουσίαν ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ να γραφτεί και να δημοσιευτεί μια διαφορετική άποψη από αυτήν, που παγκοσμίως επικρατεί σαν κυρίαρχη ιδεολογία και όχι ιστορία. Το ανάθεμα κατά του Εθνικοσοσιαλισμού και του ηγέτη του έχει στις ημέρες μας πάρει την μορφή, αλλά και την ισχύ θρησκευτικού δόγματος. Αρκεί μία λέξη ή μία φράση ευμενής προς εκείνο το καθεστώς για να χάσεις την δουλειά σου, για να αποκλειστείς από κάθε δημόσιο διάλογο.

Ας επιστρέψουμε όμως στα 1945, στο τέλος του Πολέμου, ενός πολέμου ο οποίος είχε μεταβάλλει την Ευρώπη σε στάχτες και ερείπια και την είχε καταστήσει κυριολεκτικά υ-

ποτελή την μισή στους Αμερικανούς και την άλλη μισή στους Σοβιετικούς, μέσα σε αυτές τις συνθήκες αυτό το οποίο ερχόταν πρώτο ήταν η ανάγκη, ήταν η μάχη για επιβίωση. Όταν περάσανε τα δύσκολα χρόνια και άρχισε να επιστρέφει η Ευρώπη και ο Δυτικός κόσμος γενικότερα στην «φυσιολογική» του ζωή έπρεπε να δοθούν απαντήσεις σε καίρια ερωτήματα. Έπρεπε να ερμηνευθεί το φαινόμενο Χίτλερ. Έπρεπε να αποκλειστεί κάθε περίπτωση στο μέλλον να γεννηθεί ένας νέος Χίτλερ και ένας νέος Εθνικοσοσιαλισμός.

Στις αρχές της δεκαετίας του '60 στα Πανεπιστήμια της Ευρώπης και των ΗΠΑ επήραν το πάνω χέρι «διανοούμενοι», οι οποίοι εκπροσωπούσαν ένα νέο μαρξιστικό και φροϋδικό ρεύμα. Με βάση την Φροϋδική ψυχανάλυση και την μαρξιστική φιλοσοφία θέλησαν να ερμηνεύσουν τα πάντα. Σε αυτήν την περίοδο είναι που βρίσκονται και οι ρίζες του περίφημου Μάη του '68, από τον οποίο γεννήθηκε η «νέα αριστερά» της «παγκοσμιοποίησης», μια «αριστερά» η οποία στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από ένα πολύ βολικό στήριγμα αυτής της ίδιας της «νέας τάξεως» πραγμάτων. Μέσα σε αυτό το κλίμα θέλησαν να ερμηνεύσουν ψυχαναλυτικά, φροϋδικά και... ψυχιατρικά το φαινόμενο Χίτλερ. Τι περισσότερο βολικό για όλους αυτούς να ήταν ο Χίτλερ ένας ανώμαλος, ένας τρελός, ένας ψυχοπαθής, ο οποίος κατόρθωσε και παρέσυρε έναν ολόκληρο λαό! Με έναν αφορισμό είχαν τελειώσει... Διδάσκαλος τους εξ άλλου στον τομέα αυτό υπήρξε ο Στάλιν, που κατ' ευθείαν χαρακτήριζε κάθε αντιφρονούντα στο καθεστώς του τρελό και τον έκλεινε σε ψυχιατρείο! Η αλήθεια είναι ότι η πρώτη προσπάθεια να ξεμπλέξουν εύκολα με τον Χίτλερ, χαρακτηρίζοντας τον τρελό είχε γίνει για λογαριασμό των Αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών ήδη από το 1943. Μέσα στα πλαίσια, λοιπόν, αυτών των ψυχιατρικών μελετών, σύμφωνα με έναν ιδιαίτερα προβεβλημένο ψυχολόγο, τον Μπίνιον, η πολεμική του Χίτλερ εναντίον των εβραίων ήταν επακόλουθο των καταπιεσμένων και ιδιαίτερα εντόνων αναμνήσεων του από τον ιατρό της μητέρας του, τον ιατρό ο οποίος την νοσήλευσε τους τελευταίους μήνες της ζωής της, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον δρ. Μπλοχ, πράγματι εβραϊκής καταγωγής! Μόνον που ο Χίτλερ έτρεφε ιδιαίτερη εκτί-

μηση και ευγενή αισθήματα για τον δρ. Μπλοχ, τον οποίο αποκαλούσε στις ιδιωτικές του συζητήσεις ο ευγενής και αξιοπρεπής Εβραίος, και έδειξε μάλιστα και έμπρακτα την ευγνωμοσύνη του προς αυτόν, δίνοντας του με προσωπική του εντολή το 1938 άδεια να μεταναστεύσει. Σώζεται μάλιστα και η ευχαριστήριος επιστολή του δρ. Μπλοχ προς τον Χίτλερ, επιστολή η οποία είχε καταχωρηθεί στα αρχεία του Εθνικοσοσιαλιοτικού κόμματος.

Η αντίληψη που πέρασε μέσω της προπαγάνδας στους λαούς ότι ο Χίτλερ ήταν ένας τρελός, δεν έχει καμμία βάση γιατί ένας τρελός σε καμμία περίπτωση δεν μπορεί να λειτουργήσει διανοητικά κατά τον σύνθετο και εξαιρετικά απαιτητικό τρόπο, με τον οποίον λειτουργούσε σαν αρχηγός του Γερμανικού κράτους ο Χίτλερ. Επιπλέον, υπάρχουν πλούσια αρχεία σχετικά με τις συνεχείς ιατρικές εξετάσεις του, υπάρχει επίσης και το βιβλίο του 'Ερνοτ Γκύντερ Σένκ «Ο ασθενής Χίτλερ», μία ιατρική βιογραφία. Σημειώνεται ότι ο δρ. Σενκ υπήρξε ένας περίφημος καθηγητής της παθολογίας γνωστός μέχρι σήμερα στους ιατρικούς κύκλους. Είναι γεγονός ότι τους τελευταίους τραγικούς μήνες του πολέμου η υγεία του Χίτλερ είχε κλονιστεί και ήταν πράγματι άρρωστος, σε καμμία περίπτωση όμως δεν υπήρξε τρελός, όπως εύκολα πάνε να ξεμπλέξουν με την Ιστορία οι κατήγοροι του.

Ένα άλλο θέμα που ετέθη και τίθεται ακόμη και σήμερα ως στοιχείο της προσωπικότητος του Χίτλερ είναι ότι ο Χίτλερ ήταν εβραϊκής καταγωγής και γι' αυτόν το λόγο μισούσε τους Εβραίους! Στο σημείο αυτό μία παρένθεση. Είναι γεγονός ότι όχι λίγοι θρησκευτικοί κύκλοι της Ευρώπης, τόσο της Ορθοδοξίας, όσο και του Καθολικισμού, αλλά και άλλων δογμάτων, συμπαραστάθηκαν θερμά στην διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά και πριν από αυτόν, στον αγώνα του Χίτλερ κατά του σιωνισμού και του μπολσεβικισμού. Στο θέμα αυτό υπάρχουν ντοκουμέντα... Ένα μεγάλο πρόβλημα ετέθη, λοιπόν, για αυτού του είδους τους αντισιωνιστές μετά το τέλος του Πολέμου. Σε όσους τουλάχιστον απ' αυτούς παρέμεναν ακόμη αντισιωνιστές. Έπρεπε να κρατήσουν ζωντανό τον αντισιωνισμό τους και ταυτόχρονα να προσχωρήσουν ολόθερμα και αυτοί στο ΑΝΑΘΕΜΑ κατά του Χίτλερ.

Βρήκαν εύκολα την λύση... Άλλωστε η «λύση» αυτή ήταν ήδη έτοιμη από τους εσωκομματικούς αντιπάλους του Χίτλερ της δεκαετίας του '20: Ο Χίτλερ ήταν... εβραίος! Σε αυτήν την παραδοξολογία τους δεν άργησαν να προσθέσουν και αρκετά ακόμη γεννήματα της μυθοπλασίας τους, φθάνοντας μέχρι του σημείου να ισχυρισθούν ότι ο Χίτλερ κατεδίωξε τους εβραίους κατ' εντολή των Εβραίων!

Οι σοβαροί ιστορικοί, οι οποίοι έχουν ασχοληθεί με το ζήτημα της καταγωγής του Χίτλερ στο θέμα αυτό είναι απόλυτοι. Κανένας από όσους ισχυρίζονται τα περί της εβραϊκής καταγωγής του Χίτλερ δεν έχει να προσκομίσει κανένα έγκυρο στοιχείο. Απλά στηρίζονται στο γεγονός ότι η γιαγιά του Χίτλερ είχε δουλέψει ως οικιακή βοηθός σε μία οικογένεια εβραίων και ότι ενδεχομένως να έμεινε έγκυος όχι από τον άνθρωπο ο οποίος την παντρεύτηκε και αναγνώρισε το παιδί της σαν δικό του, αλλά από κάποιον εβραίο! Παραμύθια, δηλαδή με όλη την σημασία της λέξεως και μάλιστα παραμύθια με σαφή πολιτική στόχευση. Ποια είναι αυτή η στόχευση; Πολύ απλό. Να πείσουν ακόμη και τους τελευταίους δύσπιστους ότι ο Χίτλερ υπήρξε κακός γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής ήταν και... Εβραίος!

Η σκόπιμη ψευδολογία περί εβραϊκής καταγωγής του Χίτλερ δεν είναι τωρινή, ούτε δημιούργημα μεταπολεμικό. Χρησιμοποιήθηκε όπως ανέφερα και παραπάνω πολύ πριν από το 1933 από πολιτικούς του αντιπάλους, προερχομένους κατά βάσιν από τον χώρο της γερμανικής δεξιάς και εγράφησαν, μάλιστα και σχετικά βιβλία μετά την άνοδο του στην εξουσία. Ένας μάλιστα εβραίος στην Ελβετία ονόματι **Κόνραντ Χάιντεν** έγραψε ένα βιβλίο, που εξεδόθη στην Ζυρίχη το 1936 με τίτλο «ΧΙΤΛΕΡ Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΑ», στο οποίο βιβλίο άφηνε υπαινιγμούς ότι το επίθετο Χίτλερ συναντάται σε εβραίους της Ρουμανίας και της Πολωνίας. Ο εξόριστος από τον εθνικοσοσιαλισμό μεγαλοβιομήχανος **Φον Τύσσεν** έγραψε και αυτός ένα βιβλίο, στο οποίο διετύπωνε επίσης την εξωφρενική άποψη ότι ο Χίτλερ είχε συγγένεια με την μεγάλη εβραϊκή οικογένεια των Ρότσιλντ. Αντίθετα, ο αντιναζιστής Ουίλιαμ Σήρερ, πολύ γνωστός ιστορικός, ξεκαθάρισε πως δεν υπάρχει περίπτωση ο Χίτλερ να είχε εβραϊκή κατα-

γωγή. Σε όλα αυτά έρχονται να απαντήσουν τα αρχεία της Καθολικής Μονής του Χούρτσενμπουργκ του... 1445! Εκεί γίνεται η πρώτη εμφάνιση της οικογένειας Χίτλερ, όπου και αναφέρεται ο γαιοκτήμονας **Ματτέ Χίτλερ. Η** κατά γράμμα σημασία του ονόματος σημαίνει βοσκός, χωρικός, αγρότης.

Πέρα από τους κατηγόρους όμως υπάρχουν και οι υπερασπιστές. Υπερασπιστές ορθολογιστές, αλλά και υπερασπιστές ενός «άλλου» τύπου. Όσοι επιχειρούν να ερμηνεύσουν το φαινόμενο Χίτλερ και το ιστορικά απροσδόκητο γεγονός του Εθνικοσοσιαλισμού με τα συνήθη μέσα και την συνήθη πολιτική ανάλυση σφάλλουν και αποτυγχάνουν. Ο μέγας ψυχολόγος Καρλ Γιουνγκ έχει γράψει πάνω στο ζήτημα: **«Η δύναμη του Χίτλερ δεν είναι πολιτική, είναι μαγική»,** εννοώντας ασφαλώς ότι δεν ήταν ένας συνηθισμένος πολιτικός ηγέτης της εποχής του ορθολογισμού και της βιομηχανικής επαναστάσεως, αλλά ένας εμπνευσμένος αρχηγός ενός Έθνους από αυτούς οι οποίοι αφήνουν τα σημάδια τους στην Ιστορία του κόσμου με μία δύναμη εξαιρετική, που φεύγει από τα κοινά μέτρα και μοιάζει με ένα φαινόμενο φυσικό, με μία καταιγίδα, με ένα κεραυνό, με μια βροχή ζωογόνα, που ποτίζει με δύναμη και ελπίδα το διψασμένο χώμα.

Μετά την ήττα της έκτης στρατιάς στο Στάλινγκραντ στις αρχές του 1943 δεν ήταν λίγοι αυτοί που αναλύοντας λογικά την στρατιωτική κατάσταση πίστευαν ότι η ήττα της Γερμανίας έρχεται. Το 1981 ο δρ. Λόταρ Κετενάκερ δημοσίευσε ένα βιβλίο στα γερμανικά, το οποίο είχε τίτλο: «ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ». Μέσα στο βιβλίο αυτό περιείχετο μία ιδιαίτερα εμβριθής κοινωνική και ψυχολογική ανάλυση βασισμένη στα αρχεία των συμμαχικών δυνάμεων. Αναφέραμε και προηγουμένως ότι από τις αρχές του 1943 η έκβαση του πολέμου ήταν αμφίβολη. Σύμφωνα με τα στοιχεία όμως του βιβλίου του ως άνω συγγραφέως, στο τέλος ακόμη του 1944 το 40% των Γερμανών πίστευε ακόμη στην Γερμανική νίκη. Εδώ να σημειωθεί ότι είχε γίνει ήδη η απόβαση στην Νορμανδία και είχε ήδη αποτύχει η γερμανική αντεπίθεση στις Αρδέννες. Στους πρώτους μήνες του 1945

το ποσοστό αυτών που πίστευαν στην νίκη και θα πω στην συνέχεια ποιους αφορούσε η έρευνα αυτή μεγάλωσε και άγγιξε το 44%! Στις αρχές του Μαΐου με τον Χίτλερ νεκρό είχε απομείνει ακόμη ένα 11%, το οποίο πίστευε στην τελική νίκη. Όλα αυτά τα ποσοστά δεν αφορούσαν τους μαχόμενους γερμανούς, αλλά τους αιχμαλώτους, οι οποίοι ήταν λογικό να κατέχονται από ,ένα πνεύμα ηττοπάθειας. Η πίστη αυτή στη νίκη μέσα σε τέτοιες συνθήκες και σε τέτοιες χρονικές περιστάσεις δεν είναι σε καμμία περίπτωση πίστη σε μία πολιτική. Είναι παρόμοια με την πίστη των Χριστιανών μαρτύρων στα Ρωμαϊκά ιπποδρόμια.

Δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις εξ άλλου σε εκείνες τις τελευταίες δραματικές εβδομάδες στις μάχες γύρω από το Βερολίνο, όπου αξιωματικοί, οι οποίοι επιχειρούσαν υψώνοντας λευκές σημαίες να παραδοθούν στους σοβιετικούς, πριν προλάβουν να κάνουν δέκα βήματα να έχουν εκτελεστεί σαν προδότες από τους ίδιους τους άνδρες τους. Εκείνες τις ημέρες επίσης, όταν όλα χανόντουσαν, οι δρόμοι του Βερολίνου ήταν γεμάτοι κρεμασμένους λιποτάκτες που επάνω τους έφεραν την πινακίδα «ΠΡΟΔΟΤΗΣ». Η μάχη δεν είχε πλέον καμμία σημασία. Αυτό που έπρεπε να νικήσει ήταν το Ιδανικό! Αυτή η πρωτοφανής πίστη, η οποία άγγιζε τα όρια της θρησκευτικής λατρείας δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε εκδηλωθεί.

Ο Χίτλερ άρχισε να ενεργοποιείται πολιτικά με δημόσιες ομιλίες την ημέρα ακριβώς, κατά την οποία συμπλήρωνε τα τριάντα του χρόνια στις 20 Απριλίου του 1919 και δεν ήσαν λίγοι οι οπαδοί του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, οι οποίοι έδιδαν ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός αυτό, παραλληλίζοντας τον βίο του με τον βίο του Χριστού, ο οποίος άρχισε επίσης να διδάσκει όταν έγινε ακριβώς τριάντα ετών. Εκτός, λοιπόν, των εντός της καθιερωμένης λογικής υπερασπιστών του ή έστω των επιχειρούντων να είναι αντικειμενικοί κριτές της πολιτικής του, υπήρξαν και υπάρχουν και άλλοι, οι οποίοι βλέπουν τον Αδόλφο Χίτλερ σαν μία ξεχωριστή πέραν της πολιτικής προσωπικότητα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Ελληνικής καταγωγής Μαξιμιανή Πόρτας, η οποία επήρε το ιν-

δουϊστικό όνομα Σάβιτρι Ντέβι. Για την Σάβιτρι Ντέβι ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε η ενσάρκωση του Θεού των Αρίων Βισνού στην Δύση. Ένα ιδιαίτερα σημαντικό άρθρο για την Σάβιτρι Ντέβι δημοσίευσε προ μηνών στο περιοδικό Τρίτο Μάτι ο καθηγητής κ. Κιτσίκης, ενώ πρώτη φορά παρουσίασε την Σάβιτρι Ντέβι στο ελληνικό κοινό το περιοδικό Χρυσή Αυγή στις αρχές της δεκαετίας του '90. Σύμφωνα λοιπόν με την Σάβιτρι Ντέβι, η οποία εξέφραζε τις θέσεις της εθνικοσοσιαλιστικής οργανώσεως ινδουιστών του μεσοπολέμου «Χίντου μίσιον», ο Χίτλερ ήταν η ενανθρώπιση του Θεού Βισνού, ήταν μια έκφραση της δυνάμεως, η οποία συντηρούσε την τάξη του σύμπαντος. Μάλιστα η Σάβιτρι Ντέβι εξακολούθησε και μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου Πολέμου να υποστηρίζει τις θέσεις αυτές, εκδίδοντας αρκετά αξιόλογα βιβλία όπως «Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» «Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ» κ.α.

Άλλος περίφημος εκπρόσωπος αυτού του ρεύματος της μεταφυσικής διαστάσεως της προσωπικότητος του Αδόλφου Χίτλερ υπήρξε ο Χιλιανός διπλωμάτης Μιγκουέλ Σεράνο, ο οποίος είχε γνωρισθεί προσωπικά και με τον Καρλ Γιούνγκ. Ο Σεράνο ισχυρίστηκε στα βιβλία του ότι μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο Αδόλφος Χίτλερ ζούσε στα έγκατα της γης και ότι προσωπικώς τον είχε συναντήσει... Ουδείς ασφαλώς γνωρίζει εάν πρόκειται περί καθαρής παραδοξολογίας ή μίας «άλλης» λογικής! Μέσα στις θεωρίες του Μιγκουέλ Σεράνο περιέχονται επίσης και οι αναφορές περί εξωγήινων, περί διαστημοπλοίων κλπ., όλα αυτά όπου απολαμβάνετε μεταφερόμενα στην ελληνική πραγματικότητα από γνωστούς εκδότες. Όπου βέβαια ναζί και Άριοι βάζετε Έλληνες και βρίσκετε τις θεωρίες του Μιγκουέλ Σεράνο σε μία μεταμοντέρνα «ελληνοκεντρική» εκδοχή. Το πλέον γνωστό βιβλίο του Μιγκουέλ Σεράνο, το οποίον έχει εκδοθεί εξ όσων γνωρίζω μόνον στην Ισπανική γλώσσα είναι το «ADOLF HITLER - EL ULTIMO AVATAR", ένα βιβλίο πιστό στην γραμμή της Σάβιτρι Ντέβι και των ινδουιστών εθνικοσοσιαλιστών. Βεβαίως, μεταξύ παραδοξολογίας και μεταφυσικής υπάρχει απόσταση, απόσταση μεγάλη όση ακριβώς χωρίζει και τον ήλιο από έναν ηλεκτρικό λαμπτήρα.

Ας επανέλθουμε όμως στο ζητούμενον αυτού του βιβλίου: Έχει σημασία, λοιπόν, το τι πίστευε ο Αδόλφος Χίτλερ για το παρελθόν, στο οποίο αναμφισβήτητα υπήρξε πρωταγωνιστής, αλλά προπαντός τι πίστευε για το Μέλλον. Σήμερα 62 χρόνια μετά, διαβάζοντας αυτά που υπαγόρευε το 1945 στον Υπουργό του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στο περικυκλωμένο Βερολίνο Μάρτιν Μπάρμαν, και γνωρίζοντας τι έχει συμβεί μπορούμε να κρίνουμε τον πολιτικό, τον επαναστάτη, αλλά και τον βαθύ γνώστη της ουσίας του κόσμου Αδόλφο Χίτλερ.

Ο Μάρτιν Μπάρμαν μαζί με τον Γκαίμπελς ήταν τα δύο από τα κορυφαία στελέχη του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, που παρέμειναν μέχρι το τέλος κοντά στον Χίτλερ. Ο δρ. Γκαίμπελς ως γνωστόν αυτοκτόνησε μαζί με την οικογένεια του στο καταφύγιο. Επάνω από τον Μάρτιν Μπόρμαν και την τύχη του απλώθηκε ένα πέπλο μυστηρίου, το οποίο κράτησε αρκετές δεκαετίες μετά τον Πόλεμο. Γράφτηκε μάλιστα και ένα βιβλίο με τον τίτλο: «ΑΦΤΕΡΜΑΘ», σύμφωνα με το οποίο υπήρχαν «αποδείξεις» ότι ο Μάρτιν Μπόρμαν είχε διαφύγει στην Λατινική Αμερική, όπου και διηύθυνε ένα διεθνές κέντρο εθνικοσοσιαλιστών. Άλλοι ισχυρίζοντο ότι ο Μάρτιν Μπόρμαν είχε σκοτωθεί, προσπαθώντας να διαφύγει από το Βερολίνο.

Μία σημαντική προσωπικότης του Γ' Ράιχ, ένας ικανότατος τεχνοκράτης σε ζητήματα πληροφοριών, ήταν ο Στρατηγός Γκέλεν, που ήταν υπεύθυνος του τομέως «ξένοι στρατοί της ανατολής». Εθεωρείτο ο κατεξοχήν ειδικός για όποιο θέμα αφορούσε την Σοβιετική Ένωση και για τον λόγο ακριβώς αυτό και επιβίωσε μετά τον Πόλεμο (δεν υπήρξε άλλωστε ποτέ του φανατικός εθνικοσοσιαλιστής) και χρησιμοποιήθηκε μάλιστα από τους αμερικανούς στην διάρκεια του ψυχρού πολέμου μέχρι του σημείου να γίνει και αρχηγός των μυστικών υπηρεσιών της δυτικής Γερμανίας. Το 1971 ο Ράινχαρντ Γκέλεν δημοσιεύει τα απομνημονεύματα του. Μέσα στις σελίδες των απομνημονευμάτων του είναι που αναφέρει ότι ο Μάρτιν Μπόρμαν ήταν ο μυστηριώδης άγνωστος πληροφοριοδότης(ο «Βερθέρος») της «κόκκινης ορχήστρας» και ο μεγάλος άγνωστος πράκτορας των σοβιετικών στο περιβάλλον του Χίτλερ. Στον ισχυρισμό αυτό του Στρατηγού Γκέλεν είχε απαντήσει

ο Συνταγματάρχης Σκορτσένι, λέγοντας ότι δεν τον θεωρεί πιθανό. Αρκετά χρόνια αργότερα έρχεται ένα δημοσίευμα για να δώσει ένα νέο νόημα στην πληροφορία που αναφέρει στα απομνημονεύματα του ο Στρατηγός Γκέλεν.

Στην εφημερίδα "ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ" του Σαββάτου της 11ης Σεπτεμβρίου 1999 διαβάσαμε ένα άρθρο με τίτλο: **"ΤΑΦΟΠΛΑΚΑ... ΣΤΗΝ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΕΘΑΝΕ ΤΟ "ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ" ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ, ΜΑΡΤΙΝ ΜΠΟΡΜΑΝ".** Το κείμενο που ακολουθούσε ανέφερε μεταξύ άλλων:

"Περίπου μισός αιώνας χρειάστηκε για να σβήσει το πιο μαύρο κεφάλαιο της γερμανικής ιστορίας στη σιωπή του νερού. Στις αρχές Αυγούστου έγινε η σεμνή τελετή ταφής του Μάρτιν Μπόρμαν και οι στάχτες της σορού του σκορπίστηκαν στη Βαλτική Θάλασσα με την σύμφωνη γνώμη της οικογενείας του.

Η τελευταία πράξη της ναζιστικής ιστορίας μόλις ολοκληρώθηκε. Το γεγονός δεν είχε ανακοινωθεί στον Τύπο, όπως παραδέχθηκε και ο Χίλντεγκαρντ Μπέκερ Τουσάντ, επικεφαλής της έρευνας για την υπόθεση Μπόρμαν, διότι υπήρχε ο φόβος να προκληθούν αντιδράσεις και αντιπαραθέσεις στο γερμανικό και διεθνή Τύπο. Πολύ περισσότερο τώρα, που το θέμα των αποζημιώσεων στα θύματα πολέμου απασχολεί τη γερμανική κοινή γνώμη και η ταφή ενός πρώην μέλους των ναζί μόνο προβλήματα θα μπορούσε να φέρει στην κυβέρνηση Σρέντερ".

Στη συνέχεια του άρθρου μαθαίνουμε ότι ο Μάρτιν Μπόρμαν, ο Υπουργός κόμματος της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, πέθανε το 1972 σε ένα κτίριο στο Βερολίνο και ότι η ανακάλυψη της ταυτότητος του πτώματος έγινε με εξέταση γενετική του DNA.

Εάν όντως το δημοσίευμα αυτό του 1999 είναι αληθές, δημοσίευμα σύμφωνα με το οποίο ο Μπόρμαν ζούσε στο Βερολίνο έως το 1972, τότε ο ισχυρισμός του Γκέλεν δεν είναι και τόσο αβάσιμος ή μήπως πίσω από αυτόν τον ισχυρισμό και το δημοσίευμα και τόσα μάλιστα χρόνια μετά κρύβεται μια άλλη σκοπιμότητα; Ήταν δυνατόν να είχε φθάσει τόσο ψηλά η προδοσία; Ουδείς γνωρίζει. Ένα ακόμη μυστήριο προ-

οτίθεται στα τόσα άλλα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου που τέλειωσε πριν 62 ολόκληρα χρόνια. Ευκαιρίας δοθείσης σας θυμίζουμε ότι τα απόρρητα αρχεία του Foreign Office για τον Ρούντολφ 'Εςς δεν έχουν ακόμη δοθεί στην δημοσιότητα, παίρνουν συνεχώς παρατάσεις και σύμφωνα με την τελευταία ανακοίνωση της αγγλικής κυβερνήσεως πρόκειται να δημοσιευθούν το 2025!!! Τι έχουν να κρύψουν λοιπόν οι εξουσιαστές του κόσμου από όσα συνέβησαν τα τραγικά εκείνα χρόνια; Καθώς φαίνεται κάποιες «λεπτομέρειες» των τραγικών εκείνων χρόνων, τις οποίες με επιμέλεια κρύβουν για τόσα πολλά χρόνια πρέπει να έχουν σημασία ακόμη και σήμερα. Για αυτό και τις αποκρύπτουν!

Με αφορμή την είδηση αυτή θέλουμε να εκφράσουμε κάποιες απορίες και ερωτήματα. Γιατί η ταφή του Μάρτιν Μπόρμαν έγινε μέσα σε κλίμα άκρας μυστικότητος και έγινε γνωστή μετά από έναν ολόκληρο μήνα; Επιτέλους, έχουν περάσει από το τέλος του πολέμου περισσότερα από 50 χρόνια, φαίνεται όμως ότι το μίσος κατά του εθνικοσοσιαλισμού δεν έχει κοπάσει. Το μίσος και ο φόβος... Γιατί τι άλλο από φόβο δείχνει η εν κρυπτώ ταφή του Μάρτιν Μπόρμαν και η απόφαση της γερμανικής δημοκρατικής κυβερνήσεως να σκορπιστούν οι στάχτες του Μπόρμαν στη Βαλτική θάλασσα; Γιατί αλήθεια ο Μάρτιν Μπόρμαν να μην είχε το δικαίωμα ενός τάφου, όπως όλοι οι άνθρωποι, όσα εγκλήματα και αν έχουν διαπράξει στο βίο τους;

Για να μην μακρηγορούμε, τα γεγονότα και οι πράξεις των παγκοσμίων σήμερα εξουσιαστών δείχνουν ξεκάθαρα πως ο εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε η μεγάλη και θανάσιμη απειλή για την παγκόσμια συνωμοσία και γι' αυτό με κάθε τρόπο προσπαθούν να σβήσουν κάθε ίχνος της Ιδέας αυτής, η οποία συγκλόνισε την Ευρώπη για δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Από την άλλη πλευρά βέβαια υπάρχουν και κάποιοι φαιδροί, οι οποίοι εξακολουθούν να καλλιεργούν κάποιες εντελώς σχιζοφρενικές απόψεις ότι ο Χίτλερ και ο γερμανικός εθνικοσοσιαλισμός υπήρξαν... δημιουργήματα και όργανα του διεθνούς σιωνισμού! Όλοι αυτοί οι κύριοι δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να εξυπηρετούν τα σχέδια του διεθνούς συνωμότη, ο οποίος σαν κύριο μέλημα του έχει να αμαυρώνει την εικόνα

αυτών οι οποίοι υπήρξαν οι αποφασιστικοί του εχθροί.

Τι, όμως, στ' αλήθεια υπήρξε ο Χίτλερ και ο Εθνικοσοσιαλισμός; Και τι δεν έχει γραφεί και ειπωθεί... Από ιστορίες για εξωγήινους μέχρι βασίλεια εγκατεστημένα στα έγκατα της γης και από σατανιστικούς μύθους μέχρι διαστημόπλοια και ιπτάμενους δίσκους.

Εκθέσεις του FBI της δεκαετίας του '50, οι οποίες δόθηκαν πρόσφατα στην δημοσιότητα αναφέρουν ότι ο Αδόλφος Χίτλερ ζούσε κάπου στην Λατινική Αμερική την περίοδο εκείνη. Άλλοι, είτε μυθομανείς, είτε κερδοσκόποι (γιατί το θέμα «πουλούσε» και πουλάει...) έδιναν όρκους ότι είχαν συναντήσει αυτοπροσώπως τον Φύρερτης Νέας Ευρώπης. Στην πραγματικότητα είχε αφήσει την τελευταία του πνοή στο Κάστρο-Βερολίνο και είχε καεί μαζί με την σύντροφο του Εύα Μπράουν έξω από Μπούνκερ. Στο σημείο μάλιστα, όπου κάηκε από τους τελευταίους πιστούς του η σορός του, σήμερα βρίσκεται μία παιδική χαρά και κάθε χρόνο την επέτειο του θανάτου του η αστυνομία της δημοκρατικής Γερμανίας παρακολουθεί τον χώρο, μήπως βρεθεί κανένας νοσταλγός και αποθέσει μια αγκαλιά λουλούδια.

Ποιος υπήρξε ο Αληθινός Χίτλερ; Σύμφωνα με τον σφοδρό αντιφασίστα Αλμπέρ Καμί, ο Χίτλερ υπήρξε η Ιστορία σε καθαρή κατάσταση. Ασφαλώς υπάρχουν και άλλες απόψεις. Όπως αυτή του κατόχου του βραβείου Νόμπελ της Λογοτεχνίας, του θρυλικού συγγραφέως της «Πείνας» Κνουτ Χάμσουν, που είχε το θάρρος σε καθεστώς ομηρίας στα 1947 (καθεστώς ομηρίας επειδή ακριβώς ήταν εθνικοσοσιαλιστής) είχε την τόλμη να πει: «Ήταν ένας μαχητής, ένας μαχητής για την ανθρωπότητα. Ήταν ένας προφήτης του Ευαγγελίου της Δικαιοσύνης για όλα τα Έθνη».

Υπήρξαν τόσοι πολλοί μεγάλοι πνευματικοί άνδρες, οι οποίοι ακολούθησαν την εθνική επαναστατική ιδέα του Μεσοπολέμου, που και μόνο η αναφορά των ονομάτων τους αρκεί για να ανατρέψει την δαιμονολογία των νικητών: Κνουτ Χάμσουν, Σελίν, Μπραζιγιάκ, Πιραντέλο, Ντ' Ανούντσιο, Μαρινέτι, Έζρα Πάουντ, Ρίχαρντ Στράους, Φον Κάραγιαν, Χάιντεγκερ, Χάιζεμπεργκ και τόσοι άλλοι... Όλοι αυτοί ήσαν τόσο

πολύ καιροσκόποι ή μήπως ηλίθιοι; Κάποια απάντηση, λοιπόν, έπρεπε να βρεθεί... και βρέθηκε: ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΑΝ! Τι δεν γνώριζαν; Κάποια «μυστικά» εγκλήματα του Εθνικοσοσιαλισμού, τα οποία δεν γνώριζε ούτε και ο Ερυθρός Σταυρός(!) και τα οποία παρουσιάστηκαν πρώτη φορά στην Δίκη της Νυρεμβέργης και έγιναν λαϊκά αναγνώσματα, κινηματογραφικές ταινίες και τηλεοπτικές σειρές μετά την δεκαετία του '70 για άλλους λόγους...

Μετά ταύτα το ερώτημα που τίθεται είναι: Μπορεί να υπάρξει σήμερα αντικειμενική Ιστορία και εάν όχι γιατί; Γιατί 62 χρόνια μετά το τέλος ενός πολέμου δεν είναι δυνατόν να ακουστεί μία άλλη άποψη; Γιατί έχουμε φτάσει στο σημείο μια διαφορετική εκδοχή της Ιστορίας, να αποτελεί ποινικό αδίκημα και να βρίσκονται ακόμη και στην φυλακή όπως ανέφερα και προηγουμένως συγγραφείς όπως ο Ντέιβιντ Ίρβινγκ και ο Έρνστ Ζύντελ; Γιατί;

Ίσως γιατί ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε ένα κίνημα πολύ βαθύτερο από ένα απλό πολιτικό κίνημα. Ίσως γιατί οι λόγοι για τους οποίους έγινε η Εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση στην Γερμανία να μη εξέλιπαν. Ίσως γιατί ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε η εξέγερση, η επανάσταση ενάντια στην τυραννία του ορθολογισμού και του «διαφωτισμού», ο οποίος γέννησε την Γαλλική επανάσταση, την ανάπτυξη της βιομηχανίας και στην συνέχεια την υποταγή της μηχανής στο χρήμα, όπως στην «Παρακμή της Δύσεως» ο 'Οσβαλντ Σπένγκλερ καταδεικνύει. Περιγράφοντας αυτόν ακριβώς τον ορθολογισμό ως στοιχείο παρακμής και πτώσεως του πολιτισμού γράφει ο φιλόσοφος της Ιστορίας Σπένγκλερ:

«Ζούμε ακόμη στην εποχή του Ορθολογισμού (Rationalism), που ξεκίνησε τον 18° αιώνα και τώρα γοργά πλησιάζει στο τέλος της. Είμαστε όλα δημιουργήματα της, είτε το γνωρίζουμε και το επιθυμούμε, είτε όχι. Η λέξη είναι αρκετά γνωστή, αλλά πόσοι ξέρουν πόσα υποδηλώνει;

Πρόκειται για την αλαζονεία του αστού διανοούμενου, ο οποίος αποκομμένος από τις ρίζες του, χωρίς να καθοδηγείται πια από το ισχυρό ένστικτο, βλέπει αφ' υψηλού, με περιφρόνηση, την καθαρόαιμη σκέψη του παρελθόντος και την σοφία της αρχαίας αγροτικής κοινότητας. Είναι η εποχή

χή που ο καθένας ξέρει να διαβάζει και να γράφει και συνεπώς έχει την γνώμη του και που πάντα «ξέρει καλύτερα»...»

Ο Λούκατς («Ο ΧΙΤΛΕΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ») επεκτείνει ακόμη περισσότερο τον χρόνο της εποχής που ζούμε και λέει ότι θα ήταν περισσότερο εύστοχο να χαρακτηρίσουμε τα τελευταία 500 χρόνια σαν την εποχή των μικροαστών, εναντίον των οποίων ο Χίτλερ υπήρξε ο κατ' εξοχήν εχθρός. Δεν ξεχωρίζει επομένως την εποχή της Αναγεννήσεως από αυτήν της Βιομηχανικής Επαναστάσεως, την εποχή του Ορθολογισμού που άρχισε τον 18° αιώνα, όπως αναφέρει ο Σπένγκλερ. Το γεγονός πάντως είναι ότι σε έναν κόσμο, ο οποίος είχε προσανατολιστεί προς την κοινωνική ειρήνη έναντι οποιουδήποτε ηθικού τιμήματος και προς την υλική ευδαιμονία έναντι οιασδήποτε πολιτιστικής θυσίας, ο Εθνικοσοσιαλισμός έφερε νέα πρότυπα, νέα Ιδανικά και θέλησε να τοποθετήσει τον Ηρωισμό και την Τέχνη στο επίκεντρο της Πολιτείας.

Είναι προφανές ότι η εποχή της Βιομηχανίας, της μαζικής παραγωγής και των πολλών αναγκαίων καταναλωτών έφερε και την δημοκρατία. «Ο πελάτης έχει πάντα δίκιο»... Αυτό είναι μία αρχή του εμπορίου. Αφού λοιπόν, έπρεπε οι «αγοραστές» να καταθέτουν κάθε ίχνος πλούτου στις ολιγαρχίες, που δημιουργήθηκαν, φυσικό ήταν να τους δοθούν και τα ανάλογα δικαιώματα. Έτσι άρχισε η εποχή της καθολικής ψηφοφορίας, των μέσων μαζικής ενημερώσεως κλπ. Για την σχέση αιτίου και αιτιατού μεταξύ καπιταλισμού και δημοκρατίας γράφει ο Ιωάννης Μεταξάς:

"Δ, 446 "...Η Δημοκρατία είναι το μονογενές και γνήσιο παιδί του Καπιταλισμού, και το όργανο του που επιβάλλει τη θέληση του κάνοντας την να φαίνεται ως η λαϊκή θέληση".

Ακόμη και η τέχνη προσαρμόστηκε στην νέα εποχή. Ήλθε η εποχή των λαϊκών εφημερίδων, αργότερα του κινηματογράφου και σήμερα της τηλεοράσεως. Πολύ εύστοχα ο Γουίλ Ντυράντ στην «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» παρατηρεί ότι η λεγόμενη μοντέρνα μουσική (αναφέρεται στην τζαζ, η οποία ήταν η μοντέρνα μουσική της εποχής του) δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αισθητική αντανάκλαση του ήχου

των μηχανών των εργοστασίων.

Ενάντια σε όλα αυτά ο Εθνικοσοσιαλισμός ήθελε να φέρει έναν άλλο κόσμο. Αυτό δεν του το συγχώρεσαν ποτέ.

Ο κόσμος που ζούμε, η εποχή των μικροαστών κατά Λούκατς των τελευταίων 500 χρόνων και του Ορθολογισμού κατά Σπένγκλερ των τελευταίων 300 χρόνων, στηρίζεται στους νόμους της παραγωγής και μετά το 1945 στους νόμους ή μάλλον στις επιταγές των εμπόρων του χρήματος, οι οποίοι και καθορίζουν την «καλοπέραση» ή την δυστυχία των λαών σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ποιοι ήταν και είναι όμως και μέχρι τις ημέρες μας οι «εκλεκτοί» αυτού του νέου κόσμου; Η εύκολη απάντηση, απάντηση εν πολλοίς απλοϊκή, είναι οι Εβραίοι. Μία τέτοια απάντηση όμως μας απομακρύνει από την καθολική εικόνα του προβλήματος. Είναι γεγονός ότι η επιδίωξη του κέρδους και το εμπόριο για τον εβραϊκό λαό αποτελούν όχι απλά γνώρισμα, αλλά και θρησκευτική παρακαταθήκη, όπως προκύπτει από αυτήν την ίδια την εθνική ιστορία του λαού τους, την Παλαιά Διαθήκη. Τα τελευταία τουλάχιστον 500 χρόνια εβραϊκής καταγωγής άτομα πλούτισαν εξαιρετικά σε σημείο να παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στην οικονομική ζωή και κατ' επέκταση στην δημόσια ζωή των λαών. Δεν ήσαν όμως οι μόνοι και δεν το επέτυχαν αυτό μόνοι τους. Εάν δεν υπήρχε ο υλισμός των Αγγλοσαξόνων και των άμεσα συγγενών προς αυτούς λαών και η αντίληψη περί ζωής, εργασίας και κέρδους, μία αντίληψη κατ' ευθείαν βγαλμένη από την Παλαιά Διαθήκη, αντίληψη κυρίαρχη στους διαμαρτυρόμενους γενικά(προτεστάντες, πουριτανούς, ευαγγελιστές κ.α.), εάν δεν υπήρχαν όλα αυτά, τότε οι σιωνιστές δεν θα κατόρθωναν να συγκεντρώσουν την δύναμη την οποία κατέχουν σήμερα, αφού δεν θα υπήρχε το ανάλογο κλίμα, το οποίο και θα ευνοούσε την δημιουργία της σημερινής παγκόσμιας οικονομικής καταστάσεως.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της αντιλήψεως και αυτής της αρμονικής συνεργασίας με κοινό αντικειμενικό σκοπό το κέρδος είναι το κράτος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, το οποίο εξουσιάζεται από τους διαμαρτυρόμενους και τους σιωνιστές. Πρόσφατο δείγμα αυτής της άψογης συ-

νεργασίας ο πόλεμος της Μέσης Ανατολής, στον οποίο έσπρωξαν οι σιωνιστές την Ουάσιγκτον, παρασύροντας με δέλεαρ τα κοιτάσματα των πετρελαίων το Αγγλοσαξονικό πουριτανικό λόμπι, το οποίο ελέγχει σχεδόν αποκλειστικά τις πολυεθνικές εταιρείες πετρελαίου. Πριν από τις ΗΠΑ κυρίαρχο ρόλο έπαιξαν σε αυτή την συσσώρευση πλούτου Άγγλοι και Ολλανδοί (οι «Πειρατές των Ωκεανών» σύμφωνα με την ορολογία της γεωπολιτικής), οι οποίοι δημιουργούσαν ολόκληρα κράτη-αποικίες, αποκαλώντας τους με κυνισμό «εταιρεία ανατολικών Ινδιών» κλπ. Έφθασαν μέχρι του σημείου να κάνουν έναν ολόκληρο πόλεμο εναντίον του λαού της Κίνας για να διατηρήσουν το ιδιαίτερα γι' αυτούς κερδοφόρο εμπόριο του οπίου.

Είναι προφανές ότι αυτή η τεράστια δύναμη της πλουτοκρατίας, μέσα στα πλαίσια της οποίας εξέχοντα ρόλο κατέχουν οι σιωνιστές, γεννήθηκε με την βιομηχανική επανάσταση, την ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου και τα επακόλουθα τους. Δεν ήταν δυνατόν να υπάρξει μια αυτής της μορφής δύναμη στον Ελληνορωμαϊκό κόσμο.

Ο Γουίλ Ντυράντ βλέποντας τα πράγματα με την οπτική ενός σύγχρονου μελετητή της Ιστορίας, που εξ ιδίων, με τα δεδομένα δηλαδή της σημερινής εποχής, κρίνει τα αλλότρια, πιστεύει ότι δεν υπήρξε βιομηχανική επανάσταση στον Αρχαίο Κόσμο επειδή υπήρξε πληθώρα δούλων και γράφει σχετικά:

«Πρέπει να τοποθετήσωμεν τον Αρχιμήδην παραπλεύρως του Νεύτωνος και να του αποδώσωμεν «άθροισμα μαθηματικών επιτευγμάτων, τα οποία ουδείς άνθρωπος υπερέβη εις την παγκόσμιον ιστορίαν». Εάν δεν υπήρχεν η αφθονία και η φθήνεια των δούλων ο Αρχιμήδης θα ημπορούσε να είναι ο αρχηγός μιας «Αληθινής Βιομηχανικής Επαναστάσεως»... Η ατμομηχανή του Ήρωνος του εξ Αλεξανδρείας, η οποία ήλθε μετά την Ρωμαϊκήν κατάκτησιν της Ελλάδος, έφερε την περίοδον αυτήν την μηχανικής προόδου εις το κορύφωμα και το τέλος της». ΓΟΥΙΛΛ ΝΤΥΡΑΝΤ-ΤΟΜΟΣ ΕΛΛΑΣ Σελ.646 - 647 «Παγκόσμιος ιστορία του πολιτισμού».

Ο συλλογισμός του είναι εντελώς αυθαίρετος. Στον Ελλη-

νορωμαϊκό κόσμο παρ' όλες τις μεγάλες και ίσως μεγαλύτερες και από τις σημερινές δυνατότητες της επιστήμης για μια επανάσταση βιομηχανική, δεν υπήρχε η ανάγκη αυτή γιατί στο επίκεντρο των ενδιαφερόντων του ανθρώπου δεν ετοποθετείτο το κέρδος ως η κυρίαρχος δύναμη, η οποία καθόριζε την εξέλιξη της κοινωνίας, δεν υπήρχαν οι λεγόμενοι νόμοι της αγοράς, οι οποίοι κυβερνούν τον σημερινό κόσμο.

Ενάντια σε αυτόν τον κόσμο, τον κόσμο των ημερών μας, τον κόσμο των μικροαστών, που γεννήθηκε από την βιομηχανική επανάσταση, ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε η πλέον σημαντική εξέγερση. Καθόλου τυχαία ο Ιούλιος 'Εβολα έδωσε στο σημαντικότερο έργο του τον τίτλο: **«Εξέγερση ενάντια στον μοντέρνο κόσμο».**

-Ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε λοιπόν η επανάσταση της μεταφυσικής και του ρομαντισμού ενάντια στην τυραννία της ύλης και του λεγόμενου ορθολογισμού. Έχει τις ρίζες του στις απαρχές ακόμη της περιόδου μετά την Γαλλική Επανάσταση και συγκεκριμένα στον γερμανικό ρομαντικό ιδεαλισμό, ο οποίος άμεσα αντέδρασε στον υλισμό του διαφωτισμού. Αυτής της απεριόριστης πίστης στον αιτιοκρατικό ιδεαλισμό ενσάρκωση υπήρξε ο Αδόλφος Χίτλερ και ο Εθνικοσοσιαλισμός.

Ήταν ο Εθνικοσοσιαλισμός ο έσχατος λόγος του Γερμανικού Ρομαντισμού, μια αντιμεταρρύθμιση και μία επιστροφή στο πνεύμα της Αναγεννήσεως, σε μία «θέληση» για Αναγέννηση, η οποία στην πραγματικότητα δεν αποτελεί τίποτε άλλο από αυτήν την ίδια την επιστροφή στο Ελληνικό Ιδεώδες! Αυτό ακριβώς γράφει και ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο φιλόσοφος ο οποίος κατ' εξοχήν ενέπνευσε τους Εθνικοσοσιαλιστές:

«Η Γερμανική Φιλοσοφία είναι ένα κομμάτι της αντιμεταρρυθμίσεως στο σημείο αυτό, είναι ίσως ακόμη ένα απόσπασμα της Αναγεννήσεως, ή τουλάχιστον μία θέλησις αναγεννήσεως, η επιθυμία να συνεχίσουμε την ανακάλυψι της αρχαιότητος, να ξεθάψουμε την αρχαία φιλοσοφία, προ παντός αυτή που ανήκει στους προσωκρατικούς, τον Ναό των Ελλήνων που είναι βαθύτερα θαμμένος!... Από μέρα σε μέρα γινόμαστε περισσότερο Έλληνες, πρώτα ασφαλώς στις αντιλήψεις μας και τις αξιολογήσεις μας, σαν να

είμαστε ακριβώς Ελληνίζοντα Φαντάσματα.
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΝΙΤΣΕ - Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Αυτό το πνεύμα ακριβώς εκφράζει, το πνεύμα του Ρομαντισμού και της Αντιμεταρρύθμισης και ο Αδόλφος Χίτλερ, όταν γράφει στο MEIN KAMPF:

«...Πρέπει να διαφυλάξουμε σ' όλη του την ομορφιά το Ελληνικό Ιδεώδες του πολιτισμού."

Ο Γερμανικός Ρομαντισμός στην πλέον ακραία και ποιητική του μορφή λαμβάνει σάρκα και οστά στην ζωή και την πολιτική μετά από την ταπείνωση ενός χαμένου πολέμου μέσα από τον Εθνικοσοσιαλισμό. Όσοι έχουν δει την ταινία «ΤΟ ΑΒΓΟ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ» του Μπέργκμαν, ταινία από την οποία καθιερώθηκε και η σχετική ορολογία, θα θυμούνται ίσως τα λόγια του Εθνικοσοσιαλιστή Επιστήμονα της δεκαετίας του '20 λίγο πριν αυτοκτονήσει, κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέφτη και δείχνοντας στον δημοσιογράφο σκηνές κινηματογραφικές από μία συγκέντρωση Εθνικοσοσιαλιοτών στις αρχές της δεκαετίας του '20. Πεθαίνοντας ο κινηματογραφικός ήρωας του Μπέργκμαν λέει προς τον αντιφασίστα δημοσιογράφο ότι αυτές οι μορφές που βλέπεις να είναι σήμερα απελπισμένες, αύριο θα είναι οι άνθρωποι του πεπρωμένου. Βεβαίως, το έργο θεωρείται «αντιφασιστικό». Λίγα χρόνια πριν πεθάνει ο Μπέργκμαν απεκαλύφθη, το απεκάλυψε ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του ότι υπήρξε στα νιάτα του ένθερμος εθνικοσοσιαλιστής και θαυμαστής του Αδόλφου Χίτλερ.

Βερολίνο 1945:0 Ζαρατούστρας και ο υπεράνθρωπος ξαναζούν και μαζί με ένα πνεύμα νιτσεϊκό αναθεωρήσεως όλων των αξιών και ο Ζίγκφριντ, ο Χρυσός του Ρήνου, οι Βαλκυρίες και στο τέλος μοιραία το Λυκόφως των Θεών. Η γενιά του Βάγκνερ και του Νίτσε παίρνει την θέση της στην πραγματικότητα και η τραγωδία αρχίζει....

Όμως ο Εθνικοσοσιαλισμός μας είπαν πως «τέλειωσε». Ποίος ο λόγος, λοιπόν, της σημερινής πολεμικής και της απόλυτης δαιμονοποιήσεώς του; Μας το λέει ο Τζων Λούκατς στο έργο του «Ο ΧΙΤΛΕΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ», γράφοντας ότι εάν ο Δυτικός πολιτισμός διαλύεται αργά και οδηγείται στην κα-

τάρρευση, το μέλλον κρύβει δύο κινδύνους. Ο πρώτος είναι ότι κατά την διάρκεια ενός ολοένα αυξανόμενου κύματος βαρβαρισμού (δική του είναι η έκφραση όχι δική μου), η φήμη του Αδόλφου Χίτλερ είναι δυνατόν να διογκωθεί στα μάτια των απλών ανθρώπων που θα πιστέψουν πως υπήρξε ένας νέος Διοκλιτιανός, ο τελευταίος υπερασπιστής μιας αυτοκρατορικής τάξεως που χάθηκε. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι ίσως αποτελέσει την προσωπικότητα, η οποία θα εμπνεύσει τους «νεοβαρβάρους» της εποχής μας. Αποτελεί δηλαδή και στις δύο περιπτώσεις σύμφωνα με τον γνωστό ιστορικό ένα επικίνδυνο πρότυπο μέσα στους ετοιμόρροπους και επικίνδυνους καιρούς μας.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και έχουν μεγάλη σημασία τα όσα συνέβησαν και τα όσα πίστευε ο Αδόλφος Χίτλερ εκείνους τους έσχατους καιρούς του Γ' Ράιχ, γιατί ό,τι ζούμε σήμερα, τότε άρχισε, τότε παραμερίστηκε και το τελευταίο εμπόδιο για να φτάσουμε στον σημερινό κόσμο της «παγκοσμιοποίησης» και της αρνήσεως κάθε παραδοσιακής εθνικής αξίας των λαών της οικουμένης.

Από εκεί, από το Βερολίνο του 1945, ξεκίνησε το σκοτεινό σχέδιο του σημερινού ζόφου της ανθρωπότητος...

2.
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΣΤΑ 1933

«Την ίδια ώρα, όπου η Αγγλία ήταν κυριολεκτικό άοπλη έπαιρνε σάρκα και οστά η πρώτη(;) προδοσία των «Φον». Μία νίκη του Χίτλερ και με έναν τρόπο τόσο απόλυτο και θριαμβευτικό κατά της Αγγλίας θα τον καθιστούσε εξαιρετικά επικίνδυνο για το αριστοκρατικό και μικροαστικό κατεστημένο της Γερμανίας. Ο εφιάλτης των «ΕΣ-Α» θα είχε επιστρέψει και μάλιστα πολύ χειρότερος από εκείνον του 1934. Έπρεπε, λοιπόν, με κάθε τρόπο να εμποδιστεί ο απόλυτος θρίαμβος του Χίτλερ.»

Από το 1933 ο διεθνής σιωνισμός κηρύσσει τον πόλεμο στο γερμανικό Ράιχ. Λόϋδ Τζωρτζ: 0 Χίτλερ είναι η σημαντικότερη προσωπικότητα που εμφανίστηκε στην Ευρώπη μετά τον Ναπολέοντα. Ιωάννης Μεταξάς, Οκτώβριος του 1939: Οι Εβραίοι δίδουν το κτύπημα κατά της Γερμανίας. Ο Τσάμπερλαιν υπήρξε σωτήρας της Αγγλίας και ο Τσώρτσιλ ο καταστροφέας της. Η δύναμη του σιωνισμού στην Αγγλία. Όσβαλντ Σπένγκλερ, Ιούλιος του 1933: Έρχεται παγκόσμιος πόλεμος. Η Δουνκέρκη, η επιχείρηση «θαλάσσιος λέων» και η πρώτη προδοσία των «φον». Ο Ρούζβελτ προσπαθεί με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο να σύρει τις ΗΠΑ στον παγκόσμιο πόλεμο. Η Γερουσία αντίθετη στην πολεμική εμπλοκή της Ουάσιγκτον.

Το 1945 εάν δεν καθόρισε, άφησε οπωσδήποτε τα ίχνη του

στους σύγχρονους καιρούς. Ας επιστρέψουμε, όμως, στον Σεπτέμβριο του 1939 όταν άρχισε ο μοιραίος για τον Εθνικοσοσιαλισμό και τον κόσμο ολόκληρο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, τον οποίον μερικοί αποκαλούν και ασφαλώς αυτό είναι ορθότερο γιατί έτσι ήταν Ευρωπαϊκό εμφύλιο πόλεμο. Ο πόλεμος, σύμφωνα με τον Χίτλερ δεν άρχισε στα 1939. Στην πραγματικότητα είχε αρχίσει από τον Ιανουάριο του 1933. Ας θυμηθούμε και τον Κλαούζεβιτς, ο οποίος δίδει τον ορισμό «ότι πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα». Όπως και εάν το δει κανείς η κατάκτηση της εξουσίας στην Γερμανία το 1933 από τους εθνικοσοσιαλιαοτές ισοδυναμούσε για τους δημοκράτες και τους μαρξιστές όλου του κόσμου με την κήρυξη ενός πολιτικού πολέμου. ΓΓ αυτό και εκείνες τις δραματικές ημέρες του Φεβρουαρίου του 1945 τονίζει, αναλογιζόμενος το παρελθόν, στην «Πολιτική του διαθήκη» ο Αδόλφος Χίτλερ:

«6 Φεβρουαρίου 1945: Γία τον γερμανικό λαό το απλό γεγονός της συνέχισης της ανεξάρτητης ζωής θα είναι μια νίκη. Κι' αυτό και μόνο θα ήταν αρκετή δικαιολογία γι' αυτόν τον πόλεμο, που δεν θα έγινε μάταια. Πάντως ήταν αναπόφευκτος. Οι εχθροί του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού μου τον επέβαλαν από τον Ιανουάριο του 1933 κι' όλας....»

«21 Φεβρουαρίου 1945: «Στην πράξη η απειλή του πολέμου υπήρχε από τον Ιανουάριο του 1933, από την εποχή που ανέβηκα στην εξουσία».

Επίσης στην εγγραφή των σημειώσεων Μπόρμαν της 6ης Φεβρουαρίου του 1945 ο Αδόλφος Χίτλερ δίδει και μία άλλη διάσταση στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, την Ιδεολογική, τονίζοντας ότι:

«Σκοπός τους είναι να καταστρέψουν το Ράιχ μας, να εξαφανίσουν την κοσμοθεωρία μας από την επιφάνεια της γης, να υποδουλώσουν τον γερμανικό λαό για να τον τιμωρήσουν για την Πίστη του στον Εθνικοσοσιαλισμό. Φτάσαμε στο τελευταίο τέταρτο της ώρας».

-Είναι γνωστό ότι ο Χίτλερ στα πρώτα δύο χρόνια του πολέμου (μέχρι τα μέσα του 1941) πίστευε ότι ήταν δυνατόν να υπάρξει μια μορφή ανακωχής με τους Άγγλους, αφού μια τέ-

τοια διευθέτηση σίγουρα τους συνέφερε και δεν είχαν και καμμία καλύτερη επιλογή. Οι Άγγλοι όμως κατακυριευμένοι από την αλαζονεία του κοσμοκράτορα(και όχι μόνον...) δεν έβλεπαν τις δραματικές αλλαγές που ερχόντουσαν στον κόσμο και έτσι αρνήθηκαν κάθε ιδέα προσεγγίσεως και συνομιλιών με τον Αδόλφο Χίτλερ. Εάν εξαιρέσει κανείς κάποιους ξεχωριστούς Άγγλους διανοουμένους και πολιτικούς, η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων του κατεστημένου του Λονδίνου είδαν εξ αρχής εχθρικά τον Χίτλερ με μία εξαίρεση: Τον νικητή των Γερμανών στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τον πρώην πρωθυπουργό της Αγγλίας Λόυδ Τζωρτζ, ο οποίος υπήρξε και ο εμπνευστής της δημιουργίας των νέων μετώπων στην Ανατολή κατά του Κάιζερ στα χρόνια του πρώτου μεγάλου πολέμου, δημιουργία μετώπων, τα οποία και οδήγησαν τελικά στην ήττα την Γερμανία.

Ο Λόυδ Τζωρτζ είχε κατορθώσει να διατηρήσει την Βρετανική αυτοκρατορία μέσα από την τρομερή καταιγίδα ενός παγκοσμίου πολέμου. Γνώριζε ότι αυτό δεν ήταν δυνατόν να επαναληφθεί. Αντιλαμβάνετο ότι μία νέα εμπλοκή της Αγγλίας σε έναν παγκόσμιο πόλεμο θα σήμαινε και το τέλος των όποιων γεωπολιτικών της αποθεμάτων, το τέλος αυτής της ίδιας της αυτοκρατορίας της. Πράγμα το οποίον και τελικά συνέβη. Βλέποντας, λοιπόν, μακριά, όχι τυχαία κατήγγειλε την εξοντωτική συνθήκη ειρήνης με την Γερμανία στα 1918 και την στρατιωτική κατοχή του Ρήνου. Ο Λόυδ Τζωρτζ δεν δίσταζε δημόσια να δηλώνει ότι θεωρεί τον Αδόλφο Χίτλερ την σημαντικότερη προσωπικότητα που εμφανίστηκε στην Ευρώπη μετά τον Μέγα Ναπολέοντα.

Τον Σεπτέμβριο του 1939 ο πόλεμος αρχίζει με αφορμή την πολεμική σύρραξη μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας. Πολύ γρήγορα η Βαρσοβία πέφτει. Κάποιοι πιστεύουν ότι ίσως επιτευχθεί ειρήνη. Ο πρωθυπουργός της ουδετέρας ακόμη Ελλάδος Ιωάννης Μεταξάς γράφει στο ημερολόγιο του:

«Τετάρτη 4 Οκτωβρίου 1939: ...Ειρήνη άραγε; Πολύ αμφιβάλω. Οι εβραίοι δίδουν το κτύπημα κατά της Γερμανίας».

Ένα μήνα πριν, ακριβώς με την κήρυξη του πολέμου, στις 2 Σεπτεμβρίου του 1939, ο πρόεδρος της παγκοσμίου οργα-

νώσεως των σιωνιοτών Χάιμ Βάιτσμαν απευθύνει επιστολή προς τον πρωθυπουργό της Αγγλίας Νέβιλ Τσάμπερλαιν στην οποία τονίζει: ***«Αυτήν την στιγμή της υπέρτατης κρίσης οι Εβραίοι μένουν πιστοί στην Μεγάλη Βρετανία και θα πολεμήσουν στο πλευρό της δημοκρατίας».***

Η πολεμική του διεθνούς σιωνισμού, ο οποίος ασφαλώς και δεν αποτελούσε μία αμελητέα πολιτικά και οικονομικά δύναμη σε παγκόσμιο επίπεδο, κατά της Εθνικοσοσιαλιοτικής Γερμανίας ήταν λοιπόν δεδομένη. Αυτό σαν απάντηση σε αυτούς, οι οποίοι αφελώς πιστεύουν ότι ο σιωνισμός υπήρξε ένα ουδέτερο στοιχείο του πολέμου και δεν είχε σε αυτόν καμμία συμμετοχή.

Σεπτέμβριος του 1939 και η Γερμανία κηρύσσει τον πόλεμο στην Πολωνία και η Αγγλία και η Γαλλία με την σειρά τους κηρύσσουν τον πόλεμο στην Γερμανία. Καταγγέλλοντας την υποκρισία των συμμάχων, που δήθεν κόπτονται για την ελευθερία της Πολωνίας γράφει στα τέλη του 1939 ο Ιωάννης Μεταξάς:

«Από το τετράδιο των σκέψεων. Κηφισιά, 29 Δεκεμβρίου 1939: Η Αγγλία και η Γαλλία εκήρυξαν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας, διότι αυτή κατεπάτησε το Δίκαιον προκειμένου για την Πολωνία. Γιατίδεν τον κηρύττουν κατά της Ρωσσίας προκειμένου για την Φινλανδία».

Σε άλλα σημεία του ιδίου κειμένου, ο Έλληνας ηγέτης, γίνεται πλέον συγκεκριμένος για τα αίτια και την ουσία αυτού του πολέμου τονίζοντας:

«Από τη μια μεριά Αγγλία, Γαλλία, Αμερική. Από την άλλη Γερμανία, Ρωσσία, Ιταλία. Αυτοί είναι οι πρωταγωνισταί. Αι άλλαι ή ακόμα δεν αποφάσισαν, ή δεν μπορούν να πάνε εκεί που τους σπρώχνουν τα ιδανικά τους, ή δεν τους συμφέρει να πάνε ένεκα ειδικών αιτιών. Οι Εβραίοι είναι φυσικά με τις Δημοκρατίες. Γιατί με άλλο σύστημα δεν ημπορούν να επικρατήσουν. Είναι λίγοι, καπιταλίσταί και διεθνισταί. Και αν δεν τους εδίωκαν οι Γερμανοί, πάλι με τις Δημοκρατίες θα ήτανε».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ - Κηφισιά, 22 Ιανουαρίου 1940

"Οι Αγγλοι θέλουν να καταστρέψουν, λένε, το ναζισμό. Αλλά με αυτό κατά βάθος εννοούνε τον αντικοινοβουλευτι-

σμό. Θέλουν λοιπόν να επιβάλλουν παντού το παλαιωμένο λιμπεραλιστικό πολίτευμα. Ώστε περπατούνε με το κεφάλι προς τα πίσω" ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

-Μέσα στο καταφύγιο του στο Βερολίνο τον Φεβρουάριο του 1945, με την αντεπίθεση στις Αρδεννες να έχει αποτύχει και τα νέφη να πυκνώνουν στην Ανατολή, ο Αδόλφος Χίτλερ προβληματίζεται για το κατά πόσον ήταν σωστός ο χρόνος της ενάρξεως των πολεμικών επιχειρήσεων. Την ίδια στιγμή ακόμη και εκεί, λίγο πριν το τέλος, οι προδότες πυκνώνουν και τον παραπληροφορούν. Ο αρμόδιος σε ζητήματα στρατιωτικών πληροφοριών για το Ανατολικό μέτωπο στρατηγός Γκέλεν επιμένει ότι είναι ζήτημα ολίγων ημερών η επίθεση του Σοβιετικού Στρατού κατά του Βερολίνου. Τα τρωκτικά, όμως, τα οποία έχουν διεισδύσει σε αυτήν την ίδια την καρδιά του Γ' Ράιχ επιμένουν και αυτά ότι επίθεση του Στάλιν... αποκλείεται! Θα διαψευσθούν πανηγυρικά λίγες εβδομάδες αργότερα.

Έχει έλθει πλέον για τον Αδόλφο Χίτλερ η ώρα του «απολογισμού». Οι σκέψεις του σοφές, μοιραία εμπλουτισμένες από τις δραματικές εμπειρίες, από τα τραγικά γεγονότα που είχαν προηγηθεί. Κρίνοντας τα πεπραγμένα και ιδιαίτερα τον χρόνο ενάρξεως των επιχειρήσεων λέει ο Αδόλφος Χίτλερ στις 14 και 21 Φεβρουαρίου του 1945, στην «Πολιτική του διαθήκη»:

«14 Φεβρουαρίου 1945: «Το καταστρεπτικό σ' αυτό τον πόλεμο είταν το γεγονός πως για την Γερμανία άρχισε σύγχρονα πολύ νωρίς και πολύ αργά. Από καθαρά στρατιωτική άποψη θα μας πήγαινε καλύτερα αν είχε αρχίσει νωρίτερα. Έπρεπε να είχα πάρει την πρωτοβουλία το 1938 αντίν' αφήσω να με εξαναγκάσουν σε πόλεμο το 1939. Γrarlo πόλεμος ήταν, οπωσδήποτε αναπόφευκτος. Ωστόσο, δεν μπορείτε να με κατηγορήσετε αν οι Βρετανοί και οι Γάλλοι δέχτηκαν στο Μόναχο ό,τι κι άν τους ζήτησα!»

«...Όταν αυτός ο αρχικαπιταλιστής αστός, ο Τσάμπερλαιν, με την απατηλή του ομπρέλλα στο χέρι, μπήκε στον κόπο να πάει όλο το δρόμο μέχρι το Μπέργκχοφ για να συζητήσει θέματα με αυτόν τον νεόπλουτο τον Χίτλερ ήξερε πολύ

καλά πως σκόπευε να επιχειρήσει αλύπητο πόλεμο εναντίον μας. Ήταν έτοιμος να μου πει κάθε τι που πίστευε πως μπορούσε ν' αποκοιμίσει τις υποψίες μου. Ο ένας και μοναδικός σκοπός του, επιχειρώντας αυτό το ταξίδι, ήταν να κερδίσει χρόνο. Εκείνο, λοιπόν, που έπρεπε να είχαμε κάνει ήταν να έχουμε χτυπήσει αμέσως. Έπρεπε να είχαμε επιχειρήσει τον πόλεμο το 1938. Ήταν η τελευταία τύχη που είχαμε να περιορίσουμε τον πόλεμο τοπικά».

«...Ένας πόλεμος που θα τον επιχειρούσαμε το 1938 θα είταν γρήγορος πόλεμος - για την χειραφέτηση τωνΣουδητών Γερμανών, των Σλοβάκων, των Ούγγρων κι ακόμα κι αυτών των Πολωνών, που βρίσκονταν κάτω από Τσέχικη κυριαρχία. Η Μεγάλη Βρεταννία και η Γαλλία αιφνιδιασμένες και αποθαρρυμένες από την εξέλιξη των γεγονότων θα παράμεναν παθητικές - ιδιαίτερα εν όψει του γεγονότος πως η παγκόσμια κοινή γνώμη θα ήταν με το μέρος μας. Τελικά η Πολωνία, το κύριο έρεισμα της γαλλικής πολιτικής στην Ανατολική Ευρώπη, θα ήταν στο πλευρό μας».

Από τα όσα αναφέρονται παραπάνω ξεκάθαρα φαίνεται ότι το 1938 ο Αδόλφος Χίτλερ συναίνεσε κατ' ουσίαν στην ειρήνη, αφού Άγγλοι και Γάλλοι συμφώνησαν απόλυτα μαζί του. Εδώ ας θυμηθούμε και τον σημαντικό ρόλο που έπαιξε για να γίνει η συνάντηση αυτή του Μονάχου ο Μπενίτο Μουσολίνι, ο οποίος χωρίς αμφιβολία, όπως προκύπτει από την εξέλιξη των γεγονότων, ευνόησε με την στάση του τα σχέδια των συμμάχων. Δεν θα ήταν η τελευταία φορά που ο Μουσολίνι με μια πρωτοβουλία του θα ευνοούσε τα αγγλικά σχέδια.

Άδικοι, λοιπόν, όσοι κατηγορούν τον Τσάμπερλαιν για την συνθήκη του Μονάχου του 1938. Η Αγγλία την περίοδο εκείνη ήταν εντελώς ανέτοιμη για έναν πόλεμο σε αντίθεση με την Γερμανία και ο πόλεμος αυτός το πιθανότερο θα είχε έναν χαρακτήρα τοπικό. Αντίθετα, η επιλογή του Τσώρτσιλτο 1940 να σπρώξει τα πράγματα στα άκρα, να αρνηθεί κάθε περίπτωση συνθηκολογήσεως και μίας έντιμης ειρήνης, οδήγησε στο τέλος την Βρετανική αυτοκρατορία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Τσώρτσιλ υπήρξε ο νεκροθάφτης της Βρετανικής αυτοκρατορίας. Πολύ εύστοχα ο Αδόλφος Χίτλερ στις 4 Φε-

βρουαρίου του 1945 **στην «Πολιτική του διαθήκη» λέει για τον Τσώρτσιλ:**

«Ο Τσώρτσιλ, με το να αρνηθεί να έρθει σε συνεννόηση μαζί του, κατεδίκασε την χώρα του σε μια πολιτική αυτοκτονίας».

«Η Αγγλία του Τσώρτσιλ, από την άλλη μεριά, θα έπρεπε να επιτρέψει την ένωση της Ευρώπης, αν επιθυμούσε να διατηρήσει την ίδια ισορροπία δυνάμεων».

«Στην αρχή αυτού του πολέμου έκανα ό,τι μπορούσα για να ενεργήσω σαν να πίστευα τον Τσώρτσιλ ικανό να συλλάβει την αλήθεια της μεγάλης αυτής πολιτικής.»...

Πίσω **από τα λόγια αυτά του Αδόλφου Χίτλερ υπάρχει σαφής υπαινιγμός για την πρωτοβουλία του Ρούντολφ Έςς να ταξιδέψει μόνος του με ένα πολεμικό αεροσκάφος στην Αγγλία το** 1941, **προκειμένου να καταθέσει πρόταση ειρήνης. Στην συνέχεια της «Πολιτικής διαθήκης» αναφερόμενος στον Τσώρτσιλ και στις δυνατότητες του να ανταποκριθεί στην γερμανική πρόταση αναφέρει και τον λόγο για τον οποίο αυτή απορρίφθηκε τονίζοντας:**

«...Στις φαεινές στιγμές του (ο Τσώρτσιλ) ήταν πραγματικά ικανός να την συλλάβει. Από πολύ καιρό όμως ήταν δεμένος χειροπόδαρα στο εβραϊκό άρμα. Σκοπός μου όταν προσπαθούσα να έρθω σε συνεννόηση με την Αγγλία ήταν να αποφύγω την δημιουργία μιας ανεπανόρθωτης κατάστασης στην Δύση. Αργότερα όταν επιτέθηκα προς τα ανατολικά και άνοιξα το κομμουνιστικό απόστημα, είχα την ελπίδα πως μ' αυτό θ' αναζωπύρωνα μια σπίθα κοινού νου στο μυαλό των Δυτικών Δυνάμεων».

«Είχα υποτιμήσει την δύναμη της εβραϊκής κυριαρχίας επί της Αγγλίας του Τσώρτσιλ. Προτιμούσαν πραγματικά να καταστραφούν από αδράνεια, παρά να δεχτούν τον εθνικοσοσιαλισμό ανάμεσα τους».

«Αν το ήθελε η Βρεταννία θα μπορούσε να βάλει ένα τέλος στον πόλεμο στις αρχές του 1941. Στους ουρανούς πάνω απ' το Λονδίνο είχε αποδείξει σ' όλον τον κόσμο την θέληση ν' αντισταθεί και στο ενεργητικό της είχε τις ταπεινωτικές ήττες που είχε επιβάλει στους Ιταλούς στην Βόρεια

Αφρική. **Η** πατροπαράδοτη Βρεταννία θα είχε κάνει ειρήνη. Οι Εβραίοι όμως δεν την θέλανε με κανένα τρόπο. Και οι λακέδες τους, ο Τσώρτσιλ και ο Ρούζβελτ ήταν παρόντες για την εμποδίσουν».

Ταυτόχρονα στην ίδια εγγραφή της 4ης Φεβρουαρίου του 1945 με ενάργεια ιδιοφυή βλέπει πως θα διαμορφωθούν οι γεωπολιτικές συνθήκες του κόσμου μετά το τέλος του πολέμου και λέει:

«Μπορούμε να κάνουμε με βεβαιότητα μια προφητεία: οποιαδήποτε κι' αν είναι η έκβαση αυτού του πολέμου η Βρετανική Αυτοκρατορία έφτασε στο τέλος της. Τραυματίσθηκε θανάσιμα».

«Ο αποφασιστικός νέος παράγοντας είναι η ύπαρξη των δύο αυτών γιγάντων, των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ρωσίας».

-Ο πόλεμος ξεκίνησε τυπικά στα 1939, αλλά όπως και ο ίδιος ο Χίτλερ πιστεύει στην πραγματικότητα είχε ξεκινήσει από τα 1933. Το 1933 ήταν όπου και ο Γερμανός φιλόσοφος της ιστορίας και του πολιτισμού Όσβαλντ Σπένγκλερ δημοσίευσε ένα βιβλίο με τον τίτλο «Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ». Η μοναδική αναφορά γι" αυτό το βιβλίο στην Ελλάδα έχει γίνει προ τριών ετών από το περιοδικό Χρυσή Αυγή. Το βιβλίο του Σπένγκλερ «Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ» εξεδόθη λίγους μήνες μετά την ανάληψη της εξουσίας από τους εθνικοσοσιαλιστές στη Γερμανία τον Ιανουάριο του 1933.

Με το βιβλίο του αυτό ο Σπένγκλερ είχε σκοπό να επισημάνει τους κινδύνους(σε διεθνές και παγκόσμιο επίπεδο), οι οποίοι άμεσα απειλούσαν την Γερμανία μετά την άνοδο στην εξουσία του Αδόλφου Χίτλερ. Αφού πούλησε πάνω από 150.000 αντίτυπα, το κόμμα(Νί>ΟΑΡ) αποφάσισε την διακοπή της εκδόσεως του και την απόσυρση του από τα βιβλιοπωλεία . Αξίζει τον κόπο να σας παραθέσω ένα απόστιασμα(οι υπογραμμίσεις δικές μου)του κειμένου του Σπένγκλερ, το οποίο δημοσιεύθηκε στο ως άνω περιοδικό:

«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ», ΜΟΝΑΧΟ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1933, Ο-ΣΒΑΛΝΤ ΣΠΕΝΓΚΛΕΡ:

Κανένας άλλος δεν θα προσδοκούσε με μεγαλύτερη λα-

χτάρα απ' ότι εγώ την εθνική επανάσταση αυτής της χρονιάς **(1933)...**

Δεν πρόκειται ούτε να επιπλήξω, ούτε να κολακεύσω. Αποφεύγω να σχηματίσω μια εκτίμηση για εκείνα τα πράγματα που μόλις γεννιούνται. Η πραγματική αποτίμηση ενός γεγονότος είναι δυνατή μόνον όταν πια αποτελεί μακρύ παρελθόν και τα οριστικά καλά ή κακά αποτελέσματα είναι από καιρό αναμφισβήτητα γεγονότα: σαν να λέμε όταν έχουν περάσει κάμποσες δεκαετίες...

Δεν είναι ούτε ώρα ούτε η στιγμή για παραληρήματα θριάμβου. Δεινά προσμένουν εκείνους που εκλαμβάνουν λανθασμένα την κινητοποίηση για νίκη!

Ένα κίνημα μόλις ξεκίνησε. Δεν έχει φτάσει στο στόχο του και τα μείζονα προβλήματα του καιρού μας ουδόλως μεταβλήθηκαν από αυτό. Δεν αφορούν μόνο την Γερμανία, αλλά ολόκληρο τον κόσμο, δεν πρόκειται για προβλήματα λίγων ετών αλλά ολόκληρου του αιώνα...

Θα ήταν καλλίτερα να συγκρατήσουμε τον ενθουσιασμό μας για την μέρα των αληθινών κι οριστικών αποτελεσμάτων, τουτέστιν, των επιτυχιών στην εξωτερική πολιτική, το μόνο που έχει σημασία...

«Βρισκόμαστε, ίσως, πριν από ένα δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ανίκανοι να μετρήσουμε την κατανομή των δυνάμεων ή να προβλέψουμε τα μέσα ή τους στόχους -στρατιωτικούς, οικονομικούς, επαναστατικούς. Δεν υπάρχει χρόνος να περιοριστούμε στην εσωτερική πολιτική...»

Σοφά τα λόγια του μεγάλου στοχαστή Σπένγκλερ, ο οποίος όμως δεν μπορούσε να αντιληφθεί ότι άλλο η πολιτική και άλλο η φιλοσοφία, ακόμη και αυτή η φιλοσοφία επί της Ιστορίας, η οποία έχει άμεση σχέση με την πολιτική. Ασφαλώς και δεν σταμάτησε η κυκλοφορία του βιβλίου του επειδή θεωρήθηκε ότι ο Σπένγκλερ ήθελε να πολεμήσει τον Εθνικοσοσιαλισμό. Κάποιες αλήθειες, όμως, είναι επικίνδυνες και ο λαός ανώριμος τις περισσότερες φορές να τις ακούσει. Μη λησμονούμε ότι στα 1933 ο Χίτλερ δεν ήλεγχε ακόμη το γερμανικό κράτος (κατά την άποψη μου δεν το ήλεγξε ολοκληρωτικά ποτέ, όπως και ο ίδιος σε αρκετά σημεία της πολιτικής του

διαθήκης παραδέχεται). Το να μιλά δημόσια, λοιπόν, ένα βιβλίο για τον ερχομό ενός νέου παγκοσμίου πολέμου, 15 μόλις χρόνια μετά το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ενός πολέμου με τρομερές και επώδυνες συνέπειες, σίγουρα δεν ήταν ό,τι καλύτερο για το γερμανικό λαό, έναν λαό που είχε πρόσφατα ζήσει χρόνια ανέχειας και οικονομικής δυστυχίας. Μη λησμονούμε ότι όταν το 1938 το ενδεχόμενο ενός πολέμου ήταν σοβαρό και για τον λόγο αυτό έγινε η συνάντηση του Μονάχου με μεγάλη απογοήτευση τόσο ο Αδόλφος Χίτλερ, όσο και κορυφαία στελέχη του Εθνικοσοσιαλισμού είδαν τον γερμανικό λαό να πανηγυρίζει στους δρόμους για την ειρήνη. Οι Γερμανοί απείχαν ακόμη πολύ από το σημείο, μετά από μία εμπνευσμένη διαπαιδαγώγηση με ηρωικά πρότυπα και ιδεαλιστικές αρχές, να γίνουν ένας λαός έτοιμος να κτίσει με το αίμα του μέσα από την φωτιά ενός πολέμου μια αυτοκρατορία.

Σεπτέμβριος του 1939 και ο πόλεμος αρχίζει.

Ο Αμερικανός ιστορικός Χ. Ουέλλς στην «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑ» του σημειώνει:

«Ο κόσμος ωλίσθησε προς τον πόλεμον, που σχεδίασε ο Χίτλερ, σχεδόν δίχως προσπάθεια να τον αποτρέψη...».

Μα επειδή ακριβώς δεν τον είχε σχεδιάσει ο Χίτλερ τόσο η Αγγλία, όσο και η Γαλλία και ασφαλώς και οι ΗΠΑ και η Σοβιετική Ένωση δεν επιδίωξαν να τον αποτρέψουν. Μάλλον το αντίθετο συνέβη! Γράφοντας για την στάση των Ηνωμένων Πολιτειών το 1939 ο Ουέλλς σημειώνει:

«...Εις τας Ηνωμένος Πολιτείας οι λόγοι της αδρανείας ήσαν ευσεβείς πόθοι. Αι Ηνωμένοι Πολιτείαι είχαν καταφέρει το βαρύτερον πλήγμα κατά της παγκοσμίου ειρήνης αποσυρόμενοι από την Κοινωνία των Εθνών κατά την ίδρυσίν της.

Έκτοτε είχε γίνει σχεδόν άρθρον εθνικής πίστεως ότι η Αμερική θα απέφευγε να αναμειχθή εις τον επόμενον πόλεμον, αρνούμενη να μετάσχη εις τας εξωτερικός υποθέσεις. Ο Πρόεδρος ήτο σχεδόν ο μόνος αμερικανός πολιτικός με κύρος, ο οποίος διέβλεπε κίνδυνον δια τας Ηνωμένος Πολιτείας εις την ανάπτυξη/ του ναζισμού. Αλλά οι λόγοι του επί

του προκειμένου δεν ήσαν ούτε συχνοί, ούτε έντονοι. Ακόμη και τον Ιούλιον του 1939, όταν επρότεινε την τροποποίησιντου νόμου περί ουδετερότητος, η Γερουσία αντετάχθη.».
ΣΕΛΙΔΕΣ 1327-1328

Ιδιαίτερα κολακευτικός και επαινετικός, λοιπόν, ο Χ. Ουέλλς για τον ρόλο του προέδρου Ρούσβελτ, αδιαφορώντας για το γεγονός (ωραία δημοκρατία...) ότι είχε κερδίσει τις εκλογές με την υπόσχεση ότι θα κρατήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες έξω από τον πόλεμο! Αδιάφορο γι' αυτόν και το γεγονός ότι η Γερουσία που εκπροσωπούσε την πλειοψηφία του αμερικανικού λαού αντιτάχθηκε σθεναρά στην προσπάθεια του Ρούσβελτ τον Ιούλιο του 1939 να παραβιάσει την ουδετερότητα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι πρέσβης των ΗΠΑ στο Λονδίνο ήταν τότε ο πατέρας του μετέπειτα προέδρου των ΗΠΑ Τζων Κέννεντυ, που δολοφονήθηκε στην δεκαετία του '60. Ο Τζόζεφ Κέννεντυ ήταν αντίθετος με κάθε ανάμειξη των ΗΠΑ στον πόλεμο αυτό κατά της Γερμανίας και για τον λόγο ακριβώς αυτό και αντικαταστάθηκε με προσωπική εντολή του Ρούζβελτ. Αυτό και μόνο δείχνει πόσο «ειλικρινής» υπήρξε απέναντι στον αμερικανικό λαό, όταν μιλούσε για... ουδετερότητα ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ. Ο Τζόζεφ Κέννεντυ δεν ήταν ο μόνος που αντιδρούσε τότε στα σχέδια των σιωνιοτών. Οι φωνές που είχαν υψωθεί κατά του πολέμου ήσαν πολύ περισσότερες από αυτές που ήσαν υπέρ, μέχρι το Περλ Χάρμπορ, οπότε και άλλαξε δραματικά η κατάσταση.

Μετά την κατάληψη της Πολωνίας, η Γερμανία σε σύντομο χρονικό διάστημα καταλαμβάνει Βέλγιο, Ολλανδία και Γαλλία. Οι Άγγλοι έχουν αποστείλει ένα εκστρατευτικό σώμα, το οποίο σύντομα βρίσκεται σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Τελικά κατορθώνει να διαφύγει από την ηπειρωτική Ευρώπη από την Δουνκέρκη, χωρίς σοβαρή γερμανική αντίδραση. Η Αγγλία μετά την Δουνκέρκη βρίσκεται σε δραματική κατάσταση. Αναφερόμενος στην μετά την Δουνκέρκη Αγγλία του 1940, γράφει στην «Παγκόσμιο Ιστορία ο Χ. Ουέλλς:

«Μετά την Δουνκέρκην (λέγει ο Τζων Μπρόφυ) υπήρχαν εις την Βρεταννίαν «μιάμιση μεραρχία πεζικού, μερικοί ταξιαρχίαι πεδινού πυροβολικού και μόνον εξήντα τανκς».

Υπήρχαν, επίσης, είναι αλήθεια, και η Εθνοφρουρά, μία εθελοντική δύναμις, η οποία μέσα εις ολίγας εβδομάδας α-ριθμουσεν άνω του ενός εκατομμυρίου ανδρών, ετοίμων να αντιμετωπίσουν τους αλεξιπτωτιστάς, οι οποίοι είχαν συντρί-ψει την ολλανδικήν και την βελγικήν αντίστασιν. Αλλά ή ήσαν εντελώς άοπλοι ή ήσαν ωπλισμένοι μόνον με κυνηγετικά ό-πλα, έως ότου αργά το φθινόπωρον έφθασαν 800,000 τυφέ-κια».

ΣΕΛΙΣ 1338

Την κρίσιμη εκείνη στιγμή ο Ρούζβελτ δίδει χείρα βοηθεί-ας στο απειλούμενο Λονδίνο, παραβιάζοντας την ουδετερό-τητα και χωρίς να έχει την έγκριση γι' αυτό του αμερικανικού λαού. Γράφει σχετικά ο Ουέλλς:

«Η Βρεττανία ήτο μία νήσος με υπερπληθυσμόν και απο-ζουσε μόνον από τας εισαγωγάς της, αι οποίοι επληρώνο-ντο εν μέρει με τας τοποθετήσεις της εις το εξωτερικόν, αι τοποθετήσεις αυταί ερευστοποιούντο ταχέως δια την αγο-ράν πολεμοφοδίων ιδίως εις τας Ηνωμένος Πολιτείας. Και η καταστροφή δεν απείχε πολύ.

Ο πρόδρος Ρούσβελτ το 1939 έπεισε το Κογκρέσσον να τροποποίηση τον Νόμον της Ουδετερότητος, ο οποίος α-πηγόρευε την εξαγωγήν όπλων και να επιτρέψη πωλήσεις τοις μετρητοίς (που ουσιαστικά εσήμαινε πωλήσεις μόνον προς την Βρεττανίαν και την Γαλλίαν). Αλλά ακόμη και επ' αυτού η αντιπολίτευσις υπήρξε σφοδρότατη. Ο γερουσια-στής Μπόρα εδήλωσεν ότι τούτο ισοδυναμούσε προς πο-λεμικήν ενέργειαν, ο Νάι ότι «ενώπιον της Αμερικής ηνοίγε-το η κόλασις», ο Κλάρκ ότι «η Βρεττανία και η Γαλλία ήσαν οι επιτιθέμενοι», ο Λουντήν ότι έπρεπε η Αμερική να επωφε-ληθή από την ευκαιρίαν να επιβάλη την πληρωμήν των χρε-ών του πρώτου παγκοσμίου πολέμου ή να καταλάβη τας Δυ-τικός Ινδίας.

Τον Σεπτέμβριον του 1940 επωλήθησαν εις την Βρεττα-νίαν πενήντα πεπαλαιωμένα αντιτορπιλλικά ναυτικών βάσε-ων. Ταυτοχρόνως συνεστήθη εις το Σικάγον μία επιτροπή υπό το έμβλημα «Πρωτίστως η Αμερική», που ήτο θορυβώ-δης και είχε προφανώς επιρροήν. Μολαταύτα κατά το τέλος του 1940 υπεβλήθη νομοσχέδιον περί «Εκμισθώσεως και

Δανεισμού», το οποίον και εψηφίσθη την 11 Μαρτίου 1941. Τούτο ουσιαστικά εσήμαινεν ότι το μέγα ρεύμα των πολεμοφοδίων, που διωχετεύετο εις την Βρεττανίαν δεν απαιτούσε εφεξής πληρωμήν».

ΣΕΛΙΣ 1342

Στις 4 Ιουνίου του 1940 ο Τσώρτσιλ ομιλεί προς τον Αγγλικό λαό από τον ραδιοφωνικό σταθμό του BBC και τονίζει γεμάτος έμφαση:

«Θα πολεμήσουμε στις ακτές, στους αιγιαλούς απόβασης, θα πολεμήσουμε στην ξηρά και στους δρόμους!»

Όπως πολύ αργότερα είχε δηλώσει ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρυ, ο οποίος ήτο παρών στην ραδιοφωνική αυτήν ομιλία, ο Τσώρτσιλ σε μία επίδειξη ιδιότυπου αγγλικού χιούμορ είχε προσθέσει, κλείνοντας βέβαια το μικρόφωνο με το χέρι του: ***«Και θα τους ρίξουμε στο πρόσωπο μπουκάλια μπίρας, αφού είναι τα μόνα που έχουμε...»***

Δύο εβδομάδες πριν ο Ουίνοτον Τσώρτσιλ στις 12 Μαΐου του 1940 σε ομιλία του σε αξιωματικούς της Εθνοφρουράς είχε πεί: ***«Μετά την πτώση της Γαλλίας δεν ήμασταν απλώς ένας λαός χωρίς στρατό, αλλά και ένας λαός χωρίς όπλα. Αν ο εχθρός είχε πραγματοποιήσει αεραποβάσεις ή αποβάσεις σε διάφορα τμήματα της χώρας, θα μπορούσαμε μόνο να στηριχθούμε σε μία χούφτα φτωχά οπλισμένων ανδρών, οι οποίοι θα φρουρούσαν απομακρυσμένες μεταξύ τους αμυντικές θέσεις».***

Δεκαοκτώ μήνες μετά, ο Ουίνοτον Τσώρτσιλ στις 26 Δεκεμβρίου του 1941 δηλώνει στο αμερικανικό κογκρέσσο:

«Ήμασταν τυχεροί που μας δόθηκε χρόνος. Αν οι Γερμανοί αποβιβάζονταν στα βρετανικά νησιά αμέσως μετά την κατάρρευση της Γαλλίας, τον Ιούνιο του 1940, και αν η Ιαπωνία μας είχε κηρύξει τον πόλεμο, η καταστροφή και η δυστυχία θα έπλητταν τον τόπο μας σε ανείπωτη κλίμακα».

Ήταν σαφές, λοιπόν, ότι η Αγγλία μετά την Δουνκέρκη ήταν άοπλη! Αυτό όμως δεν το γνώριζε ο Αδόλφος Χίτλερ, που αναφερόμενος στην περίοδο εκείνη γράφει στην «Πολιτική του διαθήκη»:

26 Φεβρουαρίου **1945**

«Συγκρατηθήκαμε, πραγματικά, από το να τους εξοντώσουμε στην Δουνκέρκη. Θα έπρεπε να είχαμε σταθεί ικανοί να τους πείσουμε πως η παραδοχή τους της γερμανικής ηγεμονίας επάνω στην Ευρώπη μια κατάσταση πραγμάτων, που είχαν αντιταχθεί πάντα στην πραγματοποίηση της, που την είχα όμως πραγματοποιήσει εγώ χωρίς καμμία δυσκολία, θα τους προσέφερε ανεκτίμητα πλεονεκτήματα.

Ακόμα και στο τέλος Ιουλίου, ένα μήνα, δηλαδή, μετά την ήττα της Γαλλίας, κατάλαβα πως για μια ακόμα φορά η ειρήνη ξέφευγε από τα χέρια μας. Λίγες μέρες αργότερα ήξερα πως δεν κατωρθώναμε να εισβάλλουμε στην Βρεττανία, πριν από την επέλευση των φθινοπωρινών καταιγίδων, γιατί δεν είχαμε κατωρθώσει ν' αποχτήσουμε την πλήρη κυριαρχία του αέρα. Με άλλα λόγια, κατάλαβα, πως δεν θα κατωρθώναμε να εισβάλουμε στην Βρεττανία».

Υπήρχε όμως και άλλος λόγος, εξαιρετικά σοβαρός, για τον οποίον δεν επιχειρήθηκε ποτέ η απόβαση στην Αγγλία, στην οποία είχε δοθεί από το γερμανικό επιτελείο η ονομασία «Θαλάσσιος Λέων». Την ίδια ώρα, όπου η Αγγλία ήταν κυριολεκτικά άοπλη έπαιρνε σάρκα και οστά η πρώτη προδοσία των «Φον». Μία νίκη του Χίτλερ και με έναν τρόπο τόσο απόλυτο και θριαμβευτικό κατά της Αγγλίας θα τον καθιστούσε εξαιρετικά επικίνδυνο για το αριστοκρατικό και μικροαστικό κατεστημένο της Γερμανίας.

Ο εφιάλτης των «ΕΣ-Α» θα είχε επιστρέψει και μάλιστα πολύ χειρότερος από εκείνον του 1934. Εάν ο Χίτλερ είχε κυριεύσει την Αγγλία θα ήταν πλέον και ο απόλυτος άρχοντας της Γερμανίας. Κανένας δεν θα μπορούσε να του αντισταθεί.

Έπρεπε, λοιπόν, με κάθε τρόπο να εμποδιστεί ο απόλυτος θρίαμβος του Χίτλερ. Στις 7 Ιουλίου του 1940, ο επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών του Γ' Ράιχ Ναύαρχος Φον Κανάρι (που αργότερα εκτελέστηκε για προδοσία και δεν ήταν Έλληνας στην καταγωγή, αλλά Ιταλός!), διαβιβάζει την εμπιστευτική «πληροφορία» στον Στρατάρχη Κάιτελ ότι οι Γερμανοί εάν αποφασίσουν να αποβιβασθούν στην Αγγλία θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν 21 μεραρχίες πρώτης γραμμής και 19 εφε-

δρικές. Ο Συνταγματάρχης Όττο Σκορτσένι στο βιβλίο του «Οι καταδρομικές μου επιχειρήσεις», το οποίο εκδόθηκε πρόσφατα στα Ελληνικά με μετάφραση του αειμνήστου Στρατηγού Οικονομάκου, αναφέρει ότι ο Μοντγκόμερυ στα απομνημονεύματα του λέει ότι εκείνη την περίοδο στην Αγγλία υπήρχε... μόνο μία μεραρχία(!) για πολεμικές επιχειρήσεις, η $3^{η}$ μεραρχία πεζικού.

Ο Στρατάρχης Μπράουχιτς, ο οποίος είχε ορισθεί επικεφαλής της επιχειρήσεως «θαλάσσιος λέων», λαμβάνοντας ως αληθείς τις ψευδείς πληροφορίες του Φον Κανάρι, ζητά 41 μεραρχίες για την απόβαση, ενώ από την πλευρά του το Ναυτικό απαντά ότι η απόβαση ήταν αδύνατη γιατί δεν διέθετε τόσα πολλά πλοία για να την καλύψει. Ο Σκορτσένι στο βιβλίο του, το οποίο εγράφη στις αρχές της δεκαετίας του '70 λίγο πριν πεθάνει, γράφει γεμάτος πίκρα πώς ό,τι και εάν είχανε οι Άγγλοι θα βαδίζαμε μέσα από την φωτιά και την καταιγίδα το 1940 προς το Λονδίνο και δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι θα επιτυγχάναμε. Όμως, τα ψέματα του Φον Κανάρι, ψέματα σκόπιμα που δεν ήταν απλά ψέματα, αλλά η πρώτη προδοσία των «Φον», έσωσαν κυριολεκτικά την Αγγλία! Εδώ δίνεται και μία άλλη διάσταση στην υπόθεση Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, που ήταν ένας πόλεμος εξ αρχής προδομένος και μάλιστα με τόσο επιδέξιο τρόπο, ώστε ακόμη και ο ίδιος ο Χίτλερ στο τέλος σχεδόν του πολέμου, τον Φεβρουάριο του 1945, να έχει υποψίες μεν, αλλά όχι τα ακλόνητα στοιχεία και τις αποδείξεις της μεγάλης προδοσίας.

3.
ΤΟ ΙΣΛΑΜ, Η ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ Η ΙΤΑΛΙΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

«Οι Γερμανοί δεν είχαν κανέναν λόγο σε αυτήν την παγκόσμια ανατροπή, την οποίαν επιχειρούσαν να μη έχουν στον πλευρό τους το Αραβικό Έθνος και τον Ισλαμικό κόσμο. Πόσο μάλλον σου ο κόσμος αυτός είχε βαθύτατα αντιαγγλικά αισθήματα, αφού οι Άγγλοι υπήρξαν οι κατ' εξοχήν δυνάστες του και επιπλέον συναντάτο με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στο θέμα της σιωνιστικής απειλής, η οποία ήταν πλέον χειροπιαστή πραγματικότητα. Λίγοι γνωρίζουν ότι ο Μεγάλος Μουφτής της Ιερουσαλήμ Χάζ Αμίν Ελ Χουσεϊνί, θείος του Γιασέρ Αραφάτ στην διάρκεια του πολέμου υπήρξε θερμός συμπαραστάτης του Αδόλφου Χίτλερ.»

Η Γαλλία του Βισύ, η «σύμμαχος» Ιταλία και το Ισλάμ. Πως ο Πεταίν άφησε έξω από τον πόλεμο τον γαλλικό στόλο χωρίς αντίδραση από την Γερμανία. Ο Χίτλερ παραδέχεται στα 1945 το μεγάλο του σφάλμα που υπήρξε η Γαλλία του Βισύ. «Η θαρραλέα πολιτική φιλίας απέναντι στο Ισλάμ», που ήθελε ο Χίτλερ και γιατί αυτή δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Χίτλερ: Οι Αραβες θα είχαν σταθεί τίμιοι συνεργάτες μας σε αντίθεση με Γάλλους και Ιταλούς. Το μέγα λάθος της συναινέσεως της Γερμανίας στα αποικιακά σχέδια Γάλλων και Ιταλών. Χίτλερ στα 1945: Η καλύτερη υπηρεσία που θα μπορούσε να μας προσφέρει η Ιταλία θα ήταν να είχε μείνει μακριά από τον πόλεμο. Εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα στον αραβικό κόσμο.

Εάν όμως μεταξύ Γερμανίας και Αγγλίας είχε αρχίσει μία σκληρή μάχη, ένας ολοκληρωτικός πόλεμος, ο οποίος στο τέλος θα άφηνε όρθια μόνον την μία από τις δύο χώρες, διαφορετική ήταν η κατάσταση και οι σχέσεις του Ράιχ με τις δύο άλλες υποτίθεται μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης. Δηλαδή, την Ιταλία, που εθεωρείτο σύμμαχος και την Γαλλία την οποία χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία κατέλαβε μέσα σε λίγες εβδομάδες η Βέρμαχτ. Με κομμένη την ανάσα ο στρατάρχης Πεταίν, ο οποίος μέσα σε κατάσταση ανάγκης είχε αναλάβει την εξουσία στην καταρρέουσα Γαλλία μετά την άτακτη φυγή των πολιτικών, περίμενε ότι η Γερμανία θα απαιτούσε παράδοση άνευ όρων, όπως άλλωστε είχε συμβεί και με την Πολωνία, το Βέλγιο και την Ολλανδία. Αντ' αυτού ήλθε η πρόταση για συνθηκολόγηση... Μία πρόταση για την οποία μετάνιωσε πικρά στα επόμενα χρόνια ο Αδόλφος Χίτλερ. Τα έργα και οι ημέρες αυτής της άπιστης «συμμάχου», της Γαλλίας του Βισύ, έρχονται στον νου του εκείνες τις έσχατες ημέρες και τον οδηγούν να γράψει στην «πολιτική του διαθήκη» τον Φεβρουάριο του 1945 τα παρακάτω:

«...Το μεγαλύτερα μας πολιτικό σφάλμα, στάθηκε ο τρόπος που μεταχειριστήκαμε τους Γάλλους. Δεν θα έπρεπε ποτέ να συνεργασθούμε μαζί τους. Είναι μια πολιτική που τους εξυπηρέτησε καλά, αλλά εμάς πολύ άσχημα»

«...Ο αυτονόητος τρόπος ενέργειας μας θα έπρεπε να ήταν να απελευθερώσουμε τις εργαζόμενες τάξεις και να βοηθήσουμε τους εργάτες της Γαλλίας να πραγματοποιήσουν την δική τους επανάσταση. Θα έπρεπε να είχαμε παραμερίσει, τραχεία και χωρίς λύπη, την απολιθωμένη αστική τάξη, που στερούνταν τόσο ψυχή, όσο ήταν απογυμνωμένη από πατριωτισμό».

15 Φεβρουαρίου **1945**

«...Με το να μη ελευθερώσουμε το γαλλικό προλεταριάτο αμέσως το **1940,** δεν κάναμε το καθήκον μας και παραμελήσαμε και τα δικά μας συμφέροντα. Και αυτό ισχύει και σχετικά με τους υπερπόντιους Γάλλους υπηκόους»

Μη λησμονούμε ότι τον Ιούνιο του 1940 η Γερμανία είχε καλές σχέσεις με την Σοβιετική Ένωση (ίσχυε ακόμη το σύμ-

φωνο Ρίμπεντροπ - Μολότωφ) και είναι γνωστό ότι μέσα στις γραμμές του Γαλλικού Στρατού η κομμουνιστική προπαγάνδα έδρασε με το περίφημο σύνθημα «ΠΟΥΡΚΟΥΑ». Δεν είναι τυχαίο ότι ένα μεγάλο μέρος των Γάλλων, που προσεχώρησαν αργότερα στην Ευρωπαϊκή Ιδέα και ασπάστηκαν τον Εθνικοσοσιαλισμό προερχόντουσαν από την αριστερά. Τα όσα, λοιπόν, αναφέρει ο Χίτλερ δεν είναι χωρίς πολιτικό αντίκρισμα. Αντίθετα, η συμφωνία με τον Πεταίν και η Γαλλία του Βισύ επρόκειτο να παίξει στα επόμενα χρόνια του πολέμου έναν εξαιρετικά αρνητικό ρόλο για τα γερμανικά σχέδια.

Ο Χίτλερ του Φεβρουαρίου του 1945 που πιστεύει ότι έπρεπε να παραδώσει την Γαλλία στο προλεταριάτο είναι περισσότερο ριζοσπάστης από ποτέ, αφού προπαντός έχει αντιληφθεί την απέραντη υποκρισία της γαλλικής δεξιάς, η οποία του παρέδωσε πρόθυμα μια ολόκληρη χώρα, καθώς επίσης και με προθυμία μάλιστα τους καταλόγους των εβραίων της επικρατείας της, έχοντας όμως κατά νου με τρόπο καιροσκοπικό στο μέλλον γιατί όχι και να τον κτυπήσει με ένα μαχαίρι στην πλάτη! Αντιλαμβάνεται ότι ο αντικομμουνισμός της αστικής δεξιάς είναι κάπηλος, αφού αυτοί προς τους οποίους έκανε τόσες μεγαλόψυχες παραχωρήσεις, στην συνέχεια χωρίς κανέναν ενδοιασμό έγιναν συνοδοιπόροι του Στάλιν! Ας επανέλθουμε όμως στην συνθηκολόγηση του Ιουνίου του 1940, διαβάζοντας τα παρακάτω, που γράφει ο Ρεημόν Καρτιέ:

Ρεημόν Καρτιέ «Ιστορία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου», τόμος Α', σελίς 190: **«Για την προεδρία της αντιπροσωπίας ο αρχιστράτηγος διαλέγει τον Εντζιζέρ, που τον φέρνει βιαστικά από την ομάδα στρατιών την οποία διοικούσε και που τα γαλανά του μάτια αστράφτουν από απελπισία, όταν ο νέος υπουργός Αμύνης του αποκαλύπτει τον λόγο της προσκλήσεως του. Μία μόνη οδηγία δίδεται στην αντιπροσωπία έντονα και καθαρά: να διακόψει αμέσως τις διαπραγματεύσεις, αν οι Γερμανοί ζητήσουν την παράδοση του στόλου. Η κατηγορηματική αυτή εντολή κοινοποιείται και σε τρεις Αγγλους, που περνούν στιγμές αγωνίας: τον Λόρδο Λόυντ, τον ναύαρχο Αλεξάντερ και τον ναύαρχο**

σερ Ντώντλεϋ Πάουντ, που μόλις είχαν κάνει την εμφάνιση τους στο Μπτορντώ.

Ο Νταρλάν προσθέτει τον πομπώδη όρκο, πως ποτέ γαλλικό πολεμικό σκάφος δεν θα πέσει σε γερμανικά χέρια. Όμως, ο Τσώρτσιλ δεν πρόκειται να κρύψει την δυσπιστία του».

Άδικα δυσπιστεί ο Τσώρτσιλ. Ο γαλλικός στόλος δεν θα περάσει ποτέ στον έλεγχο του Γ Ράιχ. Στις 21 Ιουνίου του 1940, ο στρατηγός Κάιτελ διαβάζει την εισαγωγή της συνθήκης που λέει: «Μετά ***από ηρωική αντίσταση η Γαλλία νικήθηκε. Γι' αυτό η Γερμανία δεν προτίθεται να δώσει στους όρους ή στις διαπραγματεύσεις της ειρήνης χαρακτήρα εκμεταλλεύσεως ενός τόσο γενναίου λαού»!*** Μία ημέρα πριν ο Αδόλφος Χίτλερ συζητώντας με τους επιτελείς του την μορφή της συνθηκολογήσεως, ερωτάται από τον Ναύαρχο Ραίντερ εάν η Γερμανία θα μπορούσε να διεκδικήσει τον στόλο και λαμβάνει αρνητική απάντηση. Με την συνθηκολόγηση οι γερμανικές δυνάμεις θα είχαν τον στρατιωτικό έλεγχο της Βορείου Γαλλίας και... καμμία δικαιοδοσία(!) επάνω στον στόλο. Έναν στόλο, ο οποίος ήταν ανέπαφος και ήταν ο μεγαλύτερος τον οποίον είχε ποτέ η Γαλλία από την εποχή του Λουδοβίκου του 16ου. Ένας στόλος η κατοχή του οποίου θα έκρινε αποφασιστικά την μάχη της Μεσογείου, όπου κυριαρχούσαν απόλυτα οι Άγγλοι, αφού ο ιταλικός στόλος αποδείχθηκε στην συνέχεια ότι ήταν ένα μεγάλο τίποτε! Μόλις 12 ημέρες μετά την συνθηκολόγηση, στις 3 Ιουλίου του 1940, ο Τσώρτσιλ δείχνει τις διαθέσεις του απέναντι στον γαλλικό στόλο, διατάσσοντας την καταστροφή των γαλλικών πολεμικών πλοίων, τα οποία ήσαν αγκυροβολημένα στο Μερ Ελ Κεμπίρ της Γαλλικής Βορείου Αφρικής. Δεν θα είναι όμως το μοναδικό και το σοβαρότερο πολεμικό συμβάν ο βομβαρδισμός του Μερ Ελ Κεμπίρ εις ό,τι αφορά τον γαλλικό στόλο.

Ο πόλεμος της Γερμανίας κατά της Γαλλίας ήταν μία λαμπρή στρατιωτική νίκη και μία μεγάλη πολιτική ήττα. Αυτό απέδειξε ο χρόνος. Αυτό υποστηρίζει και ο Ρεϊμόν Καρτιέ στην Ιστορία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου όπου γράφει:

Σελίς **194:** «Το πρώτο μεγάλο κεφάλαιο του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου κλείνει. Η Γαλλία διαγράφεται από τις

Δυνάμεις που κατευθύνουν τον κόσμο. **Ο** Χίτλερ είναι κύριος της ηπειρωτικής Ευρώπης από τον Βιοτούλα ως τον Ατλαντικό. Όμως, η ανακωχή που δέχθηκε να παραχωρήσει και που γι' αυτήν θα έρθει η στιγμή να μετανιώσει πικρά, αφήνει απάτητη από τον Γερμανό τη Βόρειο Αφρική, τη μελλοντική βάση εξορμήσεως για την επανάκτηση της Γαλλίας. Αυτό είναι ίσως μια δικαιολογία. Σίγουρα όμως είναι ελαφρυντικό για τους Γάλλους, που δέχτηκαν με συντριβή αυτή την ανακωχή».

Ας εξετάσουμε, όμως, τι ακριβώς υπήρξε το καθεστώς του Βισύ, το καθεστώς το οποίο προέκυψε από την συνθηκολόγηση του Ιουνίου του 1940 και γιατί ο Χίτλερ του 1945 μετανοεί πικρά γιατί δεν παρέδωσε την Γαλλία στο προλεταριάτο. Μέσα στις αφοριστικές γενικεύσεις του αριστερού ακαδημαϊκού κατεστημένου, το καθεστώς του Βισύ του στρατηγού Πεταίν ήταν μία φασιστική δικτατορία. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει σε καμμία περίπτωση. Χαρακτηριστικά ο Στάνλεϋ Πέιν στην «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ» ορίζει το καθεστώς του Βισύ σαν ένα δεξιό αυταρχικό καθεστώς, το οποίο πολιτικά βρισκότανε περισσότερο κοντά με το καθεστώς του Φράνκο και του Σαλαζάρ, παρά με τον εθνικοσοσιαλισμό του Χίτλερ ή τον φασισμό του Μουσολίνι. Μέσα στα πλαίσια του καθεστώτος του στρατάρχου Πεταίν επανήλθε η θρησκευτική κατήχηση στα σχολεία και δόθηκε μεγάλη δύναμη στην Καθολική Εκκλησία. Όταν μάλιστα έγινε η προσπάθεια να δημιουργηθεί μία εθνική νεολαία στο καθεστώς, η Καθολική Εκκλησία εμπόδισε την ίδρυση αυτής της νεολαίας. Οι πραγματικοί Γάλλοι φασίστες και εθνικοσοσιαλιστές βρισκόντουσαν στο περιθώριο και η μοναδική τους δραστηριότητα ελάμβανε χώρα στην Βόρεια Γαλλία, η οποία δεν ελεγχότανε από το καθεστώς του Πεταίν.

Φυσικό ήταν, λοιπόν, αυτό το καθεστώς να «προδώσει» στην συνέχεια την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Από το 1941 ακόμη υπήρχαν στοιχεία ότι ο στρατάρχης Πεταίν είχε επαφές με τους συμμάχους. Σημαντικό είναι το γεγονός ότι στο Βισύ οι Ηνωμένες Πολιτείες διατηρούσαν διπλωματική αποστολή. Σύμφωνα με τις μυστικές υπηρεσίες του Χέρμαν Γκαίρινγκ, υπηρεσίες οι οποίες δρούσαν ανεξάρτητα και χωρίς έλεγχο

από τον Φον Κανάρι, στην Νέα Υόρκη διεξάγονταν μέσω αντιπροσώπων συνομιλίες μεταξύ του Πεταίν και του Τσώρτσιλ. Η κινητικότης αυτή των επαφών μεταξύ του καθεστώτος Βισύ και των συμμάχων πύκνωσαν στην συνέχεια σε σημείο να αναγκάσουν τον Χίτλερ να διατάξει την σύλληψη του στρατηγού Γκαμελέν, του Λεόν Μπλουμ και του Εντουάρ Νταλαντιέ όπως αναφέρει στο βιβλίο του «Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ» ο Ντέιβιντ Ίρβινγκ.

Αλλά και ο Ρεημόν Καρτιέ επιβεβαιώνει το γεγονός γράφοντας στην ιστορία του:

Τόμος Β', σελίς **59:** «Στο Βισύ τη νύκτα της **7**^{ης} ο Τακ είχε επιδώσει στον στρατάρχη Πεταίν ένα μήνυμα του προέδρου Ρούζβελτ, που παρουσίαζε την εισβολή στη Βόρειο Αφρική ως προληπτικό μέτρο και ζητούσε από τη Γαλλία να προσχωρήσει στους Συμμάχους. Λίγες ώρες αργότερα ένα άλλο μήνυμα έφθασε στο ξενοδοχείο «Παρκ» με κομιστή τον αντιπρόσωπο της Γερμανίας γενικό πρόξενο Κρουγκ φον Νίντα. **Ο** Χίτλερ προειδοποιούσε την γαλλική κυβέρνηση πως μία διακοπή των διπλωματικών σχέσεων με την Αμερική δεν θα την θεωρούσε αρκετή απάντηση στην επίθεση εναντίον της Βορείου Αφρικής. Ζητούσε από την Γαλλία να κηρύξει τον πόλεμο εναντίον των αγγλοσαξονικών δυνάμεων».

Η μεγαλύτερη υπηρεσία όμως προς τους συμμάχους από το καθεστώς του Βισύ και κατά τούτο προδοσία αυτής της ίδιας της συνθήκης ειρήνης, την οποία είχε υπογράψει με τους Γερμανούς δεν είχε ακόμη συντελεστεί. Όπως ανέφερα και προηγουμένως, ο γαλλικός στόλος είχε παραμείνει ανέπαφος και τα πράγματα στην Μεσόγειο δεν πηγαίνανε καθόλου καλά για τον άξονα. Η ναυτική κυριαρχία των Άγγλων δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί και άφηνε ανοικτές τις πύλες της Ευρώπης για μία απόβαση από τα Νότια. Οι Γερμανοί αποφάσισαν με πάσα μυστικότητα να κινηθούν. Έχουν σκοπό να καταλάβουν αιφνιδιαστικά με μια τεθωρακισμένη μεραρχία τον γαλλικό στόλο, ο οποίος ευρίσκεται στο λιμάνι της Τουλόν. Όμως τους πρόλαβαν. Ιδού τι γράφει σχετικά (μοιραία θριαμβολογώντας) ο Γάλλος ιστορικός Ρεημόν Καρτιέ:

Σελίς 63: «Ευτυχώς είναι πάρα πολύ αργά. Το λιμάνι και ο όρμος αντηχούν από εκρήξεις. Οι εξαίρετες «οδηγίες αυτοκτονίας» εκτελούνται αριστοτεχνικά. Ο θόρυβος των θωρακισμένων είχε ξυπνήσει την Τουλόν. Ο ναύαρχος κόμης ντε Λαμπόρντ λίγο έλειψε να καθυστερήσει μερικές στιγμές περισσότερε απ' όσο έπρεπε, επί τέλους όμως στις 5 και 29' η γενική διαταγή αυτόβυθίσεως εκπέμπεται από το «Στρασβούργο». Οι Γερμανοί βρίσκονται στην προκυμαία, κανονιοβολισμοί ανταλλάσσονται μεταξύ αρμάτων και πολεμικών σκαφών, αλλά η τελευταία διαταγή της κυβερνήσεως του Βισύ: «Σταματήστε τις ζημιές!» δεν ακούγεται. Ξημερώνοντας η ημέρα φωτίζει ένα ανακάτωμα σκαφών αναποδογυρισμένων ή πυρποληµένων: 2 θωρηκτά, 1 θωρηκτό μάχης, 7 καταδρομικά, 1 μεταγωγικό αεροπλάνο, 29 αντιτορπιλικά, 12 υποβρύχια, συνολικά πάνω από 100 πολεμικά συνολικού εκτοπίσματος 230.000 τόννων χάθηκαν μέσα σε μία νύκτα πιο δαπανηρή από Τραφάλγκαρ. Οι Γερμανοί θα περισυλλέξουν λίγα παλιοσίδερα και μερικές μικρές μονάδες. Οι Σύμμαχοι θα δουν να φθάνει το «Καζαμπλάνκα» με κυβερνήτη τον Λ' Ερμινιέ και τρία άλλα υποβρύχια, που αποσπώντας τα αγκυροβόλια τους, ώρμησαν προς το πέλαγος περνώντας με εμβολισμό τα δίκτυα του διαύλου. Ασήμαντα υπολείμματα του ισχυρότερου στόλου που είχε η Γαλλία από την εποχή του Λουδοβίκου 16ου.

Δεν ήταν αυτό το μοναδικό περιστατικό. Στην συνέχεια είχαμε και άλλα. Είχαμε την πλήρη προσχώρηση ολόκληρων μονάδων του γαλλικού στρατού της Αφρικής, τις οποίες υποτίθεται ότι ήλεγχε το καθεστώς του Βισύ, στους συμμάχους. Ίσως η πορεία του πολέμου να ήταν διαφορετική εάν ο Χίτλερ είχε παραδώσει την Γαλλία όχι στους δεξιούς Καθολικούς του Πεταίν, αλλά στο προλεταριάτο. Παρ' όλα αυτά, λέει με ειλικρίνεια στην «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ»:

15 Φεβρουαρίου 1945

«Δεν αγάπησα ποτέ την Γαλλία ή τους Γάλλους και δεν έπαψα ποτέ να το λέω. Παραδέχομαι ωστόσο πως υπάρχουν μερικοί άξιοι άνθρωποι ανάμεσα τους. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως στην διάρκεια των τελευταίων αυτών ετών,

ένας σημαντικός αριθμός Γάλλων υποστήριξαν την ευρωπαϊκή ιδέα με απόλυτη ειλικρίνεια και με μεγάλο θάρρος. Και η αγριότητα, που τους έκαναν να πληρώσουν οι ίδιοι οι συμπατριώτες τους, την καθαρή ματιά τους είναι η ίδια απόδειξη της καλής τους πίστης».

Εκείνες τις ημέρες εκατοντάδες έως και χιλιάδες ήσαν οι εκτελέσεις στο Παρίσι των Γάλλων φασιστών και εθνικοσοσιαλιστών. Ανάμεσα τους και ο ποιητής Ρομπέρ Μπραζιγιάκ. Σε όλους αυτούς αποτίει φόρο τιμής ο Χίτλερ μιλώντας για τους άξιους και θαρραλέους ανθρώπους της Γαλλίας που υποστήριξαν την Ευρωπαϊκή Ιδέα.

Εάν όμως η περίπτωση της Γαλλίας θα μπορούσε να είναι σχετικά απλή για το Γερμανικό Ράιχ, εάν απεφάσιζαν να μη δοθεί δηλαδή καμμία εμπιστοσύνη στους αστούς και τους συντηρητικούς, οι οποίοι με προθυμία, αλλά και δολιότητα, έσκυψαν το κεφάλι στον Χίτλερ, λειτουργώντας ύπουλα και παραπειοτικά προς πάσαν κατεύθυνσιν, γιατί σίγουρα εξέταζαν και το ενδεχόμενο μιας γερμανικής νίκης, εάν με την Γαλλία τα πράγματα θα ήταν πιο εύκολα με ένα καθεστώς στρατιωτικής κατοχής και καταλήψεως προπαντός ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ της, η περίπτωση της Ιταλίας ήταν εντελώς διαφορετική, αφού υπήρξε σύμμαχος, σύμμαχος όμως, περισσότερο επιζήμιος από τον οποιοδήποτε εχθρό όπως ο ίδιος Χίτλερ δηλώνει στην «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ» στην εγγραφή της 171·; Φεβρουαρίου του 1945:

17 Φεβρουαρίου **1945**

«Όταν κρίνω αντικειμενικά και χωρίς πάθος τα γεγονότα, πρέπει να παραδεχτώ πως η ακλόνητη φιλία μου για την Ιταλία και τον Ντούτσε μπορεί να θεωρηθεί σαν λάθος από μέρους μου. Είναι πραγματικά ολοφάνερο, πως η συμμαχία μας με τους Ιταλούς εξυπηρέτησε περισσότερο τους εχθρούς, παρά εμάς τους ίδιους. Η ιταλική επέμβαση απέφερε κέρδη που είναι περιορισμένα στο έπακρο σε σχέση με τις πολυάριθμες δυσκολίες που προκάλεσε. Αν παρ' όλες μας τις προσπάθειες, δεν κατορθώσαμε να κερδίσουμε τον πόλεμο, η ιταλική συμμαχία θα είχε συνεισφέρει στην ήττα μας!

Η καλλίτερη υπηρεσία, που θα μπορούσε να μας είχε προσφέρει η Ιταλία, θα ήταν να είχε μείνει μακρυά από αυτή την σύγκρουση».

Στην εγγραφή αυτή της «Πολιτικής Διαθήκης» ή εάν θέλετε των «ντοκουμέντων Μπόρμαν» φαίνεται ξεκάθαρα ο αρνητικός απολογισμός, τον οποίο κάνει στο τέλος του Πολέμου ο αρχηγός του Γ' Ράιχ εις ότι αφορά την συμμαχία του Ράιχ με την Ιταλία. Φτάνει στο σημείο να λέει πως «ό,τι καλύτερο ήταν να προσφέρει σε αυτόν τον Πόλεμο και στην Γερμανία η Ιταλία θα ήταν να μη λάβει καθόλου μέρος σε αυτόν!» Παρακάτω γίνεται περισσότερο σκληρός, λέγοντας πως το οτιδήποτε θα ήταν προτιμότερο από το να έχουν οι Γερμανοί συμπολεμιστές τους τους Ιταλούς στο πεδίο της μάχης.

Στην εγγραφή της ίδιας ημέρας, επίσης, τονίζει, δείχνοντας πόσο μετανόησε για την ολόθερμη (και σε κάποιες περιπτώσεις οπωσδήποτε μονόπλευρη) συμμαχία του με τους Ιταλούς:

«Ούτε η προσωπική αγάπη μου προς τον Ντούτσε, ούτε τα ενστιχτώδικα αισθήματα φιλίας μου για τον ιταλικό λαό αλλάξανε. Αλλά μέμφομαι τον εαυτό μου γιατί δεν άκουσα τη φωνή της λογικής, που με συμβούλευε να είμαι αδίστακτος στην φιλία μου προς την Ιταλία.... Σαν αποτέλεσμα, όμως, της μακροθυμίας μου συμβήκανε πράματα, που δεν έπρεπε να συμβούν και που μπορεί ν' αποδειχτούν μοιραία. Η ζωή δεν συγχωρεί την αδυναμία».

Ασφαλώς και στις σκέψεις του Αδόλφου Χίτλερ λίγες εβδομάδες πριν πέσει το «Κάστρο - Βερολίνο», υπάρχουν σαφείς υπαινιγμοί και σε άλλα σημεία σαφείς αναφορές στην απόφαση του Μουσολίνι να επιτεθεί κατά της Ελλάδος. Απόφαση μοιραία, η οποία στην πραγματικότητα βοήθησε τους συμμάχους και όχι τον Άξονα. Όμως, η περίπτωση της Ελλάδος αξίζει μία ειδική εκτενή αναφορά, η οποία και θα γίνει στην συνέχεια. Στο κεφάλαιο αυτό θα αναφέρω σχετικά μόνον αυτό το απόσπασμα από την «Πολιτική Διαθήκη».

«Από καθαρά στρατιωτική άποψη, τα πράγματα δεν σταθήκανε πολύ καλλίτερα! Η είσοδος της Ιταλίας στον πόλεμο έδωσε αμέσως στους εχθρούς μας τις πρώτες νίκες, περι-

στατικό που επέτρεψε στον Τσώρτσιλ ν' αναζωογονήσει τα θάρρος των συμπατριωτών του και που έδωσε ελπίδες σε όλους τους Αγγλόφιλους παντού στον κόσμο».

Δεν ήταν όμως αυτή η μοναδική ενέργεια της Ιταλίας, η οποία έφερε σε δύσκολη θέση την Γερμανία. Εκτός από την άκρως επιζήμια για τον Άξονα ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος, και σε άλλες περιπτώσεις ο Μουσολίνι δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στην διεθνή πολιτική του Ράιχ. Όταν ο Χίτλερ προχώρησε στο γερμανοσοβιετικό σύμφωνο, στην συμφωνία Ρίμπερντροπ-Μολότωφ με σκοπό να επιτεθεί απερίσπαστος στην Δύση ο Μουσολίνι χαρακτήρισε το σύμφωνο αυτό εγκληματικό και μετά την εισβολή στην Πολωνία επίσημα διακήρυξε την «μη επιθετικότητα» της Ιταλίας. Τον χειμώνα του 1939-1940, η Σοβιετική Ένωση επιτίθεται εναντίον της Φινλανδίας. Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία κρατά γραμμή αυστηρός ουδετερότητος, προκειμένου να διαφυλάξει την ισχύ του συμφώνου Ρίμπεντροφ-Μολότωφ, η Ιταλία όμως όχι. Ο Μουσολίνι παίρνει ανοικτά θέση υπέρ τον Φινλανδών και τους στέλνει πολεμικό υλικό, ενώ τον Ιανουάριο του 1940 διακόπτει της διπλωματικές του σχέσεις με την Μόσχα. Ενεργεί δηλαδή, χωρίς αμφιβολία, εντελώς ανπ'θετα από την γερμανική γραμμή. Επίσης ακόμη και μετά την έναρξη του πολέμου μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας η Ιταλία προμηθεύει την Γαλλία με εκρηκτικά, νάρκες και αεροπλάνα και υπογράφει συμβόλαια για την παράδοση 500 αεροπλάνων οτην γαλλική αεροπορία την άνοιξη του 1940. Υπάρχει επίσης το στοιχείο ότι ο ίδιος ο Μουσολίνι, μέσω των μυστικών του υπηρεσιών, ειδοποίησε την Ολλανδία και το Βέλγιο ότι επίκειται επίθεση εναντίον τους από την Γερμανία λίγες ημέρες πριν την επίθεση! Αυτό το αναφέρει και ο Στάνλεϊ Πέιν στην «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ» στο κεφάλαιο «Ο ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΗΤΤΑ», χρησιμοποιώντας ως πηγή του την εργασία του Καθηγητού Σόροκ, η οποία δημοσιεύθηκε στις ΗΠΑ το 1988 και είχε τον τίτλο: «ΑΠΟ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΕΧΘΡΟΣ: Το Αίνιγμα της Φασιστικής Ιταλίας στην Γαλλική διπλωματία», βιβλίο στο οποίο παρατίθενται απόρρητα έγγραφα, τα οποία και αποδεικνύουν τα παραπάνω, απόρρητα έγγραφα τα

οποία αποδεικνύουν πόσο διαβρωμένο ήταν από τις αγγλικές μυστικές υπηρεσίες το ιταλικό κράτος. Γεγονός το οποίο φάνηκε καθαρά τόσο με την επίθεση κατά της Ελλάδος, όσο και με την καθαίρεση αργότερα του Μουσολίνι το 1943 και βεβαίως με την εκτέλεση του ίδιου του υπουργού των εξωτερικών της Ιταλίας Κόμη Τσιάνο μετά την καταδίκη του ότι υπήρξε πράκτορας των Άγγλων. Όλα, αυτά ασφαλώς δεν τα γνώριζε ο Χίτλερ στο καταφύγιο του τον Φεβρουάριο του 1945. Δεν επρόκειτο, λοιπόν, μόνον για μία απλή αδυναμία του εν όπλοις συντρόφου του, αλλά και για έναν αδίστακτο καιροσκοπισμό, ο οποίος υπήρχε σε κορυφαία στελέχη του Ιταλικού φασιστικού καθεστώτος.

Παρ' όλα αυτά γνωρίζει όμως κάτι πολύ καλά. Ο πολιτικός και στρατηγός Χίτλερ βλέπει μέσα από τα ερείπια της Γερμανίας του 1945 το μέλλον. Βλέπει και προβλέπει με ακρίβεια ότι η Ιταλία και η Γαλλία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δεν θα είναι πλέον μεγάλες δυνάμεις και χαρακτηριστικά αναφέρει:

«Ο πόλεμος αυτός, πιστεύω, θ' αποδείξει καθαρά ένα πράμα τουλάχιστον - την ανεπανόρθωτη κατάπτωση των λατινικών χωρών. Έδειξαν, χωρίς καμμιά αμφισβήτηση, πως δεν είναι πια σε θέση ν' ανταγωνιστούν και πως γι' αυτό δεν έχουν πια το δικαίωμα να μετέχουν στην ρύθμιση των παγκόσμιων υποθέσεων.»

Σε άλλες εγγραφές των αρχείων Μπόρμαν τονίζει επίσης:

20 Φεβρουαρίου 1945

«Αυτές οι λατινικές χώρες δεν μας φέρνουν τύχη. Η αλαζονική τους μεγάλη ιδέα του εαυτού τους είναι σε άμεση αναλογία με την αδυναμία τους, και αυτό πάντοτε μπερδεύει το θέμα».

2 Απριλίου 1945: «Όποια και αν είναι η έκβαση του, αυτός ο πόλεμος έβαλε τουλάχιστον την Γαλλία στην κατηγορία που ανήκει - την κατηγορία μιας πέμπτης τάξης δύναμης».

Αυτός ο άνθρωπος ευρισκόμενος δεκάδες μέτρα κάτω από τη γη μέσα στο καταφύγιο του στο Βερολίνου έβλεπε αυτό, το οποίο επρόκειτο να συμβεί στα επόμενα χρόνια, το ότι η Γαλλία δηλαδή θα καταστεί ένα κράτος που σε καμμία περί-

πτώση δεν θα θεωρείται πλέον μεγάλη δύναμη.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει και το παρακάτω απόσπασμα από την «Πολιτική Διαθήκη»:

«Η Γαλλία και η Ιταλία θα έπρεπε να παραιτηθούν από τις ακατάλληλες φιλοδοξίες τους για μεγαλείο. Σύγχρονα θα έπρεπε να παραιτηθούν από τις αξιώσεις τους στην Βόρειο Αφρική και την Μέση Ανατολή. Κι' αυτό θα επέτρεπε στην Ευρώπη να επιδιώξει μια θαρραλέα πολιτική φιλίας απέναντι στο Ισλάμ».

Στο τελευταίο αυτό απόσπασμα, το οποίο παρατίθεται θίγεται ευθέως ένα μέγα ζήτημα, το οποίο είναι και ζήτημα του καιρού μας... Τίθεται το ζήτημα του Ισλάμ και των σχέσεων του με την νέα Ευρώπη. Ο Αδόλφος Χίτλερ τονίζει με έμφαση πόσο η συμμαχία του με τους Ιταλούς, αλλά και οι γενναιόφρονες παραχωρήσεις του προς τους νικημένους Γάλλους, τον εμπόδισαν να γίνει ο κήρυκας ενός ΑΝΤΙ-ΑΠΟΙΚΙΑΚΟΥ αγώνα και να έχει στο πλευρό του αμέριστη την συμπαράσταση του Αραβικού Έθνους και του Ισλαμικού κόσμου γενικά και αναφέρει:

17 **Φεβρουαρίου** 1945:

«Ο Ιταλός σύμμαχος μας στάθηκε πηγή δυσκολιών για μας παντού. Η συμμαχία αυτή ήταν, π.χ., που μας εμπόδισε να εφαρμόσουμε μια επαναστατική πολιτική στην Βόρειο Αφρική. Στη φύση των πραγμάτων, η περιοχή γινόταν προτεκτοράτο και σαν τέτοιο το διεκδίκησε ο Ντούτσε. Αν είμαστε μόνοι μας θα μπορούσαμε να είχαμε χειραφετήσει τις μουσουλμανικές χώρες που κυριαρχιόταν από την Γαλλία. Κι αυτό θα είχε τεράστια απήχηση στην, κυριαρχούμενη από τους Βρετανούς, Μέση Ανατολή και στην Αίγυπτο. Με τις τύχες μας όμως συνδεδεμένες με τους Ιταλούς, η επιδίωξη μιας τέτοιας πολιτικής δεν ήταν δυνατή. Ολόκληρο το Ισλάμ εδονείτο από τα νέα των νικών μας. Οι Αιγύπτιοι και οι Ιρακινοί και ολόκληρη η Μέση Ανατολή ήταν έτοιμοι να ξεσηκωθούν σε επανάσταση. Σκεφθείτε μοναχά τι θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει για να τους βοηθήσουμε, ή και να τους παροτρύνουμε ακόμα όπως ήταν σύγχρονα το καθήκον μας και το ίδιο το συμφέρον μας. Η παρου-

σία των Ιταλών στο πλευρό μας, μας παρέλυε. Δημιουργούσε μία αίσθηση δυσφορίας στους φίλους μας στο Ισλάμ, που μοιραία μας έβλεπαν σαν συνενόχους των καταπιεστών τους.»

Εξετάζοντες βαθύτερα τα ιστορικά δεδομένα γνωρίζουμε ότι οι Γερμανοί ήσαν οι μεγάλοι χαμένοι της μάχης των αποικιών κατά την διάρκεια του 18ου και του 19ου αιώνα. Πράγμα εν πολλοίς φυσικό, αφού ενιαίο εθνικό κράτος κατόρθωσαν να δημιουργήσουν οι Γερμανοί στα τέλη σχεδόν του 19ου αιώνα. Αντίθετα οι Γάλλοι και πολύ περισσότερο οι Άγγλοι ήσαν οι μεγάλοι νικητές της αποικιακής επεκτάσεως. Οι Ιταλοί μπήκαν στον χώρο των αποικιακών κρατών κατ' ουσίαν μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και βεβαίως και με τον πόλεμο της Αιθιοπίας. Οι Γερμανοί δεν είχαν κανέναν λόγο σε αυτήν την παγκόσμια ανατροπή, την οποίαν επιχειρούσαν να μη έχουν στον πλευρό τους το Αραβικό Έθνος και τον Ισλαμικό κόσμο γενικότερα. Πόσο μάλλον που ο κόσμος αυτός είχε βαθύτατα αντιαγγλικά αισθήματα, αφού οι Άγγλοι υπήρξαν οι κατ' εξοχήν δυνάστες του και επιπλέον συναντάτο με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στο θέμα της σιωνιστικής απειλής, η οποία ήταν πλέον χειροπιαστή πραγματικότητα και ελάμβανε σάρκα και οστά με τον συνεχή αποικισμό της Παλαιστίνης από Εβραίους υπό την ανοχήν, εάν όχι με τις ευλογίες της αγγλικής αυτοκρατορίας. Λίγοι γνωρίζουν ότι ο Μεγάλος Μουφτής της Ιερουσαλήμ Χάζ Αμίν Ελ Χουσεϊνί, θείος του Γιασέρ Αραφάτ και μέγας αντισιωνιστής, είχε στενές σχέσεις πριν από τον πόλεμο με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, αλλά και στην διάρκεια του πολέμου υπήρξε θερμός συμπαραστάτης του Αδόλφου Χίτλερ. Ολόκληρη η Μέση Ανατολή ήταν γεμάτη από κινήματα εθνικοσοσιαλιστικά, που είχαν έντονο αντιβρετανικό και πατριωτικό χαρακτήρα. Μεγάλη ήταν η εκδοτική επιτυχία του «MEIN KAMPF" στα αραβικά. Στο συνέδριο του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος στην Νυρεμβέργη το 1938 υπήρχαν και αντιπροσωπείες από την Συρία και το Ιράκ. Παρών στο συνέδριο αυτό ήταν και ο ηγέτης των Χριστιανών του Λιβάνου Πιερ Τζεμαγιέλ, ο οποίος ίδρυσε το κόμμα της φάλαγγας στο Λίβανο αμέσως μετά την επιστροφή του από το συνέδριο της Νυρεμβέργης. Στην Αίγυπτο επίσης

υπήρχε το Κίνημα «Νέα Αίγυπτος», το οποίο ήταν εξαιρετικά δημοφιλές ανάμεσα στους νέους αξιωματικούς (μεταξύ αυτών και ο Νάσερ, καθώς και ο Σαντάτ). Κίνημα, που εστρέφετο κατά της Αγγλίας και του βασιλικού οίκου, ο οποίος με δουλικότητα υπηρετούσε τα συμφέροντα του Λονδίνου. Στο Ιράκ υπήρχε το Κίνημα νεολαίας «Φουτούγια», το οποίο ανοικτά υμνούσε τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό και θεωρούσε ως υπέρτατη πράξη Πίστεως «την τέχνη του θανάτου». Μέσα στην παράδοση του κινήματος «Φουτούγια» πρέπει να αναζητήσει κάποιος και τις ρίζες των σημερινών κομάντος αυτοκτονίας της Μέσης Ανατολής, που σπέρνουν τον θάνατο τα τελευταία χρόνια σε Ιράκ, Παλαιστίνη και Ισραήλ.

Υπήρχε όμως ένα εμπόδιο σοβαρό για να σταθεί στο πλευρό του Χίτλερ στην προσπάθεια του για την ανατροπή της παγκοσμίου τάξεως ο Αραβικός κόσμος. Ήταν η μεγαλομανία του Μουσολίνι, ο οποίος φανταζόταν ότι μπορεί να γίνει η Ιταλία μεγάλη αποικιακή δύναμη, καθώς επίσης και ο πληγωμένος εγωισμός των επίβουλων «φίλων», των Γάλλων του Βισύ, που ήθελαν και αυτοί (παρ' όλο το γεγονός ότι ήσαν ηττημένοι) να κρατήσουν τις αποικίες τους και το δικαίωμα αυτό για να είμαστε δίκαιοι τους το είχε δώσει η ίδια η Γερμανία. Στα 1945 λίγο πριν πέσει η αυλαία στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, ο Αδόλφος Χίτλερ αντιλαμβάνεται το βάθος των πραγμάτων, τον μοιραίο χαρακτήρα των σφαλμάτων, που δημιουργός τους ήταν το πνεύμα της παλαιάς Γερμανίας και μετανοεί που αντί για τους Ιταλούς επιζήμιους συμμάχους και τους Γάλλους επίβουλους «φίλους», δεν είχε στο πλευρό του τους Ισλαμιστές επαναστάτες.

Η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία και η συνεχής ενδυνάμωση της Γερμανίας είχε γεμίσει ελπίδα τον Αραβικό κόσμο, ο οποίος μέσα από την πτώση της αγγλικής αυτοκρατορίας έβλεπε και την δική του εθνική ελευθερία.

Βρισκόμαστε στα μέσα του 1941 και ο Χ. Ουέλλς γράφει στην παγκόσμιο Ιστορία του:

«...Ενώ, το ναυτικόν έσωζε τας βρεταννικάς δυνάμεις από την Ελλάδα, οι Γερμανοί είχαν αποστείλει μεγάλας ενισχύσεις εις τηνΛιβυην και ο στρατός των μαζί με τους Ιταλούς, υπό τονστρατηγόν Ρόμμελ, εξεδίωξε τους εξησθενη-

μένους Βρεττανούς σχεδόν από όλα τα μέρη, που είχε κατακτήσει ο Γουέιβελ.

Προς στιγμήν εφάνη ότι η συμφορά θα εξηπλούτο. Ο Ρασίδ Αλή ένας οπαδός του εθνικοσοσιαλισμού, ήρπασε την εξουσίαν από τον ανίσχυρον αντιβασιλέα του Ιράκ και εφωδιάσθη με γερμανικά αεροπλάνα δια των αεροδρομίων της Συρίας, που ευρίσκοντο υπό τον έλεγχον των Γάλλων του Βισύ. Αλλά, δια πρώτην φοράν, η απάντησις ήτο γοργή. Ο Ρασίδ Αλή έκαμε την πρώτην του επίθεσιν την 2α Μαΐου και μέχρι της 1ης Ιουνίου οι Βρεττανοί είχαν καταλάβει την Βαγδάτην. Εντός των επομένων πέντε εβδομάδων ανακατέκτησαν ολόκληρον το Ιράκ και επίσης κατέλαβαν την Συρίαν».

Εάν η εθνικοσοσιαλιοτική Γερμανία είχε δει διαφορετικά τα πράγματα και δεν είχε διστάσει να θυσιάσει τα ιταλικά και τα γαλλικά συμφέροντα σε Βόρειο Αφρική και Μέση Ανατολή, εάν είχε προλάβει να κινητοποιήσει τους Άραβες και να θέσει υπό τον έλεγχο της την κρίσιμη στρατηγικά περιοχή αυτή του κόσμου, τότε ίσως να ήταν διαφορετική η πορεία του πολέμου. Αυτήν την χαμένη ευκαιρία αναλογίζεται ο Αδόλφος Χίτλερ και γράφει στην «Πολιτική του Διαθήκη» στα 1945:

«Είχαμε μια θαυμάσια ευκαιρία να εφαρμόσουμε μια λαμπρή πολιτική σχετικά με το Ισλάμ. Χάσαμε όμως το λεωφορείο, όπως το χάσαμε σε αρκετές άλλες ευκαιρίες, χάρη στην πίστη μας προς την ιταλική συμμαχία!

Σ' αυτό το θέατρο των επιχειρήσεων, λοιπόν, οι Ιταλοί μας εμπόδισαν να παίξουμε το καλλίτερο μας χαρτί, την χειραφέτηση των Γάλλων υπηκόων και το σήκωμα του λαβάρου της επανάστασης σε χώρες καταπιεζόμενες από τους Βρετανούς. Μια τέτοια πολιτική θα είχε ξεσηκώσει τον ενθουσιασμό ολόκληρου του Ισλάμ. Είναι χαρακτηριστικό του ισλαμικού κόσμου από τις ακτές του Ατλαντικού μέχρι τις ακτές του Ειρηνικού πως ό,τι θίγει τον ένα για καλό ή κακό, θίγει όλους».

Αυτό το οποίο αναφέρει ο Χίτλερ στα 1945 περί μίας «θαυμάσιας ευκαιρίας» συνεργασίας με τον Ισλαμικό κόσμο, δεν είναι γέννημα της «παραφροσύνης του», για την οποία τόσες

φορές μας έχουν μιλήσει οι μισθωτοί φασουλήδες του Χόλυγουντ. Πρόκειται περί μίας πραγματικότητος και για του λόγου το αληθές ιδού τι γράφει ο Καρτιέ για το θέμα στην «Ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου»:

«Η Αγγλία αναρρωτιέται μήπως ο αραβικός ορθωθεί εναντίον της. Τον είχε στο πλευρό της στον προηγούμενο πόλεμο, ξεσηκώνοντας τον εναντίον των αυθεντών του της εποχής εκείνης, των Τούρκων. Αλλά ο ρόλος της προοτάτιδος του Σιωνισμού είχε διοχετεύσει προς τον Αξονα τις μουσουλμανικές συμπάθειες. Αντίθετα προς τον Μουσολίνι, που είχε μάλλον γελοιοποιηθεί ανακηρύσσοντας τον εαυτό του Σπαθί του Ισλάμ, η φανατική μορφή του Χίτλερ, ο εξοντωτικός αντισημιτισμός του, οι εντυπωσιακές νίκες του ενθουσιάζουν πραγματικά τη Μέση Ανατολή. Οι Άγγλοι δεν αγνοούν πως το Κάιρο θα σημαιοστολιζόταν με αγκυλωτούς σταυρούς, αν ο Ρόμελ έκανε την εμφάνιση του. Δεν αγνοούν πως το μίσος κοχλάζει από τον Ινδό ως τον Νείλο». Σελίς 278 «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ» Ρεημόν Καρτιέ.

Στην συνέχεια του κειμένου του, ο Αδόλφος Χίτλερ εξηγεί τους λόγους για τους οποίους ήταν αναγκασμένος να συντηρεί το αποικιακό καθεστώς Ιταλών και Γάλλων και το πώς το γεγονός αυτό τον εμπόδισε να κάνει μία δυναμική πολιτική φιλίας με το Ισλάμ. Αντίθετα, καταγγέλλει τους δημοκράτες Αγγλοαμερικανούς, οι οποίοι υπήρξαν οι πλέον σκληροί αποικιοκράτες και οι οποίοι έσπευσαν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση. Αναφέρει σχετικά:

«Από ***την ηθική πλευρά τα αποτελέσματα της πολιτικής μας ήταν διπλά καταστρεπτικά. Από την μια πλευρά είχαμε τραυματίσει χωρίς κανένα κέρδος για τον εαυτό μας, τον αυτοσεβασμό των Γάλλων. Από την άλλη αυτό, από μοναχό του, μας υποχρέωνε να διατηρούμε την κυριαρχία που ασκούσαν οι Γάλλοι στην αυτοκρατορία τους, από φόβο μήπως το μίασμα απλωθεί στην ιταλική Βόρειο Αφρική, και αυτή η τελευταία διεκδικήσει τότε την ανεξαρτησία της. Και μιας και όλες αυτές κατέχονται από τους Αγγλοαμερικανούς, είμαι απόλυτα δικαιολογημένος να πω πως αυτή η πολιτική μας στάθηκε καταστρεπτική. Ακόμα αυτή η μάταιη πολιτική***

επέτρεψε σ' αυτούς τους υποκριτές τους Βρετανούς να ποζάρουν, παρακαλώ, σαν απελευθερωτές στη Συρία, την Κυρηναϊκή και την Τριπολίτιδα!»

Η λανθασμένη αυτή πολιτική, όμως, είχε συγκεκριμένη πηγή προελεύσεως, αποτελούσε την συνειδητή στρατηγική επιλογή σαφώς καθορισμένων κύκλων της Γερμανίας. Χωρίς να αρνείται τις ευθύνες του, ο Χίτλερ τους κατονομάζει και δεν είναι άλλη αυτή η συγκεκριμένη πηγή, η οποία δημιούργησε αυτήν την ολέθρια πολιτική από αυτήν την ίδια την «παλαιά» Γερμανία, από αυτό το ίδιο το μικροαστικό, αλλά και το υποκριτικά αριστοκρατικό πνεύμα, που κυριαρχούσε σχεδόν ολοκληρωτικά στο Υπουργείο Εξωτερικών, αλλά σε μεγάλο βαθμό και στα ανώτερα ιεραρχικά κλιμάκια των ενόπλων δυνάμεων. Λέει χαρακτηριστικά στην «Πολιτική του Διαθήκη» για τα «μεγάλα μυαλά» του «παλιού» κλασσικού καλουπιού:

«Σταθήκαμε όμοια ανόητοι σχετικά με τις γαλλικές αποικίες. Κι' αυτό ήταν έργο των μεγάλων μας μυαλών της Βιλχελμστράσσε (Σ.σ. δηλαδή του Υπουργείου των εξωτερικών)! Διπλωμάτες του παληού κλασσικού καλουπιού, στρατιώτες ενός ξεπερασμένου καθεστώτος, επαρχιώτες μικροευγενείς - τέτοιοι ήταν εκείνοι που επρόκειτο να μας βοηθήσουν να επαναστατήσουμε όλη την Ευρώπη. Και μας οδήγησαν να κάνουμε τον πόλεμο, όπως θα τον έκαναν στον δέκατο ένατο αιώνα. Ποτέ, με κανένα τρόπο, δεν θα 'πρεπε να στοιχηματίσουμε υπέρ της Γαλλίας και εναντίον λαών υποταγμένων στον ζυγό της. Αντίθετα, θα έπρεπε να τους βοηθήσουμε ν' αποχτήσουν την ελευθερία τους και, στην ανάγκη, θα έπρεπε να τους σπρώξουμε να το κάνουν. Δεν υπήρχε τίποτε να μας σταματήσει το **1940** από το να κάνουμε μια χειρονομία αυτού του είδους στην Μέση Ανατολή και την Βόρειο Αφρική».

Οι διπλωμάτες και οι στρατηγοί, ο κόσμος των «Φον» δεν καταδέχονται να δουν τον κόσμο που έρχεται, δεν καταδέχονται να νοιώσουν την επαναστατική φλόγα των καταπιεσμένων από τους Αγγλοσάξωνες καπιταλιστές αραβικών λαών. Φαντάζονται ίσως τους εαυτούς τους, ως τους νέους αποικιοκράτες στην θέση των Άγγλων, κτηματίες με απέραντες

εκτάσεις της Βικτωριανής εποχής σε Αφρική και Ασία! Δεν μπορούν να προσεγγίσουν την οσμή των γεγονότων. Αντίθετα, κάνουν ό,τι είναι δυνατόν για να διατηρήσουν ενάντια στην Νέα Τάξη που διακηρύσσει ο Χίτλερ την παλαιά τάξη πραγμάτων. Σε αυτόν τον απολογισμό του, των αρχών του 1945, ο Χίτλερ τους καταγγέλλει και λέει γι' αυτούς:

«...Στην πράξη οι διπλωμάτες μας αντί γι' αυτό βαλθήκανε να σταθεροποιήσουν την γαλλική εξουσία, όχι μόνο στην Συρία, αλλά και στην Τύνιδα, το Αλγέρι και το Μαρόκο. Οι «κύριοι» μας είναι φανερό πως προτιμούσαν να διατηρούν σχέσεις με καθώς πρέπει Γάλλους, παρά με ένα πλήθος αξύριστους επαναστάτες, με ένα κάρο αξιωματικούς υπηρέτες, που μοναδική τους ιδέα ήταν να μας εξαπατήσουν, παρά με τους Αραβες, που θα έστεκαν τίμιοι συνεργάτες μας».

Πολλά χρόνια μετά ένας από τους πλέον διακεκριμένους εκπροσώπους της νέας εθνικοσοσιαλιστικής Ευρώπης, ο Βέλγος Στρατηγός των Waffen SS, Λεόν Ντεγκρέλ, ο οποίος ήταν τότε και έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του εξόριστος στην Ισπανία, δηλώνει σε Έλληνες επισκέπτες του:

«Η ιδέα του Χίτλερ δεν ήταν η αντιπαράθεση με τους μουσουλμάνους, αλλά μια πραγματική συναδέλφωση. Στα Waffen SS είχαμε 60.000 συντρόφους Μουσουλμάνους στους οποίους ο Χίτλερ μια πρωτοχρονιά χάρισε μια αλυσίδα μ' ένα μικρό κοράνι. Διότι ήθελε μετά τον πόλεμο να υπάρχουν 60.000 νέοι εθνικοσοσιαλιστές μουσουλμάνοι που θα πήγαιναν στην χώρες τους και θα έκαναν μια επανάσταση όπως η δική μας στην Ευρώπη. Δεν πρέπει λοιπόν να φοβόμαστε όλον τον κόσμο, αλλά πρέπει σ' όλες τις χώρες που έχουμε συντρόφους που θα κάνουν στις χώρες τους ότι εμείς εδώ, και που θα είναι με το μέρος μας αντί να είναι εναντίον μας.» Λεόν Ντεγκρέλ - Συνέντευξη στο περιοδικό «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» α.τ. 56 Σεπτέμβριος 1990

Η δήλωση αυτή του Στρατηγού Ντεγκρέλ στα 1990 έχει ιδιαίτερη σημασία σήμερα σε σχέση με τις απόψεις των κομμάτων εκείνων της Ευρώπης, τα οποία το σύστημα τα εμφανίζει ως «νεοφασιστικά» και τα οποία ακολουθώντας μία επιπόλαιη πολιτική σκοπιμότητα και επιδεικνύοντας έναν πολιτικά-

ντικο καιροσκοπισμό έχουν επιδοθεί σε μία εκστρατεία «ισλαμοφοβίας», η οποία δεν δυσαρεστεί καθόλου τους παγκόσμιους αφέντες της εποχής μας.

Εκείνα τα χρόνια λοιπόν, για να επανέλθουμε στα του βιβλίου, χρόνια μιας μάχης για την κυριαρχία του κόσμου, οι Γερμανοί διπλωμάτες και στρατηγοί, βγαλμένοι μέσα από τα σπλάχνα της Πρωσικής «μασσωνερίας» και του μεγάλου κεφαλαίου αισθανόντουσαν πράγματι πολύ άνετα δίπλα στους κοκκινοπρόσωπους καλοξυρισμένους Γάλλους του Βισύ με τις μεγαλοπρεπείς στολές, οι οποίοι είχαν παραδώσει με πάσα άνεση και χωρίς δυσκολία την πατρίδα τους στην Βέρμαχτ, παρά δίπλα στους «αξύριστους επαναστάτες» του αραβικού κόσμου, οι οποίοι τους γεννούσαν αισθήματα δυσφορίας. Όμως, αυτοί ήταν τότε (και είναι και ίσως και σήμερα) οι φυσικοί σύμμαχοι μιας εθνικοσοσιαλιστικής Ευρώπης.

Στην τελευταία του εγγραφή στο ημερολόγιο του, την εγγραφή της 2ας Απριλίου, μια εγγραφή η οποία θα μπορούσε να λεχθεί ότι είναι το τμήμα εκείνο των σημειώσεων Μπόρμαν, που είναι η «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ», ο Αδόλφος Χίτλερ αναφέρει:

2 Απριλίου 1945: «Η Γερμανία θα στρατολογήσει τους σταθερότερους φίλους της ανάμεσα στους λαούς εκείνους, που αντιστέκονται δραστήρια στο εβραϊκό μίασμα. Είμαι βέβαιος πως οι Γιαπωνέζοι, οι Κινέζοι και οι λαοί του Ισλάμ θα είναι πάντα πιο κοντά μας, από, π.χ., την Γαλλία, παρά το γεγονός πως συγγενεύουμε με το αίμα».

Σήμερα, 62 χρόνια μετά η Γερμανία που σκεπτότανε ο Χίτλερ ότι θα μπορούσε να υπάρξει μετά τον πόλεμο, δεν υπάρχει! Υπάρχουν όμως οι «αξύριστοι επαναστάτες» του Ισλάμ, που πολεμούν με κάθε μέσο τον παγκόσμιο σιωνισμό και αλίμονο οι ίδιοι άνθρωποι που κατηγορούσε ο Χίτλερ στα **1945** για την όχι και τόσο αθώα λανθασμένη τους πολιτική με τον αραβικό κόσμο έχουν και σήμερα το επάνω χέρι στην δημοκρατική πλέον Γερμανία και στέκονται πιστοί αρωγοί και συνοδοιπόροι της αγγλοσαξωνικής αποικιοκρατικής πολιτικής στην Μέση Ανατολή. Αυτοί οι «αξύριστοι επαναστάτες» στηριγμένοι ιδεολογικά στις αρχές ενός αραβικού εθνικοσο-

σιαλισμού είναι οι ιδρυτές του κόμματος Μπάαθ, το οποίο κυβερνά ακόμη σήμερα την Συρία και για πολλά χρόνια κυβέρνησε το Ιράκ, ενώ σήμερα βρίσκεται στην πρωτοπορία της εθνικής αντίστασης του Ιρακινού λαού κατά των αμερικανών κατακτητών της χώρας τους. Το κόμμα Μπάαθ ιδρύθηκε στην Συρία από τον Χριστιανό άραβα Μισέλ Αφλάκ και ορίστηκε σαν ένα κίνημα του αραβικού σοσιαλισμού. Σκοπός του η εθνική αναγέννηση των Αράβων επάνω στην βάση ενός είδους εθνικοσοσιαλισμού ενάντια στον δυτικό φιλελευθερισμό και στον υλιστικό κομμουνισμό.

Πολλοί από τους νεαρούς τότε Άραβες Αξιωματικούς, οι οποίοι στα χρόνια του πολέμου βρισκόντουσαν στο πλευρό της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και για τον λόγο αυτό ακριβώς και είχαν και συλληφθεί από τις αγγλικές δυνάμεις κατοχής της πατρίδας τους, λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο βρίσκονται στην εξουσία της χώρας τους. Ανάμεσα σε αυτούς και ο πρόεδρος της Αιγύπτου Νάσερ, ο οποίος καταργεί την βασιλική δυναστεία της χώρας του, που δεν ήσαν άλλοι από τους απογόνους του σφαγέα του Ελληνισμού Ιμπραήμ πασά. Δεν αποτελεί μυστικό ότι στην Αίγυπτο του Νάσερ βρήκαν καταφύγιο αρκετοί Γερμανοί Αξιωματικοί, ενώ οι Γερμανοί επιστήμονες βοήθησαν αποφασιστικά στον εκσυγχρονισμό των Ενόπλων Δυνάμεων της Αιγύπτου. Ειδικός σύμβουλος του προέδρου Νάσερ είναι γνωστό ότι υπήρξε ο Συνταγματάρχης των Ες-Ες Όττο Σκορτσένυ, εξαιρετικά γνωστός στον κόσμο για τις ειδικές αποστολές, τις οποίες είχε φέρει σε πέρας με ιδιαίτερη επιτυχία στην διάρκεια του πολέμου.

Ο Στάνλεϋ Παίην στο βιβλίο του «Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ» και στο κεφάλαιο «Ο Φασισμός του μέλλοντος μας» γράφει ότι ένα χαρακτηριστικό δείγμα καθεστώτος με ευρωπαϊκή φασιστική τυπολογία και χαρακτηριστικά εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος είναι το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ. Όταν έγραφε το βιβλίο αυτό ο Σαντάμ Χουσεΐν δεν είχε ακόμη ηττηθεί και η Βαγδάτη ήταν ελεύθερη.

Όπως γνωρίζουμε σήμερα πολύ καλά, ο Σαντάμ Χουσεΐν ήταν ο τελευταίος πολιτικός ηγέτης, που απαγχονίστηκε σαν εγκληματίας πολέμου από τους συμμάχους! Οι αμέσως προηγούμενοι ήσαν οι Γερμανοί εθνικοσοσιαλιστικοί ηγέτες στην Νυρεμβέργη.

4.

ΦΡΑΝΚΟ ΚΑΙ ΙΣΠΑΝΙΑ, Η ΙΑΠΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

«Μέσα στο ιδεολογικά θολό πολιτικό τοπίο του μεταπολέμου γεννήθηκαν τραγικές και ιστορικά άστοχες παρανοήσεις. Δημιουργήθηκαν είδωλα ψεύτικα και κίβδηλα. Το γεγονός ότι ο Φράνκο κυβέρνησε «δικτατορικά» την Ισπανία δεν πρέπει να λέει τίποτε στους ιδεολόγους, στους πολιτικούς στρατιώτες του Εθνικισμού. Στο κάτω-κάτω της γραφής δικτατορικά κυβέρνησαν και κυβερνούν και σήμερα ακόμη πολλοί μεγάλοι «δημοκράτες» του καιρού μας. Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στην πραγματικότητα διεξήγαγε έναν παγκόσμιο πόλεμο απελπιστικά μόνη. 0 ένας της ιδεολογικός σύμμαχος, η Ιταλία, απεδείχθη σε όλες τις περιπτώσεις επιζήμιος και ο άλλος, η Ισπανία, επιτήδεια ουδέτερος.»

0 Φράνκο αρνείται την είσοδο της Ισπανίας στον πόλεμο. Η στρατιωτική σημασία του Γιβραλτάρ για τον έλεγχο της Μεσογείου. 0 Χίτλερ πιστεύει ότι ίσως ήταν προτιμότερο να βοηθήσουν οι Εθνικοσοσιαλιστές τους... δημοκρατικούς της Ισπανίας! Τα στρατηγικά συμφέροντα της Γερμανίας ήταν σύμφωνα με ανοικτά μέτωπα και ένταση στην Μεσόγειο. Μυστικές συνομιλίες στην διάρκεια του πολέμου του Φράνκο με τον Τσώρτσιλ και παραμερισμός της Φάλαγγας. Η Εθνική Επαναστατική Ιδέα και η δεξιά. Χιλιάδες Ισπανοί εθελοντές στο Ανατολικό μέτωπο. Οι Γιαπωνέζοι δίνουν την ευκαιρία στον Στάλιν να μεταφέρει ξεκούραστα στρατεύματα από την Άπω Ανατολή στην Δύση. Μεγάλες αντιδράσεις στην αμερικανική κοινωνία στο ενδεχόμενο συμμετοχής των ΗΠΑ στον πόλεμο. 0 Αδόλφος Χίτλερ ομιλεί για το μέλλον των ΗΠΑ.

Εάν όμως η Γαλλία του Βισύ είχε τους λόγους της στο κάτω-κάτω της γραφής να εμποδίσει με κάθε τρόπο την νίκη της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, εάν η Ιταλία αποδείχθηκε ανεπαρκής και επικίνδυνη σύμμαχος, η Ισπανία από την πλευρά της είχε την ηθική υποχρέωση να συμπαρασταθεί με κάθε τρόπο στην πολεμική προσπάθεια της Γερμανίας. Νωπό ήταν ακόμη το αίμα των Γερμανών και των Ιταλών εθελοντών, οι οποίοι είχαν πέσει στα πεδία των μαχών, πολεμώντας στο πλευρό του Φράνκο. Αποφασιστικής σημασίας επίσης γεγονός για το αποτέλεσμα του εμφυλίου πολέμου στην Ιβηρική χερσόνησο υπήρξε η παροχή πολεμικού υλικού από Γερμανία και Ιταλία προς τα αντικομμουνιοτικά στρατεύματα. Θα μπορούσε ο Ισπανός δικτάτορας, διατηρώντας κάποια προσχήματα ουδετερότητας να αποδεχθεί έστω μία αιφνιδιαστική ντε φάκτο κατάληψη του Γιβραλτάρ από τον Άξονα.

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι εάν ο Φράνκο επέτρεπε στον Χίτλερ να καταλάβει το Γιβραλτάρ, θα ήταν διαφορετική η εξέλιξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ίσως να άλλαζε και ολόκληρος ο κόσμος. Από τις αρχές ακόμη του πολέμου, ο Αδόλφος Χίτλερ επιδίωξε την συμμαχία της Ισπανίας. Παρ' όλο όμως το γεγονός ότι ο Φράνκο όφειλε στην Γερμανία και την Ιταλία το γεγονός ότι υπήρξε ο τελικός νικητής του Ισπανικού εμφυλίου, αντέδρασε σθεναρά και υπήρξε κάθετα αρνητικός σε κάθε προσπάθεια προσεγγίσεως του.
Στην «Πολιτική του Διαθήκη», ο Αδόλφος Χίτλερ αναλογιζόμενος την στάση της Ισπανίας υπαγορεύει από το καταφύγιο του το παρακάτω:

10 Φεβρουαρίου **1945**

«Αναρωτήθηκα μερικές φορές αν δεν κάναμε λάθος το **1940** που δεν παρασύραμε την Ισπανία στον πόλεμο».

«Θα μπορούσαμε έτσι να βρεθούμε δεμένοι για το καλλίτερο ή για το χειρότερο μ' ένα καθεστώς για το οποίο έχω σήμερα, αν είναι αυτό δυνατό, λιγώτερο συμπάθεια από ποτέ, ένα καθεστώς καπιταλιστών κερδοσκόπων, ανδρείκελων της κληρικόφρονης συμμορίας! Δεν θα συγχωρήσω ποτέ στον Φράνκο που δεν συμφιλίωσε τους Ισπανούς αφού τέλειωσε ο εμφύλιος πόλεμος, που εξοστράκισε τους Φα-

λαγγίτες, που σ' αυτούς χρωστάει η Ισπανία όση βοήθεια της δώσαμε και που μεταχειρίστηκε σαν ληστές πρώην εχθρούς, που απέχουν πολύ από το να είναι Κόκκινοι. Το να βάλεις την μισή χώρα κάτω από την σπάθη της δικαιοσύνης, ενώ μια μειοψηφία λεηλάτες πλουτίζουν, με τις ευχές του παπαδαριού, σε βάρος των υπολοίπων δεν αποτελεί λύση».

Δεν είναι η μοναδική αρνητική αναφορά του Χίτλερ στον κόσμο της συντηρητικής δεξιάς, κόσμο που είχε ολοκληρωτικά αρνηθεί εκείνες τις δραματικές τελευταίες εβδομάδες της σκληρής αλήθειας, αρχίζοντας πρώτα απ' όλα από τον κόσμο της συντηρητικής δεξιάς της Γερμανίας, από τους διάφορους «Φον», στρατηγούς και διπλωμάτες, οι οποίοι είναι γνωστό πλέον σήμερα με στοιχεία και ντοκουμέντα ότι αποτελούσαν την 5η φάλαγγα του εχθρού μέσα στις γραμμές των στρατιών του Ράιχ από τις πρώτες ακόμη ημέρες του πολέμου.

Είναι γεγονός ότι οι Εθνικοσοσιαλιστές εν ονόματι του κινδύνου του μπολσεβικισμού συνεργάστηκαν με τους συντηρητικούς. Γνωστό είναι επίσης ότι ο Φράνκο κατόρθωσε να νικήσει στον εμφύλιο πόλεμο τους δημοκρατικούς, έχοντας την συμπαράσταση της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και της φασιστικής Ιταλίας. Αυτό όμως δεν το εκτίμησε διόλου ο Φράνκο. Παρέμεινε ένας φανατικός καθολικός, ένας υπερσυντηρητικός Ιησουίτης, ο οποίος δεν μπόρεσε να αντιληφθεί το βαθύτερο νόημα της παγκόσμιας μάχης, που είχε ξεκινήσει για την κυριαρχία του κόσμου. Άλλωστε και στα εσωτερικά πράγματα της Ισπανίας η συμπεριφορά του υπήρξε ανάλογη. Παραμέρισε την Φάλαγγα, η οποία είχε διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην εθνική επανάσταση και επέβαλε ένα αυταρχικό συντηρητικό καθεστώς.

Τι σχέση θα μπορούσε να έχει ο Εθνικοσοσιαλισμός με το υπερσυντηρητικό καθεστώς του Ιησουίτη Φράνκο; Καμμία! Άλλωστε και ο ίδιος ο ύμνος του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος (το «Χόρστ Βέσσελ λίντ») μιλούσε για τους νεκρούς, που είχαν πέσει, από τα πυρά του κόκκινου μετώπου, αλλά και της αντίδρασης («reaction"). Είναι γνωστό πως οι πρώτοι νεκροί του NSDAP στο Κίνημα του Μονάχου είχαν πέσει στην δεκαετία του '20 όχι από τις σφαίρες των μπολσεβίκων ή των σιω-

νιοτών, αλλά από τα πυρά της αστυνομίας και του στρατού της δεξιάς κυβερνήσεως της Βαυαρίας. Παρ' όλα αυτά ο πολιτικός ισοπεδωτισμός και η ιδεολογική τρομοκρατία του μεταπολέμου παρουσιάζουν τον Χίτλερ και τον Εθνικοσοσιαλισμό σαν ένα κομμάτι, απλά ακραίο, της δεξιάς. Αυτό είναι και άστοχο και άδικο.

Ας πάμε όμως λίγα χρόνια πίσω στην κρίσιμη συνάντηση του ίδιου του Χίτλερ με τον Φράνκο, συνάντηση με σκοπό να ενταχθεί η Ισπανία στην πολεμική προσπάθεια του Άξονος. Ήταν στις αρχές του πολέμου όταν ο Χίτλερ συναντήθηκε με τον Φράνκο σε μία μικρή πόλη στα Ισπανογαλλικά σύνορα. Ο Χίτλερ μετά βίας συγκρατήθηκε, όταν ο Υπουργός Εξωτερικών του Φράνκο τον διέκοψε με αγένεια αρκετές φορές. Στις 2.15' π.μ. το τρένο του Φράνκο έφυγε από τον μικρό, μεθοριακό σταθμό. Το θέμα είχε λήξει. Ο Φράνκο αρνήθηκε κατηγορηματικά να πράξει αυτό που τουλάχιστον είχε ηθική υποχρέωση να πράξει.

Όπως γράφει ο Ντέιβιντ Ίρβινγκ στο βιβλίο του «Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ», αυτά που λέει στην Πολιτική του Διαθήκη ο Αδόλφος Χίτλερ για το καθεστώς του Φράνκο τα έλεγε και τον Απρίλιο του 1938. Σύμφωνα με την μαρτυρία του ιδιαιτέρου γραμματέα του Ρίμπεντροπ, υπουργού των εξωτερικών της Γερμανίας, είχε πει το 1938, αναφερόμενος στην πολιτική κατάσταση της Ισπανίας: ***«Υποστηρίξαμε λάθος άλογο στην Ισπανία. Θα ήταν προτιμότερο να είχαμε βοηθήσει τους δημοκρατικούς. Αυτοί εκπροσωπούσαν τον λαό, θα μπορούσαμε να αλλάξουμε αυτούς τους σοσιαλιστές αργότερα σε καλούς εθνικοσοσιαλιστές. Οι άνθρωποι στο περιβάλλον του Φράνκο είναι όλοι τους αντιδραστικοί, παπάδες, αριστοκράτες και πλουτοκράτες, που δεν έχουν τίποτε κοινό με τον εθνικοσοσιαλισμό».***

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει επίσης και η μαρτυρία εκείνη, την οποία αναφέρει ο Ντέιβιντ Ίρβινγκ, σύμφωνα με την οποία στα τέλη του 1937 ο Χίτλερ είχε εμπιστευθεί στους επιτελείς του ότι μια καθαρή νίκη του Φράνκο στην Ισπανία δεν θα ήταν υπέρ των στρατηγικών σχεδίων της Γερμανίας και ότι αντίθετα το συμφέρον του Ράιχ επέβαλε να διατηρηθούν οι εντάσεις στην Μεσόγειο. Πράγματι έτσι ήταν. Στην

περίπτωση αυτή όμως, ο Αδόλφος Χίτλερ λειτούργησε ιδεολογικά (και μάλιστα λανθασμένα σύμφωνα με την ίδια την δική του εκτίμηση) και όχι στρατηγικά. Σε άλλες περιπτώσεις δυστυχώς συνέβη το αντίθετο και το πλήρωσε. Τόσο στην περίπτωση της Ιταλίας, όσο και στην περίπτωση της Ρουμανίας και της Σιδηράς Φρουράς, όπου πήρε το μέρος του Αντονέσκου.

Πράγματι, εάν στα 1940, χρονιά κατά την οποίαν ο Φράνκο αρνήθηκε να συμμετάσχει στην πολεμική προσπάθεια του Άξονα, η κατάσταση στην Ισπανία δεν είχε ξεκαθαρίσει, τότε είναι βέβαιον ότι θα ήταν πολύ διαφορετική η στάση του και η απάντηση του. Επιπλέον, μη λησμονούμε ότι το 1940 ακόμη υπήρχε το σύμφωνο Ρίμπεντροπ - Μολότωφ και θα μπορούσε ο Χίτλερ να διαπραγματευτεί αυτό, το οποίο του είχε αρνηθεί ο Φράνκο, δηλαδή την κατάληψη του Γιβραλτάρ, ακόμη και με τους δημοκρατικούς. Έπρεπε λοιπόν, για το συμφέρον της Γερμανίας να υπάρχουν ανοιχτά μέτωπα και εντάσεις στην Μεσόγειο. Αυτό πέραν των άλλων θα έφερνε σε εξαιρετικά δύσκολη θέση την αγγλική κυριαρχία στην σημαντικότατη αυτή στρατηγικά θαλάσσια περιοχή. Ακόμη, μη ξεχνάμε, ότι κατέχοντας στρατιωτικά την Βόρειο Γαλλία, που είχε σύνορα με την Ισπανία ο Χίτλερ, θα μπορούσε ακόμη και με στρατιωτικές επιχειρήσεις να επιβάλει την θέληση του στην Ισπανία, ευνοώντας όποιον θα τασσόταν με το πλευρό του στην κρίσιμη μάχη για την κοσμοκρατορία που έδινε.

Πολλοί Ιστορικοί και συγγραφείς υποστηρίζουν ότι ο Φράνκο ενήργησε κατ' αυτόν τον τρόπο για να προφυλάξει τα συμφέροντα του κράτους του. Αυτό είναι η μία πλευρά του θέματος. Η άλλη πλευρά είναι ότι είχε πάρει συγκεκριμένες υποσχέσεις από τους συμμάχους και για τον λόγο αυτό πρόδωσε την Γερμανία του Χίτλερ και επέδειξε πρωτοφανή ιστορική αχαριστία. Την τελευταία αυτή άποψη ήλθε να επιβεβαιώσει η δημοσίευση πρόσφατα απορρήτων εγγράφων του Foreign Office, τα οποία μάλιστα είχαν δεσμευτεί και δεν είχαν δημοσιευθεί μετά από 30 χρόνια, όπως προβλεπόταν, αλλά δημοσιεύθηκαν τώρα μετά από 54 χρόνια! Σύμφωνα με τα έγγραφα αυτά υπήρχαν συγκεκριμένες σχέσεις και «υποσχέσεις» μεταξύ Φράνκο και Τσώρτσιλ κατά την περίοδο του πολέμου.

Διαβάστε παρακάτω το σχετικό από τα έγγραφα αυτά του Foreign Office, τα οποία αφορούν τις σχέσεις του Φράνκο με την Αγγλία στα χρόνια του πολέμου.

Associated Press: «Η γνωστή έριδα Ισπανών και Βρετανών για το Γιβραλτάρ δεν θα μπορούσε να απουσιάζει από τα αρχεία του Φόρεϊν Όφις για το 1953 που δόθηκαν στη δημοσιότητα. Ο Φράνκο κατηγορούσε τον Τσόρτσιλ ότι αθέτησε την υπόσχεση περί επιστροφής του «βράχου» στην Ισπανία. Όπως αναφέρει το BBC, ο Βρετανός πρωθυπουργός σερ Ουίνοτον Τσόρτσιλ φαίνεται να είχε υποσχεθεί στον δικτάτορα της Ισπανίας την επιστροφή του Γιβραλτάρ, εφόσον η Ισπανία έμενε ουδέτερη στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η χώρα έμεινε ουδέτερη, αλλά στο «βράχο» συνέχισε να κυματίζει η σημαία της Μεγάλης Βρετανίας... Χαρακτηριστικό είναι το τηλεγράφημα του Φράνκο προς το Φόρεϊν Όφις τον Αύγουστο του 1953: «Εφόσον οι ελπίδες για ανάκτηση του 'βράχου', οι οποίες είχαν καλλιεργηθεί στη διάρκεια του Πολέμου δεν ευοδωθούν, κανείς δεν πρέπει να αμφισβητεί ότι θα χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο για να μπει τέλος σε αυτή την κατάσταση».

Ο «χενεραλίσιμο» Φρανθίσκο Φράνκο κατηγόρησε την Αγγλία για εγωισμό και κακή πίστη. Οι Ισπανοί υποστήριζαν ότι οι Άγγλοι τους είχαν υποσχεθεί το Γιβραλτάρ σε δύο περιπτώσεις. Η πρώτη ήταν το 1940, στη διάρκεια συνάντησης Βρετανού αξιωματούχου με τον πρεσβευτή της Ισπανίας στο Λονδίνο. Η δεύτερη, σύμφωνα πάντα με τη Μαδρίτη, ήταν το 1941 στη διάρκεια γεύματος στην ισπανική πρεσβεία του Λονδίνου. Μάλιστα, τότε η υπόσχεση δόθηκε από τον ίδιο τον Τσόρτσιλ. Πάντως, η αγγλική κυβέρνηση απορρίπτει κατηγορηματικά τα περί υποσχέσεων. Παρά το γεγονός ότι επιβεβαιώνεται η διάθεση του Λονδίνου για διάλογο στο θέμα, ουδέποτε δεν έγινε λόγος για παραχώρηση του Γιβραλτάρ.

-Με νωπό ακόμη λοιπόν, το αίμα των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών και των Ιταλών Φασιστών, που θυσιάστηκαν για να νικήσει ο Φράνκο στον εμφύλιο πόλεμο της Ισπανίας, ο συντηρητικός καθολικός δικτάτορας συζητούσε κάτω από το τραπέζι με τον σύμμαχο του Στάλιν, Τσώρτσιλ, και παζάρευε

την επανάκτηση από την Ισπανία του Γιβραλτάρ. Λίγα χρόνια μετά εξαπατήθηκε. Αλλά το όλο αυτό γεγονός αποδεικνύει το χάσμα που υπήρχε και υπάρχει μεταξύ της εθνικής επαναστατικής ιδέας και των συντηρητικών, όπως υπήρξε ο Φράνκο.

Βεβαίως, η Ισπανία δεν ήταν μόνον ο Φράνκο και η συντηρητική φατρία, η οποία κυβέρνησε την Ισπανία για 40 ολόκληρα χρόνια. Ισπανία ήταν και οι ιδεολόγοι μαχητές της Φάλαγγας. Αμέσως μετά την έναρξη του πολέμου η Φάλαγγα πιέζει το καθεστώς του Φράνκο να σταθεί στο πλευρό της Εθνικοσοσιαλιοτικής Γερμανίας και δημιουργούνται δύο σοβαρές κρίσεις, μια τον Μάιο του 1941 και μια τον Σεπτέμβριο του 1942. Από την τελευταία κρίση του Σεπτεμβρίου του 1942 βγαίνει τελικός νικητής ο Φράνκο και σε μία επίδειξη ισχύος απολύει τον Υπουργό των Εξωτερικών Ραμόν Σεράνο Σούνιερ, ο οποίος εκφράζει το πνεύμα της Φαλαγγίτικης Ισπανίας και τις φιλοαξονικές θέσεις. Το 1944, όταν ο πόλεμος έχει πάρει πλέον άσχημη τροπή για την Γερμανία με αυστηρή προσωπική του εντολή ο καιροσκόπος Φράνκο απαγορεύει κάθε σύγκριση του καθεστώτος της Ισπανίας με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και την φασιστική Ιταλία. Απαγορεύει επίσης και τον χαιρετισμό με το δεξί χέρι υψωμένο ψηλά, τον λεγόμενο φασιστικό χαιρετισμό. Δύο χρόνια μάλιστα μετά τον πόλεμο, το 1947, ανασυστήνει επίσημα το κράτος σαν μοναρχία και παίρνει την θέση του Αντιβασιλέως. Ο Φράνκο όμως δεν είναι η Ισπανία. Στα χρόνια του πολέμου Ισπανοί εθνικιστές ιδρύουν την κυανή μεραρχία (azul), η οποία πήρε το όνομα της από το χρώμα των πουκαμίσων των φαλαγγιτών. Είκοσι χιλιάδες Ισπανοί εθελοντές πολεμούν στο Ανατολικό Μέτωπο. Πολεμούν μέχρι το τέλος. Οι τελευταίοι από αυτούς βρίσκονται το 1945 στο Βερολίνο και δίνουν την μάχη γύρω από το Μπούνκερ του Αδόλφου Χίτλερ.

Μέσα στο ιδεολογικά θολό πολιτικό τοπίο του μεταπολέμου γεννήθηκαν τραγικές και ιστορικά άστοχες παρανοήσεις. Δημιουργήθηκαν είδωλα ψεύτικα και κίβδηλα. Το γεγονός ότι ο Φράνκο κυβέρνησε «δικτατορικά» την Ισπανία δεν πρέπει να λέει τίποτε στους ιδεολόγους, στους πολιτικούς στρατιώ-

τες του Εθνικισμού. Στο κάτω-κάτω της γραφής δικτατορικά κυβέρνησαν και κυβερνούν και σήμερα ακόμη πολλοί μεγάλοι «δημοκράτες» του καιρού μας. Αυτό σαν μια παρένθεση απαραίτητη.

Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στην πραγματικότητα διεξήγαγε έναν παγκόσμιο πόλεμο απελπιστικά μόνη. Ο ένας της ιδεολογικός σύμμαχος, η Ιταλία, απεδείχθη σε όλες τις περιπτώσεις επιζήμιος και ο άλλος, η Ισπανία, επιτήδεια ουδέτερος. Υπήρχε όμως και ένας άλλος σύμμαχος: Η Ιαπωνία, με την οποία είχαν υπογράψει το χαλύβδινο σύμφωνο Γερμανία και Ιταλία, ένα σύμφωνο, το οποίον είχε έντονο αντικομμουνιστικό χαρακτήρα. Ανοικτές οι διαφορές της Ιαπωνίας με την Ρωσσία των Τσάρων. Διαφορές, οι οποίες διατηρούνταν ακέραιες και με την Σοβιετική Ένωση του Στάλιν. Όμως, και αυτός ο σύμμαχος φέρθηκε προς την Γερμανία με τρόπο τουλάχιστον παράξενο. Θα ήταν διαφορετική η έκβαση του πολέμου εάν η Ιαπωνία είχε κηρύξει τον πόλεμο στην Σοβιετική Ένωση. Δεν το έπραξε όμως ποτέ και αυτό ακριβώς τονίζει στην πολιτική του διαθήκη ο Χίτλερ στην παρακάτω εγγραφή:

18 Φεβρουαρίου 1945

«Είναι φυσικά λυπηρό που οι Γιαπωνέζοι δεν μπήκαν στον πόλεμο εναντίον της Ρωσίας σύγχρονα με μας. Αν το είχαν κάνει αυτό, οι στρατιές του Στάλιν δεν θα πολιορκούσαν το Μπρέσλαου, ούτε θα κατασκήνωναν στην Βουδαπέστη. Θα είχαμε εξοντώσει τον μπολσεβικισμό μέχρι τον χειμώνα και ο Ρούζβελτ θα δίσταζε να τα βάλει με αντιπάλους τόσο ισχυρούς σαν τους δυο μας».

Στην ίδια αυτή εγγραφή του κειμένου της πολιτικής διαθήκης αναφέρεται και στο «δώρο», το οποίο προσέφερε στους συμμάχους η Ιαπωνία με την επίθεση της στο Περλ Χάρμπορ και λέει:

«Η είσοδος της Ιαπωνίας στον πόλεμο δεν μας προκάλεσε ανησυχία μ' όλο που ήταν φανερό πως οι Γιαπωνέζοι είχαν κάνει δώρο μια ακαταμάχητη πρόφαση στον Ρούζβελτ να μπάσει τις ΗΠΑ εναντίον μας στον πόλεμο. Ο Ρούζβελτ, όμως, σπρωγμένος από την Εβραιοσύνη, ήταν κιόλας από-

λυτα αποφασισμένος να βγει στον πόλεμο και να εξοντώσει τον Εθνικοσοσιαλισμό και δεν είχε ανάγκη καμμιά πρόφαση».

Για την στάση του Ρούζβελτ και τον τρόπο με τον οποίο κατόρθωσε τελικά να επιτύχει την εμπλοκή των ΗΠΑ στην πολεμική σύρραξη γράφει ο Γκορ Βιντάλ, τον οποίο μόνο φασίστα και φιλοναζιστή δεν μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς:

«Οι Ιάπωνες, αφότου δέχθηκαν πολλές προκλήσεις από την κυβέρνηση του Φραγκλίνου Ρούζβελτ, βύθισαν τον στόλο του Ειρηνικού στο Περλ Χάρμπορ. Ο Ρούζβελτ ζήτησε από το Κογκρέσο να κηρύξει πόλεμο. Το Κογκρέσο το έκανε. Οι σύμμαχοι των Ιαπώνων, Γερμανοί και Ιταλοί, μας κήρυξαν πόλεμο. Η οξυδερκής συγγραφέας Κλερ Μπουθ-Λους ήθελε να μπούμε στον πόλεμο εναντίον των ναζί, αλλά παραπονέθηκε ότι ο Πρόεδρος «μας έσπρωξε με ψέματα στον πόλεμο, ενώ θα έπρεπε να μας έχει οδηγήσει στον πόλεμο». Πως θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, όταν σχεδόν το 80% των Αμερικανών ήταν αντίθετοι με τον πόλεμο;

Το 1940 ο Ρούζβελτ πέτυχε να εκλεγεί για τρίτη θητεία λόγω της υπόσχεσης του ότι «κανείς από τους γιους μας δεν θα κληθεί να πάρει μέρος σε έναν ξένο πόλεμο», προσθέτοντας βέβαια προσεκτικά, εκτός εάν δεχθούμε επίθεση, οπότε ο πόλεμος δεν θα ήταν πλέον ξένος. Τον Ιούλιο του 1941, διέκοψε την παροχή πετρελαίου προς την Ιαπωνία και διέταξε τα ιαπωνικά στρατεύματα να φύγουν από την ηπειρωτική Ασία. Δεν μάθαμε γι' αυτές τις προκλήσεις τότε, αλλά μόλις πρόσφατα».

Η άποψη του Αδόλφου Χίτλερ στα 1945, ότι οι σιωνιστές έσπρωξαν στον πόλεμο τον Ρούζβελτ, αλλά και η γνώμη πολλές δεκαετίες αργότερα του Γκορ Βιντάλ, γνωστού αμερικανού διανοούμενου, ότι ο Ρούζβελτ οδήγησε τις ΗΠΑ στον παγκόσμιο πόλεμο, είχε λεχθεί και γραφεί και στα χρόνια εκείνα στις ίδιες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Σύμφωνα με τον Έντουαρντ Χ. Φλάνερυ και το βιβλίο του «Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ», στις ΗΠΑ στα χρόνια 1933-1939, υπήρχαν περισσότερες από 121 οργανώσεις που έκαναν αντισιωνιστικό αγώνα. Ανάμεσα

σε αυτούς και ο αιδεσιμότατος Τζέραλντ Γουίνροουντ, ο οποίος είχε βάλει υποψηφιότητα για Γερουσιαστής στο Κάνσας και είχε πάρει μεγάλο αριθμό ψήφων. Ο Γούινροουντ είχε κατηγορήσει τον Ρούζβελτ ότι ήταν απόγονος Εβραίων της Ολλανδίας, που είχαν το όνομα Ρόζενφελντ και ότι γι' αυτόν τον λόγο ήθελε να βάλει την χώρα στον πόλεμο. Ο ρεπουμπλικάνος Γερουσιαστής της Πενσυλβάνια Λούις Μακ Φάντεν είχε μιλήσει δημόσια στο Κογκρέσο και είχε καταγγείλει ότι οι σιωνιστές ελέγχουν την οικονομία και τον τύπο στις ΗΠΑ! Εκτός απ' αυτούς, υπήρχε και ο φημισμένος ραδιοφωνικός ιεροκήρυκας Κάγκλιν με ένα ακροατήριο σχεδόν τεσσάρων εκατομμυρίων ανθρώπων! Και αυτός είχε κατηγορήσει ευθέως τον Ρούζβελτ ότι ελέγχεται από τους σιωνιστές και θα οδηγήσει την χώρα στον πόλεμο. Το 1941 ακόμη, ενώ ο πόλεμος στην Ευρώπη είχε αρχίσει, ο Γερουσιαστής της Μοντάνα Γουίλερ, και ο εκπρόσωπος του Μισσισιπή στο Κογκρέσο Ράνκιν εξέφρασαν δημόσια την ίδια άποψη. Ο ίδιος ο εθνικός ήρωας της Αμερικής Τσαρλς Λίντμπεργκ, που ήταν ο πρώτος άνθρωπος που πέρασε με αεροπλάνο τον Ατλαντικό το 1927, σε ομιλία του τον Σεπτέμβριο του 1941, κατηγόρησε τους Εβραίους των ΗΠΑ και την κυβέρνηση Ρούζβελτ, ότι θέλουν να αναγκάσουν την Αμερική να μπει στον πόλεμο. Στην ομιλία του αυτή ήταν που είπε χαρακτηριστικά: ***«Ο μεγαλύτερος κίνδυνος γι' αυτή τη χώρα βρίσκεται στο γεγονός ότι οι σιωνιστές έχουν κάτω από την ιδιοκτησία τους και την επιρροή τους τον κινηματογράφο, τον τύπο, το ραδιόφωνο και αυτήν την ίδια την κυβέρνηση μας»!***

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα και ενώ οι προθέσεις του Ρούζβελτ ήταν δεδομένες, η Ιαπωνία αποφάσισε για τους δικούς της βέβαια λόγους να βομβαρδίσει το Περλ Χάρμπορ. Ο βομβαρδισμός αυτός ήταν ό,τι περισσότερο ήθελε ο Ρούζβελτ για να ριχτεί με όλες του τις δυνάμεις στον παγκόσμιο πόλεμο και επίσημα. Γιατί ανεπίσημα αυτό το είχε ήδη πράξει. Όπως διαβάσατε και παραπάνω, ο Χίτλερ αυτό λίγο έως πολύ το περίμενε, αυτό που δεν περίμενε ήταν η Ιαπωνία να μη κηρύξει τον πόλεμο και στην Σοβιετική Ένωση και να δώσει τις απαραίτητες ανάσες στον Στάλιν στο Ανατολικό Μέτωπο. Να του δώσει την δυνατότητα να αποδεσμεύσει από την Άπω

Ανατολή τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις, δεκάδες μεραρχίες και να τις μεταφέρει στην Δύση, προκειμένου να πολεμήσουν κατά των Γερμανών στο ευρωπαϊκό μέτωπο της Σοβιετικής Ενώσεως.

Μετά ταύτα λοιπόν, μετά την στάση της Ιταλίας, της Ισπανίας, της Γαλλίας του Βισύ και τέλος της Ιαπωνίας, το παράξενο δεν είναι που τελικά έχασε ο Χίτλερ τον πόλεμο, αλλά το πώς κατάφερε και άντεξε σχεδόν έξι ολόκληρα χρόνια!

Η Γερμανία δεν είχε να διεκδικήσει τίποτε από τις Ηνωμένες Πολιτείες και οι Ηνωμένες Πολιτείες με την σειρά τους τίποτε από την Γερμανία. Αυτό φαίνεται όμως δεν ήταν αρκετό για τον Ρούζβελτ, ο οποίος είναι σαφές ότι είχε «άλλους» λόγους για να σύρει τις ΗΠΑ στον πόλεμο. Χρησιμοποίησε σαν πρόσχημα την κυριαρχία στον Ειρηνικό, όπως ακριβώς αρκετά χρόνια αργότερα για τον ίδιο λόγο από έναν άλλο πρόεδρο σύρθηκε ο αμερικανικός λαός σε έναν πόλεμο για την κυριαρχία στην Ινδοκίνα, πόλεμο ο οποίος τον οδήγησε στην συμφορά του Βιετνάμ. Τώρα η Ουάσιγκτον έχει ξεκινήσει έναν άλλο πόλεμο, πόλεμο για την κυριαρχία στην Μέση Ανατολή. Όλα αυτά εν αγνοία και εις βάρος του λαού της μεγάλης αυτής χώρας. Ας επιστρέψουμε όμως στην Πολιτική Διαθήκη και στον Αδόλφο Χίτλερ, που στις 24 Φεβρουαρίου του 1945, δύο μήνες δηλαδή πριν να χαθεί το παν για το Ράιχ τονίζει στις σημειώσεις Μπόρμαν:

«Η Γερμανία δεν περιμένει τίποτε από τις Ηνωμένες Πολιτείες κι αυτές δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν από τηνΤερμανία. Όλα συνδυάζονται για να εξασφαλίσουν την δυνατότητα μιας ειρηνικής συνύπαρξης, ο καθένας στη χώρα του και όλοι σε τέλεια αρμονία. Δυστυχώς η όλη υπόθεση καταστρέφεται από το γεγονός πως η παγκόσμια Εβραιωσύνη διάλεξε ακριβώς αυτή την χώρα για να εγκαταστήσει τον ισχυρότερο προμαχώνα της. Αυτό και αυτό μοναχά μετέβαλε τις σχέσεις μεταξύ μας και δηλητηρίασε τα πάντα».

Δείγμα υπερβολής και φανατισμού τα παραπάνω; Φαντασίωση αυτό το οποίο γράφει ο Χίτλερ ότι ο παγκόσμιος σιωνισμός δηλαδή διάλεξε τις ΗΠΑ για να εγκαταστήσει τον ισχυρότερο προμαχώνα του; Μελετήστε την Ιστορία από το 1945 μέχρι τις ημέρες μας και βγάλτε τα συμπεράσματα σας. Εάν

δεν μπορείτε, σκεφθείτε μόνο τα εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια, τα οποία έχει δώσει στα χρόνια αυτά σαν οικονομική ενίσχυση η Ουάσιγκτον στο Ισραήλ, θυμηθείτε τις αμερικανικές αερογέφυρες για την ενίσχυση του Ισραήλ σε κάθε Εβραιο-αραβικό πόλεμο. Μετρήστε πόσα βέτο υπέρ του Ισραήλ έχουν καταθέσει οι ΗΠΑ στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ.

Στην ίδια εγγραφή ο Αδόλφος Χίτλερ τονίζει:

24 Φεβρουαρίου 1945

«Είμαι έτοιμος να στοιχηματίσω πως σε είκοσι πέντε χρόνια οι ίδιοι οι Αμερικανοί θα έχουν καταλάβει τι επιβάρυνση τους επιβλήθηκε απ 'αυτή την παρασιτική Εβραιωσύνη, που είναι προσκολλημένη γερά στη σάρκα τους και τρέφεται με το αίμα της ζωής τους. Αυτή η Εβραιωσύνη είναι που τους σέρνει σε περιπέτειες που, όταν ειπωθούν και γίνουν όλα, δεν είναι δουλειά τους και όπου τα αμφισβητούμενα συμφέροντα δεν έχουν καμμία σημασία γι' αυτούς. Ποιόν λόγο μπορούν να έχουν οι μη Εβραίοι Αμερικανοί να μοιράζονται το μίσος των Εβραίων και να ακολουθούν πειθήνια τα βήματα τους; Ένα πράμα είναι απόλυτα βέβαιο - σε ένα τέταρτο του αιώνα οι Αμερικανοί είτε θα έχουν γίνει μανιώδεις αντισημίτες είτε θα έχουν καταβροχθιστεί από την Εβραιωσύνη».

Επαναλαμβάνω τις λέξεις «σε ένα τέταρτο του αιώνα», δηλαδή στα 1970... Συμπτωματικά εκείνα τα χρόνια ήταν που παίχθηκε το «μεγάλο παιχνίδι» για την κυριαρχία στις ΗΠΑ. Τότε που ξέσπασε το σκάνδαλο Γουώτεργκαίητ, παραμερίστηκε ο Νίξον, αφού πρώτα είχε παραμεριστεί ο Άγκνιου και απόλυτος κυρίαρχος της αμερικανικής πολιτικής κατέστη ένας Εβραίος φυγάς από την Ευρώπη! Ο Χένρυ Κίσσινγκερ.

Οι ΗΠΑ δεν έγιναν εν τέλει ποτέ δύναμη αντισιωνιστική. Συνέβη το ακριβώς αντίθετο. Σε αυτό ακριβώς αναφέρεται και η συνέχεια του κειμένου της πολιτικής διαθήκης:

«Αν πρέπει να χάσουμε αυτόν τον πόλεμο, τούτο σημαίνει πως νικηθήκαμε από τους Εβραίους. Η νίκη τους τότε θα είναι πλήρης. Αλλά επιτρέψτε μου να σπεύσω να προσθέσω πως θα είναι μόνο πολύ προσωρινή. Δεν θα είναι βέβαια

η Ευρώπη που β' αναλάβει τον αγώνα πάλι εναντίον τους, αλλά θα είναι σίγουρα οι Ηνωμένες Πολιτείες. Οι τελευταίες είναι μια χώρα ακόμα πολύ νέα για να έχει αποχτήσει την ωριμότητα που προσφέρει η ηλικία και που στερείται σε υπερβολικό βαθμό από πολιτική κρίση. Γία τους Αμερικανούς όλα σταθήκανε μέχρι τώρα γελοία εύκολα. Η πείρα όμως και οι δυσκολίες ίσως τους κάνουν να ωριμάσουν. Για σκεφθείτε για μια στιγμή τι ήταν όταν γεννήθηκε η χώρα τους - μια ομάδα ατόμων, που είχαν έρθει από όλες τις άκρες του κόσμου προχωρώντας βιαστικά σε καταδίωξη της τύχης και βρίσκοντας στη διάθεση τους μια αχανή ήπειρο για να χορτάσουν την πείνα τους και έτοιμη να γίνει χτήμα τους. Η εθνική συνείδηση είναι κάτι που αναπτύσσεται πολύ αργά, ειδικά σε μεγάλους χώρους, όπως αυτός. Ούτε πρέπει να λησμονηθεί πως αυτά τα άτομα είχαν βγει από μια ποικιλία φυλών και δεν είχαν ακόμα συγχωνευθεί με τους δεσμούς ενός εθνικού πνεύματος. Τι εύκολη λεία για τους Εβραίους!».

Εις το περίφημο έργο του «Η ψυχολογία των όχλων», ο Γουστάβος Λεμπόν, τονίζει ότι όσο πιο ισχυρή είναι οι φυλετικοί δεσμοί σε ένα σύνολο ανθρώπων (σε έναν όχλο), τόσο πιο δύσκολα αυτό χειραγωγείται από έναν δημαγωγό. Ιδανική περίπτωση είναι λοιπόν, η πολυφυλετική και πολυπολιτιστική κοινωνία των ΗΠΑ, προκειμένου αυτή να καταστεί έρμαιο της προπαγάνδας και αυτών που κατέχουν τα μέσα ενημερώσεως.

Η αναφορά αυτή για τις ΗΠΑ στην «Πολιτική Διαθήκη» περιέχει και μία αντίφαση. Γιατί ενώ υπάρχει το ορθό επιχείρημα ότι ο αμερικανικός λαός, όντας βγαλμένος από μία ποικιλία φυλών δεν έχει εθνικό πνεύμα και κατά τούτο είναι εύκολη λεία για την σιωνιστική προπαγάνδα, από την άλλη πλευρά εκφράζεται και η άποψη ότι ίσως στο μέλλον οι Ηνωμένες Πολιτείες να είναι η χώρα, η οποία θα αναλάβει τον αγώνα εναντίον του σιωνισμού, πράγμα το οποίον δεν συνέβη και το οποίο διαψεύδει αυτή η ίδια η Ιστορία των τελευταίων εξήντα ετών. Θα μπορούσε να συμβεί; Ίσως... Δεν συνέβη όμως!
Αξίζει τον κόπο στο σημείο αυτό να αναφέρουμε την εύστοχη παρατήρηση για το μέλλον των κρατών, τα οποία ιδρύθηκαν

στην Βόρειο και Νότιο Αμερική από τις αποικίες της Αγγλίας και της Ισπανίας. Θεωρείτο κράτη αυτά «τεχνητούς κόσμους» χωρίς ψυχή και γράφει σχετικά:

7 Φεβρουαρίου 1945

«Οι ήπειροι που γεννήθηκαν από την Ισπανία και την Βρετανία, που δημιουργήθηκαν το ένα κομμάτι μετά το άλλο απ' αυτές αποκτήσαν σήμερα απόλυτα ανεξάρτητο τρόπο ζωής και απόλυτα εγωιστικές προοπτικές. Ακόμα όμως και μ' αυτόν τον τρόπο δεν είναι παρά τεχνητοί κόσμοι χωρίς ούτε ψυχή, ούτε κουλτούρα, ούτε πολιτισμό δικό τους, και αν τις κρίνει κανείς από αυτήν την άποψη δεν είναι τίποτε περισσότερο παρά σαρκώματα.

Είναι, φυσικά, δυνατό να καυχηθεί κανείς για την επιτυχία που πραγματοποιήθηκε με την κατοίκηση ηπείρων που ήταν προηγούμενα άδειες. Οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Αυστραλία προσφέρουν καλά παραδείγματα. Επιτυχία βέβαια - αλλά μόνο από την υλική πλευρά. Είναι τεχνητές κατασκευές, σώματα χωρίς ηλικία, που γι' αυτά είναι αδύνατο να πει κανείς αν είναι ακόμα στην παιδική ηλικία ή αν έχουν κι' όλας αγγιχτεί από γεροντάματα».

Όλοι γνωρίζουμε τι συμβαίνει στις ΗΠΑ, στην Βραζιλία, σε μια τεράστια πλούσια χώρα διακοσίων εκατομμυρίων και σε όλες γενικά της χώρες τόσο της Βορείου, όσο και της Λατινικής Αμερικής. Κοινωνίες χαώδεις, εγκληματικότητα στα ύψη.

Παράδειγμα χαρακτηριστικό η έκταση της εγκληματικότητος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ένας στους εκατό κατοίκους των Η.Π.Α. βρίσκεται στην φυλακή! Οι Ηνωμένες Πολιτείες, λοιπόν, πέραν των άλλων έχουν και μία πρωτιά, για την οποία δεν μπορούν να υπερηφανεύονται: έχουν τους περισσότερους κρατουμένους στον κόσμο. Πιο συγκεκριμένα περισσότεροι από 2,3 εκατομμύρια Αμερικανοί, δηλαδή ένας στους εκατό ενηλίκους, βρίσκονται σήμερα στη φυλακή. Ο αριθμός τους τριπλασιάστηκε μέσα σε δύο δεκαετίες. Σύμφωνα με την έρευνα του Pew Center, ένας στους εννέα μαύρους ηλικίας 20- 34 ετών είναι στη φυλακή.

Όσο για εθνικό πνεύμα, αυτό ούτε υπάρχει ούτε είναι δυνατόν να υπάρξει. Ακόμη στις ΗΠΑ συντελούνται τα τελευταία χρόνια δημογραφικές αλλαγές, οι οποίες πρόκειται να γί-

νουν εντονότερες στο μέλλον και να αλλοιώσουν εντελώς τον φυλετικό της χαρακτήρα. Όντας βαθύς γνώστης της Ιστορίας, λοιπόν, και βλέποντας την Ιστορία με μία άλλη οπτική, ο Αδόλφος Χίτλερ χρησιμοποιεί την έκφραση για τα κράτη αυτά ότι είναι τεχνητές κατασκευές, ότι είναι σώματα χωρίς ηλικία, τα οποία δεν ξέρει κανείς πώς να τα χαρακτηρίσει, να τα χαρακτηρίσει νεανικά ή γερασμένα; Από την μια πλευρά η δύναμη τους, η δύναμη ιδιαίτερα των ΗΠΑ θυμίζει μία σφριγηλή νεότητα, ενώ από την άλλη ήδη φαίνονται οι πρώτες ρυτίδες, ρυτίδες μιας κοινωνίας χωρίς σκοπό, ενός «έθνους» κουρασμένου, που σέρνεται, παρ' όλη την στρατιωτική του νίκη, ηττημένο στα παζάρια της Βαγδάτης και της Καμπούλ, όπου ο αμερικανικός στρατός ζει μέσα σε καθεστώς τρόμου.

Στην πολιτική του διαθήκη (με όλες μου τις ενστάσεις για αυτόν τον χαρακτηρισμό του συγκεκριμένου κειμένου) ο Χίτλερ επίσης προβλέπει ότι οι «εβραιόδουλες δημοκρατίες» τελικά θα πέσουν θύματα του μαρξισμού και γράφει σχετικά:

«Σ' ό,τι αφορά τις Εβραιόδουλες δημοκρατίες, οι Ρώσοι έχουν την υπομονή ενός ελέφαντα. Γνωρίζουν με απόλυτη βεβαιότητα πως, γρήγορα ή αργά και χωρίς να καταφύγουν στον πόλεμο, θα κατωρθώσουν να τους επιβάλουν την κυριαρχία τους, χάρη στις εσωτερικές διαφωνίες που τις ξεσχίζουν, την διαδοχή οικονομικών κρίσεων, απ' όπου φαίνονται ανίκανες να ξεφύγουν και το ισχυρό δόλωμα του μαρξισμού, που του είναι ιδιαίτερα τρωτές».

Στην πραγματικότητα συνέβη το ακριβώς αντίθετο. Ο Χίτλερ δεν μπορούσε να προβλέψει πόσο παντοδύναμο θα ήταν το τέρας του καταναλωτισμού, που θα γεννιότανε μέσα από τις στάχτες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Δεν μπορούσε να γνωρίζει και να προβλέψει την τόσο μεγάλη και τόσο κτηνώδη εξέλιξη του απόλυτου υλισμού σε Ανατολή και Δύση, στον κόσμο που ερχότανε. Ενός υλισμού απέναντι στον οποίον θα έστεκε ανίσχυρη η οποιαδήποτε ιδεολογία και η οποιαδήποτε εθνική συνείδηση.

5.

Η «ΑΣΚΟΠΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ» ΚΑΙ ΟΙ «ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΕΣ ΗΤΤΕΣ» ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ

«0 ασκός του Αιόλου έχει ανοίξει. Η Γερμανία που είχε λόγους σοβαρούς, λόγους στρατηγικούς, να περιορίσει στο ελάχιστο τα πολεμικά μέτωπα βλέπει ότι εξ αιτίας της δίψας για δόξα του επιζήμιου συμμάχου, ανοίγει και άλλο ένα μέτωπο. Οι ενέργειες του Μουσολίνι γεννούν υποψίες, ακόμη και σε ανθρώπους της γερμανικής διοικήσεως, οι οποίοι δεν διστάζουν να τις εκφράσουν επίσημα. Στην σχετική έκθεση του ο Γερμανός Πρέσβης στην Αθήνα πρίγκιπας Φον Έρμπαχ, έκθεση απόρρητη, γραμμένη λίγες μόνον ημέρες μετά την έναρξη του πολέμου και συγκεκριμένα στις 15 Νοεμβρίου 1940, ευθέως κατηγορεί την Ιταλία ότι με την επίθεση της κατά της Ελλάδος εξυπηρετεί τα σχέδια των Άγγλων.»

Αδόλφος Χίτλερ 17 Φεβρουαρίου 1945: «Άσκοπη η εκστρατεία κατά της Ελλάδος. Οι Ιταλοί πάθανε ντροπιασμένες ήττες». Εχθροί του Ελληνισμού, κατακτητές, ιστορία και προπαγάνδα. Γενοκτονία κατά των Ελλήνων είχε διαπράξει ο Στάλιν. Η Γερμανία προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμποδίσει την ιταλική επίθεση. Σπάει το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ. Ο Μουσολίνι τον Δεκέμβριο του 1940 θέλει ανακωχή με την Ελλάδα με την μεσολάβηση του Χίτλερ και ο κόμης Τσιάνο του αλλάζει γνώμη. Ο Ιωάννης Μεταξάς αρνείται την εγκατάσταση αγγλικών στρατευμάτων στην Ελλάδα. Η πρώτη συνθηκολόγηση και το σύμφωνο Τσολάκογλου, Ζεπ Ντίντριχ της 20ης Απριλίου 1941. Οι Άγγλοι προτείνουν στους

Τούρκους να καταλάβουν τα Ελληνικά νησιά του Βορείου Αιγαίου.

Το "mea culpa" του Αδόλφου Χίτλερ για τον μοιραίο Ιταλό σύμμαχο, ο οποίος στάθηκε σε πλείστες περιπτώσεις πηγή δυσκολιών, όπως ο ίδιος αναφέρει, στον απολογισμό του 1945 των σημειώσεων Μπόρμαν, είναι ιδιαίτερα οξύ και έντονο. Έτσι, στις 17 Φεβρουαρίου του 1945 λέει για τους ιταλούς στο κείμενο της «ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ»:

«Ακόμη κι όταν αποδείχθηκαν ανίκανοι να κρατήσουν τις θέσεις τους σε Αβησσυνία και Κυρηναϊκή, Οι ιταλοί είχαν το θάρρος να ριχτούν, χωρίς να ζητήσουν την συμβουλή μας και χωρίς να μας δώσουν προηγούμενη προειδοποίηση για τους σκοπούς τους σε μια άσκοπη εκστρατεία στην Ελλάδα. Οι ντροπιασμένες ήττες που πάθανε έκαναν μερικά Βαλκανικά κράτη να μας βλέπουν με οργή και περιφρόνηση. Εδώ, και πουθενά αλλού, βρίσκονται οι αιτίες της σκλήρυνσης της στάσης της Γιουγκοσλαβίας και της μεταστροφής της την άνοιξη του 1941. Αυτό μας υποχρέωσε, αντίθετα με όλα τα σχέδια μας, να επέμβουμε στα Βαλκάνια κι αυτό με την σειρά του οδήγησε σε μια καταστρεπτική καθυστέρηση στην εξαπόλυση της επίθεσης μας εναντίον της Ρωσίας».

Όπως καταλάβατε περάσαμε στο κεφάλαιο εκείνο του βιβλίου, το ιδιαίτερα σημαντικό για εμάς, το οποίο θα ασχοληθεί με την εμπλοκή της Ελλάδος στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μία εμπλοκή μοιραία, όχι μόνον για τα όσα τραγικά συνέβησαν στα χρόνια 1940-1944, αλλά και για την τρομερή αλληλοσφαγή των Ελλήνων στα χρόνια 1944-1949, η οποία ακολούθησε σαν μοιραίο επακόλουθο των δραματικών γεγονότων και του εθνικού διχασμού των προηγούμενων χρόνων. Οι ιστορικοί μας, ιστορικοί ενταγμένοι στην πολιτική σκοπιμότητα, την οποία έκαστος και μάλιστα με εμπάθεια υπηρετεί, «παραλείπουν» να αναφέρουν ότι πολύ μεγαλύτερα υπήρξαν τα δεινά του Ελληνισμού στην περίοδο 1944-1949 από εκείνα του πολέμου 1940-1941 και μάλιστα δεινά ηθικά, τα οποία

δίχασαν και διχάζουν ακόμη τον λαό μας.

Στις 6 Απριλίου του 1941 η Γερμανία κηρύσσει τον πόλεμο στην Ελλάδα. Σαν Έλληνες πατριώτες και πολύ περισσότερο εθνικιστές, όπως ακριβώς για τους Γερμανούς, η Γερμανία είναι υπεράνω όλων, έτσι ακριβώς και για εμάς η Ελλάς είναι υπεράνω όλων! Είναι θλιβερό όμως να παρακολουθείς τον σοφιστικό και χοντροκομμένο τρόπο με τον οποίο οι διαφόρων ειδών μαρξιστές και δημοκράτες αποκρούουν (δήθεν για λόγους πατριωτισμού...) κάθε ευνοϊκή κρίση, κάθε έστω και κατ' ελάχιστον διαφορετική από την επικρατούσα άποψη σχετικά με τον Αδόλφο Χίτλερ, τον Εθνικοσοσιαλισμό και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μας λένε λοιπόν με τρόπο απόλυτο: Ο Χίτλερ κατέκτησε την Ελλάδα, οι Γερμανοί εκτέλεσαν Έλληνες. Κάθε άλλη κουβέντα είναι περιττή. Η επιλεκτικότητα τους αυτή είναι τουλάχιστον πολιτικά ύποπτη, αφού σίγουρα δεν είναι μόνον ο Χίτλερ και μόνον οι Γερμανοί, οι οποίοι κατέκτησαν την Ελλάδα! Την Ελλάδα, η οποία και σήμερα ακόμη είναι μια κατ' ουσίαν κατακτημένη χώρα. Το αστείον της υποθέσεως είναι ότι ενώ μας μιλούν γεμάτοι «πατριωτικό πάθος» για τα τρεισήμισι χρόνια της γερμανικής κατοχής, οι ίδιοι ακριβώς άνθρωποι δεν λένε λέξη για τα 400 χρόνια της τουρκικής σκλαβιάς! Και όχι μόνον... Είναι οι ίδιοι, οι οποίοι είναι ταυτόχρονα οι υπέρμαχοι της ελληνοτουρκικής «φιλίας» και οι σταυροφόροι του αντιφασιστικού αγώνος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η καθηγήτρια εκείνη του Πανεπιστημίου της Πελοποννήσου, της οποίας δεν κρίνω απαραίτητο να αναφέρω το όνομα της, η οποία σε δημόσιο κείμενο της θριαμβολογούσε ότι έχει σχεδόν παραμεριστεί από τα βιβλία της ιστορίας ο όρος «τουρκοκρατία». Να ήταν, όμως, μόνον τα 400 χρόνια της σκλαβιάς και οι ανείπωτες ταπεινώσεις οι μοναδικές συμφορές του Γένους μας; Περισσότερα από 50.000 γυναικόπαιδα και αμάχους έσφαξαν μόνον μέσα σε λίγες ημέρες στην Χίο οι Τούρκοι τον καιρό του 1821! Και είχαμε και συνέχεια. Είχαμε τον Κεμάλ και το 1922 και τους 350.000 όμηρους, τους οποίους σφάγιασαν οι βάρβαροι της Ανατολής του Τοπάλ Οσμάν. Όλα αυτά πρέπει να τα ξεχάσουμε. Όχι, κύριοι και κυρίες «προοδευτικοί»... Είστε υποκριτές και είναι σκανδαλωδώς μονόπλευρος ο δήθεν πατριωτισμός σας. Μας ζητάτε να

μισούμε τον εθνικοσοσιαλισμό για ό,τι τραγικό έγινε, που ασφαλώς και έγινε στα πικρά χρόνια της κατοχής και ταυτόχρονα μας λέτε πως πρέπει να είμαστε φίλοι με τους Τούρκους! Οποία υποκρισία... Οποία χοντροκομμένη παλαιοκομμουνιστική προπαγάνδα, η οποία όμως περνά μέσα από την κόκκινη χούντα των ΜΜΕ στον λαό, όπου κυριαρχούν απόλυτα οι διαφόρων ειδών μπολσεβίκοι.

Αλήθεια, τι έχουν να πουν όλοι αυτοί οι «προοδευτικοί», για το γεγονός ότι όταν μας έσφαζαν οι Τούρκοι οι περισσότεροι φιλέλληνες, που ήλθαν και έχυσαν το Αίμα τους για την ελευθερία των Ελλήνων το 1821, ήσαν Γερμανοί; Δεν γνωρίζουν ότι στα χρόνια εκείνα του Αγώνα για Εθνική Ελευθερία οι Άγγλοι στήριζαν με κάθε τρόπο την Οθωμανική Αυτοκρατορία, πουλούσαν πολεμοφόδια στους Τούρκους και λεηλατούσαν τον εθνικό πλούτο του νέου μας κράτους με τα περίφημα τοκογλυφικά δάνεια του αγώνα;

Να μισούμε τους Γερμανούς, σύμφωνοι, γιατί ήταν εθνικοσοσιαλιστές και κατέκτησαν την χώρα μας, αλλά να μισούμε και τους Άγγλους, που ήταν και είναι δημοκράτες και κράτησαν για σχεδόν 150 ολόκληρα χρόνια την Πατρίδα μας προτεκτοράτο, πριν την παραδώσουν στους Αμερικανούς! Να μισούμε τους Άγγλους και για τα 18χρονα παιδιά που κρέμαγαν στην Κύπρο τον καιρό της ΕΟΚΑ και για τις πλάτες που έκανε η δημοκρατική τους κυβέρνηση το 1974 στον Αττίλα και να μισούμε και τους Βούλγαρους, οι οποίοι έκαναν πολύ μεγαλύτερες σφαγές Ελλήνων, από όσες έχουν κάνει συνολικά εκτελέσεις οι Γερμανοί στην Ελλάδα της κατοχής και μάλιστα οι Βούλγαροι είχαν παρελθόν σε αυτές τις σφαγές, αφού τις σφαγές αυτές τις είχαν ξεκινήσει από τα τέλη του 19ου αιώνος όταν ξερίζωσαν τον Ελληνισμό από την Ανατολική Ρωμυλία και στην συνέχεια στα χρόνια του Μακεδόνικου αγώνος και ύστερα στην διάρκεια του Β' Βαλκανικού Πολέμου. Να μισούμε (εν ονόματι του «πατριωτισμού») όχι μόνον όσους μας βολεύει πολιτικά, αλλά όσους πράγματι υπήρξαν εχθροί του Ελληνισμού. Αλήθεια, γιατί οι κύριοι, κύριοι «προοδευτικοί» είναι τόσο επιεικείς σε σημείο σκανδαλώδες έναντι των Ιταλών, η επίθεση των οποίων υπήρξε και η αιτία της κατοχής της χώρας μας από τον Άξονα; Γιατί υπάρχει αυτή η επιείκεια

και η ιστορική αμνησία έναντι των Ιταλών, που και αυτοί προέβησαν σε εγκλήματα πολέμου κατά Ελλήνων στα χρόνια της κατοχής; Μήπως γιατί οι Ιταλοί ήταν και είναι ακίνδυνοι σαν λαός για την παγκόσμια εξουσία, την οποία υπηρετούν με συνέπεια οι «προοδευτικοί» προπαγανδιστές του συστήματος; Μήπως γιατί η ιδεολογία και ο λαός που παρουσιάστηκε σαν ιταλικός φασισμός ήταν μια τελικά ανώδυνη υπόθεση για τους αφέντες της «παγκοσμιοποίησης»;

Εν ονόματι του «πατριωτισμού» θα πρέπει να κρίνουμε αρνητικά όποιον λαό και την πολιτική ιδεολογία του σκότωσε Έλληνες. Αυτό μας λένε οι κατ' επάγγελμα «αντιφασίστες» της political correct εποχής μας. Σύμφωνοι, ουδεμία ανπ'ρρηση. Όλους όμως! Όχι όμως μόνον όσους πολιτικά συμφέρει το σύστημα. Πόσοι Έλληνες, αλήθεια, γνωρίζουν ότι χωρίς κανέναν λόγο μόνο και μόνο επειδή ήταν Έλληνες δεκάδες χιλιάδες Έλληνες εκτελέστηκαν από το καθεστώς του Στάλιν και εξοντώθηκαν στα απάνθρωπα γκούλαγκ της Σιβηρίας; Πράγματι οι Γερμανοί σαν στρατός κατοχής εκτέλεσαν Έλληνες και σε κάποιες μάλιστα περιπτώσεις και αμάχους και αθώους και αυτό σίγουρα είναι έγκλημα πολέμου.

Είχαμε όμως αυτό ακριβώς: πόλεμο και πόλεμος χωρίς αδικία, χωρίς βαρβαρότητα δεν υπάρχει σε καμμία εποχή της Ιστορίας, σε κανένα μέρος του κόσμου. Προς Θεού, ας μη ληφθεί η παραπάνω φράση σαν μία σπαραξικάρδια έκκληση ενός «ειρηνιστή». Ειρήνη ποτέ δεν υπήρχε στον κόσμο, παρά μόνο στα νεκροταφεία καθώς γράφει ο Φρειδερίκος Νίτσε... Ο πόλεμος αποτελεί ένα γεγονός φυσικό, μία αναγκαιότητα, εάν θέλετε, για αυτήν την ίδια την απαραίτητη αλλαγή του κόσμου. Μέσα στα πλαίσια όμως του πολέμου, επαναλαμβάνω, δεν υπάρχουν κήποι ανθόσπαρτοι, αλλά αίμα και θάνατος. Δεν υπάρχουν αθώοι ή ένοχοι, αλλά νικητές και νικημένοι. Δεν υπάρχουν μόνον οι λαοί, αλλά και οι ήρωες και οι προδότες του.

Τα εγκλήματα των Γερμανών στην διάρκεια της περιόδου 1941 - 1944 τα γνωρίζουμε. Καθημερινά μας ενημερώνουν γι' αυτά εξήντα δύο χρόνια μετά εφημερίδες και τηλεοπτικοί σταθμοί. Για τα εγκλήματα, όμως των Τούρκων, των Βουλγάρων, των Ιταλών ούτε λέξη. Ούτε λέξη φυσικά και για τα

εγκλήματα του Στάλιν εις βάρος των Ελλήνων, εγκλήματα τα οποία είχαν την μορφή γενοκτονίας, αφού έγιναν σε περίοδο ειρήνης. Γιατί για αυτά δεν μας λένε λέξη; Γιατί φροντίζουν να μη τα γνωρίζει ο Ελληνικός λαός; Μα, πως είναι δυνατόν όμως να υπάρχει αυτή η πληροφόρηση, όταν αυτοί, οι οποίοι εξουσιάζουν την «διανόηση» παραμένουν αμετανόητοι και θλιβεροί μπολσεβίκοι; Όταν ακόμη και 15 χρόνια μετά την πτώση του σοβιετικού καθεστώτος δεν τόλμησαν στην Ελλάδα να παρουσιάσουν το βιβλίο «Η ΜΑΥΡΗ ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ» (Εκδόσεις ΕΣΤΙΑ), το οποίο αναφέρεται στα εγκλήματα της Σοβιετικής Ενώσεως, ανεβάζοντας τα θύματα της σε περισσότερα από εξήντα εκατομμύρια και όταν όπου αυτό το βιβλίο παρουσιάστηκε προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων; Ας σημειωθεί δε ότι στο εν λόγω βιβλίο δεν υπάρχει παρά μία πολύ μικρή αναφορά στα εγκλήματα του κομμουνισμού στην Ελλάδα. Ας δούμε όμως μέσα από ένα δημοσίευμα της σίγουρα όχι φασιστικής εφημερίδος ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ πως ο «πατερούλης» των ενταύθα μπολσεβίκων Στάλιν «περιποιήθηκε» τους Έλληνες, οι οποίοι είχαν την ατυχία να ζουν στην επικράτεια του:

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, *Του Σταύρου Τζίμα: Τουλάχιστον τριάντα οχτώ χιλιάδες Σοβιετικοί πολίτες ελληνικής καταγωγής μεταφέρθηκαν στα γκουλαγκ της Σιβηρίας, απ όπου ελάχιστοι επέζησαν των απάνθρωπων συνθηκών καταναγκαστικής εργασίας. Συνολικά, όπως προκύπτει από τα υπάρχοντα στοιχεία, υπήρξαν τρία κύματα διωγμών των Ελλήνων της πρώην Σοβιετικής Ενωσης κατά τη σταλινική περίοδο: οι εύποροι που συνελήφθησαν, εκτοπίστηκαν ή εκτελέστηκαν το '30 ως «Κουλάκοι», μεγαλοαγρότες δηλαδή και άρα «εχθροί του λαού», εκείνοι - μερικές δεκάδες χιλιάδες- που διώχθηκαν το 1937 στην περιβόητη «επιχείρηση 13» με την κατηγορία της υπέρ της Ελλάδος κατασκοπείας (!) και όσοι εξορίστηκαν στη διάρκεια του πολέμου αλλά και το 1949 ως «συνεργάτες των Γερμανών» και «υπονομευτές» του σοβιετικού κράτους. Όπως προκύπτει από τα σοβιετικά αρχεία που άνοιξαν μετά την πτώση του καθεστώτος, οργανώθηκαν δεκατέσσερις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, για ισάριθμες εθνότητες, σχεδιασμένες από τον αρχηγό*

της NKBD (τη μετέπειτα KGB) και στενό συνεργάτη του Στάλιν, Νικολάι Γιεζόφ. ***Η «ελληνική επιχείρηση εκκαθάρισης» με την υπ' αριθμ. 50215 ντιρεκτίβα της NKBD ξεκίνησε τη νύχτα της 15ης Δεκεμβρίου του 1937 και εξελίχθηκε σε Γεωργία, Κριμαία, Σταυρούπολη και όπου αλλού ζούσαν Έλληνες από τους 300.000 που είχαν εγκατασταθεί στη ρωσική και αργότερα σοβιετική αυτοκρατορία. Πολλοί από τους συλληφθέντες εκτελέστηκαν αμέσως. Μόνο στην περιοχή του Ντονέτσκ, στην Κριμαία, από τις 20 Ιανουαρίου έως τις 5 Φεβρουαρίου του 1938 τουφεκίστηκαν χωρίς δίκη 3.140 Έλληνες. Οι άλλοι μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας, γνωστά ως γκούλαγκ της Σιβηρίας...»***

Αυτές οι δεκάδες χιλιάδες Έλληνες που εκτελέστηκαν απάνθρωπα ή άφησαν τα κόκαλα τους στα στρατόπεδα του θανάτου στην Σιβηρία δεν είχανε ψυχή; Όμως και εδώ έχουν το «αντεπιχείρημα»: δεν τους σκότωσε ο κομμουνισμός, τους σκότωσε... ο Στάλιν! Έστω, ο Στάλιν. Γνωρίζετε μήπως τα φλογερά ποιήματα, τα οποία έγραψαν για τον θάνατο του Στάλιν οι ποιητές της αριστεράς και δημοσιεύθηκαν στις εφημερίδες της αριστεράς και για να αναφέρω τους επιφανέστερους γνωρίζετε τα ποιήματα, που έγραψαν για τον θάνατο του «πατερούλη» ο Ρίτσος και ο Λειβαδίτης; Για ποιόν; Για τον Στάλιν, τον φονιά δεκάδων χιλιάδων Ελλήνων. Εκεί δεν φτάνει ο «πατριωτισμός» των αντιφασιστών;

Δεν επιθυμώ να αναφερθώ στα εγκλήματα των Ελλήνων κατά Ελλήνων, τα οποία έγιναν στα τραγικά χρόνια 1944-1949 με αρχή τον κόκκινο Δεκέμβρη. Δεν ήταν άλλωστε η πρώτη φορά που το Έθνος μας σπαραζότανε από μία αλληλοσφαγή. Ο διχασμός υπήρξε η μοιραία κατάρα του Έθνους μας από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα. Ας μη μιλούν όμως (και μάλιστα εν ονόματι του... πατριωτισμού) για τα εγκλήματα των Γερμανών εις βάρος Ελλήνων, αυτοί οι οποίοι εκπροσωπούν την παράταξη εκείνη, η οποία δολοφόνησε περισσότερους Έλληνες από όσους οι Γερμανοί και μάλιστα με τρόπο βάρβαρο και απάνθρωπο! Έγκλημα ωσάν αυτό του Μελιγαλά, όπου δολοφονήθηκαν με τσεκούρι σχεδόν δύο χιλιάδες

άτομα και ανάμεσα τους και γυναίκες και παιδιά δεν έκαναν οι Γερμανοί! Επιπλέον, ας δουν και τους αριθμούς... Θα διαπιστώσουν ότι περισσότερους νεκρούς είχαμε στα χρόνια 1944-49 παρά στην περίοδο του Ελληνο-ιταλικού και Ελληνογερμανικού πολέμου. Η παρένθεση αυτή τελειώνει εδώ, καταγγέλλοντας σαν υποκριτές όσους θέλουν να κρύψουν την Ιστορική αλήθεια επικαλούμενοι κατ' επιλογήν επιχειρήματα «συναισθηματικά», όπως και όποτε τους συμφέρει.

Το βιβλίο αυτό, λοιπόν, δεν έχει σκοπό ούτε να δικαιολογήσει τις εκτελέσεις Ελλήνων και το οποιοδήποτε έγκλημα πολέμου, ούτε να απολογηθεί γι' αυτές. Έχει όμως σκοπό να πει την πάσα αλήθεια. Αξίζει τον κόπο να αναφέρω ότι σε πρόσφατη τηλεοπτική εκπομπή που έχει τον τίτλο «Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ», ο πρώην πρωθυπουργός της χώρας Κ. Μητσοτάκης, ο οποίος υπήρξε και αντιστασιακός δήλωσε στον δημοσιογράφο κ. Αθανασιάδη ότι κατά την άποψη του δεν έπρεπε να γίνουν οι δίκες Γερμανών αξιωματούχων για εγκλήματα πολέμου στην Νυρεμβέργη, αφού μεγαλύτερα εγκλήματα πολέμου από τις ατομικές βόμβες στην Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι δεν υπήρξαν.

Ας δούμε, λοιπόν, την Ιστορία κατάματα και ας αφήσουν οι ψευτοπατριώτες, που και σε υποψία ακόμη πολέμου στήνονται στις ουρές των σούπερ μάρκετ για να προμηθευτούν τρόφιμα (το έζησα αυτό το 1974) τις δήθεν εθνικές κορώνες. Ας σταματήσει αυτό το «νταβατζιλίκι» του πατριωτισμού από κάθε κατεύθυνση, δεξιά ή αριστερά, και ας επιστρέψουμε στα γεγονότα εκείνης της εποχής. Στο πως η Ελλάς βρέθηκε μπλεγμένη στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με κύρια ευθύνη αυτήν του Μπενίτο Μουσολίνι και της φασιστικής Ιταλίας. Του Μπενίτο Μουσολίνι, ο οποίος έβλεπε τον εαυτό του ωσάν νέο Ρωμαίο Αυτοκράτορα και πίστευε ότι μπορεί να μεταβάλλει την Μεσόγειο σε ρωμαϊκή λίμνη επαναλαμβάνοντας το mare nostrum των Αυγούστων της Αρχαίας Ρώμης. Όμως, ούτε αυτός ήταν Ιούλιος Καίσαρ, ούτε οι Ιταλοί του 1940 είχαν καμμία σχέση με τις Λεγεώνες. Χαρακτηριστικό της αλαζονείας του ήταν ότι ήθελε στην κατοχή του ολόκληρη την Αλβανία και την Βόρειο Ήπειρο και το μεγαλύτερο κομμάτι της Ελληνικής

ηπείρου καθώς και τα Ιόνια Νησιά! Και αυτό γιατί υπήρξε κάποτε μία Ενετική παράδοση και αριστοκρατία και υπήρχε ακόμη μία ελάχιστη μειοψηφία, μια χούφτα καθολικών στην Ελληνική Επτάνησο. Το ίδιο ήθελε να κάνει και στα Δωδεκάνησα, στα οποία δεν υπήρχε ίχνος καθολικού, αλλά και σε κάποια νησιά των Κυκλάδων, όπου υπήρχε ένας καθολικός πληθυσμός. Δεν μπορούσε να δει ότι σε λιγότερο από τρία χρόνια θα τον καθαιρούσαν αυτοί οι ίδιοι οι συνεργάτες του και θα βρισκότανε κρατούμενος. Δεν μπορούσε να καταλάβει ότι το Ιταλικό κράτος και προπαντός το παλάτι και η αυλή δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα δημιούργημα της αγγλικής πανουργίας και της μασσωνερίας των Καρμπονάρων.

Είναι αλήθεια ότι ο Ιωάννης Μεταξάς κάτω από την πίεση ισχυρών κύκλων της χώρας αρνήθηκε την ανανέωση του συμφώνου φιλίας, το οποίο είχε υπογράψει με τον Μουσολίνι ο Βενιζέλος. Είχε ξεκαθαρίσει όμως ότι η μη ανανέωση αυτή δεν είναι εις ουδεμία των περιπτώσεων εχθρική προς την Ιταλία ενέργεια.

Οι Άγγλοι από την πλευρά τους προσπαθούν να δημιουργήσουν ζητήματα. Στις 12 Ιουλίου του 1940 γράφει ο Ιωάννης Μεταξάς στο ημερολόγιο του: ***«Επεισόδια δυτικού άκρου Κρήτης - Ωριων (δικός μας) - αγγλικόν πετρελαιοφόρον - Ύδρα. Θα έχωμεν ιταλικός διαμαρτυρίας; Προλαμβάνω εγώ και κάμνω τας ιδικός μας. Τέλος το πετρελαιοφόρον απόψε την νύκτα έφυγε...».*** Στα σχόλια που παραθέτει στο ημερολόγιο του Ιωάννη Μεταξύ ο Φαίδων Βρανάς σημειώνει για το γεγονός αυτό: ***«Ο Μεταξάς, τηρώντας τους κανόνες της ουδετερότητος διεμαρτύρετο και για την παραμονή αγγλικών πλοίων ή αεροπλάνων στον Ελληνικό χώρο, πέρα από την νόμιμη διάρκεια».***

Οι Άγγλοι προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας σύρουν στον πόλεμο. Κυκλοφορούν σενάρια ότι θα πάει αγγλικός στρατός και πλοία στην Κρήτη και οι Κρητικοί θα επαναστατήσουν κατά του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου. Ο Ιωάννης Μεταξάς αγωνιά και γράφει στο ημερολόγιο του λίγες ημέρες πριν το επεισόδιο που αναφέρθηκε προηγουμένως και συγκεκριμένα στις 20 Ιουνίου 1940 το εξής: ***«Κρητικοί; Θα μας προδώσουν;».***

Στις 4 Αυγούστου το καθεστώς εορτάζει τα 4 χρόνια του.

Και ο Ιωάννης Μεταξάς πάλι στο ημερολόγια του στις **6** Αυγούστου γράφει: ***«Μου έρχεται (η πληροφορία) το ότι βασιλεύς, διάδοχος, αυλή των έμειναν μακράν και εχθρική εορτής 4™ Αυγούστου- Τίνος το τέρμα εγγίζει;...».***

Βρισκόμαστε στα μέσα του Αυγούστου του **1940.** Οι Ιταλοί προχωρούν σε μία ιταμή και δειλή πρόκληση. Τορπιλίζουν την Έλλη στο λιμάνι της Τήνου. Η ενέργεια τους αυτή δεν είναι αποκομμένη από τα γενικότερα πολεμικά τους σχέδια. Προκαλούν την Ελλάδα και περιμένουν στρατιωτική απάντηση. Ο Ιωάννης Μεταξάς κρατά την ψυχραιμία του. Προσπαθεί να διασώσει με κάθε τρόπο την ουδετερότητα. Ας δούμε πως περιγράφει τις κρίσιμες εκείνες ημέρες στο ημερολόγιο του:

«18 Αυγούστου 1940, Κυριακή

Επίσκεψις Ναυτικόν Νοσοκομείον πληγωμένους 'Ελλης. -Κάπως καλλίτερη η κατάστασις. -Εκ διαφόρων πηγών έξω και έσω Ιταλία απέσχε πολεμικής ενεργείας εναντίον μας- Χίτλερ; Αλλά θα αρχίση άραγε διπλωματικός επιθέσεις; Ίδωμεν.

19 Αυγούστου 1940, Δευτέρα

ύφεσις. -Αλλά κινήσεις Ιταλών προς τα σύνορα μας Αλβανίας; Δεν ησυχάζω. Φοβούμαι αφινιδιασμόν, αλλά πώς να επιστρατεύσω; -Γενική αγανάκτησις εξακολουθεί.

20 Αυγούστου 1940, Τρίτη

Συγκέντρωσις Ιταλικού στρατού εις σύνορα μας. Απειλή. Εξακολουθεί. Μηχανοκίνητος Μεραρχία. -Απάντησις Ραγκαβή εν μέρει καθησυχαστική. -Εσπέρας συνέχισις συγκεντρώσεως Ιταλών. -Τηλεγράφημα Ρώμης καθησυχαστικόν. -Είδησις Βασιλέως καθησυχαστική. -Ώστε εκβιασμός; -Νύκτα άλλη ανησυχία δια εμπορικόν στόλον. Οι Γερμανοί ζητούν από εμάς αποκηρύξωμεν Αγγλίαν. Απαντώ μ εν νύκτα. -Θεέ μου, τι θα γίνωμεν! -Εν τούτοις είμαι αποφασισμένος δΓ ένα ένδοξον τέλος».

Στα σύνορα μας οι Ιταλοί συγκεντρώνουν δυνάμεις. Όπως ο ίδιος ο Μεταξάς γράφει δεν είχε ακόμη κάμει την παραμικρή επιστράτευση. Τα πράγματα είναι δύσκολα. Από την Ρώμη έρχεται η ευχάριστη είδηση που αντιμετωπίζει με επιφύλαξη ο Μεταξάς από την αναφορά του επικεφαλής της εκεί διπλωματικής μας υπηρεσίας:

Παραθέτουμε το κείμενο του σημαντικού αυτού τηλεγραφήματος:

Ο εν Ρώμη Πρεσβευτής προς το Β. Υπουργείον των Εξωτερικών

20 Αυγούστου 1940

Κατά πληροφορίας αρίστης πηγής η Γερμανία παρενέβη εις Ρώμην δηλώσασα απεριφράστως ότι κατ' ουδένα λόγον θα εδέχετο την διατάραξιν της ειρήνης εν τοις Βαλκανίοις. Κατά τας αυτάς πληροφορίας η Γερμανία έχει μεν αναγνωρίσει την Μεσόγειον ως τομέα της ιταλικής δράσεως, τουθ' όπερ εξυπακούει το δικαίωμα πρωτοβουλίας της Ιταλίας, επειδή όμως λόγω της πιθανής αναμείξεως της Βουλγαρίας και της Τουρκίας, ενδεχομένη ελληνοϊταλική ρήξις θα είχεν αντίκτυπον επί της γενικωτέρας πολεμικής πολιτικής του Αξονος, η υπόθεσις επί του σημείου αυτού παύει ούσα μεσογειακή, εφ ώ ηξίωσεν η Γερμανία την αποφυγήν παντός ό,τι θα απετέλει έναυσμα εις την περιοχήν ταύτην. Η τοιαύτη λεπτολόγος διάκρισις έχει, κατά την αυτήν πάντοτε πηγήν, την έννοιαν ότι η γερμανική εναντίωσις περιορίζεται εις μόνην την περίπτωσιν ενόπλου ενεργείας, ενώ παραμένει η υποχρέωσις της Γερμανίας να ανεχθή και υποστήριξη πάσαν ιταλικήν προσπάθειαν όπως δια της διπλωματικής λόγου χάριν οδού επίλυση τα θεωρούμενα υπό της Ιταλίας ως ζωτικά δι' αυτήν ζητήματα. Προστίθεται συναφώς ότι η Ιταλία προβάλλει εις την Γερμανίαν ως ζωτικήν την ανάγκην της αποκτήσεως της Κερκύρας και της έναντι ταύτης ηπειρωτικής ακτής.

Ι. Πολίτης»

Στις 28 Αυγούστου 1940 ο Ιωάννης Μεταξάς έχει πεισθεί πλέον ότι απομακρύνθηκε ο κίνδυνος μιας στρατιωτικής επιθέσεως από την Ιταλία και γράφει στο ημερολόγιο του:

«Όλη την ημέρα τι Θα φέρει ο Κύρου. Αγωνία τι θα φέρει ο Κύρου. Γερμανικαί αξιώσεις; Έφθασε βράδυ. Εν γένει καλά. Εγγύησιν δεν επιμένουν (το σπουδαιότερον). Παράπονα - διευθετούνται. Μας έσωσαν και εσχάτως από Ιταλίαν - λέγουν δηλαδή επέμβασίν των 26 Αυγούστου δια δευτέραν φοράν - Χίτλερ. Εύνοια Χίτλερ. Θεωρούν νίκη των βεβαίαν. Θέτω πάντοτε το ζήτημα αξιοπρέπειας της Ελλάδος υπέρ

πάν άλλο, δεν θα σκύψω προ Ιταλών...».

Καθώς φαίνεται λοιπόν, από τα ίδια τα γραφόμενα του Ιωάννου Μεταξά, πριν την 28η Οκτωβρίου οι Γερμανοί πρόλαβαν την επίθεση των Ιταλών στις 26 Αυγούστου. Ο Ιωάννης Μεταξάς γράφει «δια δευτέραν φοράν»... Δεν γνωρίζουμε ποια ήτο η πρώτη, ίσως ήταν στις 12 Ιουλίου του 1940 όταν ιταλικά πολεμικά πλοία είχαν βομβαρδίσει δύο ελληνικά αντιτορπιλικά μαζί με ένα αγγλικό πετρελαιοφόρο στην δυτική Κρήτη. Τότε ο Μεταξάς είχε κάνει διάβημα διαμαρτυρίας για παραβίαση της ουδετερότητος προς την Αγγλία.

Ένα άλλο θέμα απασχολεί επίσης τον Ιωάννη Μεταξά τον Σεπτέμβριο του 1940. γράφει χαρακτηριστικά στις 20 Σεπτεμβρίου στο ημερολόγιο του: ***«Ανησυχίαι δια έλλειψιν σίτου...».*** Τι ακριβώς συμβαίνει; Η Ελλάς βλέποντας τα σύννεφα του πολέμου να πυκνώνουν και όντας μη αυτάρκης σε σιτηρά έχει παραγγείλει μία τεράστια ποσότητα σιτηρών από Καναδά και Αυστραλία. Η αγγλική κυβέρνηση όμως έχει δεσμεύσει το Ελληνικό σιτάρι, εκβιάζοντας εμμέσως την έξοδο της Ελλάδος στον πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων. Το σιτάρι αυτό δεν θα φτάσει ποτέ στην Ελλάδα. Δεν επιτρέπουν οι Άγγλοι την μεταφορά του στην χώρα μας, επικαλούμενοι τον εμπορικό αποκλεισμό της ηπειρωτικής Ευρώπης ούτε ακόμη και μετά την Ιταλική επίθεση της 28ης Οκτωβρίου του 1940. Απαιτούν από την Ελλάδα να διακόψει τις σχέσεις της με την Γερμανία για να το επιτρέψουν. Ο Μεταξάς όμως προσπαθεί να περιορίσει την εμπλοκή της Ελλάδος στον Παγκόσμιο Πόλεμο και αρνείται. Η έλλειψη αυτή του σίτου και όχι μόνον θα προκαλέσει την τρομερή πείνα του 1941 με τις δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στην πόλη των Αθηνών.

Ο πόλεμος δεν θα αργήσει να έλθει. Ο Μουσολίνι αποφασίζει να παίξει τον ρόλο του Ρωμαίου Καίσαρα, ζηλεύοντας τις γερμανικές νίκες. Λόγω της επιθέσεως της Ιταλίας κατά της Ελλάδος την 28η Οκτωβρίου του 1940, παραβιάζεται(από τους συμμάχους των Γερμανών, Ιταλούς) το σύμφωνο Γερμανίας - Σοβιετικής Ενώσεως. Οι Γερμανοί είναι πλέον αναγκασμένοι να προλάβουν να επιτεθούν πρώτοι στην Σοβιετική Ένωση!

Ο Γκράτσι, πρέσβης της Ιταλίας στην Αθήνα το 1940, στο

βιβλίο του «Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ» παραθέτει τα πρακτικά του πολεμικού συμβουλίου, το οποίο έλαβε χώρα στην Ρώμη στις 15 Οκτωβρίου του 1940 και στο οποίο συμμετείχαν ο ίδιος ο Μουσολίνι, ο υπουργός των εξωτερικών της Ιταλίας Κόμης Τσιάνο και οι στρατηγοί του ιταλικού επιτελείου καθώς και ο πολιτικός διοικητής της Αλβανίας Τζακομόνι. Στην διάρκεια, λοιπόν, αυτού του συμβουλίου, ο Μουσολίνι ερωτά ποια είναι η ψυχική κατάσταση του Ελληνικού Λαού και ο Τσιάνο του απαντά:

«Υπάρχει ένας σαφής διαχωρισμός μεταξύ του Λαού και μίας ιθύνουσας τάξεως, πολιτικής και πλουτοκρατικής, η οποία εμπνέει την αντίσταση και καλλιεργεί το αγγλόφιλο πνεύμα. Η μικρότατη αύτη τάξις είναι πλουσιότατη. Ο υπόλοιπος πληθυσμός είναι αδιάφορος προς όλα τα γεγονότα, περιλαμβανομένης και της εισβολής μας.»

Ποια ήταν αυτή η περίφημη πηγή «πληροφοριών» του κόμητος Τσιάνο, ο οποίος διαβεβαίωνε τον Μουσολίνι ότι ο Ελληνικός Λαός δεν θα πολεμήσει; Το φυσιολογικό θα ήταν να είναι οι άνθρωποι της ιταλικής πρεσβείας στην Αθήνα, των οποίων πολιτικός προϊστάμενος ήταν ο υπουργός των εξωτερικών Τσιάνο. Όμως κάτι τέτοιο δεν είχε την οποιαδήποτε σχέση με την πραγματικότητα και επιπλέον διαψεύσθηκε μετά τον πόλεμο από τον ίδιο τον πρέσβη της Ιταλίας στην Αθήνα Γκράτσι. Συγκεκριμένα ο Ιταλός διπλωμάτης έγραψε σειρά άρθρων μετά τον πόλεμο στην μεγάλη ιταλική εφημερίδα *«Τζιορνάλε ντελ Ματίνο».* Στο άρθρο του, που ήταν και το πρώτο, της 29ης Ιουλίου του 1945 ο Γκράτσι τονίζει ότι ο λαός της Ελλάδος διεπνέετο «από την σιδηράν απόφασιν ν' αποθάνη μάλλον παρά να εγκατάλειψη εις τον επιδρομέα το πάτριον έδαφος». Από πού είχε, λοιπόν, ο Τσιάνο τις πληροφορίες ότι οι Έλληνες δεν πρόκειται να πολεμήσουν; Ή μήπως δεν είχε ποτέ τέτοιες πληροφορίες, αλλά απλά είχε σκοπό με ψέματα και σκευωρίες (μη ξεχνάμε ότι είναι αυτός που ανέλαβε να σκηνοθετήσει το μεθοριακό επεισόδιο) να δημιουργήσει το κλίμα για την ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος, πράγμα το οποίο τελικά μόνον την Αγγλία συνέφερε; Απόλυτα σχετική επί του θέματος είναι και η προσωπική μαρτυρία του Στρατη-

γού Ντεγκρέλ, ο οποίος γράφει στο βιβλίο «ΧΙΤΛΕΡ ΓΙΑ ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ», ότι σε συνομιλία, την οποία είχε με τον κόμη Τσιάνο τον διαβεβαίωσε ότι είχε εξαγοράσει τους πάντες στην κυβέρνηση των Αθηνών! Πράγμα βεβαίως που δεν ίσχυε σε καμμία περίπτωση.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, λοιπόν, ότι ο Τσιάνο έπαιξε έναν ιδιαίτερα σκοτεινό ρόλο και ήταν ίσως αυτός, ο οποίος έπεισε τελικά, διαλύοντας κάθε αμφιβολία του, τον Μουσολίνι ότι η εκστρατεία κατά της Ελλάδος θα ήταν ένας απλός περίπατος. Από τα πρακτικά του ίδιου του πολεμικού συμβουλίου, στο οποίο αναφέρθηκα και προηγουμένως, προκύπτει ότι ο Μουσολίνι επιθυμεί την δημιουργία ενός επεισοδίου στα Ελληνοαλβανικά σύνορα, έτσι ώστε να υπάρξει το ανάλογο θερμό πολιτικό κλίμα, το οποίο θα δικαιολογήσει την ιταλική επίθεση. Στο σημείο αυτό του συμβουλίου ο Κόμης Τσιάνο παίρνει τον λόγο (και αυτό δείχνει τον ιδιαίτερο ρόλο που έπαιξε στην υπόθεση) και τον ερωτά: ***«Πότε θέλετε να γίνει αυτό το επεισόδιο;»*** *ο* Μουσολίνι απαντά: ***«Στις 24»*** και ο Τσιάνο με έμφαση δηλώνει: ***«την 24η θα υπάρχει το επεισόδιο».***

Ποιος υπήρξε ο Κόμης Τσιάνο όλοι το γνωρίζουμε σήμερα 62 χρόνια μετά το τέλος του πολέμου. Αρκεί μόνον να αναφέρουμε ότι οι φάκελοι του κορυφαίου στελέχους των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών Alan Dulles σχετικά με τα ημερολόγια του Τσιάνο παραμένουν ακόμη απόρρητοι και κλειστοί στην βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Πρίνστον.

Η επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδος υπήρξε εντελώς παράλογη και άδικη. Είναι γνωστό ότι ο Χίτλερ είχε πλήρη άγνοια των σχεδίων του Μουσολίνι και συναντήθηκε μαζί του την 28η Οκτωβρίου του 1940 στην Φλωρεντία, προκειμένου να τον πείσει να μην επιτεθεί κατά της Ελλάδος. Αυτό γιατί γνώριζε πολύ καλά ότι από πλευράς στρατηγικής θα έμπαινε σε μεγάλες περιπέτειες. Οι ιστορικοί αναφέρουν πως όταν πληροφορήθηκε από τον Μουσολίνι την ιταλική επίθεση στην κυριολεξία πάγωσε.

Η Γερμανία είχε λόγους να ελπίζει στην Ελληνική ουδετερότητα, την οποία ασφαλώς και ήθελε, αφού δημιουργούσε μία νεκρή ζώνη μεταξύ των αγγλικών δυνάμεων και των πολυ-

τίμων για αυτήν πετρελαίων της Ρουμανίας. Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου εξ άλλου δεν είναι καθόλου εχθρικό προς την Γερμανία. Σημαντικές προσωπικότητες της Ελλάδος δηλώνουν θαυμαστές του εθνικοσοσιαλισμού.

Γράφει σχετικά στο βιβλίο του «Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ» για το καθεστώς της 4ης Αυγούστου ο καθηγητής Στάνλεϊ Πέιν:

«Αυτό το ουσιαστικό δεξιό ριζοσπαστικό αυταρχικό σύστημα έγινε αποδεκτό από τη βρετανική κυβέρνηση (τον παραδοσιακό σύμμαχο της Ελλάδας), και ακόμα από σημαίνοντες φιλελεύθερους εμιγκρέδες, ως το πιο αποτελεσματικό σύστημα που μπορούσαν να ελπίζουν, καθώς η Ευρώπη βάδιζε προς έναν καινούργιο μεγάλο πόλεμο. Ο Μεταξάς πίστευε ότι η Ευρώπη είχε την ανάγκη μιας καινούργιας εθνικιστικής και αντιφιλελεύθερης τάξης, και προσπάθησε να προσεγγίσει τόσο τη Γερμανία όσο και την Ιταλία, ενώ χαλάρωσε τους δεσμούς με τη Βρετανία».

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Ιωάννης Μεταξάς επιθυμούσε και αγωνίστηκε να διαφυλάξει την ουδετερότητα. Ο κύριος λόγος πάντως, για τον οποίον δεν ήθελε σε καμμία περίπτωση ο Αδόλφος Χίτλερ την πολεμική εμπλοκή στα Βαλκάνια, ήταν το γεγονός ότι με την ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος κατ' ουσίαν παραβιαζότανε το σύμφωνο Ρίμπεντροπ - Μολότωφ μεταξύ Γερμανίας και Σοβιετικής Ενώσεως και έτσι βρισκόντουσαν σε άμεσο κίνδυνο(και μάλιστα από δύο μέτωπα) τα μοναδικά πετρέλαια, τα οποία είχε στην διάθεση της η γερμανική πολεμική μηχανή, τα πετρέλαια της Ρουμανίας.

Στις αρχές Νοεμβρίου (λίγες μόνον ημέρες μετά την ιταλική επίθεση στην Ελλάδα!), ο υπουργός εξωτερικών του Στάλιν, Μολότωφ επισκέπτεται εκτάκτως την Γερμανία. Ας δούμε τι γράφει για την επίσκεψη αυτή ο περίφημος ιστορικός του Β' Παγκοσμίου Πολέμου Ραιημόν Καρτιέ:

«Ρωγμή στη γερμανορωσική συμμαχία: ***Στον σταθμό του Ανχαλτ λουλούδια και σφυροδρέπανα. Ο επίτροπος του λαού Βιατσεσλάβ Μολότωφ φθάνει στο Βερολίνο για την επίσκεψη που είχε ζητήσει ο Ρίμπεντροπ, που δεν αμείβεται όμως ακριβοδίκαια για την πρωτοβουλία του: κατά την διάρκεια των συνομιλιών, ο Μολότωφ μόλις κι ανοίγει το στόμα***

του, ενώ ο Ρίμπεντροπ σκοτώνεται και επαναλαμβάνει, πως καμιά δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να εμποδίσει την ήττα της Αγγλίας. Το ειρωνικό και διαπεραστικό βλέμμα των Ρώσων εξερεθίζει τον φαντασμένο Γερμανό.

Με τον Χίτλερ αντιθέτως ο επίτροπος του λαού συζητεί με αρκετή οξύτητα. Παραπονείται για τις μηχανορραφίες του Ράιχ στην Φινλανδία και απειλεί πως θα επαναλάβει τις εχθροπραξίες εναντίον της χώρας αυτής, αν εξακολουθήσει να ανέχεται τη διείσδυση γερμανικών στρατευμάτων. Παραπονείται για τη διείσδυση γερμανικών στρατευμάτων στη Ρουμανία και απειλεί να συνάψει με τη Σόφια ένα σύμφωνο προτεκτοράτου, αντίστοιχο με εκείνο που το Βερολίνο υποχρέωσε το Βουκουρέστι να υπογράψει. Απαιτεί τον έλεγχο των Στενών με την εγκατάσταση σοβιετικών ναυτικών και αεροπορικών βάσεων στην Τουρκία. Διακόπτει τα ρητορικά σχήματα του Χίτλερ, όταν εκείνος προσπαθεί να στρέψει την προσοχή του προς τον Περσικό Κόλπο και την Ινδία, λέγοντας του, πως τα ευρωπαϊκά ζητήματα είναι εκείνα που τον ενδιαφέρουν.

...Αυτό όμως δεν είναι πάρα η εξωτερική επιφάνεια. Όλες οι μαρτυρίες δείχνουν, πως ο Χίτλερ βγήκε από τις δύο συναντήσεις του με τον Μολότωφ σε κατάσταση εξαιρετικού ερεθισμού. «Είμαι πεπεισμένος», λέει ο Πάουλ Σμιτ, «πως εκείνη τη στιγμή ακριβώς είχε πάρει την απόφαση να επιτεθεί εναντίον της Ρωσίας». «Ο Φύρερ», λέει ο Κάιτελ, «είδε στα λόγια του Μολότωφ την θρυαλλίδα μιας μεγάλης ραδιουργίας με σκοπό την κύκλωση της Γερμανίας. Και αποφάσισε να την προλάβει».

ΡΑΙΗΜΟΝ ΚΑΡΤΙΕ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Λίγες ημέρες μετά την Ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος και αμέσως μετά την επίσκεψη Μολότωφ στο Βερολίνο, ο Αδόλφος Χίτλερ έχει πάρει την απόφαση του για την επιχείρηση Μπαρμπαρόσα, την επίθεση κατά της Σοβιετικής Ενώσεως. Άλλωστε αυτό ακριβώς δηλώνει και ο ίδιος στην «Πολιτική Διαθήκη» στο κείμενο της IS** Φεβρουαρίου 1945:

«Πήρα την απόφαση μου αμέσως μετά την επίσκεψη του Μολότωφ στο Βερολίνο τον Νοέμβρη γιατί τότε μου έγινε

φανερό πως νωρίτερα ή αργότερα ο Στάλιν θα μας εγκατέ**λειπε και θα** περνούσε **στον εχθρό... Γι' αυτό απεφάσισα, μόλις** έφυγε **ο Μολότωφ, πως θα κανόνιζα τους λογαρια**σμούς μου **με την Ρωσία μόλις το επέτρεπε ο καλός καιρός».**

Διαπιστώνοντας τις τραγικές εξελίξεις, οι οποίες θα ακολουθήσουν, αμέσως μετά την επίσκεψη Μολότωφ στο Βερολίνο, ο Αδόλφος Χίτλερ απευθύνει μια δραματική επιστολή στον Μπενίτο Μουσολίνι, μια επιστολή αποκαλυπτική, την οποίαν δημοσίευσε το περιοδικό Ιστορία τον Νοέμβριο του 2000. Από την επιστολή αυτή, της οποίας το κείμενο είναι κατατεθειμένο στα διπλωματικά αρχεία του ιταλικού υπουργείου εξωτερικών, σας παραθέτω τα κυριότερα και σημαντικότερα (και κατά τούτο από εμένα υπογραμμισμένα) σημεία της:

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΙΤΛΕΡ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

ΒΙΕΝΝΗ, 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940

«...Όταν **σσς** *παρακάλεσα να με δεχθείτε στη Φλωρεντία, άρχισα το ταξίδι με την ελπίδα ότι θα μπορέσω να* **Σας** *εκθέσω* τ***ίς*** *σκέψεις μου πριν αρχίσετε την απειλητική σύγκρουση με την Ελλάδα, για την οποία είχα μόνο γενικές ενδείξεις...*

...Σης σχέσεις με τη Ρωσία, είναι δυσκολότερο να συγκεράσουμε τα συμφέροντα μας και να στρέψουμε τις ρωσικές φιλοδοξίες προς την Ανατολή.

Ο κύριος Μολότωφ έδειξε, αντιθέτως, ότι ενδιαφέρεται κατά τρόπο εντεινόμενο για τα Βαλκάνια. Επί του παρόντος δεν είναι βέβαιο ποια είναι η εντύπωση, που έχει προκληθεί στη Γιουγκοσλαβία. Αλλά επίσης στη Γαλλία, υπάρχει, χωρίς αμφιβολία, μια ενίσχυση της θέσης εκείνων που συνιστούν επιφυλακτικότητα και βεβαιώνουν ότι ίσως ο τελευταίος λόγος δεν έχει λεχθεί σ' αυτόν τον πόλεμο.

Όποιες και αν είναι οι ψυχολογικές συνέπειες που προκύπτουν από αυτά, εκείνο που μετράει είναι το να μη προκύψουν περιπλοκές στις περαιτέρω επιχειρήσεις μας και ιδίως να μην πάρουν θέσεις μη φιλικές εκείνες οι δυνάμεις, όπως η Γιουγκοσλαβία, που θα μπορούσαν να προκαλέσουν αν όχι κατ'

ευθείαν μια καταστροφή, πάντως μια δυσάρεστη επέκταση του πολέμου...

...Η Αγγλία θ' αποκτήσει έναν αριθμό αεροπορικών βάσεων, που θα τη φέρουν όχι μόνο στην άμεση γειτονία της πετρελαιοφόρου κοιλάδος του Πλοέστι αλλά και στην άμεση γειτονία ολόκληρης της Νοτίου Ιταλίας και ειδικώς των λιμένων επιβιβάσεως και αποβιβάσεως τόσον των μητροπολιτικών εδαφών της Ιταλίας, όσον και της Αλβανίας. Ενώ, χωρίς αυτές, η πετρελαιοφόρος ζώνη της Ρουμανίας δεν ήταν προσιτή στα αγγλικά βομβαρδιστικά, αυτά ευρίσκονται τώρα πλησίον, σε μια απόσταση μικρότερη από 500 χιλιόμετρα. Δεν τολμώ ούτε να σκεφθώ καν τις συνέπειες, που θα μπορούσαν να προκύψουν από αυτό.

Τώρα, ντούτσε, πρέπει να είμαι σαφής επί ενός σημείου, ότι δηλαδή δεν υπάρχει προστασία αληθινή και αποτελεσματική ενός πετρελαϊκού κοιτάσματος. Μέχρι που και το ίδιο το αντιαεροπορικό πυροβολικό μας μπορεί, με τις βολές του, να θέσει σε κίνδυνο μια τέτοια ζωή εξ ίσου με τον επιτιθέμενο εχθρό. Εάν μεγάλα διυλιστήρια πετρελαίου κατεστρέφοντο, η ζημία θα ήταν ανεπανόρθωτη...»

Ο ασκός του Αιόλου έχει ανοίξει. Η Γερμανία που είχε λόγους σοβαρούς, λόγους στρατηγικούς να περιορίσει στο ελάχιστο τα πολεμικά μέτωπα βλέπει ότι εξ αιτίας της δίψας για δόξα του επιζήμιου συμμάχου, να ανοίγει και άλλο ένα μέτωπο. Οι ενέργειες του Μουσολίνι γεννούν υποψίες, ακόμη και σε ανθρώπους της γερμανικής διοικήσεως, οι οποίοι δεν διστάζουν να τις εκφράσουν επίσημα.

Στην σχετική έκθεση του ο Γερμανός Πρέσβης στην Αθήνα πρίγκιπας Φον Έρμπαχ, έκθεση απόρρητη, γραμμένη λίγες μόνον ημέρες μετά την έναρξη του πολέμου και συγκεκριμένα στις 15 Νοεμβρίου 1940, ευθέως κατηγορεί την Ιταλία ότι με την επίθεση της κατά της Ελλάδος εξυπηρετεί τα σχέδια των Άγγλων. Στην ίδια επίσης έκθεση αναγνωρίζονται και τα ιστορικά δίκαια της Ελλάδος στην Βόρειο Ήπειρο. Η Ελλάς, ως γνωστόν, απώθησε τις Ιταλικές δυνάμεις και κατόρθωσε να απελευθερώσει την Ελληνική γη της Βορείου Ηπείρου.

Την 6η Δεκεμβρίου απελευθερώνονται οι Άγιοι Σαράντα, ενώ στις 8 Δεκεμβρίου η Ελληνική Σημαία κυματίζει στο Αργυρόκαστρο.

Ο Ιωάννης Μεταξάς ήθελε την ουδετερότητα. Υπάρχουν όμως και αυτοί, στα σχέδια των οποίων ταιριάζει απόλυτα η ιταλική επίθεση! Ο Τσώρτσιλ στα απομνημονεύματα του «πανηγυρίζει» για την επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδος. Όχι μόνο γιατί με τον τρόπο αυτό κατόρθωσε να ανοίξει άλλο ένα μέτωπο στην Γερμανία, αλλά και γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι η επέκταση του πολέμου θα συμβάλλει αποφασιστικά στο να παρασυρθούν και οι Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο. Η ιταλική απόφαση να επιτεθεί κατά της Ελλάδος την 28η Οκτωβρίου φαντάζει «παράξενη» εάν συσχετίσει κανείς το γεγονός αυτό με το ότι μία εβδομάδα μετά (στις 5 Νοεμβρίου του 1940) γινόντουσαν στις ΗΠΑ προεδρικές εκλογές, εκλογές κρίσιμες από το αποτέλεσμα των οποίων θα κρινότανε η στάση των ΗΠΑ στον πόλεμο. Ως γνωστόν εξελέγη ο εκλεκτός των σιωνιστών, Ρούζβελτ, ο οποίος ναι μεν υποσχότανε και αυτός προεκλογικά ουδετερότητα, άφηνε όμως περιθώρια εμπλοκής των ΗΠΑ στην πολεμική σύρραξη. Μάλιστα, στην ίδια επιστολή, του Χίτλερ προς Μουσολίνι, της 20ης Νοεμβρίου 1940, αποσπάσματα της οποίας δημοσιεύσαμε παραπάνω, ο Χίτλερ θίγει και το ζήτημα των αμερικανικών εκλογών, υπογραμμίζοντας στον Μουσολίνι ότι ήταν τουλάχιστον ατυχής η χρονική συγκυρία να λάβει χώρα η επίθεση κατά της Ελλάδος λίγες μόλις ημέρες πριν από την ημέρα της διεξαγωγής τους.

Πρόσφατα κυκλοφόρησε στην Ιταλία ένα βιβλίο, στο οποίο αναφέρεται ότι ο Μπενίτο Μουσολίνι διατηρούσε αλληλογραφία με τον Τσώρτσιλ μέχρι το... 1943(!) και ότι αυτοί, οι οποίοι τον συνέλαβαν δεν ήσαν παρτιζάνοι, αλλά άνθρωποι της Ιντέλιντζενς Σέρβις, που ήθελαν να τον κάνουν να σιωπήσει... Σημαντικό είναι επίσης και αυτό, το οποίο αναφέρει στην επιστολή του προς τον Μουσολίνι ο Χίτλερ και το οποίο επίσης στην πολιτική του διαθήκη θίγει, ότι δηλαδή η αποτυχημένη επίθεση κατά της Ελλάδος ήταν και η βασική αιτία της μεταστροφής της Γιουγκοσλαβίας. Υπήρχε και ένας άλλος λό-

γος, λόγος σοβαρός. Το γεγονός ότι η Ιταλία είχε εδαφικές διεκδικήσεις από την Γιουγκοσλαβία στην περιοχή της Ίστρια, την οποία θεωρούσε «ρωμαϊκή» και κανείς δεν απέκλειε ότι μετά την επίθεση κατά της Ελλάδος θα ακολουθούσε επίθεση κατά της Γιουγκοσλαβίας. Απόλυτα σχετική είναι η εγγραφή αυτή της πολιτικής διαθήκης στην οποία αναφέρεται:

«17 Φεβρουαρίου 1945: Οι ντροπιασμένες ήττες που πάθανε οι ιταλοί έκαναν μερικά Βαλκανικά κράτη να μας βλέπουν με οργή και περιφρόνηση. Εδώ, και πουθενά αλλού, βρίσκονται οι αιτίες της σκλήρυνσης της στάσης της Γιουγκοσλαβίας και της μεταστροφής της την άνοιξη του 1941»

Ο Ιωάννης Μεταξάς βλέπει με περίσκεψη και προβληματισμό να ξεφεύγει από τα όρια ενός τοπικού πολέμου η σύγκρουση της Γερμανίας με την Πολωνία κατ' αρχάς και την Γαλλία και την Αγγλία στην συνέχεια. Ποιες οι σκέψεις του από ιδεολογικής απόψεως για την σύγκρουση αυτή; Βρισκόμαστε στις αρχές του 1940. Ο πόλεμος έχει ξεκινήσει εδώ και τέσσερις μήνες και ο Εθνικός Κυβερνήτης του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου έχει λόγους να πιστεύει ότι η Ελλάς θα βρεθεί έξω απ' αυτήν την μεγάλη ανθρωποσφαγή και γράφει στο ημερολόγιο των σκέψεων του:

«Από τη μια μεριά Αγγλία, Γαλλία, Αμερική. Από την άλλη Γερμανία, Ρωσσία, Ιταλία. Αυτοί είναι οι πρωταγωνισταί. Αι άλλαι ή ακόμα δεν αποφάσισαν, ή δεν μπορούν να πάνε εκεί που τους σπρώχνουν τα ιδανικά τους, ή δεν τους συμφέρει να πάνε ένεκα ειδικών αιτιών. Οι Εβραίοι είναι φυσικά με τις Δημοκρατίες. Γιατί με άλλο σύστημα δεν ημπορούν να επικρατήσουν. Είναι λίγοι, καπιταλισταί και διεθνισταί. Και αν δεν τους εδίωκαν οι Γερμανοί, πάλι με τις Δημοκρατίες θα ήτανε».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ - Κηφισιά, 22 Ιανουαρίου 1940

Δέκα μήνες αργότερα η Ιταλία επιτίθεται στην Ελλάδα. Στις 30 Οκτωβρίου του 1940, ο Ιωάννης Μεταξάς καλεί στο Γενικό Στρατηγείο, το οποίο βρίσκεται στο Ξενοδοχείο Μεγάλη Βρεταννία τους ιδιοκτήτες και τους συντάκτες των ημερησίων εφημερίδων των Αθηνών. Ζητά την συνεργασία τους και μεταξύ άλλων λέει ότι «η Αγγλία σήμερον με την υπερήφανον αποφασιστικότητα λαού μεγάλου, σώζει την ελευθερία του

κόσμου και του πολιτισμού. Δια την Ελλάδα η Αγγλία είναι η φυσική φίλη και επανειλημμένως εδείχθη προστάτρια...». Αυτές οι σκέψεις του Ιωάννη Μεταξά δεν συμβαδίζουν καθόλου με τις πολιτικές και ιδεολογικές του πεποιθήσεις και με τα όσα ο ίδιος έχει γράψει τους προηγούμενους μήνες στο ημερολόγια του και στο «τετράδιο των σκέψεων». Σας θυμίζω μόνον τούτο, το οποίον και σε προηγούμενο σημείο του βιβλίου παραθέτω:

«Τετάρτη 4 Οκτωβρίου 1939: ...Ειρήνη άραγε; Πολύ αμφιβάλω. Οι εβραίοι δίδουν το κτύπημα κατά της Γερμανίας».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ - ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Δεν ομιλεί, όμως, στις 30 Οκτωβρίου προς τους δημοσιογράφους ο Ιωάννης Μεταξάς του «ημερολογίου», αλλά ο πρωθυπουργός του Γεωργίου του Β' και επιπλέον ο πρωθυπουργός μιας χώρας, η οποία έχει δεχθεί επίθεση... Λίγους μήνες αργότερα θα δει «διαφορετικά» τα πράγματα και αυτή ακριβώς η διαφορετική οπτική του θα αποβεί μοιραία γι' αυτόν...

Ας επιστρέψουμε όμως στο Μπούνκερ, 20 μέτρα κάτω από το έδαφος του Βερολίνου, στο καταφύγιο του πολιορκημένου αρχηγού της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Είναι η ώρα του απολογισμού. Ενός απολογισμού καθόλου θετικού για τον Ιταλό σύμμαχο, για τον οποίο λέει στις 17 Φεβρουαρίου του 1945:

«Ούτε η προσωπική αγάπη μου προς τον Ντούτσε, ούτε τα ενστιχτώδικα αισθήματα φιλίας μου για τον ιταλικό λαό αλλάξανε. Αλλά μέμφομαι τον εαυτό μου γιατί δεν άκουσα τη φωνή της λογικής, που με συμβούλευε να είμαι αδίστακτος στην φιλία μου προς την Ιταλία.»

«...Σαν αποτέλεσμα της μακροθυμίας μου συμβήκανε πράματα, που δεν έπρεπε να συμβούν και που μπορεί ν' αποδειχτούν μοιραία. Η ζωή δεν συγχωρεί την αδυναμία».

Θυμάται ακόμη τον μοιραίο ρόλο του κόμη Τσιάνο και αναφέρει:

«Όπως ***εγώ είχα απόλυτη εμπιστοσύνη στον Μουσολίνι, έτσι είχε και αυτός απόλυτη εμπιστοσύνη στον Τσιάνο - κι***

αυτός, φυσικά, δεν είχε μυστικά από τις όμορφες κυρίες που φτερούγιζαν σαν πεταλούδες γύρω του. Αυτό πληρώσαμε για να το ξέρουμε και καθώς ο εχθρός επιθυμούσε πολύ να πάρει πληροφορίες χωρίς να λογαριάσει τα έξοδα, εμάθαινε σοβαρό αριθμό μυστικά από αυτό το μέσο. Είχα λοιπόν σοβαρούς λόγους να μη λέω το παν στον Ντούτσε. Λυπάμαι μοναχά που δεν εκτίμησε το γεγονός, πως του κακοφάνηκε η στάση μου και πως μου το ανταπόδωσε με τον ίδιο τρόπο».

Βεβαίως, τα πράγματα εις ό,τι αφορά τον υπουργό των εξωτερικών της Ιταλίας κόμη Τσιάνο δεν ήσαν τόσο απλά. Δεν ήσαν κάποιες «κυρίες», που μαθαίνανετα μυστικά του... Ήτανε ο ίδιος! Υπήρχε μία πολλή σοβαρότερη συνωμοσία, της οποίας οι λεπτομέρειες αποκαλύφθηκαν με στοιχεία και ντοκουμέντα πολλά χρόνια μετά. Στην συνέχεια, τρεις ημέρες αργότερα, ο Αδόλφος Χίτλερ δίνει μέσα από το κείμενο της «Πολιτικής Διαθήκης» μία γενικότερη εικόνα των πραγμάτων και περιγράφει πως οι Λατίνοι, τόσο οι εχθροί του, όσο και οι φίλοι του, αποδείχθηκαν τόσο μοιραίοι για την εθνικοσοσιαλιοτική Γερμανία:

20 Φεβρουαρίου 1945:

«Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό - δεν είμαστε τυχεροί με τις λατινικές φυλές! Ενώ ήμουν απασχολημένος πρώτα στο Μοντουάρ, δημιουργώντας μια μάταιη πολιτική συνεργασίας με την Γαλλία, κι έπειτα στο Ενταί, όπου έπρεπε να υποβληθώ στο να δεχτώ αηδείς τιμές από τα χέρια ενός ψεύτικου φίλου, ένας τρίτος Λατίνος - κι' ένας, αυτή τη φορά, που ήταν πραγματικά φίλος - επωφελήθηκε από την απασχόληση μου για να τα βάλει μπρος την καταστρεπτική εκστρατεία του εναντίον της Ελλάδας».

Καταστρεπτική θεωρεί λοιπόν ο ίδιος ο Χίτλερ στα 1945 την εκστρατεία κατά της Ελλάδος. Το είχε ήδη αντιληφθεί από την πρώτη στιγμή του Ελληνοϊταλικού πολέμου, ενός πολέμου, τον οποίον προσπάθησε με αρκετούς τρόπους να σταματήσει.

Στις αρχές του Δεκεμβρίου του 1940 ο Μπενίτο Μουσολίνι μετά τις θριαμβευτικές νίκες του Ελληνικού Στρατού, ήθελε να ζητήσει ανακωχή με την μεσολάβηση του Χίτλερ. Σημειώ-

νει στο ημερολόγιο του στις 4 Δεκεμβρίου ο υπουργός εξωτερικών της Ιταλίας κόμης Τσιάνο:

«Μου τηλεφωνούν ότι χάσαμε το Πόγραδετς και οι Έλληνες διέσπασαν τις γραμμές μας... Ο Μουσολίνι με κάλεσε στο Παλάτσο Βενέτσια. Ποτέ δεν τον είδα τόσο καταβεβλημένο. Μου λέει: «δεν γίνεται πια τίποτε... πρέπει να ζητήσουμε ανακωχή με την μεσολάβηση του χίτλερ».»

Η αναφορά αυτή του Κόμη Τσιάνο ότι ο Μουσολίνι δηλαδή ήθελε να ζητήσει ανακωχή με την μεσολάβηση του Χίτλερ δεν γίνεται τυχαία. Το Βερολίνο έχει επίσημα ζητήσει αυτό από τον Μουσολίνι. Στην συνέχεια ο κόμης Τσιάνο περιγράφει στο ημερολόγιο του πως κατόρθωσε να αλλάξει την γνώμη του Μουσολίνι και να συνεχιστεί ο πόλεμος. Σημειώνουμε ότι ο κόμης Τσιάνο λίγα χρόνια αργότερα εκτελέστηκε σαν πράκτορας των Άγγλων. Όμως και οι νέες ιταλικές πρωτοβουλίες στο μέτωπο της Βορείου Ηπείρου είχαν οικτρή αποτυχία και ο Ελληνικός Στρατός συνεχώς προχωρούσε θριαμβευτής και νικηφόρος. Τι περισσότερο λογικό, λοιπόν, από το να επανέλθει ο Μουσολίνι στην θέση, την οποία είχε εκφράσει και στις αρχές του Δεκεμβρίου του 1940, να ζητήσει δηλαδή ανακωχή με την μεσολάβηση του Χίτλερ.

Το 1940 τελειώνει με τους Έλληνες νικητές και με την Δόξα να στεφανώνει τα Ελληνικά όπλα στα αιματοβαμμένα βουνά της Βορείου Ηπείρου. Έρχεται ένας νέος χρόνος, το 1941, ένας χρόνος που οι πρώτες του εβδομάδες είναι γεμάτες έντονη διπλωματική κινητικότητα τόσο από πλευράς Άγγλων, όσο και από πλευράς Γερμανών.

Οι Γερμανοί προσπαθούν να επιτύχουν ανακωχή και να μετατρέψουν την Ελλάδα σε ουδέτερη περιοχή, σε «νεκρή ζώνη» και αυτό με σκοπό να μη φθάνουν τα αγγλικά αεροπλάνα στα πετρέλαια της Ρουμανίας. Οι Άγγλοι από την πλευρά τους προσφέρονται να ενισχύσουν την πολεμική προσπάθεια της Ελλάδος επίσημα, μεταφέροντας δικά τους στρατεύματα στην Ελλάδα. Γράφει ο Ιωάννης Μεταξάς δώδεκα μόνον ημέρες πριν πεθάνει στο ημερολόγιο του:

Ημερολόγιο Ιωάννου Μεταξά

17 Ιανουαρίου 1941, Παρασκευή - 82° ημέρα

Άγγλοι επιμένουν να έλθουν Θεσσαλονίκην με μικράς δυ-

*νάμεις πυροβολικού. - Κάμνω το σχέδιον της διπλωματικής μου ενεργείας. Εις Παύλον **Γ**ιουγκοσλαυΐας διαβεβαιώ ότι δεν θα γίνη μέτωπον Θεσσαλονίκης υπό Άγγλων, εκτός εάν **Γ**ερμανοί διέλθωσι Δούναβιν και εισέλθωσι Βουλγαρίαν. Εις Άγγλους (Πάλαιρετ αρχάς και κατόπιν και Χέϋγουντ) να μη έλθωσι με τας μικρός των δυνάμεις Θεσσαλονίκην, εκτός εάν **Γ**ερμανοί διέλθωσι Δούναβιν. - Πιθανώς να σταματήση το πράγμα...»*

Αυτή είναι και η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ εγγραφή του Ιωάννου Μεταξά στο ημερολόγια του. Στην συνέχεια ασθένησε βαριά και πέθανε... Μία ημέρα μετά την τελευταία εγγραφή στο ημερολόγιο του επίσημα ανακοινώνει προς την Αγγλική κυβέρνηση ότι δεν επιθυμεί να έλθουν αγγλικά στρατεύματα στην Ελλάδα! Από την διακοίνωση αυτή του 'Ελληνος πρωθυπουργού και το παρακάτω επίμαχο απόσπασμα:

Διακοίνωσις του 'Ελληνος Πρωθυπουργού Ι. Μεταξά Προς την Βρετανικήν Κυβέρνησιν

18 Ιανουαρίου 1941

Είμεθα αποφασισμένοι να αντιμετωπίσωμεν καθ' οιονδήποτε τρόπον και με οιασδήποτε θυσίας ενδεχομένην γερμανικήν επίθεσιν, αλλ' ουδόλως επιθυμούμεν να την προκαλέσωμεν, εκτός εάν η Μεγάλη Βρεττανία θα ηδύνατο να μας παράσχη εις Μακεδονίαν την απαιτουμένην βοήθειαν. Εξεθέσαμεν δια μακρών εις τον στρατηγόν Ουέϊβελ ποία θα έπρεπε να είναι η έκτασις της βοηθείας αυτής. Η προσφερόμενη βοήθεια (24 πυροβόλα εκστρατείας, 12 βαρέα πυροβόλα, περί τα 40 αντιαεροπορικά πυροβόλα, 24 αντιαρματικά πυροβόλα και 65 άρματα μεσαία και ελαφρά) είναι απολύτως ανεπαρκής, ασχέτως της πλήρους απουσίας δυνάμεων πεζικού. Συνεπώς, ενώ η μεταφορά της δυνάμεως ταύτης εις Μακεδονίαν θα απετέλει πρόκλησιν, η οποία θα επέφερε την άμεσον επίθεσιν εναντίον μας των Γερμανών και πιθανώς και των Βουλγάρων, η ανεπάρκεια της δυνάμεως αυτής καθιστά ασφαλή την αποτυχίαν της αντιστάσεως μας. Επιπλέον, μας εδηλώθη κατηγορηματικώς ότι η Γιουγκοσλαυΐα, διατεθειμένη σήμερον να αμυνθή κατά ενδεχομένης διαβάσεως του γερμανικού στρατού δια του εδάφους της, θα απέσυρε την διαβεβαίωσιν ταυτην εις περίπτωσιν γερμανικής επιθέσεως προκαλούμενης υπό της αποστολής βρετ-

τανικών στρατευμάτων εις Μακεδονίαν...»

Αυτή είναι επίσης και η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ επίσημη διακοίνωση που υπέγραψε σαν πρωθυπουργός ο Ιωάννης Μεταξάς!

Λίγες ημέρες πριν σε έκθεση του Foreign Office, έκθεση των αρχών του Ιανουαρίου του 1941, αναφέρονται τα παρακάτω χαρακτηριστικά:

"Μπορεί να αποδειχθεί δύσκολο να κάνουμε τους Έλληνες να κηρύξουν τον πόλεμο στην Γερμανία εάν η Γερμανία πρώτα δεν προχωρήσει σε κάποια επιθετική ενέργεια. Φαίνεται, επομένως, ότι στόχος μας πρέπει να είναι να κάνουμε τους Γερμανούς να προβούν σε μια τέτοια ενέργεια. Αυτό θα είναι πιθανότερο εάν εδραιωθούμε γερά στην Ελλάδα. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να προχωρήσουμε το ζήτημα των αεροδρομίων το συντομότερο δυνατόν".

Στις 13 Ιανουαρίου του 1941 φθάνει στην Ελλάδα ο Άγγλος στρατηγός Ουέηβελ. Αμέσως μετά την άφιξη του προτείνει την αποστολή στο μέτωπο της Βορείου Ηπείρου ενός αγγλικού συντάγματος αντιαεροπορικών και αντιαρματικών όπλων. Ο Ιωάννης Μεταξάς αρνείται την προσφορά χωρίς εξηγήσεις, ενώ ο στρατηγός Παπάγος (που δεν ακολούθησε τον Γεώργιο στην Μέση Ανατολή...) ζητεί την αποστολή τουλάχιστον εννέα μεραρχιών με ισχυρή αεροπορική κάλυψη. Ο Ουέηβελ ανταπαντά ότι μπορεί να διαθέσει... δύο μόνο μεραρχίες! Ο Μεταξάς του λέγει ότι το μόνο που μπορεί να επιτύχει με τις δύο αγγλικές μεραρχίες είναι να επισπεύσει την γερμανική επίθεση. Η διπλωματική πίεση από το Λονδίνο είναι αφόρητη. Κάτω από την πίεση αυτή, πίεση που έχει την πλήρη και ανεπιφύλακτη συμπαράσταση του περιβάλλοντος του Γεωργίου, ο Μεταξάς αναγκάζεται να δηλώσει επίσημα στις 18 Ιανουαρίου του 1941, ότι θα δεχθεί την αποβίβαση αγγλικών στρατευμάτων, μόνον όταν οι Γερμανοί διαβούν τον Δούναβη και εισέλθουν στην Βουλγαρία και με την προϋπόθεση βεβαίως ότι αυτά(τα αγγλικά στρατεύματα) θα ήσαν ικανά σε αριθμό για να αντιμετωπίσουν την Γερμανική εισβολή. Αυτή ήταν και η τελευταία πολιτική πράξη του πρωθυπουργού της νίκης Ιωάννου Μεταξά.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1941 ο Στρατάρχης των βρετανnικών

δυνάμεων της Μέσης Ανατολής σερ Άρτσιμπαλ Ουέηβελ υποβάλει την επίσημη έκθεση του στον Τσώρτσιλ. Στην έκθεση του αυτή, που είδε το φως της δημοσιότητος τον Ιούλιο του 1946, ο Άγγλος στρατηγός αναφέρει την αρνητική στάση της κυβερνήσεως Μεταξά και του Στρατηγού Παπάγου. Μάλιστα, λέγει ότι με απόφαση της κυβερνήσεως Μεταξά απαγορεύτηκε να δοθεί δημοσιότητα στην επίσκεψη του στην Αθήνα, καθώς και ότι υπήρξε άρνηση στην διατυπωθείσα επιθυμία του να επισκεφθεί το μέτωπο.

Έτσι, φθάσαμε στις 29 Ιανουαρίου 1941 και στον πολύ περίεργο θάνατο του πρωθυπουργού της χώρας Ιωάννου Μεταξά, έναν θάνατο για τον οποίον πολλοί λίγοι έχουν μιλήσει και κανένας δεν θέλησε να πει όλη την αλήθεια, ακόμη και από τα πρόσωπα του στενού του περιβάλλοντος. Ο λόγος προφανής: Το δίκαιον των νικητών γνώριζε να ανταμείβει ή τουλάχιστον να μην ενοχλεί αυτούς που σιωπούσαν και γνώριζε να τιμωρεί αυτούς που μιλούσαν.

Ο υπουργός ασφαλείας του καθεστώτος του Ιωάννου Μεταξά Κωνσταντίνος Μανιαδάκης είχε δηλώσει μετά τον πόλεμο ότι εάν ο Ιωάννης Μεταξάς νοσηλευότανε στην τρίτη θέση ενός δημόσιου νοσοκομείου, θα ζούσε... Το αρχείο του Κωνσταντίνου Μανιαδάκη ουδείς γνωρίζει που βρίσκεται. Ένα μέρος του τόσο σημαντικού αυτού αρχείου βρέθηκε μετά τον θάνατο του Μανιαδάκη στα χέρια γνωστού πολιτικού, ο οποίος ήταν γνωστό ότι είχε άριστες σχέσεις με την Αγγλία και υπήρξε στενός συνεργάτης του Βασιλέως Γεώργιου του Β'. Το αρχείο του Κωνσταντίνου Μανιαδάκη δεν είδε ποτέ το φως της δημοσιότητος...

Μία εβδομάδα μόλις μετά την κηδεία του Ιωάννου Μεταξά και συγκεκριμένα στις 8 Φεβρουαρίου του 1941, η Ελληνική κυβέρνηση παραδίδει επίσημη διακοίνωση (Written note) προς την Βρετανική πρεσβεία, με την οποία διακοίνωση ανοίγει πάλι ένα ζήτημα, το οποίον υποτίθεται ότι είχε κλείσει με την επίσημη θέση της κυβερνήσεως του Ιωάννου Μεταξά της 18ης Ιανουαρίου του 1941. Θέση η οποία απαιτούσε από το Λονδίνο την αποστολή μεγάλων στρατιωτικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Το επίσημο αυτό έγγραφο, το οποίο παρατίθεται στο παράρτημα του βιβλίου του Στρατάρχου Παπάγου «Η ΜΑΧΗ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», τελειώνει με την φράση ότι η Ελληνική κυβέρνηση θα ήτο ευτυχής να γνωρίζει την θέση της κυβερνήσεως της Βρετανίας επί του θέματος. Η συνέχεια γνωστή... Τελικά οι Άγγλοι απέστειλαν στρατιωτικές δυνάμεις στην Ελλάδα, οι οποίες βεβαίως ούτε κατά διάνοια είχαν σχέση με αυτά που είχε ζητήσει επίσημα στις 18 Ιανουαρίου ο Ιωάννης Μεταξάς.

Χαρακτηριστική είναι η φράση η οποία υπάρχει εις την αρχή της διακοινώσεως της 8ης Φεβρουαρίου 1941, με την οποία διακηρύσσεται ότι «η μοίρα της Ελλάδος είναι προσδεδεμένη με αυτή της Μεγάλης Βρετανίας και ότι θα βρίσκεται η χώρα μας στο πλευρό του μεγάλου συμμάχου μέχρι την τελική νίκη.» Όλα αυτά τον Φεβρουάριο του 1941 όταν οι Γερμανοί νικούσαν σε όλα τα μέτωπα. Το κατά πόσον το πνεύμα της διακοινώσεως αυτής ήταν σύμφωνο με την στρατηγική του Ιωάννου Μεταξά δεν χρειάζεται φιλοσοφία για να κριθεί, αφού είναι γνωστό ότι ο Ιωάννης Μεταξάς επιδίωκε την ουδετερότητα ακόμη και μετά την ιταλική επίθεση. Άλλωστε ο ίδιος στο ημερολόγια του, στο απόσπασμα που παραθέτουμε παραπάνω, της 17ης Ιανουαρίου 1941 τονίζει: «Πιθανώς να σταματήση το πράγμα...»

Δύο σχεδόν μήνες μετά τον θάνατο του Ιωάννου Μεταξά, στις 6 Απριλίου του 1941, η Γερμανία κηρύσσει τον πόλεμο κατά της Ελλάδος. Ο Ελληνικός Στρατός μάχεται γενναία σε σημείο που υποχρεώνει τους Γερμανούς στα οχυρά της Γραμμής Μεταξά να αποδώσουν Τιμές με άγημα στους τελευταίους υπερασπιστές του. Όπως σημειώνει ο Γκαίμπελς ο Ελληνικός Στρατός είναι ο μοναδικός, ο οποίος δεν πανικοβάλλεται από τις επιθέσεις των Στούκας μέσα σε έναν δαιμονικό θόρυβο και οι Έλληνες Στρατιώτες έχουν το θάρρος να στρέφουν τα όπλα και πυροβολούν εναντίον τους. Τα Στούκας ήταν αεροπλάνα καθέτου εφορμήσεως, τα οποία εκτός από τις σφαίρες των πολυβόλων τους διέθεταν και ηχητικούς μηχανισμούς(σειρήνες), οι οποίες έβγαζαν έναν τρομερό και ανατριχιαστικό θόρυβο. Φυσικά οι Αγγλικές δυνάμεις που είχαν έλθει προς «ενίσχυσιν» του Ελληνικού Στρατού είναι ασήμαντες και δεν είναι ικανές να αντιμετωπίσουν την γερμανική εισβολή. Δεν ευρίσκονται καν στην πρώτη γραμμή του πυ-

ρός. Ο Στρατός μας αναγκάζεται να συνθηκολογήσει, παρ' όλες τις αντίθετες προτροπές κάποιων επιτελών των Αθηνών να μη συνθηκολογήσουν μέχρι να φύγει από την χώρα και ο τελευταίος... Άγγλος Στρατιώτης! Να σκοτωνόντουσαν δηλαδή μέχρις ενός οι Έλληνες Στρατιώτες, οι οποίοι σημειωτέον εμάχοντο σκληρά επί έξι ολόκληρους μήνες, στην πρώτη γραμμή, για να φύγουν ανενόχλητοι οι «σύμμαχοι»! Στις 20 Απριλίου του 1941 ο Στρατηγός Τσολάκογλου υπογράφει με τον Γερμανό Στρατηγό των Ες-Ες Ζέπ Ντήτριχτο σύμφωνο της συνθηκολογήσεως. Στο πρώτο αυτό σύμφωνο της συνθηκολογήσεως, το οποίον υπεγράφη προβλεπότανε να τοποθετηθούν μεταξύ των Ελληνικών και Ιταλικών δυνάμεων Γερμανικά στρατεύματα και η Ελλάς να παραμείνει ελεύθερη. Το σύμφωνο αυτό κατόρθωσαν να μην τηρηθεί οι Ιταλοί. Αποτελεί ιστορικό ντοκουμέντο το πρώτο σύμφωνο συνθηκολογήσεως που υπέγραψε στο Αρχηγείο του Στρατηγού Τσολάκογλου, εκπροσωπώντας τον γερμανικό στρατό ο Στρατηγός των Βάφφεν Ές-Ες Ζεπ Ντήτριχ. Σύμφωνο που είχε ως εξής:

«ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

Οι υπογεγραμμένοι Στρατηγοί του ανδρείου Γερμανικού Στρατού και του ανδρείου Ελληνικού τοιούτου ΝΤΗΤΡΙΧ και ΤΣΟΛΑΚΟΓΛΟΥ, αντιπροσωπεύοντες τας αντιστοίχους Στρατιάς, συνελθόντες εις ΒΟΤΟΝΑΣΙ, σήμερον 20ην Απριλίου 1941 και ώραν 18^{ην} συνωμολόγησαν τα κάτωθι:

1. **Παύουν αι εχθροπραξίαι μεταξύ Ελλάδος και Γερμανίας την 18^{ην} ώραν της σήμερον και μετ' ολίγας ώρας παύουν οι εχθροπραξίαι μεταξύ Ελλάδος και Ιταλίας μερίμνη του Γερμανικού Αρχιστρατήγου.**
2. **Επιτρέπεται η διέλευσις Γερμανικού Στρατού από τις έω της αύριον Δευτέρας 21^{ης} Απριλίου ίνα παρεμβληθή μεταξύ Ιταλικών και Ελληνικών Στρατευμάτων και ίνα διευκολυνθώσι τα κάτωθι συμφωνηθέντα.**

   (α) Τα Ελληνικά Στρατεύματα υποχρεούνται ν' αποσυρθώσι μέχρι των παλαιών Ελληνο-Αλβανικών

συνόρων εις χρονικόν διάστημα 10 ημερών,
(β) Αι Στρατιαί Ηπείρου και Μακεδονίας θ' αποστρατευθώσι, των ανδρών παραδιδόντων τον οπλισμόν των εις αποθήκας ορισθησομένας παρά της Στρατιάς και είτα θα μεταβώσιν εις τας εστίας των.
(γ) Οι αξιωματικοί θα φέρωσιν την εξάρτυσιν και τον οπλισμόν των τιμητικώς μη θεωρούμενοι ως αιχμάλωτοι. Τα του Στρατού θα ρυθμιστούν και οι αξιωματικοί θα διοικώνται βάσει των Ελληνικών Νόμων.
(δ) Ο εφοδιασμός γενικώς του Στρατού θα συνεχισθή μερίμνη αυτού.

Υπογραφαί
Τσολάκογλου - Ντήτριχ
Διοικητής Τεθωρακισμένης Μεραρχίας
«ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ» ·

Δυστυχώς όπως είναι γνωστό το πρωτόκολλο αυτό δεν τηρήθηκε. Ίσως γιατί οι Έλληνες στρατηγοί δεν θέλησαν να ακολουθήσουν την συμβουλή του Μητροπολίτου Ιωαννίνων Σπυρίδωνος Βλάχου, ο οποίος μετά τον πόλεμο έγινε Αρχιε-: πίσκοπος Αθηνών, να υπογράψουν την συνθηκολόγηση ως εκπρόσωποι επαναστατικής κυβερνήσεως της Ελλάδος. Αυτό άλλωστε ήταν και το κύριο επιχείρημα των Ιταλών, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή αμφισβήτησαν την εγκυρότητα της συμφωνίας του στρατηγού Τσολάκογλου με τον Ζεπ Ντήτριχ. Δεν ήταν όμως αυτός ο μοναδικός λόγος. Οι Ιταλοί,- που παρίσταναν τους επιγόνους των Ρωμαίων και που θα έπρεπε αντί για την λύκαινα να έχουν σαν σύμβολο την ύαινα, ζητούν μερίδιο σε μια νίκη, η οποία δεν τους ανήκει. Υπάρχει όμως και ένας άλλος λόγος, λόγος στρατιωτικός από πλευράς Γερμανών. Υπολείμματα του Ελληνικού Στρατού, μαζί με τους Άγγλους και τους Νεοζηλανδούς, οι οποίοι έφθασαν μέχρι τα Τέμπη και τις Θερμοπύλες και γύρισαν πίσω, αποχωρούν για· να εγκατασταθούν στην Κρήτη. Ο Στρατάρχης Παπάγος δεν τους ακολουθεί... Η Κρήτη μπορεί πλέον άνετα να μεταβλη-

θεί σε ένα νησί-αεροπλανοφόρο, που θα απειλεί μόνιμα τα πετρέλαια της Ρουμανίας. Κάθε σκέψη για να εγκατασταθεί στην Ελλάδα ένα ανεξάρτητο ουδέτερο καθεστώς τύπου Πεταίν είναι μάταιη. Οι πολεμικές επιχειρήσεις πρέπει να συνεχιστούν.

Αμέσως μετά την είσοδο του Γερμανικού Στρατού στην Αθήνα γράφει ο Γιόζεφ Γκαίμπελς στο Ημερολόγιο του:

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

«25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ **1941**

[...]Αναφορά από την Ιταλία: Επιχειρούν να υπεξαιρέσουν τις επιτυχίες μας και να μετατρέψουν τις νίκες μας σε ιταλικές νίκες. Ήταν αναμενόμενο. Αλλά ο κόσμος δεν έχει παρά περιφρόνηση για την Ιταλία. Αυτό, ούτε ο Μουσολίνι δεν μπορεί να το αλλάξει.

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941

ΧΘες:[...]Συζήτηση με τον Φύρερ επί της κατάστασης. Λυπάται που αναγκάστηκε να επιτεθεί κατά της Ελλάδας. Οι Έλληνες δεν έκαναν κάτι που να τους άξιζε να το υποστούν. Σκοπεύει να τους φερθεί όσο πιο ανθρώπινα είναι δυνατόν. Οι Ιταλοί κάνουν το αντίθετο. Με τη συμπεριφορά τους δεν κερδίζουν παρά μίσος και αυξάνουν την δημοτικότητα μας.[...]Η είσοδος μας στην Αθήνα καλωσορίστηκε από μια μερίδα του ελληνικού πληθυσμού. Αν μας αντικαταστήσουν οι Ιταλοί, θα υπάρξει σοβαρή δυσαρέσκεια.[...] Παρακολουθούμε την ταινία των επικαίρων με την είσοδο μας στην Αθήνα. Ο Φύρερ δυσκολεύεται να το χαρεί, τόσο τον έχει επηρεάσει η μοίρα της Ελλάδας. Όλα αυτά χάρις στα σφάλματα των Κυρίων Συμμάχων μας».

Για τα «ευγενή» αισθήματα που έτρεφε ο Άγγλος «σύμμαχος» για την Ελλάδα χαρακτηριστικό είναι και το παρακάτω γεγονός. Μόλις έφτασε στην Κρήτη ο Άγγλος πρεσβευτής (φεύγοντας το ξημέρωμα της 23-4 με τον βασιλιά και τον πρωθυπουργό), πήρε ένα τηλεγράφημα από το Λονδίνο που τον διέταζε να προβεί σε ενέργειες προς την Ελληνική κυβέρνηση, διότι «ήταν ζωτικώς επάναγκες να προληφθεί η υπό Γερμανών κατάληψις Λήμνου, Μυτιλήνης, Χίου. Ελπίζεται

καταστεί δυνατόν να πεισθούν οι Τούρκοι να καταλάβουν προσωρινώς τας νήσους, προς το συμφέρον των Άγγλων και των Ελλήνων. Πείσατε Ελληνική κυβέρνησιν να ζητήσει τούτο επισήμως παρά Τουρκίας».

Οι Άγγλοι ούτε λίγο ούτε πολύ μας ζητούν να παραδώσουμε τα Ελληνικά νησιά στους Τούρκους! Από την πλευρά τους οι τούρκοι βεβαίως, δεν έχουν καμμία αντίρρηση να καταλάβουν την Χίο, την Σάμο και την Μυτιλήνη. Ούτε βεβαίως και το Λονδίνο έλαβε σοβαρώς υπ' όψιν του της Ελληνικές αντιρρήσεις ώστε να σταματήσει τις ενέργειες του. Επειδή όμως βρισκόμαστε στα μέσα του 1941 και κανένας ακόμη δεν γνωρίζει ποιος θα κερδίσει τον πόλεμο, η Τουρκία ακολουθεί με θρησκευτική ευλάβεια την πολιτική του επιτήδεια ουδέτερου και για τον λόγο αυτό ενημερώνει την Γερμανία, η οποία δεν συμφωνεί με μία τέτοια εξέλιξη. Ο πρεσβευτής της Γερμανίας στην Άγκυρα Φον Πάπεν αντιδρά έντονα ενημερώνει το Βερολίνο και έτσι οι τουρκικές ενέργειες λαμβάνουν τέλος.

Λίγους μήνες μετά πέφτει και η Κρήτη και αρχίζει η σκληρή περίοδος της γερμανικής κατοχής, μια περίοδος, η οποία παραμένει ακόμη ζωντανή στην μνήμη του λαού μας, μια χρονική περίοδος, που τα όσα συνέβησαν σε ολόκληρο τον κόσμο τότε σημαδεύουν ακόμη την εποχή μας.

6.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΑΝ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΑΙ Η ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Η νέα γενιά των Εθνικοσιαλιστών που δεν πρόλαβε να ανδρωθεί. Η Σύκρουση με την Αστική Τάξη.
«Όλοι δήλωναν, τότε στην Γερμανία του Χίτλερ, εθνικοσοσιαλιστές. Ειδικά όσοι είχαν μπροστά τους μία καριέρα. Στρατιωτικοί, διπλωμάτες, τεχνοκράτες και οικονομικοί παράγοντες, όλοι δήλωναν πίστη στον αγκυλωτό σταυρό. Στην πραγματικότητα πολλοί λίγοι από αυτούς ήσαν ειλικρινείς και αυτό απεδείχθη τόσο στην διάρκεια του πολέμου, όσο και αργότερα. Στα χρόνια 1939-1945 η Γερμανία κατείχε στρατιωτικά τα περισσότερα κράτη της Ευρώπης, τα οποία έπρεπε και να διοικήσει. Ο τρόπος με τον οποίο ασκήθηκε η διοίκηση αυτή υπήρξε εξαιρετικά πρόχειρος και σε κάποιες περιπτώσεις καταστροφικός για αυτά τα ίδια τα γερμανικά συμφέροντα.»

Η σύγκρουση των Εθνικοσοσιαλιστών με την αστική τάξη της Γερμανίας, την οποία ο Ιωάννης Μεταξάς είχε προβλέψει από τον Νοέμβριο του 1939. Ολέθρια πολιτική στην Ανατολική Ευρώπη. Ο Γκαίμπελς γράφει: «Μας περίμεναν σαν απελευθερωτές και εμείς φερθήκαμε σαν κατακτητές». Τα χρόνια της κατοχής στην Ελλάδα. Πως οι Άγγλοι έπεισαν τους Γερμανούς ότι επίκειται συμμαχική απόβαση στην Πελοπόννησο. Ο Αδόλφος Χίτλερ στα 1945 δηλώνει ότι δυστυχώς η πολεμική πολιτική του Γ' Ράιχ δεν υπήρξε η πολιτική ενός επαναστατικού κράτους, αλλά ανα-

γκαία η πολιτική αντιδραστικών και μικροαστών, αφού δεν είχε προλάβει να ανδρωθεί μια νέα γενιά Εθνικοσοσιαλιστών. Το 1941 συλλαμβάνει η Βέρμαχτ του Ουκρανούς Εθνικιστές. Δύο χρόνια μετά αυτοί πολεμούν στο πλευρό τους και συνεχίζουν να πολεμούν κατά του Στάλιν μέχρι το 1952! Δείγμα του ολοκληρωτικού πολέμου ο βομβαρδισμός της Δρέσδης.

Εκτός από την Ελλάδα κάτω από την εξουσία του γερμανικού στρατού βρέθηκε το σύνολο σχεδόν της Ευρώπης, τόσο της Δυτικής όσο και της Ανατολικής. Οι Γερμανοί έπρεπε να χειριστούν την εξουσία σε πολλές και διαφορετικές χώρες και μάλιστα στις περισσότερες απ' αυτές με τον λαό να διάκειται εχθρικά απέναντι σε αυτούς. Ουδεμία πείρα και ιστορικό παρελθόν διέθεταν ούτε σαν κατακτητές, ούτε σαν αποικιοκράτες. Σε αντίθεση με τους Άγγλους, που είχαν διοικήσει με σιδερένιο χέρι, αλλά και με την πονηρία της αλεπούς σχεδόν ολόκληρο τον κόσμο για τρεις αιώνες, οι Γερμανοί μέχρι πριν δύο γενιές, μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνος δεν υπήρξαν καν ενιαίο κράτος. Η ένωση των Γερμανών και μάλιστα όχι όλων σε ένα εθνικό κράτος είχε ζωή μόλις 70 ετών και μάλιστα μία ζωή ήδη σημαδεμένη από έναν παγκόσμιο πόλεμο στα χρόνια 1914-1918, πόλεμο που ακολούθησε μία ταπεινωτική και σκληρή ειρήνη. Ο Χίτλερ πήρε την εξουσία στα 1933. Το κράτος όμως το ήλεγξε στην πραγματικότητα και όχι ολοκληρωτικά(...) μετά το 1935. Ο Δρ. Γκαίμπελς αναφέρεται ειρωνικά στα εκατομμύρια των Γερμανών, που έσπευσαν να εγγραφούν μέλη του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος μετά την κατάκτηση της εξουσίας, αποκαλώντας τους «βιολέτες του Μαγιού». Επίσης, τότε είναι που γράφει ότι ολόκληρη η Γερμανία φαίνεται να φλέγεται από τον Εθνικοσοσιαλισμό. Στην πραγματικότητα μόνο λίγες φλόγες υπάρχουν, έλεγε, και όλοι οι υπόλοιποι αντανακλούν την λάμψη τους. Μέσα τα πλαίσια, λοιπόν, του Εθνικοσοσιαλιστικού κράτους, όλοι δήλωναν εθνικοσοσιαλιστές. Ειδικά όσοι είχαν μπροστά τους μία καριέρα. Στρατιωτικοί, διπλωμάτες, τεχνοκράτες και οικονομικοί παράγοντες όλοι δήλωναν πίστη στον αγκυλωτό σταυρό

αλλά στην πραγματικότητα πολλοί λίγοι από αυτούς ήσαν ειλικρινείς και αυτό απεδείχθη τόσο στην διάρκεια του πολέμου, όσο και αργότερα.

Στα χρόνια 1939-1945 η Γερμανία κατείχε, λοιπόν, στρατιωτικά τα περισσότερα κράτη της Ευρώπης, τα οποία έπρεπε και να διοικήσει. Ο τρόπος με τον οποίο ασκήθηκε η διοίκηση αυτή υπήρξε εξαιρετικά πρόχειρος και σε κάποιες περιπτώσεις καταστροφικός για αυτά τα ίδια τα γερμανικά συμφέροντα. Ήταν φανερό ότι ο Χίτλερ και η Βέρμαχτ στα κράτη τα οποία κατελάμβαναν δεν είχαν σκοπό να μείνουν και να εγκαταστήσουν ένα καθεστώς για πάντα και ούτε μπορούσαν και να επιτύχουν κάτι τέτοιο. Προσπάθησαν, λοιπόν, να κρατήσουν ισορροπίες, συμβιβαζόμενοι με παλαιούς πολιτικούς και με τις δεδομένες συνθήκες, που συναντήσανε και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθούν προβλήματα, που με την σειρά τους έφεραν βίαιες και τυφλές αντιδράσεις από τον γερμανικό στρατό, που με αψυχολόγητο και σε κάποιες περιπτώσεις ηθικά απαράδεκτο τρόπο εστράφη αδίκως κατά πάντων.

Όλα αυτά αναλογίζεται τον Φεβρουάριο του 1945 ο Χίτλερ, ο οποίος έχει πλέον με τρόπο σκληρό διαπιστώσει ότι οι άνθρωποι στους οποίους είχε αναθέσει το έργο να δημιουργήσουν την νέα εθνικοσοσιαλιστική τάξη πραγμάτων ήσαν ανάξιοι των περιστάσεων και επιπλέον δεν ήσαν καν Εθνικοσοσιαλιστές και γράφει:

14 Φεβρουαρίου 1945

«Όπως έχουν τα πράγματα αυτή την στιγμή, λοιπόν, ο πόλεμος ήρθε λίγο - πολύ αργά. Από την άποψη όμως της ηθικής μας προετοιμασίας ήρθε πάρα πολύ νωρίς. Οι οπαδοί μου δεν είχαν ακόμα τον καιρό να φθάσουν στην πλήρη ωριμότητα. Θα έπρεπε πραγματικά να είχα άλλα είκοσι χρόνια για να φέρω αυτή την καινούργια διαλεχτή τάξη σε ωριμότητα, μια διαλεχτή τάξη νέων, βουτηγμένων από την παιδική ηλικία στη φιλοσοφία του Εθνικοσοσιαλισμού».

25 Φεβρουαρίου 1945

«Στάθηκε ακόμα στην τύχη μου να είμαι ο υπηρέτης ενός λαού με τόσο τραγική τύχη, ενός λαού που είναι τόσο ασταθής, τόσο ευκολομετάβλητος όσο ο γερμανικός λαός και

ενός λαού που πηγαίνει ανάλογα με τις περιστάσεις από το ένα άκρο στο άλλο. Από την δική μου την άποψη, το ιδανικό θα ήταν, πρώτα, να εξασφαλίσω την μελλοντική ύπαρξη του γερμανικού λαού, κι έπειτα να σχηματίσω μια νεολαία ποτισμένη βαθειά με το εθνικοσοσιαλιστικό δόγμα - κι ακόλουθα ν' αφήσω στις μελλοντικές γενιές να επιχειρήσουν τον αναπόφευκτο πόλεμο, εκτός, φυσικά, αν οι εχθροί μας υποχωρούσαν όταν θα αντιμετωπίζανε την νεοαποχτημένη δύναμη του γερμανικού λαού. Μ' αυτόν τον τρόπο η Γερμανία θα ήταν καλά εφοδιασμένη υλικά και ηθικά. Θα είχε στη διάθεση της μια διοίκηση, μια εξωτερική πολιτική κι έναν στρατό χυμένο από την παιδική ηλικία στο καλούπι των αρχών του Εθνικοσοσιαλισμού.»

-Τέσσερα μόνον χρόνια στην πραγματικότητα εξουσίας δεν ήσαν αρκετά για να πλάσουν την νέα γενιά της εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας. «Οι οπαδοί μου δεν είχαν τον καιρό να φτάσουν στην πλήρη ωριμότητα», λέει ο ίδιος ο Χίτλερ, διαπιστώνοντας τα τραγικά λάθη, τις παραλήψεις και την προχειρότητα, με την οποία χειρίστηκαν οι υπεύθυνοι τόσο τα ζητήματα των πολεμικών επιχειρήσεων, όσο και την διοίκηση των λαών, που είχαν κατακτηθεί. Δεν υπήρχε μία κεντρική ιδέα, ένα όραμα ωσάν αυτό του Μεγάλου Ναπολέοντος, να δημιουργεί σε κάθε χώρα μία νέα ηγεσία, ικανή να σταθεί στο πλευρό του Γ Ράιχ. Αλλά αφού δεν είχε κατορθώσει αυτό να το επιτύχει ούτε καν στην ίδια την Γερμανία ήταν δυνατόν να μπορέσει να του δώσει σάρκα και οστά σε άλλες χώρες; Του έλλειπε όπως τονίζει στο παραπάνω απόσπασμα ο χρόνος για να δημιουργήσει την νέα εθνικοσοσιαλιστική γενιά. Όμως, με θλίψη σκέπτεται ότι ακόμη και αν είχε τον χρόνο δεν θα του επέτρεπαν ποτέ οι εχθροί του να πλάσει αυτήν την γενιά γιατί τότε θα δημιουργούσε μία χώρα και έναν λαό κυριολεκτικά ανίκητο. Γι' αυτό ακριβώς και γράφει στην συνέχεια:

«...Ακόμα κι' αν η Θεία Πρόνοια μου είχε χαρίσει χρόνο ζωής αρκετά μακρύ, για να μου επιτρέψει να οδηγήσω τον λαό μου στον πλήρη βαθμό ανάπτυξης, που επιθυμεί ο Εθνικοσοσιαλισμός, μπορείτε να είστε απόλυτα βέβαιοι πως οι εχθροί μας δεν θα μου επιτρέπανε ποτέ να επωφεληθώ

απ' αυτό. Θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μας καταστρέψουν πριν βρεθούν αντιμέτωποι με μια Γερμανία, στερεωμένη σε μια κοινή πίστη και εθνικοσοσιαλιστική σε σώμα και ψυχή, που θα ήταν ανίκητη.»

Δεν υπήρχαν λοιπόν οι εθνικοσοσιαλιστές, που θα έπαιρναν στα χέρια τους τα πράγματα και στο μέτωπο και στις κατεχόμενες χώρες και στον πόλεμο και στην διοίκηση ολόκληρης σχεδόν της Ευρώπης. Έτσι λοιπόν ήταν υποχρεωμένος να χρησιμοποιήσει αυτούς που είχε, για τους οποίους δυστυχώς είχε πιστέψει ότι είχαν γίνει εθνικοσοσιαλιστές, όμως δεν ήταν τίποτε άλλο οι περισσότεροι από μικροαστοί ή και μεγαλοαστοί καιροσκόποι άνευ ιδεολογίας. Η αστική τάξη της Γερμανίας έπρεπε να επιβιώσει ακόμη και μέσα σε καθεστώς εθνικοσοσιαλιοτικό. Τι πιο απλό λοιπόν για τους διαφόρους φιλόδοξους του κρατικού μηχανισμού και των οικονομικών δομών της χώρας από το να δηλώνουν πιστοί στο κόμμα. Το πόσο υποκριτική ήταν η στάση τους το διαπιστώνει τον Φεβρουάριο του 1945 μέσα στο Μπούνκερ ο Χίτλερ κυκλωμένος από παντού και καταπροδομένος από όλους. Διαπιστώνει τον μοιραίο ρόλο που έπαιξαν οι αντιδραστικοί μικροαστοί και αστοί στα χρόνια του πολέμου και τους καταγγέλλει, αναλαμβάνοντας την ευθύνη για το γεγονός ότι η πολεμική πολιτική της Γερμανίας δεν υπήρξε η πολιτική ενός επαναστατικού κράτους και γράφει:

«...Μιας και στερούμεθα απ' ανθρώπους χυμένους στο σχήμα των ιδανικών μας, είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουμε όπως μπορούσαμε εκείνους που είχαμε. Τα αποτελέσματα είναι φανερά. Χάρη σ' αυτή τη διαφορά ανάμεσα σε σύλληψη και πραγματοποίηση, η πολεμική πολιτική ενός επαναστατικού κράτους, όπως το Τρίτο Ράιχ, στάθηκε, αναγκαία η πολιτική μικροαστικών αντιδραστικών. Οι στρατηγοί και διπλωμάτες μας, με λίγες σπάνιες εξαιρέσεις, είναι άντρες άλλης εποχής».

Στρατηγοί και διπλωμάτες απεδείχθησαν μοιραίοι για την προσπάθεια του Χίτλερ να επικρατήσει, προσπάθεια που μοιραία εξελίχθηκε σε μάχη για την κοσμοκρατορία. Η προδοσία

των στρατηγών γνωστή. Αναφερθήκαμε σε προηγούμενα κεφαλαία και θα αναφερθούμε και παρακάτω. Εξίσου σημαντική ήταν όμως και η προδοσία των κυρίων του υπουργείου εξωτερικών, των κυρίων της Βίλχελμοτράσσε, όπως ειρωνικά τους αναφέρει ο ίδιος ο Χίτλερ. Ο 'Οττο Σκορτσένυ σε βιβλίο που έγραψε είκοσι χρόνια μετά τον πόλεμο χαρακτήριζε το υπουργείο εξωτερικών της Γερμανίας φωλιά προδοτών! Μη ξεχνούμε ότι ανώτατο στέλεχος του υπουργείου αυτού υπήρξε ο 'Ερνστ Φον Βάιτσεκερ, ο οποίος έγινε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο πρόεδρος της Γερμανίας!!! Όλες σχεδόν οι Γερμανικές πρεσβείες και μάλιστα σε χώρες σημαντικές για την εξέλιξη του πολέμου, όπως η Ρώμη, η Μόσχα, οι Βρυξέλλες και το Τόκυο απεδείχθη ότι πρόδιδαν την χώρα τους και εργαζόντουσαν για τις αγγλικές μυστικές υπηρεσίες. Ενδεικτικό της προδοσίας, η οποία υπήρξε ήταν και οι «συμβουλές» που έδινε ο Γερμανός πρέσβης στην Ρώμη Ούλριχ Φον Χάσσελ στους Ιταλούς να ζητήσουν στην διάρκεια των συνομιλιών τους με την Γερμανία, προκειμένου να συμμετάσχουν και αυτοί στην πολεμική προσπάθεια, μεταξύ άλλων και... χρώμιο! Γνώριζε πολύ καλά πως η Γερμανία δεν διέθετε ίχνος χρωμίου...

Διπλωμάτες και στρατηγοί, τέκνα και εγγονοί άλλων διπλωματών και στρατηγών, αρρωστημένο απολίθωμα του Καϊζερικού καθεστώτος, βγαλμένο μέσα από μία τάξη πραγμάτων μιας άλλης εποχής αλλά και πολλών στοών...

Μη ξεχνάμε εξ άλλου ότι το Καϊζερικό καθεστώς και η στρατιωτική και αστική τάξη που γεννήθηκε μέσα απ' αυτό ευρίσκετο εκ των πραγμάτων πολύ κοντά στο αγγλικό πνεύμα και είχε γεννηθεί από την εποχή των πολέμων εναντίον του Μεγάλου Ναπολέοντος με κορυφαία ιστορική στιγμή την Μάχη του Βατερλώ, όπου ο Μπλύχερ στο πλευρό του Ουέλιγκτον είχε νικήσει τον Γαλλικό στρατό. Ο Ουέλιγκτον βεβαίως για την εκστρατεία του αυτή είχε χρηματοδοτηθεί πλουσιοπάροχα από τους Ρότσιλντ. Βαθειές οι ρίζες, λοιπόν, της συγκρούσεως μεταξύ του εθνικοσοσιαλισμού και της γερμανικής άρχουσας τάξεως. Παραξενιά της Ιστορίας, στο πλέον συνηθισμένο παράσημο (Του Σιδηρού Σταυρό) που έπαιρναν οι στρατιώτες του Εθνικοσοσιαλιστικού Γ' Ράιχ υπήρχε μία χρονολο-

γία: Το 1813, που δεν θύμιζε τίποτε άλλο από μία ήττα... Την ήττα του Μεγάλου Ναπολέοντος, που επιχείρησε 130 χρόνια πριν τον Χίτλερ να ενώσει την Ευρώπη και βρήκε απέναντι του και αυτός την Αγγλία και τους συμμάχους της. Μοναδική εξαίρεση στην νεώτερη γερμανική ιστορία ο Καγκελάριος Βίσμαρκ, ο πατέρας της ενώσεως των Γερμανών σε ένα κράτος. Ο Βίσμαρκ σε όλη την διάρκεια της εμπνευσμένης του σταδιοδρομίας έβλεπε σαν φυσικό σύμμαχο της Γερμανίας την Ρωσσία. Πολιτική που ανέτρεψε στην συνέχεια ο Κάιζερ με την πρόθυμη συμπαράσταση της Αγγλίας, η οποία όμως στον Παγκόσμιο Πόλεμο πολέμησε στο πλευρό της Ρωσσίας εναντίον της Γερμανίας!

Την σύγκρουση μεταξύ της Γερμανικής Καϊζερικής «νομενκλατούρας» και των Εθνικοσοσιαλιστών την είχε δει πολύ πριν το τέλος του πολέμου, στην αρχή του πολέμου ένας λαμπρός νους, ο πρωθυπουργός της Ελλάδος Ιωάννης Μεταξάς, ο οποίος είχε ζήσει τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και γνώριζε πολύ καλά την γερμανική νοοτροπία. Ο Ιωάννης Μεταξάς, που γράφει δύο μόνον μήνες μετά την έναρξη των πολεμικών επιχειρήσεων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου:

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ

«Ο πόλεμος αυτός είναι μοιραίος και αναγκαίος για όλους. Η Αγγλία και η Γαλλία δεν είναι δυνατόν να κρατήσουν τας αυτοκρατορίας των χωρίς να συντρίψουν την Γερμανίαν. Η Γερμανία, ένεκα της νοοτροπίας της παλαιάς, ετραβούσε προς την διάλυσιν. Η επικράτησις των Εθνικοσοσιαλιστών δεν είχε κατορθώσει να υπερνίκηση την μεμψίμοιρον και υποκριτικήν νοοτροπίαν της γερμανικής αστικής τάξεως. Την βλέπουμε και τώρα...». Κηφισιά, **13** Νοεμβρίου **1939**

Για έξι ολόκληρα χρόνια ο Αδόλφος Χίτλερ και οι Εθνικοσοσιαλιστές έδιναν έναν σκληρό πολεμικό αγώνα που κλιμακώθηκε πέρα από κάθε σχεδιασμό τους. Είχαν σκοπό να αποκαταστήσουν την ταπείνωση της συνθήκης των Βερσαλλιών και να καταστήσουν και πάλι την πατρίδα τους δυνατή. Έβλεπαν όμως πολύ καθαρά ότι αυτό δεν θα τους το επέτρεπαν σε καμμία περίπτωση, Άγγλοι και Αμερικανοί φιλελεύθε-

ροι και οι Σοβιετικοί μπολσεβίκοι και έτσι ο αγώνας τους είχε εξελιχθεί πλέον σε έναν αγώνα για την επικράτηση μέχρι τέλους.

Σε εκείνες τις δραματικές και κρίσιμες ώρες ο Αδόλφος Χίτλερ διαπιστώνει, όπως προκύπτει από τα αποσπάσματα της πολιτικής διαθήκης που παραθέσαμε, ότι δεν είχε τον χρόνο να πλάσει μια νέα γενιά ικανή να επιτύχει την νίκη σε μία τόσο άνιση μάχη. Όμως η μάχη πρέπει να δοθεί και η εθνικοσοσιαλιστική Ιδεολογία βρίσκεται πέρα από τους νόμους του ορθολογισμού και ως εκ τούτου όλα μπορούν να συμβούν και παραλίγο να συμβούν... Τραγική ειρωνεία το γεγονός ότι ενώ στο Μάιν Καμπφ μιλούσε για το εσωτερικό μέτωπο και την προδοσία του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, δεν έβλεπε ή ίσως και δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει την προδοσία και το εσωτερικό μέτωπο που απλωνότανε παντού γύρω του επί των δικών του ημερών, αυτός κρατούσε στα χέρια του την μοίρα του λαού του.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, λοιπόν, ότι η πολεμική πολιτική της Γερμανίας στα χρόνια 1939-1945 δεν ήταν η πολιτική ενός επαναστατικού κράτους. Το λέει ο ίδιος ο Χίτλερ στην πολιτική του διαθήκη και βεβαίως μέσα στις λέξεις «πολεμική πολιτική» περιέχεται, ασφαλώς, και η πολιτική που άσκησαν σαν δύναμη κατοχής στα κράτη που κατέλαβε η Βέρμαχτ, ανάμεσα στα οποία και η Ελλάδα.

Σε ελάχιστες μόνο περιπτώσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη η γερμανική διοίκηση ευνόησε αυτούς που υπήρξαν εθνικιστές και αντισιωνιστές ιδεολόγοι και θέλησαν να σταθούν στο πλευρό της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Απέναντι όμως στην πολιτική της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας δεν έστεκαν μόνον (και μάλιστα δίκαια) οι λαοί εναντίον των οποίων είχε πολεμήσει, αλλά βρισκόντουσαν και οι διάφοροι προδότες αλλά και οι παγγερμανιστές, που προσέφεραν χείριστες υπηρεσίες στον Χίτλερ, πιστεύοντας ότι είναι δυνατόν να επιβληθεί με τρόπο ανάλογο με αυτόν με τον οποίον είχαν επιβληθεί οι Ρωμαίοι πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Ένα Έθνος σαν το Γερμανικό που ήταν δεν ήταν ογδόντα εκατομμύρια απέναντι σε μία Ευρώπη των 400 σχεδόν εκατομμυρίων.

Σε όλα τα κράτη της Ευρώπης που κατέλαβε ο γερμανικός

στρατός και όπου δεν προβλέφθηκε να υπάρχει κατ' ευθείαν γερμανική διοίκηση με το σύστημα των γκαουλάιτερ (ένα σύστημα επίσης ολέθριο) η εξουσία δόθηκε σε καιροσκόπους πολιτικούς της προπολεμικής περιόδου, σε αγγλόφιλους συντηρητικούς και σε κάποιες περιπτώσεις σε χρεοκοπημένους πολιτικά αριστερούς.

Υπήρχε μάλιστα και μία περίπτωση χώρας, η οποία δεν κατεκτήθη από την Βέρμαχτ, αλλά ήταν σύμμαχος της Γερμανίας. Η χώρα αυτή ήταν η Ρουμανία, όπου προκειμένου να εξασφαλιστεί η συμμαχία του Στρατηγού Αντωνέσκου παραμερίστηκαν οι μαχητές της Σιδηράς Φρουράς. Όχι μόνο παραμερίστηκαν, αλλά και αρκετοί αγωνιστές του Κινήματος του Κορνέλιους Κοντρεάνου, ενός κινήματος θα μπορούσαμε να πούμε εθνικοσοσιαλιστικού εδιώχθησαν αμείλικτα από το δεξιό και αυταρχικό καθεστώς.

Για να επανέλθουμε στην Ελλάδα, όταν μπήκαν οι Γερμανοί στην Αθήνα είναι γεγονός ότι υπήρχαν κάποιες προβεβλημένες προσωπικότητες, οι οποίες θα ήταν δυνατόν να συγκροτήσουν μία φιλοεθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση. Παραμερίστηκαν, όμως, και όχι μόνον από τους διπλωμάτες του γερμανικού υπουργείου εξωτερικών, αλλά και από τους Ιταλούς, που δεν ήθελαν σε καμμία περίπτωση μία πραγματικά φιλογερμανική κυβέρνηση στην Ελλάδα. Και οι τρεις κυβερνήσεις, οι οποίες ορίστηκαν από τους Γερμανούς στην διάρκεια της κατοχής, οι κυβερνήσεις δηλαδή Τσολάκογλου, Λογοθετόπουλου και Ράλλη ουδεμία σχέση είχαν με τον εθνικοσοσιαλισμό ή τον φασισμό. Η πρώτη κυβέρνηση ήταν κυβέρνηση στρατιωτικών, με πρωθυπουργό τον ηρωικό πολέμαρχο της Πίνδου Στρατηγό Τσολάκογλου με μοναδικό σκοπό να περισώσει κάπως την κατάσταση. Δεν κράτησε για πολύ. Ίδια τύχη είχε και η κυβέρνηση Λογοθετόπουλου, ενώ ιδιαίτερο βάρος δόθηκε στην κυβέρνηση Ράλλη (του οποίου ο γιος αργότερα έγινε πρωθυπουργός της Ελλάδος) και κυρίως στην πρωτοβουλία της για την ίδρυση των Ταγμάτων Ασφαλείας και την ενίσχυση των αντικομμουνιστικών οργανώσεων, προκειμένου να αντιμετωπισθεί η συνεχώς κλιμακούμενη ένοπλη δύναμη των κομμουνιστών, που είχε λάβει επικίνδυνες δια-

στάσεις και δολοφονούσε Έλληνες πατριώτες εν ονόματι δήθεν της ελευθερίας της Ελλάδος. Στην πραγματικότητα προετοίμαζαν το έδαφος για την μελλοντική δικτατορία του προλεταριάτου, την οποίαν ήθελαν να επιβάλουν στην χώρα. Πρέπει να σημειωθεί ότι η κυβέρνηση Ράλλη ίδρυσε τα Τάγματα Ασφαλείας βασιζόμενη στην περιοχή των Αθηνών κυρίως σε Βενιζελικούς αξιωματικούς και στην περιοχή της Πελοποννήσου σε Βασιλόφρονες. Όταν όμως ιδρύθηκαν τα «Τάγματα» ήδη το Στάλινγκραντ είχε πέσει. Είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για τους Γερμανούς. Ακόμη και εάν κατόρθωναν υπό ορισμένος συνθήκας να περιορίσουν την ήττα τους σε μία όχι και τόσο επιζήμια ανακωχή, το σίγουρο ήταν ότι δεν θα μπορούσαν να κρατηθούν ούτε στην Ελλάδα, ούτε στην Ιταλία. Εκτός από το Στάλινγκραντ είχε πέσει και το μέτωπο στην Βόρειο Αφρική, όπου δεν υπήρχε πλέον το περίφημο Άφρικα Κορπς.

-Μια και αναφέρθηκα στις τρεις κυβερνήσεις της κατοχής και σε αυτούς που διετέλεσαν πρωθυπουργοί αξίζει να επισημάνουμε ότι αρκετοί από αυτούς οι οποίοι υπήρξαν υπουργοί στις κυβερνήσεις της κατοχής, όχι μόνον επιβίωσαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά και διακρίθηκαν σε πολιτικά και κοινωνικά αξιώματα. Οποία μεγαλύτερη απόδειξη ότι τελικά η Γερμανία σαν δύναμη κατοχής όχι μόνο δεν υπήρξε σταθερή προς την ιδεολογία του καθεστώτος του Βερολίνου, αλλά λειτούργησε και εις βάρος των γερμανικών συμφερόντων. Πλήθος οι καταθέσεις στις δίκες των δοσιλόγων όπου δικάστηκαν οι υπουργοί των κατοχικών κυβερνήσεων, πλήθος οι καταθέσεις υπερασπίσεως τους για τις λαμπρές υπηρεσίες που είχαν προσφέρει στους συμμάχους οι άνθρωποι... που είχαν διορίσει οι Γερμανοί υπουργούς! Κανένας δεν εκτελέστηκε και κανένας δεν πέθανε στην φυλακή με εξαίρεση τον Στρατηγό Τσολάκογλου, που ασθένησε βαρέως από λευχαιμία και πέθανε υπό περιορισμόν το 1948. Κάποιοι από αυτούς μάλιστα, όπως ανέφερα και προηγουμένως, είχαν και διακρίσεις. Ο προπολεμικός υπουργός του Λαϊκού Κόμματος Σωτήριος Γκοτζαμάνης, που ήταν υπουργός στην διάρκεια της κατοχής καταδικάστηκε από το ειδικό δικαστήριο δοσιλόγων το *945 σε θάνατο. Επέστρεψε στην Ελλάδα λίγο μετά το '50

και μάλιστα έβαλε και υποψηφιότητα για δήμαρχος Θεσσαλονίκης το 1954 και παρ' ολίγον να εκλεγεί. Όλοι σχεδόν οι υπουργοί αποφυλακίσθηκαν το 1951. Ο ήρωας μάλιστα της Πίνδου Στρατηγός Κατσιμήτρος, ο οποίος υπήρξε όμως υπουργός της κατοχής, αποφυλακίσθηκε το 1949 και το 1951 αποκαταστάθηκε πλήρως στον βαθμό του και προήχθη σε αντιστράτηγο! Γιατί όλα αυτά; Ήταν τόσο μεγαλόψυχοι οι σύμμαχοι εις ό,τι αφορούσε τους Έλληνες που υπηρέτησαν τις κυβερνήσεις της κατοχής ή μήπως γιατί πολύ απλά οι άνθρωποι αυτοί από την θέση που βρισκόντουσαν υπηρέτησαν τελικά τους συμμάχους; Και αυτοί, όπως το πίστευαν, σωστά έπραξαν. Οι Γερμανοί οι οποίοι και τους διόρισαν γιατί τους διόρισαν; Άλλη χαρακτηριστική περίπτωση αυτή του καθηγητού της Θεολογίας Νικολάου Λούβαρη, Υπουργού Παιδείας στην κατοχική κυβέρνηση Ράλλη. Πριν τον πόλεμο μάλιστα είχε γράψει και φιλοσοφικές εργασίες όπως «ΝΙΤΣΕ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ» και «Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΓΚΝΕΡ». Ο Νικόλαος Λούβαρης όχι μόνον αποκαταστάθηκε στην θέση του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, αλλά το 1959 εξελέγη και Ακαδημαϊκός! Βεβαίως, θα ήταν παράλειψη να μη αναφερθούμε στον αστυνομικό διευθυντή Αθηνών Άγγελο Έβερτ, τον οποίον οι Γερμανοί διόρισαν στην θέση αυτή επειδή είχε μια μακρινή γερμανική καταγωγή από τους Βαυαρούς του Όθωνα και ο οποίος στην πραγματικότητα υπήρξε πολύτιμος πράκτορας των Άγγλων και εξέδωσε χιλιάδες Ελληνικές ταυτότητες σε Εβραίους, προκειμένου να αποφύγουν τις γερμανικές διώξεις. Για τον λόγο μάλιστα αυτό πολλές δεκαετίες αργότερα ο γιος του, ο γνωστός πολιτικός Μιλτιάδης Έβερτ, έλαβε στο Ισραήλ για λογαριασμό του πατέρα του το βραβείο του «ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ».

Στην κατοχική Ελλάδα, λοιπόν, οι άνθρωποι των Γερμανών, υπό την έννοια ότι συμμετείχαν στον κρατικό μηχανισμό, ήσαν πολλών κατηγοριών και πολλών κινήτρων. Υπήρχαν αδίστακτοι καιροσκόποι, που εκμεταλλευόντουσαν οικονομικά την κατάσταση και καμμία κατάσταση δεν είναι περισσότερο πρόσφορη για τους κερδοσκόπους από μία περίοδο κατοχής και πολέμου. Είναι γνωστό ότι πολλοί πλούτισαν στην διάρκεια

της γερμανικής κατοχής και τα ονόματα των επιγόνων τους συνεχίζουν ακόμη και σήμερα να «στολίζουν» τις κοσμικές στήλες των εφημερίδων. Υπήρξαν και καιροσκόποι, που προσπάθησαν να αναδειχθούν πολιτικά μέσα στην έκτακτη αυτή περίσταση και που στην συνέχεια, μετά τον πόλεμο, επανήλθαν χωρίς κανένα πρόβλημα στις προπολεμικές πολιτικές πεποιθήσεις τους. Υπήρχαν και συνεργάτες των Άγγλων, που δεν ήσαν καθόλου λίγοι, οι οποίοι τοποθετήθηκαν σε θέσεις κλειδιά και ενεργούσαν εις βάρος των γερμανικών συμφερόντων. Υπήρξαν επίσης και οι ιδεολόγοι εθνικοσοσιαλιστές και φασίστες, που πλήρωσαν ακριβά την επιλογή τους και στάθηκαν μέχρι το τέλος στο πλευρό του μαχόμενου εθνικοσοσιαλισμού. Αρκετοί από αυτούς σφαγιάσθηκαν στα Δεκεμβριανά ή καταδικάστηκαν σε πολύχρονες φυλακίσεις μετά τον πόλεμο. Στην μεταπολεμική Ελλάδα ήταν κατάρα να δηλώνεις φασίστας ή εθνικοσοσιαλιστής και το πλήρωνες πολύ ακριβότερα ακόμη και από έναν υπουργό κατοχικής κυβερνήσεως. Ουδείς κατοχικός υπουργός ή πρωθυπουργός εκτελέστηκε μετά τον πόλεμο. Η μοναδική εκτέλεση ήταν αυτή στο Γουδί του Συνταγματάρχου Πούλου, που ήταν ο ηγέτης του ενόπλου τμήματος της οργανώσεως ΕΕΕ (Εθνική 'Ενωσις Ελλάς), ο οποίος βρέθηκε το 1945 να μάχεται μαζί με τους άνδρες του κατά των μπολσεβίκων στην Βιέννη. Επίσης, μετά τον πόλεμο, τα ξερονήσια σαν τόπος εξορίας δεν εγκαινιάστηκαν για τους κομμουνιστές, αλλά για τους άνδρες του Συνταγματάρχη Πούλου. Μετά το 1943 και κυρίως επί των ημερών της κυβερνήσεως Ράλλη, προσετέθησαν στο όλο σκηνικό και μεγάλες μάζες αντικομμουνιστών, τόσο Βενιζελικής, όσο και βασιλικής προελεύσεως, που έβλεπαν με ανησυχία τα εγκλήματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για το οποίο είχε ξεκάθαρα φανεί ότι δρούσε για λογαριασμό του ΚΚΕ. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήσαν ούτε εθνικοσοσιαλιστές, ούτε φασίστες. Ήταν αντικομμουνιστές και μόνον και γνώριζαν πολύ καλά ότι εάν δεν αγωνιστούν εναντίον των ενόπλων μπολσεβίκων, τους περιμένει ο θάνατος και μετά τον πόλεμο μία κομμουνιστική Ελλάδα. Αξίζει να σημειωθεί επίσης ότι το ΚΚΕ πολλά χρόνια πριν τον πόλεμο από την εποχή ακόμη του Αβραάμ Μπεναρόγια είχε πάρει θέση υπέρ μίας ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης. Και αυτό δεν μπο-

ρούσαν να το συγχωρέσουν οι Έλληνες εθνικιστές. Πόσο μάλλον που σε απόλυτη συνεργασία με τον Τίτο και το κίνημα των παρτιζάνων, που είχε αναπτυχθεί στην Γιουγκοσλαβία υπήρχε και ένοπλο τμήμα των λεγομένων «μακεδόνων», που ζητούσαν την απόσχιση ενός τμήματος της Ελληνικής Πατρίδος. Είναι γνωστό ότι λίγες ημέρες μετά την είσοδο των Γερμανών στην Αθήνα, με παρέμβαση της βουλγαρικής πρεσβείας, απελευθερώθηκαν κομμουνιστές κρατούμενοι από την Ακροναυπλία γιατί δήλωσαν... Βούλγαροι!

Μέσα στις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αναμφίβολα υπήρχαν και πολλοί πατριώτες, οι οποίοι είτε δεν είχαν αντιληφθεί ποιος κατηύθυνε στην πραγματικότητα αυτό το κίνημα, είτε είχαν την αφέλεια να υποτιμήσουν την κομμουνιστική παρουσία μέσα στις γραμμές του. Χαρακτηριστικό είναι το επεισόδιο που αναφέρει ο Στρατηγός Ναπολέων Ζέρβας στα απομνημονεύματα του, όπου στην διάρκεια της συναντήσεως του με τον Άρη Βελουχιώτη ένας λοχίας(τιρώην μόνιμος υπαξιωματικός του Στρατού) από το σώμα του Βελουχιώτη ενώπιον του Ζέρβα κατήγγειλε στον καπετάνιο Άρη ότι πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερα έναν αντάρτη γιατί είναι ύποπτος, αφού τον γνωρίζει καλά από τον στρατό ότι είναι κομμουνιστής! Δεν γνώριζε βεβαίως ότι και ο ίδιος ο Άρης Βελουχιώτης ήταν στέλεχος του ΚΚΕ με πλούσια δράση. Πολλοί από αυτούς που αγωνίστηκαν στις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μετά τον Δεκέμβρη του 1944 διαχώρισαν την θέση τους, αλλά αυτό δεν τους βοήθησε και πολύ, αφού το αντικομμουνιοτικό κράτος εξαπέλυσε διωγμούς κατά δικαίων και αδίκων. Ο πραγματικός σκοπός του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είχε φανεί ξεκάθαρα από την εξόντωση του Συνταγματάρχη Ψαρρού πολύ πριν αποχωρήσουν οι Γερμανοί από την Ελλάδα, καθώς επίσης και από τις προσπάθειες τους να εξουδετερώσουν με κάθε τρόπο τον ΕΔΕΣ του Στρατηγού Ναπολέοντος Ζέρβα. Μέχρι τα μέσα του 1943, το μεγαλύτερο μέρος της χώρας κατείχαν στρατιωτικά οι Ιταλοί. Μετά την συνθηκολόγηση των Ιταλών πέρασε στα χέρια των Γερμανών. Αυτό με εξαίρεση την περιοχή εκείνη της Μακεδονίας και της Θράκης που κατείχαν οι Βούλγαροι, περιοχή στην οποία διέπραξαν ανείπωτες σφαγές εις βάρος των Ελλήνων και δια της βίας εξανάγκασαν δεκάδες χιλιάδες Έλληνες να

δηλώσουν Βούλγαροι. Προσωπικά έχω την εμπειρία από τα απόρρητα έγγραφα που υπήρχαν στο δεύτερο γραφείο της Στρατιωτικής μονάδος, στην οποία είχα υπηρετήσει σαν έφεδρος Αξιωματικός, να δω τους φακέλους πολλών στρατιωτών από την περιοχή της Μακεδονίας, που μέσα στα λοιπά στοιχεία περιείχαν την επισήμανση: «Στην διάρκεια της κατοχής ο πατέρας του είχε δηλώσει Βούλγαρος».

Η κατάσταση άλλαξε δραματικά για την χώρα μας από τα μέσα του 1943. Από τότε άρχισαν και οι μαζικές εκτελέσεις αμάχων και αθώων από τους Γερμανούς σε Καλάβρυτα, Δίστομο και άλλα χωριά της Ελλάδος. Βεβαίως για τα τραγικά αυτά γεγονότα μεγάλη ευθύνη φέρουν και οι κομμουνιστές, που δημιουργούσαν επίτηδες επεισόδια και μάλιστα κοντά σε περιοχές που ήσαν εχθρικές προς αυτούς με σκοπό να προκαλέσουν αντίποινα και να δημιουργήσουν ευμενές κλίμα για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αυτό τουλάχιστον δηλώνουν και καταγγέλλουν πολλά από τα θύματα των Γερμανών. Οι επιχειρήσεις όμως των Γερμανών προς την Ελληνική ενδοχώρα κυρίως της Πελοποννήσου μετά τα μέσα του 1943 είχαν και άλλο σκοπό. Στις 20 Ιουλίου του 1943 οι σύμμαχοι με την βοήθεια της μαφίας αποβιβάζονται στην Σικελία! Ας σημειωθεί ότι στην κοινή προσπάθεια υπέρ της «ελευθερίας των λαών» είχε στρατολογηθεί και ο περίφημος Λάκυ Λουτσιάνο, αρχηγός μιας ιταλοεβραϊκής εγκληματικής οργανώσεως της Νέας Υόρκης, που βρισκότανε τότε στην φυλακή με πολυετή ποινή. Συγκεκριμένα είχε καταδικαστεί σε φυλάκιση 30-50 ετών για μαστροπεία και κακοποίηση γυναικών. Ο Λάκυ Λουτσιάνο αφέθηκε ελεύθερος στις αρχές του 1946 για τις προσφερθείσες υπηρεσίες του... Για να είμαστε ακριβείς απελάθηκε στην Ιταλία, εγκαταστάθηκε στην Νάπολη, όπου και συνέχισε τις «επιχειρηματικές» του δραστηριότητες αυτήν την φορά όχι με αντικείμενο την πορνεία, αλλά τα ναρκωτικά.

Μετά την απόβαση στην Σικελία οι σύμμαχοι ήθελαν με κάθε τρόπο να πείσουν τους Γερμανούς ότι η μελλοντική τους απόβαση θα γινότανε στην Ελλάδα και ειδικότερα στην περιοχή της Πελοποννήσου. Μία μεγάλη επιχείρηση στήθηκε από την Intelligence Service. Σε μία ισπανική ακτή ξεβράστη-

κε ένα πτώμα, που από τα έγγραφα προέκυπτε ότι ήταν Άγγλος Αξιωματικός. Βρέθηκε επίσης επάνω του και ένα απόρρητο έγγραφο, το οποίο ανέφερε ότι η προσεχής απόβαση θα γινότανε στην Ελλάδα. Στην πραγματικότητα ο νεκρός δεν ήταν αξιωματικός, αλλά ένας απλός Άγγλος πολίτης, του οποίου είχαν πάρει το πτώμα του από το νεκροτομείο του Λονδίνου, τα δε έγγραφα ήταν πλαστά! Οι ισπανικές υπηρεσίες φρόντισαν «πρόθυμα» να ενημερώσουν τους Γερμανούς. Αμέσως μετά την γνωστοποίηση αυτής της πληροφορίας ενισχύθηκαν στην Ελλάδα όλες οι γερμανικές στρατιωτικές μονάδες. Μάλιστα, μεταφέρθηκε στην Πελοπόννησο και η εξαιρετικά ισχυρή, μία από τις ελάχιστες με πλήρη σύνθεση, πρώτη τεθωρακισμένη μεραρχία. Ο Στρατηγός Γκουντέριαν στο βιβλίο του «ΝΙΚΑΙ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑΙ» γράφει με πικρία ότι ήταν σημαντική η έλλειψη αυτής της μεραρχίας στην γιγαντομαχία της μάχης των τεθωρακισμένων που έγινε αργότερα στο Κούρσκ. Στο θέμα της παραπλανήσεως των Γερμανών περί δήθεν αποβάσεως στην Ελλάδα και ειδικότερα στην Πελοπόννησο αναφέρεται και ο Ρεημόν Καρτιέ (ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΜΟΣ Β' ΣΕΛΙΣ 138 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΥΡΟΣ). Γράφει ότι αιφνιδιαστικά στις 2 Μαΐου του 1943 ο Αδόλφος Χίτλερ συγκαλεί έκτακτη στρατηγική σύσκεψη και στις 14 Μαΐου εκδίδεται διαταγή από την ανώτατη διοίκηση της Βέρμαχτ να δοθεί προτεραιότητα στην Πελοπόννησο και να μεταφερθούν εκεί γερμανικές ενισχύσεις, ανάμεσα στις οποίες και η πρώτη τεθωρακισμένη μεραρχία, την οποία ο Γκουντέριαν μάταια προσπαθεί να κρατήσει στο Ανατολικό Μέτωπο!

Οι Γερμανοί περίμεναν λοιπόν την απόβαση στην Ελλάδα και για αυτόν τον λόγον και είχαν τόσο ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις στην χώρα και όχι για να αντιμετωπίσουν δήθεν τους αντάρτες, όπως κάποιοι αρέσκονται να λένε. Μεταξύ άλλων μάλιστα λένε ότι κρίσιμη για την εξέλιξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου γιατί με τον τρόπο αυτό σταμάτησαν να πηγαίνουν ενισχύσεις στον Ρόμελ. Μόνο που όταν ανατινάχθηκε η γέφυρα του Γοργοποτάμου, ο πόλεμος στην Βόρειο Αφρική είχε κριθεί...

Στις 23 Οκτωβρίου του 1942 έχει αρχίσει η αγγλική επίθε-

ση στο Ελ Αλαμέιν. Η αρχή της ήττας για το Άφρικα Κορπς και τον Στρατηγό Ρόμελ έχει γίνει. Στις 2 Νοεμβρίου μετά από σκληρές μάχες τα στρατεύματα του Ρόμελ είναι εξαντλημένα. Οι φθορές τρομακτικές. Ο Ρόμελ διαθέτει μόνο 32 άρματα για να αντιμετωπίσει την επίθεση τριών τεθωρακισμένων μεραρχιών της Αγγλίας! Αυτά σαν απάντηση περί της δήθεν στρατηγικής σημασίας της ανατινάξεως της Γέφυρας του Γοργοποτάμου στις αρχές Νοεμβρίου του 1942.

Άλλο σκοπό είχαν λοιπόν, οι δέκα, για άλλους έντεκα, γερμανικές μεραρχίες, που υπήρχαν στην Ελλάδα το 1943 και 1944 και όχι να αντιμετωπίσουν τον Σαράφη και τον Βελουχιώτη. Την ίδια ακριβώς περίοδο οι Άγγλοι για να ενισχύσουν την πίστη των Γερμανών ότι επίκειται απόβαση στην Ελλάδα χρηματοδοτούν πλούσια και αποστέλλουν χωρίς φειδώ εφόδια στις αντιστασιακές οργανώσεις οι οποίες υπήρχαν στην χώρα. Αφήνουν δε να διαρρεύσει ότι στην περίπτωση της αποβάσεως των συμμάχων, οι Έλληνες «παρτιζάνοι» θα κτυπούσαν από τα μετόπισθεν τα γερμανικά στρατεύματα. Οι Γερμανοί τότε για να εξασφαλίσουν τα νώτα τους αρχίζουν εκκαθαριστικές επιχειρήσεις. Ανάμεσα στις οποίες και εκτελέσεις αμάχων, εκτελέσεις οι οποίες οπωσδήποτε υπήρξαν έγκλημα πολέμου και που δεν τους προσέφεραν τίποτε στρατιωτικά. Στο όλο σκηνικό έρχεται να προστεθεί για να γίνει πειστική η πληροφορία περί αποβάσεως στην Ελλάδα και ένα φρικτό έγκλημα των συμμάχων εις βάρος του Ελληνικού Λαού. Τον Ιανουάριο του 1944 βομβαρδίζουν ανελέητα τον Πειραιά, ρίχνουν βόμβες κατά μη στρατιωτικών στόχων και δολοφονούν περισσότερους από πέντε χιλιάδες αμάχους! Έξι φορές περισσότερους δηλαδή από όσους εκτέλεσαν οι Γερμανοί στα Καλάβρυτα... Στα μέσα του 1944 γίνεται η απόβαση στην Νορμανδία. Ενώ από τα ανατολικά οι Σοβιετικοί κερδίζουν συνεχώς έδαφος. Άμεσος είναι ο κίνδυνος εγκλωβισμού των γερμανικών δυνάμεων που βρίσκονται στα Βαλκάνια. Στις 12 Οκτωβρίου του 1944, οι Γερμανοί αποχωρούν από την Αθήνα. Καμμία μεγάλη μάχη δεν έγινε στην διάρκεια της αποχωρήσεως τους. Παρ' όλα αυτά κάποιοι ισχυρίζονται και το διδάσκουν και στα παιδιά μας, ότι τους Γερμανούς από την Ελλάδα τον Οκτώβριο του 1944 τους έδιωξε η «αντίσταση»! Υπάρ-

χει όμως ένα γεγονός που δεν ταιριάζει στην μεγαλαυχία αυτών που ισχυρίζονται κάτι τέτοιο. Οι Γερμανοί φεύγουν από την Ελλάδα, αλλά μένουν στην Κρήτη! Στην Κρήτη, όπου πράγματι υπήρξε το πλέον ισχυρό κίνημα πραγματικής αντίστασης. Μένουν στην Κρήτη ακόμη και μετά την πτώση του Βερολίνου και στην συνέχεια παραδίδονται. Αφού λοιπόν, οι «παρτιζάνοι» απελευθέρωσαν την Ελλάδα γιατί δεν μπόρεσαν να απελευθερώσουν και την Κρήτη;

Στις 12 Οκτωβρίου του 1944 οι Γερμανοί αποχωρούν από την Αθήνα. Τρεισήμισι χρόνια σκληρής κατοχής τελειώνουν. Στις 12 Οκτωβρίου οι Γερμανοί φεύγουν, αλλά αφήνουν πίσω τους μια Ελλάδα βαθειά διχασμένη, που για πέντε ολόκληρα χρόνια θα γνωρίσει μία αλληλοσφαγή πολύ πιο αιματηρή και από αυτήν της περιόδου 1941-1944!

Η Γερμανική κατοχή στην Ελλάδα αποτελεί την απόδειξη ότι **«...Η** πολεμική πολιτική ενός επαναστατικού κράτους, όπως το Τρίτο Ράιχ, στάθηκε, αναγκαία η πολιτική μικροαστικών αντιδραστικών.» όπως ο ίδιος ο Χίτλερ γράφει στην πολιτική του διαθήκη τον Φεβρουάριο του 1945. Σίγουρα οι τυφλές εκτελέσεις σαν αντίποινα δεν είναι πολεμική τακτική ενός επαναστατικού κράτους. Όμως κατοχή δεν είχαμε μόνο από τους Γερμανούς, είχαμε και από τους Βούλγαρους και από τους Ιταλούς. Αυτούς και τα εγκλήματα τους κανείς δεν τα θυμάται... Η μεταπολεμική προπαγάνδα φρόντισε να θυμόμαστε μόνον τους Γερμανούς! Το πλέον όμως σκληρό γεγονός της περιόδου της κατοχής ήταν η πείνα του χειμώνα 1941-1942, η οποία και οδήγησε στον θάνατο δεκάδες χιλιάδες Έλληνες στην περιοχή κυρίως της πρωτευούσης. Ανάλογους θανάτους από λιμό και μάλιστα σε τέτοια έκταση δεν είχαμε στην συνέχεια της κατοχής. Για την πείνα όμως δεν φταίνε μόνον οι Γερμανοί. Φταίνε και οι Ιταλοί, φταίνε και οι Άγγλοι, που δέσμευσαν τεράστιες ποσότητες σιταριού που είχε αγοράσει πριν τον πόλεμο ο Ιωάννης Μεταξάς. Φταίνε και οι Έλληνες μαυραγορίτες αφού εκείνη την χρονιά του 1941 είχαμε μία από τις πλέον πλούσιες σοδιές σε λάδι. Όμως αυτό το λάδι δεν έφθασε ποτέ στην Αθήνα.

Εάν όμως η Γερμανία σαν δύναμη κατοχής στην Ελλάδα

απλά απέτυχε, στην περίπτωση της ανατολικής Ευρώπης υπήρξε κυριολεκτικά ολέθρια, ολέθρια για αυτήν την ίδια την Γερμανία.

Στις 22 Ιουνίου του 1941 αρχίζει η εκστρατεία προς Ανατολάς, αρχίζει η επιχείρηση Μπαρμπαρόσα, η εκστρατεία κατά του μπολσεβικισμού. Δυστυχώς κάποιοι παγγερμανιστές είδαν τον εαυτό τους ως τους νέους Τεύτονες Ιππότες μιας άλλης εποχής και τις εκατοντάδες εκατομμύρια των Σλάβων ως τους δουλοπάροικους και τους μουζίκους της εποχής των πρώτων Ρομανώφ. Υπήρξαν νεφελώδεις θεωρίες για αποικισμό της Ανατολής, θεωρίες οι οποίες δεν είχαν καμμία σχέση με την πραγματικότητα του 1941. Αντίθετα, οι Γερμανοί θα μπορούσαν και θα έπρεπε να εκμεταλλευτούν την βαθειά δυσαρέσκεια και την οργή, από την οποίαν διακατέχοντο οι λαοί της Σοβιετικής Ενώσεως κατά του καθεστώτος του Στάλιν. Υπήρχαν ολόκληρα έθνη, που αισθανόντουσαν υπόδουλα και στα 1941 είδαν τις στρατιές της Βέρμαχτ σαν απελευθερωτές. Αυτό όμως δεν μπορούσαν να το δουν και οι παγγερμανιστές, που φανταζόντουσαν τον εαυτό τους ωσάν τους νέους «Βαρώνους» και «Δούκες» στα απέραντα... τιμάρια της Λευκορωσίας και της Ουκρανίας.

Πολύ γρήγορα ο γερμανικός στρατός προήλασε βαθειά στην Ρωσσία. Λίγους μόνο μήνες μετά την έναρξη της επιχειρήσεως Μπαρμπαρόσα ο Δρ. Γκαίμπελς δηλώνει:

«Έχουμε πετύχει αρκετές στρατιωτικές επιτυχίες, όμως ακόμη δεν διαθέτουμε κάποιο σχέδιο για την οργάνωση της Ρωσίας. Εκεί όπου έπρεπε να εμφανιστούμε ως απελευθερωτές ερχόμαστε ως κυρίαρχοι».

Λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο ο Γάλλος ιστορικός και στενός φίλος του Στρατηγού Ντε Γκωλ Φερδινάνδος Μίκσε γράφει: ***«Ο Χίτλερ είχε την ευκαιρία να μετατρέψει την εκστρατεία κατά της Ρωσσίας σε εμφύλιο πόλεμο κατά του Στάλιν και του μπολσεβικισμού, αλλά την έχασε. Υπήρχαν οι προϋποθέσεις να εκμεταλλευτεί προς όφελος του Γ Ράιχ τις δυνατότητες του μεγάλου αυτού πληθυσμού».***

Στα τέλη του 1942 και ενώ εμαίνετο η γιγαντομαχία στο Στάλινγκραντ, ο Στρατηγός Γκαίλεν, υπεύθυνος πληροφοριών

για τους λαούς της Ανατολής, προβαίνει σε ειδική αναφορά προς την ηγεσία του Ράιχ, στην οποία τονίζει ότι η επέκταση του κινήματος των ανταρτών μπορεί να σταματήσει μόνον με μία ειλικρινή αλλαγή της γερμανικής πολιτικής. Μόνο εάν πεισθούν οι Ρώσσοι ότι η πατρίδα τους δεν θα μεταβληθεί σε αποικία, αλλά θα αποκτήσει δική της διακυβέρνηση και μόνον εάν αυτό διακηρυχθεί επίσημα, θα μπορούμε να ελπίζουμε σε ουσιαστικές αλλαγές συμπεριφοράς του πληθυσμού. Οι Ρώσσοι δεν θέλουν να γίνουν δουλοπάροικοι. Οι ομιχλώδεις όμως θεωρίες κάποιων παγγερμανιστών, οι οποίοι ουσιαστικά ουδέποτε είχαν την παραμικρή σχέση με τον Εθνικοσοσιαλισμό και το πνεύμα της Νέας Ευρώπης, παραμένουν θλιβερά ίδιες, παρ' όλη την σκληρή πραγματικότητα ενός τόσο απαιτητικού και άνισου πολέμου και αντί να αναζητούν νέους συμμάχους συνεχίζουν να θεωρούν τους Σλάβους υπάνθρωπους.

Ειδικά στην Ουκρανία, όπου εμφανίζεται ο γερμανικός στρατός, ο λαός τον υποδέχεται σαν απελευθερωτή. Δεν έχουν περάσει παρά λίγα χρόνια από τότε που ο Στάλιν είχε καταδικάσει επτά εκατομμύρια Ουκρανούς σε έναν φρικτό θάνατο από πείνα για να τιμωρήσει τα «αντεπαναστατικά» στοιχεία. Από αραχνιασμένα κιβώτια βγαίνουν και πάλι οι Χριστιανικές Εικόνες και στις Εκκλησίες αρχίζουν και πάλι να ακούγονται ύμνοι και προσευχές. Ένας ολόκληρος λαός σχεδόν πενήντα εκατομμυρίων έχει την θέληση να σταθεί με θέρμη στο πλευρό της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Όμως, κάποιοι είχαν διαφορετική γνώμη γιατί που θα έβρισκαν τους δουλοπάροικους τους οι μελλοντικοί «Τεύτονες Ιππότες» εάν έδιναν την εθνική ελευθερία στους Ουκρανούς; Ο Λεόν Ντεγκρέλ στο βιβλίο του «ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ» περιγράφει πως διαβαίνοντας μέσα από την Ουκρανία αντί να βλέπει «σλάβους υπάνθρωπους» έβλεπε φυσιογνωμίες με τα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά του ιδανικού της Αρίας Φυλής! Εκτός όμως από τους Ουκρανούς υπήρχαν και πολλοί άλλοι λαοί, που υπέφεραν κάτω από απάνθρωπο καθεστώς του Στάλιν και φυσικά και οι Ρώσσοι. Τον Ιούνιο του 1942 παραδίδεται στον γερμανικό στρατό ο Ρώσσος Στρατηγός Βλασώφ, ένα πρόσωπο ιδιαίτερα δημοφιλές στον σοβιετικό στρατό, αφού

είχε θεωρηθεί ο σωτήρας της Μόσχας τον Δεκέμβριο του 1941, όταν τα γερμανικά στρατεύματα σταμάτησαν λίγα χιλιόμετρα έξω από την Μόσχα. Τότε ο Βλασώφ διοικούσε την 20η Στρατιά και έδινε την μάχη στα περίχωρα της Μόσχας την ίδια στιγμή που στο Κρεμλίνο επικρατούσε πανικός και είχε λάβει χώρα μέσα στην ίδια την Μόσχα και μία εξέγερση εργατών που είχε κατασταλεί με τρόπο βίαιο από την μισητή "Νικαβεντέ», την μυστική αστυνομία του Στάλιν. Ο Βλασώφ δέχεται να συνεργαστεί με τους Γερμανούς και ιδρύει την Ρωσσική Επιτροπή. Το 1943 καταθέτει ένα υπόμνημα για την οργάνωση της Νέας Ρωσσίας, μιας Ρωσσίας χωρίς μπολσεβικισμό και καπιταλισμό. Αυτό το υπόμνημα δεν έτυχε ποτέ απαντήσεως...

Όπως γράφει ο Ρεημόν Καρτιέ κανένα από τα υπομνήματα της Εθνικής Ρωσσικής Επιτροπής του Στρατηγού Βλασώφ δεν έφθασε στον Χίτλερ! Τα σταμάτησε όλα ο Κάιτελ με το σκεπτικό ότι είναι περιττό να μιλήσουμε γι' αυτό στον Φύρερ... Ο Βλασώφ προσπαθεί να συναντήσει τον ίδιο τον Χίτλερ, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, προκειμένου να του εκθέσει τις απόψεις και τα σχέδια του.

Οι προτάσεις του στρατηγού Βλασώφ βρισκόντουσαν σε πλήρη αντίθεση με τις θολές και ουτοπικές ιδέες και τα σχέδια των παγγερμανιστών, που έβλεπαν τις απέραντες εκτάσεις της Ρωσσίας σαν μια νέα... Αμερικανική ήπειρο, έτοιμη προς εποικισμόν! Πολύ αργότερα αναγκάσθηκαν να δεχθούν την ίδρυση ανεξάρτητων στρατιωτικών μονάδων των Ρώσσων εθελοντών, μονάδων οι οποίες πολέμησαν σκληρά στο πλευρό των Γερμανών μέχρι τα τέλη του Απριλίου του 1945 και στην συνέχεια παραδόθηκαν από τους συμμάχους στον Στάλιν, ο οποίος και τους σφάγιασε.

Αλλά ας επανέλθουμε στην Ουκρανία. Η ψυχή του λαού της Ουκρανίας ήτανε οι Κοζάκοι, οι οποίοι ζούσαν σε δικές τους κοινότητες πολεμικές, αυστηρά απομονωμένες από τον υπόλοιπο πληθυσμό. Οι Κοζάκοι είχαν ζητήσει από τις μεγάλες δυνάμεις ήδη από τον Μάιο του 1918 την ανεξαρτησία τους. Πολέμησαν με μεγάλη γενναιότητα εναντίον του κόκκινου στρατού μέσα από τις γραμμές των «Λευκών» στα χρόνια

1918-1921. Το 1941 ετέθη το θέμα για μία ανεξάρτητη Ουκρανία. Ο Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, υπεύθυνος για την Ανατολική πολιτική, απεδέχθη την πρόταση για ένα ανεξάρτητο ουκρανικό κράτος καθώς και την επαναφορά της ουκρανικής γλώσσας, που είχε απαγορευθεί από τον Τσάρο Αλέξανδρο στα τέλη του 19ου αιώνος. Όμως, η εμπνευσμένη αυτή σκέψη του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ δεν βρίσκει ανταπόκριση. Ο γκαουλάιτερ Κοχ, ο Μάρτιν Μπόρμαν και βεβαίως ο Χάινριχ Χίμλερ, που ήταν ο εμπνευστής της θεωρίας περί των νέων... Τευτόνων ιπποτών, οι οποίοι θα... αποικίσουν(!) την Ανατολή, αρνήθηκαν κατηγορηματικά! Μάλιστα, ο γκαουλάιτερ Κοχ άσκησε μία σκληρή πολιτική εις βάρος του λαού της Ουκρανίας και στρατολόγησε βίαια πεντακόσιους χιλιάδες Ουκρανούς, τους οποίους και απέστειλε στην Γερμανία σαν βιομηχανικούς εργάτες. Το μόνο που βρήκε να κάνει ο Χίμλερ ήταν με μία επίσημη τελετή να μετονομάσει την Σεβαστούπολη σε Θεοδωριχούπολη προς τιμήν ενός Οστρογότθου βασιλιά του μεσαίωνα! Παρεμπιπτόντως, ο Βασιλεύς Οεοδώριχος (454-562) ήταν ο Οστρογότθος κατακτητής της Ιταλίας και εξαιρετικός προστάτης των Εβραίων!. Όταν στην Ραβέννα Χριστιανοί έκαψαν μία συναγωγή, ο Οεοδώριχος διέταξε τους κατοίκους της να την ξανακτίσουν μόνοι τους και να μαστιγωθούν οι εμπρηστές. Στην Ρώμη όπου και εκεί συνέβη το ίδιο ο Οστρογότθος Βασιλιάς κατέκρινε την Σύγκλητο και απαίτησε να βρεθούν οι ένοχοι και να τιμωρηθούν. Ακόμη διέταξε τους Αρχιερείς του Μιλάνου και της Γένοβας να μη αναμειγνύονται στα ζητήματα των Εβραίων. Αυτός υπήρξε ο Θεοδώριχος, που ετίμησε ο Χίμλερ...

Μάταια ο Γκαίμπελς τόνιζε από το 1941 ακόμη ότι οι λαοί που υπέφεραν κάτω από το απάνθρωπο καθεστώς του Στάλιν περιμένανε τους στρατιώτες του Ράιχ σαν απελευθερωτές και αυτοί εφέροντο σαν κατακτητές.

Πενήντα εκατομμύρια Ουκρανοί, σχεδόν στο σύνολο τους, ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών όχι γιατί συμπαθούσαν τους Γερμανούς, αλλά για την ίδια την εθνική τους ελευθερία και επειδή μισούσαν στο σταλινικό καθεστώς. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Ουκρανού ε-

θνικιστή ηγέτη Στέφαν Μπαντέρα, αρχηγού του μυστικού ουκρανικού επαναστατικού στρατού, ο οποίος είχε αντικομμουνιστική δράση πολύ πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο! Ο Μπαντέρα όχι μόνον δεν χρησιμοποιήθηκε από τους Γερμανούς, αλλά επειδή αντέδρασε στα έργα και τις ημέρες του γκαουλάιτερ Κοχ, τον Ιούλιο του 1941 συνελήφθη και μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Αξίζει τον κόπο στο σημείο αυτό να σας παραθέσω το απόσπασμα μίας συνεντεύξεως ενός Ουκρανού Εθνικιστή στο φύλλο 615 της Χρυσής Αυγής του έτους 2007, συνέντευξη που δόθηκε στον συντάκτη της εφημερίδος μας Γ.Δ., ο οποίος είχε επισκεφθεί προ μηνών την Ουκρανία:

«Αποκλειστική συνέντευξη στην Χρυσή Αυγή του Γιούρι Ρομάνοβιτς Σουχέβιτς, αρχηγού της Ουκρανικής Εθνικής Αυτοάμυνας (Ούνσο):

Η Ουκρανική Εθνική Αυτοάμυνα, είναι σήμερα ο κυριότερος εθνικιστικός φορέας της Ουκρανίας. Δραστηριοποιείται πολιτικά από το 1991, κυρίως στο δυτικό τμήμα της Ουκρανίας. Η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε στην πόλη Λβίφ, την Λεόπολη κατά τον ίδιο τον Σουχέβιτς, ο οποίος, εκτός των άλλων, τυγχάνει άριστος γνώστης της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Ο Σουχέβιτς είναι μια σημαντική μορφή στην Ουκρανία. Ο πατέρας του, Ρομάν Σουχέβιτς, ήταν ο αρχιστράτηγος του Ουκρανικού Επαναστατικού Στρατού, που έδρασε από το 1921 έως το 1956, αντιστεκόμενος στην μάστιγα του μπολσεβικισμού.

Ερώτηση: Κατ' αρχάς κύριε Σουχέβιτς θα θέλαμε να μας κάνετε μια σύντομη αναφορά στην ιστορία του Ουκρανικού εθνικισμού.

Απάντηση: Θεωρείται, ότι, ο Τάρας Σεφτσένκο είναι ο γενήτωρ του ουκρανικού εθνικισμού. Η πρώτη εθνικιστική οργάνωση ήταν η «Αδελφότητα του Τάρας», η οποία εμφανίστηκε το 1890. Μετά το πραξικόπημα των μπολσεβίκων (1917), εμφανίστηκε ο πρώτος συγκροτημένος εθνικιστικός φορέας, με την ονομασία «Ουκρανική Στρατιωτική Οργάνωση» (Ούβο). Οι μπολσεβίκοι, για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά αυτό το κίνημα, δημιούργησαν τεχνητό λιμό,

με αποτέλεσμα τον θάνατο 7.000.000 Ουκρανών. Ο λιμός καλλιέργησε δουλική νοοτροπία σ' ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού, την οποία είχαν ανάγκη οι μπολσεβίκοι, προκειμένου να διοικήσουν απερίσπαστοι. Το 1938, στο Ρόττερνταμ της Ολλανδίας, ένας πράκτορας των μπολσεβίκων δολοφόνησε τον αρχηγό Ευγένιο Κονοβάλετς. Η Οούν, όλο το διάστημα από το 1921 έως την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αγωνιζόταν σκληρά για μια ελεύθερη Ουκρανία. Έτσι, το 1941, όταν ήλθαν τα γερμανικά στρατεύματα στην περιοχή του Λβιφ, ανακηρύσσεται η ανεξαρτησία της Ουκρανίας. Οι Γερμανοί διοικητές δεν είχαν κανένα πρόβλημα με αυτή την διακήρυξη της ανεξαρτησίας, όμως η πολιτική των παγγερμανιστών είχε άλλα σχέδια. Συνέλαβαν, λοιπόν, όλα τα μέλη της Ουκρανικής κυβέρνησης και τους μετέφεραν στην Γερμανία. Αποτέλεσμα αυτού ήταν η δημιουργία του Ουκρανικού Επαναστατικού Στρατού (Ούρα), το 1942, ο οποίος πολεμούσε ταυτοχρόνως εναντίον των Σοβιετικών, των Γερμανών και των Πολωνών. Οι Γερμανοί, προς το τέλος του πολέμου, κατάλαβαν το ολέθριο λάθος τους και δημιούργησαν μεραρχία των Βάφφεν Ες-Ες, αλλά ήταν πλέον πολύ αργά. Το 1944, όταν απεχώρησαν από την Ουκρανία, ο Ούρα συνέχισε να πολεμά τους μπολσεβίκους, τουλάχιστον μέχρι το 1956. Τότε, με μια συντονισμένη προσπάθεια, οι Σοβιετικοί, οι Τσέχοι και οι Πολωνοί επιτέθηκαν στον Ούρα, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους εκατοντάδες χιλιάδες Ουκρανοί, ενώ πολλοί περισσότεροι εκτοπίστηκαν στη Σιβηρία. Έτσι μπόρεσαν να καταστείλουν αυτό το κίνημα.»

Τον Ιούλιο του 1941 ο Στέφαν Μπαντέρα και τα ηγετικά στελέχη του ουκρανικού επαναστατικού στρατού συλλαμβάνονται, αλλά οι Ουκρανοί εθνικιστές συνεχίζουν να πολεμούν και κατά των Σοβιετικών και κατά των Γερμανών. Το καλοκαίρι του 1944 το Ανατολικό Μέτωπο σπάει και κάποιοι επιτέλους αντιλαμβάνονται ότι πρέπει να απελευθερώσουν τους Ουκρανούς εθνικιστές ηγέτες, που αναλαμβάνουν και πάλι την ηγεσία του επαναστατικού στρατού και αρχίζουν έναν σκληρό αγώνα εναντίον του στρατευμάτων του Στάλιν. Έναν αγώνα που δεν σταματά το 1945, αλλά συνεχίζεται μέχρι το

1952! Στα χρόνια 1946-1952 ογδόντα χιλιάδες άνδρες πολεμούσαν στην Ουκρανία εναντίον του Στάλιν ανάμεσα τους και δέκα χιλιάδες περίπου Γερμανοί στρατιώτες, που είχαν παραμείνει ή εγκλωβιστεί μαζί με τον στρατό του Μπαντέρα στην περιοχή. Το 1954 όταν είχε αρχίσει ο ψυχρός πόλεμος δίνεται στην δημοσιότητα μία αναφορά για τον εθνικό ουκρανικό στρατό και τον αγώνα του για την ελευθερία.

Στα ίδια χρόνια, κατά τα οποία ο Στέφαν Μπαντέρα και οι Ουκρανοί εθνικιστές εξακολουθούσαν να πολεμούν τον Στάλιν, στην Γερμανία και σε ολόκληρη την Ευρώπη όσοι ήσαν αληθινοί εθνικοσοσιαλιστές πλήρωναν ακριβά το τίμημα της πίστεως τους στην Ιδέα του Αδόλφου Χίτλερ, άλλοι σε αγχόνες, άλλοι σε φυλακές και στρατόπεδα συγκεντρώσεως και άλλοι στην εξορία. Στα ίδια αυτά χρόνια πολλοί από αυτούς που ήθελαν τους Ουκρανούς δουλοπάροικους και παρίσταναν τους ακραιφνείς εθνικοσοσιαλιστές είχαν με προθυμία ενταχθεί στην μεταπολεμική πραγματικότητα και ευρίσκοντο πλέον στις γραμμές της αμερικανικής πλευράς, προσφέροντας τις υπηρεσίες τους εναντίον του κομμουνισμού μέσα στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου. Τελικά ο Στέφαν Μπαντέρα κατόρθωσε να διαφύγει στην Δύση, αλλά δολοφονήθηκε στην Γερμανία από πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών της Σοβιετικής Ενώσεως το 1959.

Η μεταπολεμική προπαγάνδα θέλει τις πεποιθήσεις των παγγερμανιστών, που έβλεπαν σαν κατώτερους τους όλους τους άλλους λαούς της Ευρώπης, να αντιπροσωπεύουν και την πίστη των εθνικοσοσιαλιστών στο σύνολο τους. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα και το αποδεικνύει όχι μόνον το ένα σχεδόν εκατομμύριο ευρωπαίων εθελοντών που πολέμησαν στο Ανατολικό μέτωπο για την Νέα Ευρώπη, αλλά και αυτές οι ίδιες οι μαρτυρίες αρκετών πρωταγωνιστών του μετώπου, οι οποίοι έγραψαν σχετικά βιβλία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο ίδιος ο Συνταγματάρχης των 'Ες-Ες Όττο Σκορτσένυ στην δεκαετία του '70 σε βιβλίο το οποίο εκδόθηκε με τις πολεμικές του αναμνήσεις, αναφέρεται ιδιαίτερα κολακευτικά για τον Ρόζενμπεργκ, αλλά λέει ότι με δυσκολία διάβασε τον «Μύθο του 20ου αιώνος» και ότι γνώριζε ελάχιστους που το είχαν διαβάσει. Αποκαλεί επίσης «ομιχλώδεις, επικίνδυνες

και ουτοπικές» τις θεωρίες του Χίμλερ για την «ανωτερότητα του Βορείου ανθρώπου» και γράφει ότι ο Χίτλερ δεν ήταν οπαδός αυτών των ιδεών.

Στην εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» δημοσιεύθηκαν στο παρελθόν αποσπάσματα από τις «Μυστικές συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ», αποσπάσματα τα οποία επιμελήθηκε ο γνωστός καθηγητής κ. Ενεπεκίδης. Προφανώς τα αποσπάσματα αυτά είναι από το βιβλίο του Ράουσνιγκ «Ο ΧΙΤΛΕΡ ΜΟΥ ΕΙΠΕ». Από τα αποσπάσματα αυτά προκύπτει ότι ο Χίτλερ δεν έτρεφε καμμία εκτίμηση στους κύκλους εκείνους των Γερμανών, οι οποίοι πίστευαν ότι τα πάντα προέρχονται από την Γερμανία. Από το κείμενο που δημοσίευσε η Καθημερινή και τα παρακάτω αποσπάσματα από τις «Μυστικές συνομιλίες του Αδόλφου Χίτλερ»:

«Σε μια εποχή που οι άλλοι κατασκεύαζαν κιόλας λιθόστρωτους δρόμους, η χώρα μας δεν είχε να επιδείξει μνημεία πολιτισμού...». **4.2.1942**

«Κατά την διάρκεια του φαγητού ανέφερε ο Φύρερ ότι για τις ανασκαφές οικισμών των Γερμανών προγόνων μας της προχριστιανικής εποχής γίνεται πάντοτε πολύς θόρυβος. Και ότι δεν συμπαθεί καθόλου αυτό το είδος του εθνικισμού, γιατί κατά την ίδια εποχή που οι προγονοί μας κατασκεύαζαν πέτρινες σκάφες και πήλινες στάμνες για τις οποίες οι Γερμανοί προϊστορικοί ερευνητές μας έκαναν τόσο μεγάλο θόρυβο, στην Ελλάδα είχαν χτίσει προ πολλού ακροπόλεις. Οι πραγματικοί φορείς του πολιτισμού, όχι μόνο τις τελευταίες χιλιετίες προ Χριστού ήσαν οι Μεσογειακές χώρες...». **7.7.1942**

Δεν αποκλείεται να υπάρξουν και κάποιοι «καθαρολόγοι», οι οποίοι πιθανώς θα θεωρήσουν όλα αυτά σαν... αντίθετα προς την εθνικοσοσιαλιοτική ιδέα! Όλοι αυτοί ανήκουν στην σφαίρα του φανταστικού, εάν όχι του αρωστημένου και στον ψεύτικο τύπο των εθνικοσοσιαλιστών, τον οποίον δημιούργησε η μεταπολεμική προπαγάνδα κυρίως μέσω της απόλυτα ελεγχόμενης από τους σιωνιστές βιομηχανίας του θεάματος του Χόλυγουντ!

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε και το λέει και ο ίδιος ο Χίτλερ στα 1945 ότι η Γερμανία σαν δύναμη κατοχής δεν άσκησε την πολεμική πολιτική ενός επαναστατικού κράτους, αλλά την πολιτική αντιδραστικών μικροαστών. Και τον πόλεμο δεν τον έχασε η Γερμανία μόνον από έλλειψη πρώτων υλών, δεν τον έχασε μόνον στα πεδία των μαχών, τον έχασε και στην πολιτική, την οποία άσκησε απέναντι στους λαούς και τα κράτη, τα οποία κατέλαβε. Υπήρχαν περιπτώσεις με χαρακτηριστικότερη αυτήν της Ουκρανίας, για την οποία αναφερθήκαμε εκτενώς παραπάνω, όπου δημιούργησε εχθρούς εκεί όπου θα μπορούσε να έχει φίλους. Είχε ευθύνη ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ για την πολιτική της Γερμανίας ως δυνάμεως κατοχής; Ασφαλώς και είχε και την αναλαμβάνει πλήρως μέσα στην πολιτική του διαθήκη, όπως προκύπτει από το απόσπασμα που δημοσιεύσαμε παραπάνω.

Εκείνες τις τελευταίες ημέρες, λοιπόν, του Φεβρουαρίου του 1945 ο Αδόλφος Χίτλερ έχει πλέον ξεκάθαρα αντιληφθεί το επερχόμενο τέλος. Οφείλει όμως να πιστεύει και να δείχνει ότι πιστεύει στην τελική νίκη, βλέποντας την ζωή του πέρα από μία προσωπική υπόθεση, ως ένα γεγονός ιστορικό, ως παράδειγμα για τις μελλοντικές γενιές. Σε αυτές, λοιπόν, τις τελευταίες του σκέψεις ανήκει και το παρακάτω απόσπασμα της πολιτικής διαθήκης, στο οποίο ο Χίτλερ παραλληλίζει την προσπάθεια του με την προσπάθεια πριν από 130 ολόκληρα χρόνια ενός άλλου μεγάλου ηττημένου της ιστορίας, του Ναπολέοντος και γράφει στις **26** ***Φεβρουαρίου 1945:***

«Στάθηκα η τελευταία ελπίδα της Ευρώπης. Αποδείχτηκε ανίκανη ν' ανασχηματισθεί με εθελοντική μεταρρύθμιση. Δείχτηκε αδιαπέραστη στην γοητεία και την πειστικότητα. Για να την κάνω δική μου αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω την βία.

Η Ευρώπη μπορεί να οικοδομηθεί μόνον σε θεμέλια ερειπίων. Όχι υλικών ερειπίων, αλλά των ερειπίων δημιουργημένων συμφερόντων και οικονομικών συνασπισμών, πνευματικής ακαμψίας και διεστραμμένων προκαταλήψεων, ξεπερασμένης ιδιοσυγκρασίας και στενοκεφαλιάς. Η Ευρώπη πρέπει να πλαστεί για το κοινό συμφέρον όλων και χωρίς να

λογαριάσουμε τα άτομα. Ο Ναπολέων το είχε καταλάβει αυτό απόλυτα.

Εγώ, ίσως καλλίτερα από κάθε άλλο, μπορώ να φαντασθώ τα μαρτύρια που υπέφερε ο Ναπολέων, που ποθούσε την ειρήνη κι ωστόσο ήταν υποχρεωμένος να συνεχίσει να κάνει πόλεμο χωρίς να βλέπει καμμιά προοπτική διακοπής - και επομένως ακόμα στην αιώνια ελπίδα πως στο τέλος θα πραγματοποιούσε την ειρήνη. Από το καλοκαίρι του 1940 υπέφερα ο ίδιος τα ίδια μαρτύρια. Και πάντοτε ήταν η Μεγάλη Βρετανία που έκλεινε τον δρόμο της Ευρώπης προς την ευημερία».

Πράγματι υπάρχουν πολλά κοινά στοιχεία αλλά και πολλές διαφορές μεταξύ του Χίτλερ και του Ναπολέοντος στην ιστορική τους διαδρομή. Και οι δύο προκάλεσαν για πολλές δεκαετίες μετά την πτώση τους το μίσος ολόκληρης της Ευρώπης. Ο Ναπολέων νικήθηκε στο Βατερλώ από τον πλούσια χρηματοδοτημένο από τους σιωνιστές τραπεζίτες του Σίτυ Δούκα του Ουέλιγκτον και ο Χίτλερ νικήθηκε και αυτός από τον Ουίνοτον Τσώρτσιλ, επίσης Άγγλο ευγενή, ο οποίος επίσης είχε πίσω του τα ατελείωτα κεφάλαια του διεθνούς σιωνισμού. Ο Ναπολέων είχε την τύχη να υμνηθεί ως ελευθερωτής από αυτόν τον ίδιο τον Μπετόβεν ο οποίος του είχε αφιερώσει την ηρωική συμφωνία. Αφιέρωση, την οποία στην συνέχεια απέσυρε, θεωρώντας τον κατακτητή και όχι ελευθερωτή. Ο Ναπολέων ίσως υπήρξε περισσότερο «ευρωπαίος πατριώτης» απ' ό,τι Γάλλος Εθνικιστής σε αντίθεση με τον Χίτλερ, ο οποίος σε κάποιες τουλάχιστον περιπτώσεις υπήρξε Γερμανός Εθνικιστής και μόνον. Ο Ναπολέων, όμως, ήταν περισσότερο Ευρωπαίος πατριώτης, παρά Γάλλος εθνικιστής για έναν πολύ απλό λόγο: Γιατί δεν ήταν Γ άλλος και αυτό ήταν το στοιχείο το οποίο κυρίως του έδωσε και την δυνατότητα να ασκήσει μια πολεμική πολιτική ενός επαναστατικού κράτους.

Και οι δύο νικήθηκαν κατά παράξενη σύμπτωση από τον ρωσσικό χειμώνα ή εάν θέλετε στην Ρωσσία και οι δύο είχαν κοινό όραμα μια νέα μεγάλη Ευρώπη και οι δύο είχαν απέναντι στα σχέδια τους την Αγγλία! Οι γραμμές αυτές γράφονται

στα τέλη Νοεμβρίου του έτους 2007 και στις 16 Νοεμβρίου του 2007 διαβάζουμε στις εφημερίδες την είδηση ότι ο υπουργός των εξωτερικών της Βρετανίας Ντέιβιντ Μίλιβαντ σε ομιλία του στο κολέγιο της Ευρώπης στην Βελγική πόλη Μπριζ δήλωσε ότι η Ευρώπη δε είναι γραφτό της να γίνει ποτέ υπερδύναμη! Αυτά δήλωσε ο υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας το 2007, λόγια που δεν διαφέρουν από αυτά της αγγλικής πολιτικής των αρχών του 19ου αιώνος και των μέσων του 20ου αιώνος όταν απέναντι στο Λονδίνο βρέθηκε στην πρώτη περίπτωση ο Ναπολέων και στην δεύτερη ο Αδόλφος Χίτλερ. Η Αγγλία (μέσα από τον εγωκεντρισμό της ομιχλώδους νήσου της) δεν θέλει την Ευρώπη μεγάλη δύναμη γιατί γνωρίζει ότι στην περίπτωση αυτή παύει οριστικά ο σημαντικός της ρόλος τόσο για την Ευρωπαϊκή, όσο και για την παγκόσμιο πολιτική!

Βρισκόμαστε στον Φεβρουάριο του 1945. Η ώρα για το μεγάλο Βαγκνερικό φινάλε πλησιάζει. Βρισκόμαστε στα μέσα περίπου του μηνός. Ο Αρχηγός της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας έχει καθήκον πέρα από κάθε απελπισία και πέρα από κάθε ελπίδα να παραμείνει όρθιος. Το παράδειγμα είναι αυτό που μετρά πάνω απ' όλα στην Ιστορία. Βλέπει γύρω του κάποιους που φάνταζαν μεγάλοι και σπουδαίοι να μοιάζουν (και να είναι!) μικροί, φτηνοί και ανάξιοι. Κάνει με θάρρος την αυτοκριτική του, ενώ ταυτόχρονα ένα τραγικό γεγονός παγώνει το αίμα ολόκληρης της Γερμανίας. Ένα γεγονός που δείχνει τις ξεκάθαρες προθέσεις των συμμάχων για μια παράδοση άνευ όρων, ένα γεγονός που δείχνει καθαρά την μορφή του ολοκληρωτικού πολέμου που έχουν κατά νου οι σύμμαχοι μέχρι και την τελική πτώση του Βερολίνου. Ας αφήσουμε τον όχι Γερμανό και όχι φασίστα Ρεημόν Καρτιέ να μας διηγηθεί το γεγονός αυτό μέσα από τις σελίδες της Ιστορίας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου:

«Η νύχτα της 13ης προς τη 14" Φεβρουαρίου είναι φωτεινή και ήρεμη. Παρ' όλη τη τραγωδία των προσφύγων και την προσέγγιση των Ρώσων, τα παιδιά της Δρέσδης γιόρτασαν την παραμονή της Σαρακοστής. Μια επίσημη παράσταση δίνεται στο τσίρκο Σαρασίνι. Στις 10 η ώρα η ΡΑΦ

προσφέρει τον φωτισμό: τα χριστουγεννιάτικα δέντρα των μεγάλων φωτοβολίδων βγάζουν απότομα από σκοτάδι τα μνημεία και τα μπερδεμένα δρομάκια της παλαιάς πόλεως. Ούτε οι κάτοικοι της Δρέσδης, ούτε οι φυγάδες της Σιλεσίας, έχουν δει ως τότε αυτό το θέαμα και πολλοί δεν καταλαβαίνουν τη σημασία του. Λίγα λεπτά πριν, το ραδιόφωνο είχε αναγγείλει ότι ένας σημαντικός αριθμός βομβαρδιστικών πλησίαζε στη Δρέσδη και είχε δώσει εντολή να κατέβουν όλοι στα καταφύγια. Στο τσίρκο Σαρασίνι η αναγγελία έγινε από τους κλόουν, που τη συνόδευσαν με μερικά αστεία νούμερα. Τα παιδιά και οι μεγάλοι γέλασαν. Κάτω από τα φτερά τους οι πιλότοι και οι βομβαρδιστές των 245 Λάνκαοτερ της ΡΑΦ βλέπουν μια πόλη γαλήνια, με τους επιβλητικούς αρχιτεκτονικούς όγκους της και της κομψές γέφυρες της πάνω από τον Έλβα. Ούτε μία βολή αντιαεροπορικού δεν τους εμποδίζει στη δουλειά τους. Οι πρώτες βόμβες τους πέφτουν στις 10 και 15'. Είναι μεγάλα βλήματα των 4.000 λιμπρών, που η έκρηξη και η ανάφλεξη τους έχει σκοπό κυρίως να σπάσει τα τζάμια για να απλωθεί ταχύτερα η πυρκαΐά και να διαδοθεί με μεγαλύτερη μανία».

«Αυτός ο βομβαρδισμός της Δρέσδης είναι ένα από τα πιο ωμά επεισόδια ενός πολέμου, που προκάλεσε τόσες ωμότητες. Η πυρκαΐά παίρνει την μορφή πύρινου κυκλώνα, δυναμώνει μόνη της με τη βαρομετρική ύφεση ως τη στιγμή που ο ουρανός, πιο φιλέσπλαχνος από τους ανθρώπους, αδειάζει καταρράκτες βροχής, που σταματούν τις φλόγες. Κανένας αγώνας και καμία φυγή δεν είναι δυνατή. Αυτοί που μένουν μέσα στα καταφύγια παθαίνουν ασφυξία.

Αυτοί που βγαίνουν χάνονται μέσα στη θάλασσα των φλογών. Στο Άλτμαρκτ ένα πλήθος καίγεται ομαδικά σαν δάσος. Εκατοντάδες άτομα πνίγονται στον Έλβα, για να γλυτώσουν από το μαρτύριο της φωτιάς. Ο Χάουπτμπανχοφ γλύτωσε από την πρώτη επιδρομή, οι χιλιάδες πρόσφυγες που στεγάζει, πιστεύουν πως βρίσκονται εκτός κινδύνου, έρχεται όμως η δεύτερη επιδρομή χωρίς προειδοποίηση και επιφέρει μια ανείπωτη εκατόμβη. Οι πυροσβέστες της Δρέσδης καταβροχθίσθηκαν από την πυρκαΐά, κι αυτοί που

σπεύδουν από τις γειτονικές πόλεις να βοηθήσουν πολυβολούνται από τα Μούστανγκ, που συνοδεύουν τα ιπτάμενα φρούρια της τρίτης επιδρομής. Η πυρκαΐά παρατείνεται τέσσερεις ημέρες, απλώνεται σε 20 τετραγωνικά χλμ. και γεμίζει την κοιλάδα του Έλβα με απανθρακωμένα ερείπια.

Η περισυλλογή των πτωμάτων είναι εφιαλτική. Συγκεντρώνουν 20.000 βέρες μέσα σε δοχεία. Πέντε πυρές επικήδειες θα υψωθούν στο Αλτμαρκτ και θα ταφούν με το φτυάρι σωροί ανθρώπινης στάχτης ύψους 2μ.»

Κανένας ποτέ δεν δικάστηκε γι' αυτό το τρομερό έγκλημα μετά το τέλος του Πολέμου. Κανένας δεν κρίθηκε ποτέ εγκληματίας πολέμου για το πραγματικό ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ της Δρέσδης! Το μήνυμα που δίνει ο βομβαρδισμός της Δρέσδης είναι σαφές: Όλες οι γέφυρες είναι κομμένες! Η ώρα της Ιστορίας έρχεται!

7.
ΧΙΤΛΕΡ ΚΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ

«Πολύ πριν τους φυλετικούς νόμους της Νυρεμβέργης, τους οποίους θέσπισε το 1935 η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, 1400 χρόνια πριν, ο Αυτοκράτωρ, του οποίου μεταξύ άλλων έργο ήταν και ο περίλαμπρος Ναός της Αγίας Σοφίας έκανε νόμους, οι οποίοι περιόριζαν δραστικά τα δικαιώματα των εβραίων. Σύμφωνα με τους νόμους του Ιουστινιανού αυστηροί περιορισμοί ετέθησαν ακόμη και στα αστικά - οικονομικά τους δικαιώματα. Οι εβραίοι αποκλείστηκαν από κάθε δημόσιο αξίωμα. Προχώρησε όμως και σε ένα άλλο μέτρο ο Ιουστινιανός. Απαγόρευσε την Μισνά, την προφορική παράδοση των Ιουδαίων. Η απαγόρευση αυτή οδήγησε στους ύστερους χρόνους στο κάψιμο του Ταλμούδ.»

Αντισημίτης, αντιεβραίος ή αντισιωνιστής; Η απάντηση στο ίδιο το «Μάιν Κάμπφ». Δεν ήταν οι Γερμανοί ο μοναδικός λαός που διέπραξε ένα έγκλημα πολέμου. Δαιμονολογία και ιστορική αλήθεια. Πριν από τον Χίτλερ και τους φυλετικούς νόμους της Νυρεμβέργης υπήρχε ο Ιουστινιανός και ο κώδικας του, ο Ηράκλειος, οι Αλεξανδρινοί και ο Αντίοχος ο Επιφανής. Τα εγκλήματα του Στάλιν και του Μάο. Φλάβιος Ιώσηπος κατά Απίωνος. Οι αναθεωρητές ιστορικοί και τα αδικήματα γνώμης. 0 Ιησούς του Ναυή και ένα κείμενο του Καζαντζάκη του 1936. Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Σενέκας και ο Σπινόζα. Η Ελληνική Επανάσταση του 1821 και οι Εβραίοι. Η απελευθέρωση της θεσσαλονίκης και τα δημοσιεύματα του διεθνούς Ιουδαϊκού Τύπου.

Βασικό ζήτημα, το οποίον κατ' αρχάς και απαραιτήτως τίθεται στην οποιαδήποτε ιστορική αναφορά στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τον Εθνικοσοσιαλισμό είναι το θέμα των Εβραίων και των διώξεων, τις οποίες αυτοί υπέστησαν πριν και κατά την διάρκεια του πολέμου από το καθεστώς του Γ' Ράιχ. Έχει αναχθεί σε ζήτημα μείζον σε σημείο τέτοιο ώστε να θεωρείται περιττή και απορριπτέα κάθε ακαδημαϊκή άποψη, εργασία ή μελέτη για τα ιστορικά γεγονότα εκείνης της περιόδου, εάν αυτή πρώτα απ' όλα δεν εμπεριέχει την απαραίτητη αποδοχή της υπάρξεως των στρατοπέδων συγκεντρώσεως, τα οποία είχαν υποτίθεται ως αποκλειστικό τους σκοπό και μόνον την μαζική εξόντωση των Εβραίων εις αυτά. Όμως μια τέτοια παραδοχή «a priori» αποκλείει κάθε αντικειμενική, κάθε μη προκατειλημμένη εξέταση της ιστορίας της περιόδου αυτής. Γιατί ποια αντικειμενική ιστορική κριτική μπορεί να υπάρξει για τα έργα και τις ημέρες κάποιων, οι οποίοι με τρόπο δογματικό ορίζονται εξ αρχής ως στυγνοί δολοφόνοι;

Λες και οι Γερμανοί ήσαν ο μοναδικός λαός στην ιστορία της ανθρωπότητος, ο οποίος διέπραξε ένα μαζικό έγκλημα πολέμου, αλλά αυτό είναι ένα άλλο θέμα, το οποίο και θα εξετάσουμε στην συνέχεια. Ας πάμε πίσω στην βάση και στην αρχή του προβλήματος, στην ίδια την ρίζα του θέματος «εθνικοσοσιαλισμός και εβραίοι». Στις ίδιες τις πολιτικές και ιδεολογικές πεποιθήσεις του Αρχηγού του Εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ και ας εξετάσουμε ποιες ήσαν οι απόψεις του και οι σκέψεις του σχετικά με τους Εβραίους, καθώς επίσης και να εξετάσουμε το κατά πόσον υπήρξε αντισημίτης, αντιεβραίος ή αντισιωνιστής.

Βεβαίως υπάρχει η θεωρία, με την οποία ασχοληθήκαμε και σε προηγούμενο κεφάλαιο ότι η πολεμική του Χίτλερ κατά των Εβραίων ήταν αποτέλεσμα είτε μιας ψυχοπάθειας, είτε λόγω του Εβραίου ιατρού της μητέρας του, είτε λόγω της δήθεν εβραϊκής του καταγωγής είτε, είτε... κλπ., κλπ.! Όλα αυτά όμως είναι ανοησίες για λαϊκή κατανάλωση, τις οποίες απορρίπτουν όλοι οι έγκριτοι ιστορικοί και τίποτε άλλο.

Ήταν ο Χίτλερ αντισημίτης; Αναμφισβήτητα όχι, παρ' όλο το γεγονός ότι χρησιμοποιεί τον όρο αυτό στα κείμενα του! Δεν ήταν αντισημίτης με την πλήρη και ακριβή έννοια, την

οποίαν έχει ο όρος σημιτική φυλή. Δεν είχε δηλαδή κανέναν λόγο να θεωρεί εχθρικούς προς τις ιδέες του τους Άραβες, οι οποίοι είναι κατά ένα μεγάλο ποσοστό και αυτοί σημίτες. Το αντίθετο μάλιστα! Όμως για να είμαστε δίκαιοι ο όρος αντισημίτης έχει επικρατήσει να σημαίνει αυτόν, ο οποίος διάκειται δυσμενώς έναντι των Εβραίων. Ο ίδιος ο Χίτλερ πράγματι χρησιμοποιεί τον όρο αυτό στο Μάιν Καμπφ. Ορθότερη πάντως θα ήταν η χρήση του όρου αντιεβραίος. Εδώ τίθεται το ερώτημα: Αντιεβραίος ή αντισιωνιστής; Την απάντηση την δίνει ο ίδιος ο Χίτλερ στο Μάιν Καμπφ από το 1924 στο κεφάλαιο «χρόνια μελέτης και δυστυχίας στην Βιέννη», από το οποίο και τα εξής:

«Ένα μεγάλο κίνημα που απλωνόταν ανάμεσα στους Εβραίους είχε πάρει στην Βιέννη μια κάποια ανάπτυξη και έδινε ανάγλυφα τα χαρακτηριστικά του Ιουδαϊσμού. Εννοώ εδώ τον σιωνισμό. Στην πραγματικότητα, η μειοψηφία μόνον των Εβραίων συντάσσεται με τις σιωνιστικές θέσεις, ενώ η πλειοψηφία τις καταδίκαζε και τις απέρριπτε δίχως συζήτηση. Όμως κοιτάζοντας το πράγμα πιο κοντά έβλεπες ότι αυτή η εντύπωση εξαφανιζόταν και δεν ήταν παρά ένα σύνολο από δικαιολογίες, που τις είχαν εφεύρει κάτω από την πίεση της στιγμής για να μη πουν ψέματα. Οι απελεύθεροι Εβραίοι όπως τους λέμε, δεν απαρνιόντουσαν στην πραγματικότητα τους σιωνιστές, σαν να μη ήταν αδελφοί τους της ίδιας φυλής, αλλά μόνο γιατί ομολογούσαν δημόσια την καταγωγή τους και γιατί τους έλειπε το πρακτικό πνεύμα να κρίνουν ότι αυτό ήταν επικίνδυνο. Αυτό όμως δεν άλλαζε ούτε επηρέαζε διόλου την στερεότητα των δεσμών που τους ένωνε. Η εικονική αυτή διαμάχη ανάμεσα στους σιωνιστές και τους απελεύθερους Εβραίους σε λίγο με αηδίασε».

Είναι προφανές, λοιπόν, ότι για τον Χίτλερ δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ Εβραίων και σιωνιστών. Στο ίδιο επίσης κεφάλαιο του Μάιν Κάμπφ περιγράφει πώς από «νωχελικός κοσμοπολίτης» έγινε «αντισημίτης»:

«Αυτή η εποχή ήταν που σημειώθηκε μέσα μου η πιο ριζική επανάσταση που γνώρισα ποτέ στην υπόλοιπη ζωή μου και που έμελλε να την διαγράψει.

Ο νωχελικός κοσμοπολίτης που ήμουν μέχρι τότε μετάλλαξε σε φανατικό αντισημίτη.

Για μια φορά ακόμη -θάταν η τελευταία- θανάσιμη αγωνία έσφιξε την καρδιά μου.

Στο διάστημα που μελετούσα την επίδραση του Εβραϊκού λαού δια μέσου της ιστορίας, αναρωτιόμουνα ξαφνικά μ' ανησυχία, αν το μέλλον τάχα, που οι εξελίξεις του είναι για μας τους κοινούς θνητούς ανεξερεύνητες, δεν είχε κιόλας επισημάνει με μιάν αμετάκλητη απόφαση, την τελική νίκη αυτού του μικρού λαού;

Μήπως αυτός ο λαός που δεν έζησε παρά μόνο για το υλικό συμφέρον επί της γης, μήπως αυτή η γης του ανήκε κιόλας;

Το δικαίωμα ν' αγωνιστούμε για την επιβίωση μας είναι πράγματι αναφαίρετο, ή μήπως υπάρχει μέσα στο μυαλό μας μόνο;

Το πεπρωμένο μου έδωσε μόνο του την απάντηση όσο περισσότερο αναλισκόμουν στην σπουδή της μαρξιστικής θεωρίας και έκανα τις παρατηρήσεις μου πάνω σ' αυτή με σύγκριση τη δράση του Εβραϊκού λαού».

Ο αντιεβραϊσμός του Αδόλφου Χίτλερ είναι ξεκάθαρο ότι δεν έχει βάση κοινωνική, πολιτική ή οικονομική, αλλά έχει βάση φυλετική. Διαλύοντας κάθε πιθανή αμφιβολία στο ζήτημα αυτό γράφει στο Μάιν Καμπφ:

«Η αιώνια φύση εκδικείται αμείλικτα όταν προδίδονται οι εντολές της. Να γιατί πιστεύω ότι πρέπει να ενεργούμε σύμφωνα με τη θέληση του Παντοδύναμου δημιουργού μας, γιατί: Υπερασπίζοντας τον εαυτό μας ενάντια στους Εβραίους, αγωνίζομαι για να υπερασπιστώ το έργο του Κυρίου».

Προς άρσιν δε πάσης παρερμηνείας του δικού του «αντισημιτισμού», τον διαχωρίζει πλήρως από τον θρησκευτικής προελεύσεως αντισημιτισμό των χριστιανοδημοκρατών της Βιέννης, αλλά και τον πάσης φύσεως «αντισιωνισμό» και γράφει:

«Ο αντισημιτισμός του νέου αυτού κινήματος τοποθετήθηκε σε θρησκευτικές κι όχι σε ρατσιστικές βάσεις. Ο ίδιος λόγος που το οδήγησε σ' αυτό το σφάλμα γέννησε κι ένα άλλο σφάλμα.

Οι ιδρυτές του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος σκέφτηκαν πως αν αυτό το κόμμα ήθελε να σώσει στην Αυστρία δεν μπορούσε να στηριχτεί σε ρατσιστικές βάσεις γιατί έτσι γρήγορα θα είχαν ν' αντιμετωπίσουν τη γενική διάλυση του Κράτους. Προ πάντων η κατάσταση που επικρατούσε στη Βιέννη έπεισε τους αρχηγούς του κόμματος ότι έπρεπε να παραμερίσουν τις φυλετικές διαφορές και το αντίθετο να υπογραμμίσουν την ανάγκη ένωσης και τα ενωτικά κίνητρα.

Η Βιέννη την εποχή εκείνη είχε κιόλας ένα σωρό έριδες ανάμεσα στις διάφορες εθνότητες κυρίως μεταξύ των Τσέχων, ώστε ακόμα κι αυτή η ανοχή σ' αυτές τις φυλετικές διαφορές θα μπορούσε να εμποδίσει το σχηματισμό ενός κόμματος καθαρά αντιγερμανικού. Έτσι προσπάθησε στην αρχή να εξασφαλίσει την εμπιστοσύνη των μικρών Τσεχικών συντεχνιών, που αριθμούσαν πολλούς οπαδούς, με τον αγώνα ενάντια στο Μαγχεστριανό φιλελευθερισμό. Κι έπρεπε μετά να βρει μια δικαιολογία για την μάχη, ενώνοντας τις διάφορες εθνότητες της παλαιάς Αυστρίας, ενάντια στον Ιουδαϊσμό και πάνω σε θρησκευτική βάση.

Είναι φανερό ότι μια πολεμική με τέτοιες βάσεις δεν θα προξενούσε στους Εβραίους παρά ελάχιστες στενοχώριες. Στην χειρότερη περίπτωση μια ρανίδα νερού βαπτίσματος θα μπορούσε πάντα να σώσει τον Εβραίο και τις διάφορες επιχειρήσεις του».

Ο αντιεβραϊσμός του Χίτλερ δεν είχε, λοιπόν, βάση θρησκευτική, είχε βάση ξεκάθαρα φυλετική και για τον λόγον αυτόν ακριβώς και στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως αργότερα στην διάρκεια του πολέμου υπήρχαν και κρατούμενοι, καθολικοί στο θρήσκευμα, οι οποίοι φορούσαν και αυτοί το κίτρινο αστέρι, όντας φυλετικά εβραίοι.

Αυτές ήταν οι απόψεις του Χίτλερ για τους Εβραίους όπως είχαν με τον πλέον επίσημο τρόπο διατυπωθεί στο βιβλίο του «Ο ΑΓΩΝ ΜΟΥ», το οποίον σημειωτέον είχε γραφεί 22 ολόκληρα χρόνια πριν από την πολιτική διαθήκη. Μέσα στα 22 αυτά χρόνια που μεσολάβησαν έγιναν πολλά. Από το 1933, έτος κατά το οποίο ο Χίτλερ κατέλαβε την εξουσία με απόλυτα δημοκρατικό τρόπο, ο διεθνής σιωνισμός του κήρυξε ανοικτά τον πόλεμο. Στην συνέχεια το Εθνικοσοσιαλιστικό κρά-

τος δημιούργησε την φυλετική νομοθεσία της Νυρεμβέργης, στην οποία πράγματι υπήρχαν δυσμενείς διακρίσεις για τους Εβραίους. Το 1938 η κρίση κορυφώθηκε με την δολοφονία ενός Γερμανού Διπλωμάτη από ένα μέλος μίας σιωνιστικής οργανώσεως στο Παρίσι. Η απάντηση ήταν «η νύχτα των κρυστάλλων», στην διάρκεια της οποίας οι Γερμανοί βγήκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους και προέβησαν σε αντιεβραϊκές εκδηλώσεις. Το 1939 με την κήρυξη του πολέμου, οι διεθνείς σιωνιστικές οργανώσεις κήρυξαν επίσημα τον πόλεμο στον Χίτλερ και σε προηγούμενο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου αναφέραμε και την επιστολή του προέδρου του παγκοσμίου εβραϊκού συμβουλίου, με την οποία δήλωνε ότι οι εβραίοι όλου του κόσμου τάσσονται στο πλευρό της Αγγλίας. Στα χρόνια που ακολούθησαν, στα πρώτα χρόνια του πολέμου, υπήρξε μία ύφεση εις ό,τι αφορά τις διώξεις κατά των εβραίων. Σε αρκετές περιπτώσεις βεβαίως, κυρίως στις εμπόλεμες περιοχές, οι Εβραίοι συγκεντρώθηκαν σε στρατόπεδα επειδή θεωρήθηκαν εχθρικός πληθυσμός. Τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, όμως, δεν τα εφηύρε ο Χίτλερ. Πρώτος ο Ουίνστον Τσώρτσιλ είχε συγκεντρώσει σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως τον άμαχο πληθυσμό των Μπόερς στην Νότιο Αφρική, μέσα σε φρικτές συνθήκες, οι οποίες είχαν σαν αποτέλεσμα να πεθάνουν χιλιάδες γυναικόπαιδα. Στην διάρκεια του πολέμου επίσης συγκεντρώθηκαν θεωρούμενοι σαν εχθρικός πληθυσμός όλοι οι Ιάπωνες, οι οποίοι ζούσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Υπήρξαν δε και περιστατικά στην διάρκεια του πολέμου, όπου Αμερικανοί πολίτες λιντσάρισαν Κινέζους, τους οποίους πέρασαν για Ιάπωνες, μη μπορώντας να τους ξεχωρίσουν!

Επίσης, αυστηρά μέτρα περιορισμού επιβλήθηκαν και στην Ελλάδα μετά την κήρυξη του πολέμου κατά των χιλιάδων Ιταλών, οι οποίοι διέμεναν κυρίως στην Πάτρα και οι οποίοι μετά τον πόλεμο αναγκάστηκαν να αναχωρήσουν οριστικά για Ιταλία. Το πλέον υποκριτικό σε αυτήν την ιστορία ήταν ότι στα ίδια χρόνια, κατά τα οποία καταγγέλλονταν τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως του Χίτλερ, ο Στάλιν είχε στρατόπεδα συγκεντρώσεως, μέσα στα οποία πέθαναν εκατομμύρια Γερμανοί αιχμάλωτοι πολέμου, αλλά και οι λαοί εκείνοι της Σοβιετι-

κής Ενώσεως, οι οποίοι θεωρήθηκαν ότι διάκεινται εχθρικά έναντι του κομμουνισμού, ανάμεσα στους οποίους και οι Έλληνες. Οι Γερμανοί της Ανατολής, οι οποίοι ζούσαν επί αιώνες σε Ρωσσία και Ουκρανία, πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ξεπερνούσαν τα δέκα εκατομμύρια. Μετά τον πόλεμο ο αριθμός τους μειώθηκε δραματικά. Ποτέ κανένας διεθνής «ανθρωπιστικός» οργανισμός δεν διερεύνησε την τύχη αυτών των εκατομμυρίων ανθρώπων. Σε φύλλο της εφημερίδος «Ελευθεροτυπία» ο αναμφισβήτητα αντιφασίστας Τάκης Μίχας σε άρθρο του με τίτλο «Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ» έγραψε ότι μεταξύ των ετών 1944 και 1947 αναγκάστηκαν να ξεριζωθούν από τις πατρογονικές τους εστίες από την Ανατολική Γερμανία, την Πολωνία, την Ουγγαρία, την Τσεχοσλοβακία και την Γιουγκοσλαβία 12 εκατομμύρια Γερμανοί και ότι εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς πέθαναν από τις κακουχίες. Γι' αυτό το μαζικό έγκλημα, για το οποίο υπήρξαν ηθικά ένοχοι τόσο οι μπολσεβίκοι, όσο και οι καπιταλιστές δεν λογοδότησε ΚΑΝΕΙΣ ΠΟΤΕ!

Εκτός όμως από τον «ανθρωπιστή» Στάλιν στον 20° αιώνα υπήρξε και ένας άλλος μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης, ο Μάο Τσε Τουνγκ. Εγράφη στην εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» σε άρθρο με αφορμή την έκδοση ενός νέου βιβλίου για τον μεγάλο «ανθρωπιστή» κομμουνιστή ηγέτη της Κίνας:

«Χειρότερος και από τον Στάλιν: Η Γιουνγκ Τσανγκ και ο σύζυγος της, ο ιστορικός Τζον Χαλιντέι, απομυθοποιούν την προσωπικότητα του Μάο αποκαλύπτοντας το πρόσωπο του στυγνού δικτάτορα πίσω από το προσωπείο του μεγάλου ηγέτη. Ο Μάο Τσε Τουνγκ πέθανε, ο μαοϊσμός επίσης, αλλά ο μύθος του Μάο εξακολουθεί να καλλιεργείται στην Κίνα. Την διάλυση αυτού του μύθου επιχειρούν στην ογκώδη βιογραφία τους για τον Μάο η Γιουνγκ Τσανγκ, διάσημη για το βιβλίο της *Αγριόκυκνοι,* και ο σύζυγος της, ο ιστορικός Τζον Χαλιντέι.. Η Τσανγκ και ο Χαλιντέι, έπειτα από πολυετή έρευνα στις πηγές, από συζητήσεις με επιζώντες της Μακράς Πορείας και αξιοποιώντας τα ντοκουμέντα των σοβιετικών αρχείων, έγραψαν ένα βιβλίο το οποίο ξεπερνά τις 900 σελίδες και προκαλεί σοκ...»

Στο ίδιο φύλλο της εφημερίδος υπήρχε και συνέντευξη της Κινέζας συγγραφέως του βιβλίου, η οποία, απαντώντας σε ερώτηση της δημοσιογράφου λέει:

«...Κάναμε έρευνες επί μία ολόκληρη δεκαετία. Η βιογραφία βασίζεται σε ιστορικά στοιχεία... Το να διατηρείς την αμεροληψία σου δεν σημαίνει ότι πρέπει να είσαι γενναιόδωρος και κολακευτικός. Παλαιότερα πίστευα ότι ο λιμός (1959-1961) κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Άλματος, που προκάλεσε τον θάνατο 40 εκατομμυρίων Κινέζων, ήταν αποτέλεσμα κακής οικονομικής διαχείρισης. Όταν αρχίσαμε την ιστορική έρευνα, κατάλαβα την πλάνη μου. Ο Μάο εξήγε τρόφιμα στην ΕΣΣΔ με στόχο να αγοράσει όπλα μαζικής καταστροφής. Ήξερε ότι ο κόσμος πέθαινε της πείνας. 'Ελεγε: "Για να πετύχουμε τους στόχους μας, μπορεί να χρειαστεί να αφανιστεί ο μισός πληθυσμός της Κίνας". Τους θυσίαζε χωρίς καμία ηθική αναστολή».

Στο ίδιο κείμενο παρακάτω, η Κινέζα συγγραφέας, τονίζει:

«Εβδομήντα εκατομμύρια άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους κατά τη διάρκεια της ηγεμονίας του Μάο, αλλά το Μαυσωλείο του βρίσκεται ακόμη στην πλατεία Τιανανμέν. Αυτή είναι μια τεράστια αδικία απέναντι στα θύματα.»

Έχει κανένας από τους δημοκράτες του καιρού μας να απαντήσει για τα 70 εκατομμύρια νεκρών, που έχασαν την ζωή τους από το καθεστώς του Μάο; Αυτοί δεν ήταν άνθρωποι, δεν είχαν ψυχή; Αξίζει να αναφέρουμε ότι ο Μάο υπήρξε ο καλύτερος ίσως μαθητής του διδάσκαλου Στάλιν. Μάλιστα εξόντωσε και αυτός εκατομμύρια ανθρώπους με τον ίδιο τρόπο: με την πείνα! Βεβαίως, ο Στάλιν, εξόντωσε δια του λιμού μόνον 7 εκατομμύρια Ουκρανούς. Δεν πρέπει να αδικούμε όμως τον... διδάσκαλο, αφού ο Μάο κυβέρνησε μια χώρα με πολύ μεγαλύτερο πληθυσμό από αυτήν του Στάλιν. Ως εκ τούτου είχε την δυνατότητα να εξοντώσει και μάλιστα πολλά χρόνια μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο, ο οποίος έγινε για τα ιδανικά του «ανθρωπισμού», δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων. Όμως, όπως λέει στην συνέντευξη της η συγγραφέας Τσαγκ, το Μαυσωλείο του στέκει ακόμη ανενόχλητο στο Πεκίνο! Και ποιος να το ενοχλήσει όταν δεκάδες εκατομμύρια Κινέζων έχουν ξαμοληθεί στην παγκόσμια αγορά και πουλάνε φθη-

νά προϊόντα, το κέρδος από τα οποία το «κομμουνιστικό» κράτος τους το μετατρέπει στην συνέχεια σε συναλλαγματικά αποθέματα σε... δολλάρια και μάλιστα ούτε καν σε δολλάρια, αλλά σε κρατικά ομόλογα των Η.Π.Α.;

Οι αναφορές αυτές στα «ανθρωπιστικά έργα» του Στάλιν και του Μάο ας είναι η αφορμή για να προβληματιστούν επιτέλους οι άνθρωποι της εποχής μας και να καταλάβουν ότι οι σημερινοί επικυρίαρχοι του κόσμου, αυτοί που έχουν κάνει ποινικό αδίκημα την άρνηση του ολοκαυτώματος, δεν είναι τίποτε άλλο από ΜΕΓΑΛΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ! Γιατί εάν δεν ήταν υποκριτές, γιατί να μη θεωρείται εν ονόματι του «ανθρωπισμού» ποινικό αδίκημα το να μιλά κανείς για τον Στάλιν ή τον Μάο και τον κομμουνισμό και να είναι το να μιλάει και να αναφέρεται στα έργα του Αδόλφου Χίτλερ και του εθνικοσοσιαλισμού;

Για να επανέλθουμε στο θέμα των διώξεων των Εβραίων από την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, διώξεων οι οποίες όντως υπήρξαν, όλα δείχνουν ότι από το 1943, μετά την ήττα στο Στάλινγκραντ, όταν και φάνηκε η σοβαρή πιθανότητα μιας γερμανικής ήττας, τα πράγματα άλλαξαν δραματικά εις βάρος των εβραίων. Για παράδειγμα, στην Ελλάδα οι Γερμανοί βρισκόντουσαν από το 1941, αλλά το 1943 και στις αρχές του 1944 ήταν που αποφάσισαν να εκτοπίσουν τους Εβραίους από την Ελλάδα και να τους συγκεντρώσουν σε στρατόπεδα στην Γερμανία και την Πολωνία. Το 1945, λοιπόν, τον Φεβρουάριο ο Χίτλερ περισσότερο αντιεβραίος από ποτέ, γράφει στην πολιτική του διαθήκη:

13 Φεβρουαρίου 1945

«Ο Εθνικοσοσιαλισμός καταπιάστηκε με το Εβραϊκό πρόβλημα με πράξεις και όχι με λόγια. Ορθώθηκε αντίθετος στην απόφαση των Εβραίων να κυριαρχήσουν στον κόσμο. Και τους επιτέθηκε παντού και σε κάθε σφαίρα δραστηριότητας. Τους πέταξε από όλες τις θέσεις, που είχαν σφετερισθεί».

«Καταλαβαίνοντας γρήγορα τον κίνδυνο οι Εβραίοι αποφασίσανε να διακινδυνεύσουν τα πάντα στον αγώνα ζωής και θανάτου που εξαπολύσανε εναντίον μας. Ο Εθνικοσοσιαλισμός έπρεπε να καταστραφεί όσο κι' αν κόστιζε αυτό

κι' ακόμα αν καταστρέφονταν ολόκληρος ο κόσμος σύγχρονα. Ποτέ άλλοτε δεν στάθηκε κανένας πόλεμος τόσο τυπικά και σύγχρονα τόσο αποκλειστικά εβραϊκός».

Στην συνέχεια ομιλεί σε χρόνο υποθετικό και λέγει τι θα συμβεί εάν θα κερδίσει αυτόν τον πόλεμο. Γνωρίζει πολύ καλά ότι αυτόν τον πόλεμο είναι σχεδόν αδύνατον να τον κερδίσει. Ξεκαθαρίζει όμως ότι ακόμη και εάν τον χάσει θα έχει δώσει στους Εβραίους ένα «θανάσιμο κτύπημα»:

13 Φεβρουαρίου 1945: «Αν κερδίσω αυτό τον πόλεμο, θα βάλω τέλος στην εβραϊκή παγκόσμια δύναμη και θα δώσω στους Εβραίους ένα θανάσιμο χτύπημα, που από αυτό δεν θα συνέλθουν ποτέ. Αν όμως χάσω τον πόλεμο, αυτό δεν σημαίνει με κανένα τρόπο πως ο θρίαμβος τους είναι εξασφαλισμένος, γιατί τότε θα φάνει οι ίδιοι το κεφάλι τους. Θα γίνουν τόσο αλαζόνες, που θα προκαλέσουν μια βίαιη αντίδραση εναντίον τους».

«Ο πανούργος, ντροπαλός Εβραίος θα εξαφανιστεί και θ' αντικατασταθεί από έναν Εβραίο ματαιόδοξο και κομπορρημονούντα.»

Με βάση, λοιπόν, αυτά τα ίδια τα γραπτά του Αδόλφου Χίτλερ και μάλιστα γραπτά, τα οποία είναι αναμφίβολα έγκυρα, όπως το Μάιν Κάμπφ, προκύπτει ότι πιθανώς από μία φάση του πολέμου και μετά να είχαν ληφθεί αυστηρά μέτρα εις βάρος των Εβραίων. Το εάν τα μέτρα αυτά έλαβαν την μορφή του ολοκαυτώματος των έξι εκατομμυρίων, όπως ισχυρίζεται η μεταπολεμική προπαγάνδα, αυτό είναι μια άλλη υπόθεση. Πλήθος βιβλίων έχουν γραφεί για το ζήτημα αυτό από τους αναθεωρητές ιστορικούς, που κρίνουν εξαιρετικά σημαντικό το ζήτημα από ιστορικής απόψεως, αφού το πρώτο που προσάπτουν, όπως αναφέραμε και σε άλλο σημείο του βιβλίου, οι επικριτές τους στον Χίτλερ και στον Εθνικοσοσιαλισμό είναι ότι υπήρξαν οι ένοχοι της σφαγής ενός ολόκληρου λαού. Επάνω στο θέμα των έξι εκατομμυρίων και των στρατοπέδων συγκεντρώσεως έχουν γράψει βιβλία ο 'Ερνστ Ζύντελ, ο Φωρισσόν, ο Ντέιβιντ 'Ιρβινγκ, ο Χάργουντ, ο Ροζέ Γκαροντύ και άλλοι. Βιβλία στα οποία, παραθέτοντας στοιχεία, αρνούνται το ολοκαύτωμα. Η άρνηση όμως του ολοκαυτώματος σε αρκετές χώρες είναι ποινικό αδίκημα. Στην διάρκεια των δικών -

καταδικών δεν εξετάζεται εάν είναι αληθινά τα στοιχεία, τα οποία περιέχονται στα βιβλία, δεν εξετάζεται δηλαδή η ουσία της υποθέσεως, παρά μόνον το εάν οι συγγραφείς... αρνούνται το ολοκαύτωμα! Ευνοϊκή μεταχείριση έχουν οι κατηγορούμενοι μόνον στην περίπτωση, που δηλώσουν... μετάνοια! Ο Ντέιβιντ Ίρβινγκ αποφυλακίσθηκε πριν λίγους μήνες από την Αυστρία, αφού πρώτα δήλωσε ότι όντως υπήρξαν θάλαμοι αερίων. Ο Έρνστ Ζύντελ, όμως, ο οποίος αρνήθηκε να προβεί σε ανάλογη δήλωση παραμένει ακόμη στην φυλακή. Ο Ερνστ Ζύντελ, ένας Γερμανός ο οποίος ζούσε για περισσότερα από τριάντα χρόνια στον Καναδά, είχε την εξής πρωτότυπη ιδέα. Προσέλαβε έναν αμερικανό τεχνικό, ο οποίος ήταν ειδικός στις εκτελέσεις θανατοποινιτών με αέρια στις φυλακές των Ηνωμένων Πολιτειών, προκειμένου αυτός να εξετάσει τους τόπους, στους οποίους υπήρχαν οι θάλαμοι αερίων στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, σύμφωνα πάντοτε με τους ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν στην δίκη της Νυρεμβέργης. Ο αμερικανός τεχνικός, Λόχτερ, λοιπόν, έκανε επιτόπια έρευνα σε τρία τουλάχιστον στρατόπεδα, όπου και διαπίστωσε ότι δεν υπήρχαν ποτέ εκεί και δεν ήταν δυνατόν να υπάρχουν θάλαμοι αερίων. Τον Έρνστ Ζύντελ, ο οποίος δημοσίευσε τα αποτελέσματα των ερευνών μετά ταύτα τον καταδίκασαν και τον φυλάκισαν ως αρνητή του ολοκαυτώματος. Τον μηχανικό Λόχτερ, όμως, δεν τον ενόχλησε κανείς... Γιατί άραγε; Μήπως γιατί στην περίπτωση αυτή θα ακουγόντουσαν δημόσια στην διάρκεια της δίκης οι λεπτομέρειες και τα τεχνικά στοιχεία της εκθέσεως Λόχτερ;

Η άρνηση του ολοκαυτώματος αποτελεί ποινικό αδίκημα σε τρεις τουλάχιστον χώρες της Ευρώπης. Την Γερμανία, την Αυστρία και την Γαλλία. Στην Ελλάδα δεν είναι αδίκημα και όμως παρ' όλα αυτά εν ονόματι δήθεν της διεθνούς «νομολογίας» συγκεκριμένοι κύκλοι μη κυβερνητικών οργανώσεων επιχειρούν να ποινικοποιήσουν και στην Ελλάδα τις ιδέες και να δημιουργήσουν αδικήματα γνώμης. Σημαντική και διαφορετική είναι και η περίπτωση του καθηγητού (τέως καθηγητού πλέον...) Φίνκλεοτάιν, ο οποίος όχι μόνον είναι Εβραίος, αλλά είναι και απόγονος επιζησάντων από το γκέτο της Βαρσοβίας. Ο Φινκελστάιν λοιπόν, έγραψε ένα βιβλίο, στο οποίο

κατηγόρησε ευθέως τον διεθνή σιωνισμό για την πολιτική εκμετάλλευση του ολοκαυτώματος. Χρησιμοποίησε μάλιστα τον όρο «βιομηχανία του ολοκαυτώματος»... Το αποτέλεσμα ήταν να υποστεί διώξεις, να χάσει την θέση του στο Πανεπιστήμιο και να τεθεί στο περιθώριο της Ακαδημαϊκής ζωής!!! Το ολοκαύτωμα, δεν είναι επομένως απλά ένα ιστορικό γεγονός, το οποίο εξετάζεται και διερευνάται. Είναι, θα μπορούσαμε να πούμε, η ιδεολογία της νέας εποχής της «παγκοσμιοποίησης». Πως αλλιώς κανείς να ερμηνεύσει το γεγονός ότι 60 ολόκληρα χρόνια μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου η ελληνική πολιτεία αποφάσισε να καθιερώσει με νόμο την 27η Ιανουαρίου ως ημέρα μνήμης των ηρώων του ολοκαυτώματος; Για εξήντα ολόκληρα χρόνια γιατί δεν υπήρχε το ανάλογο ενδιαφέρον;

Δεν λείπουν δε και οι υπερβολές σε σημείο προκλητικό. Σύμφωνα με έγγραφο, το οποίο δημοσιεύθηκε σε μεγάλης κυκλοφορίας περιοδικό και υπάρχει και στο διαδίκτυο, το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων της Ελλάδος υποχρεώθηκε ή προθυμοποιήθηκε να απαντήσει επισήμως σε ερωτηματολόγιο, το οποίο του απηύθυνε ο διεθνής οργανισμός «Task Force International», ο οποίος διεθνής οργανισμός ερωτά το ελληνικό κράτος σε τι ενέργειες προβαίνει για την μνήμη του ολοκαυτώματος; Και το Υπουργείο της Εθνικής Παιδείας μας και συγκεκριμένα η γραμματέας του τμήματος Διαπολιτισμικής Εκπαίδευσης απαντά για τις εκδηλώσεις που γίνονται στα σχολεία των Ελλήνων, για τις επισκέψεις στα εβραϊκά μουσεία, ενώ ακόμη δίδει απάντηση και για το πώς ορίζεται το ολοκαύτωμα στα ελληνικά σχολικά βιβλία, σε ποια ηλικία μαθαίνουν τα Ελληνόπουλα για το ολοκαύτωμα και εάν το ολοκαύτωμα διδάσκεται σαν ανεξάρτητο μάθημα!

Υπήρξε, όμως, ή όχι η εξόντωση των έξι εκατομμυρίων στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως; Ο έγκριτος ιστορικός Τζων Λούκατς καθηγητής σε αρκετά πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών στο βιβλίο του «Ο ΧΙΤΛΕΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» τονίζει ότι η ιστορική φήμη του Χίτλερ θα ήταν διαφορετική αν δεν υπήρχε η μαζική δολοφονία τουλάχιστον τεσσεράμισι εκατομμυρίων εβραίων με διαταγή ή έστω σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Τα εκατομμύρια πάνε και έρχονται! Η βιβλιογραφία, που ανα-

φέρεται σχετικά είναι τεράστια. Μεγάλο επίσης είναι και το κινηματογραφικό και τηλεοπτικό υλικό για το ζήτημα. Πάντως αξίζει να σημειωθεί ότι η λέξη «ολοκαύτωμα» άρχισε να χρησιμοποιείται στο αμερικανικό και αγγλικό λεξιλόγιο και στην αρθρογραφία μόνο στα τέλη της δεκαετίας του 1960! Μόνο δηλαδή μετά τον Ισραηλινο-αραβικό πόλεμο του 1967, όταν το Ισραήλ είχε πλέον μεταβληθεί σε περιφερειακή δύναμη της Μέσης Ανατολής και ετοίμαζε σιγά-σιγά και τα πυρηνικά του όπλα, τα οποία ως γνωστόν σήμερα διαθέτει.

Αναμφίβολα χρειάζεται τόλμη και θάρρος για να αντιμετωπίσει κανείς τα δόγματα της εποχής μας και ένα από τα δόγματα αυτά είναι και το ολοκαύτωμα. Εάν υποθέσουμε ότι το ολοκαύτωμα όντως υπήρξε είναι άραγε αυτό το μοναδικό μαζικό έγκλημα πολέμου, το οποίο έγινε στην Ιστορία; Τελικά, ο Χίτλερ ανακάλυψε τον αντισημιτισμό ή εάν θέλετε τον αντιεβραϊσμό και τις διώξεις των Εβραίων ή υπήρχαν χιλιάδες χρόνια πριν;

Μεγάλος δημοσιογραφικός θόρυβος έγινε τελευταία προ δύο περίπου ετών για τα σκληρά μέτρα του κράτους του Ισραήλ εις βάρος των Παλαιστινίων στην Λωρίδα της Γάζας, μέτρα τα οποία συνεχίζονται μέχρι τις ημέρες μας ακόμη σκληρότερα. Πολλοί Έλληνες δημοσιογράφοι υπερασπίστηκαν θερμά τους Παλαιστινίους και κατήγγειλαν σφοδρά τους Ισραηλινούς σε σημείο να κατηγορηθούν επώνυμα από πολίτες της χώρας μας ιουδαϊκού θρησκεύματος για... αντισημιτισμό! Ένας μάλιστα από αυτούς, ο κ. Σούσης, σε επιστολή του στην εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» θυμήθηκε την σφαγή των κατοίκων της Μήλου από την δημοκρατική Αθήνα! Την σφαγή στην διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου ολοκλήρου του πληθυσμού μίας Ελληνικής νήσου από την πόλη μάλιστα στην οποία γεννήθηκε η δημοκρατία. Πράγματι μπροστά σε μία τέτοια πράξη ωχριούν τα όποια κρεματόρια! Ας μη πουν κάποιοι ότι τότε στα αρχαία χρόνια υπήρχε βαρβαρότητα. Στην δημοκρατία των Αθηνών υπήρχε πολύ περισσότερος πολιτισμός, από αυτόν ο οποίος υπήρχε στον 20° αιώνα και υπάρχει και στον 21° αιώνα! Μεγάλο ζήτημα είχε τεθεί επίσης για αυτό, το οποίο είχε γράψει σε άρθρο του ο γνωστός δημο-

σιογράφος Τάκης Μίχας στο περιοδικό της ΟΝΝΕΔ για τον Μέγα Αλέξανδρο, ότι υπήρξε σφαγέας λαών! Όσο και εάν δεν μας αρέσει, κατά μιαν έννοια έτσι είναι! Ο πόλεμος δεν γίνεται με ροδοπέταλα... Ο δρόμος της ιστορίας δεν είναι στρωμένος με άνθη. Ο Αλέξανδρος ο Μακεδών υπήρξε και Μέγας και ευλογημένος των Θεών, αλλά και «σφαγέας». Όπως σφαγέας λαών υπήρξε και ο Ιούλιος Καίσαρ και ο Τζένγκις Χαν και ο Ταμερλάνος και ο Καρλομάγνος και πολλοί μεγάλοι της παγκοσμίου ιστορίας! Επειδή, όμως, αναφερόμαστε σε Εβραίους ας πάμε στην Παλαιά Διαθήκη και συγκεκριμένα σε ένα ιερό πρόσωπο για τους Εβραίους, τον Ιησού του Ναυή. Ας δούμε τι λέγει για το τι έκαναν οι Εβραίοι στους εχθρούς τους όταν κατέλαβαν την πόλη Ιεριχώ. Σας μεταφέρω αυτούσιο το σχετικό απόσπασμα της Βίβλου:

«Ιησούς του Ναυή: Κεφάλαιον έξι παράγραφος 20-21: Και ο λαός ηλάλαξεν, όταν ήχησαν τα κέρατα. Ευθύς ως ήκουσεν ο λαός τον ήχον των κεράτων, εξέβαλεν αλλαλαγμόν μέγαν και κατέπεσε το τοίχος, ώστε ο λαός ανήλθε εις την πόλιν, έκαστος κατ' ευθείαν έμπροσθεν του, και εκυρίευσαν την πόλιν. Κατέσφαξαν όλους τους ευρισκομένους εις την πόλιν, άνδρας και γυναίκας, γέροντας και νέους, ως επίσης τους βους, τα πρόβατα και τους όνους, διαπεράσαντες τα πάντα δια του ξίφους».

Ο Ιησούς του Ναυή τι υπήρξε λοιπόν; Μέγας πολέμαρχος και ελευθερωτής ή σφαγέας λαών; Καλός ο «ανθρωπισμός», αλλά όταν όμως η επίκληση του γίνεται κατ' επιλογήν, τότε αποτελεί καθαρή υποκρισία.

Για την σκληρή όψη της Ιστορίας, που αποτελεί, όμως, είτε μας αρέσει, είτε όχι, μία φυσική πραγματικότητα, ξεχωριστά πνεύματα του καιρού μας είχαν την τόλμη να γράψουν και να διατυπώσουν ευθέως τις απόψεις τους.

Στα 1936, ο γνωστός Έλληνας διανοούμενος Νικόλαος Καζαντζάκης, ο οποίος μάλλον ανήκε κατά κάποιο τρόπο στην αριστερά (ποτέ δεν υπήρξε και δεν δήλωσε κομμουνιστής!), αρνείται να υπογράψει ένα κείμενο καταδίκης της Ιταλικής εισβολής στην Αβησσυνία και καταγγέλλει την υποκρισία των «ανθρωπιστών» (ανθρωπιστών κατ' επιλογήν σύμφωνα με το πολιτικό τους κατά περίσταση συμφέρον...), δημοσιεύοντας

ένα κείμενο στην εφημερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», από το οποίο και τα παρακάτω:

«ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ - Ο φόβος και η πείνα:

...Να σκέπτεσαι με αποχρώσεις θεωρείται θανάσιμο αμάρτημα κι από τις δύο παρατάξεις -δεξιά κι αριστερά- που αποτελούν τη συμπαγή, απλοϊκή και βελάζουσα μάζα του «σκεπτόμενου όχλου». *Το ναι ή το όχι είναι γι' αυτούς οι δύο μονάχα επιτρεπόμενες απαντήσεις. Το άσπρο ή το μαύρο. Ανάμεσα στα δύο αυτά ακρότατα όρια, που οφείλουν να τα κατέχουν μονάχα οι μαχόμενοι άνθρωποι της ενέργειας, δεν επιτρέπουν καμία απόχρωση, μήτε συνθετική προσπάθεια στον σκεπτόμενο ανεξάρτητον άνθρωπο»...*

«Από τα μεγάλα Έθνη σήμερα η Γερμανία, η Ιαπωνία, η Ιταλία πνίγονται στα σύνορα τους, δεν έχουν που ν' απλωθούν, πεινούνε, η Γαλλία και η Αγγλία είναι παραχορτασμένες, μοιράστηκαν τον κόσμο και κοιτάζουν με φόβο τους ακτήμονες και πεινασμένους λαούς.

Πως ένας αμερόληπτος νους, που δεν καταδέχεται να θολωθεί μήτε από αγάπη μήτε από μίσος μπορεί να αντικρίσει την ενέργεια των δύο τούτων ομάδων;

Πριν από λίγους μήνες οι «διανοούμενοι» μας περιέφεραν μίαν εξοργισμένη και ανώδυνη διαμαρτυρία εναντίον της Ιταλίας που χύθηκε να φάει την Αβησσυνία. Κάποιος με ρώτησε αν θα την υπέγραφα.

-Σίγουρα, του αποκρίθηκα, πονώ την Αβησσυνία που υπερασπίζεται την ελευθερία της, μα συνάμα αναγνωρίζω και το δικαίωμα που έχει η Ιταλία να ζήσει, να μη πνιγεί μέσα στα στενά σύνορα που δεν την χωρούν. ***Όλοι οι λαοί που εδημιούργησαν τους μεγάλους πολιτισμούς, ακολούθησαν τα ίδια αδηφάγα, απάνθρωπα, σκοτεινά τους ένστικτα: στην πρώτη τους σωματική ανάπτυξη αδίκησαν, άρπαξαν, έφαγαν κι άμα εστερέωσαν το σώμα τους κι έπαψε η πείνα, άρχισαν να δημιουργούν. Το ίδιο κάνει και σήμερα η Ιταλία, τους ίδιους ακολουθώντας απάνθρωπους νόμους. Το πνεύμα είναι το πιο σαρκοβόρο όρνεο».***

«Η Καθημερινή» 20/7/1936»

Στην επιστολή αυτή του Νικολάου Καζαντζάκη απάντησαν με οργή γνωστοί αριστεροί, ανάμεσα στους οποίους και η

πρώην σύζυγος του Γαλάτεια, που είχε παντρευτεί πλέον τον κομμουνιστή Μάρκο Αυγέρη. Του απάντησαν καταγγέλλοντας τον σαν υμνητή του Χίτλερ και του Μουσολίνι. Αυτό γιατί πολύ απλά, ο Καζαντζάκης είχε το θάρρος να πει, αγνοώντας την οποιαδήποτε προπαγάνδα, αυτό που αυτονόητα προκύπτει από την μελέτη της Ιστορίας, ότι δηλαδή ***«το πνεύμα είναι το πιο σαρκοβόρο όρνεο»*** και ότι όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί δημιουργήθηκαν μέσα από αιματηρούς αγώνες και πολέμους. Τι διαφορετικό είχε λοιπόν, ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος από όσα συνέβησαν πριν από αυτόν, από όσα συνέβησαν μετά από αυτόν και θα συμβούν και στο μέλλον σε όλους τους πολέμους, σε όλους τους τόπους και τις περιοχές της γης; Τίποτε! Εάν εξαιρέσει κανείς τα ευχολόγια των κατ' επάγγελμα «ειρηνιστών» και τους σε διατεταγμένη υπηρεσία προπαγανδιστές του μεταπολέμου, οι οποίοι με κάθε τρόπο επιχειρούν να αγιοποιήσουν ανθρώπους, οι οποίοι υπήρξαν εγκληματίες πολέμου υπό την πλήρην έννοια του όρου και να δαιμονοποιούν από την άλλη πλευρά ανθρώπους, που και αυτοί χωρίς αμφιβολία διέπραξαν εγκλήματα γιατί πόλεμος χωρίς αίμα δεν υπάρχει, εάν εξαιρέσεις όλους αυτούς, που με το αζημίωτο γράφουν ψεύτικη ιστορία, για κάθε λογικό άνθρωπο τα πράγματα είναι διαφορετικά. Για κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο η Ιστορία δεν είναι γεμάτη με δαίμονες και αγγέλους, αλλά με νικητές και ηττημένους.

Ας έλθουμε όμως και πάλι σε ένα ερώτημα, σε μία απορία την οποίαν θέσαμε από τις πρώτες γραμμές αυτού του κεφαλαίου: Ο Αδόλφος Χίτλερ υπήρξε ο «εφευρέτης» του αντιεβραϊσμού; Εδώ μιλούν τα γεγονότα, εδώ μιλούν τα κείμενα, εδώ μιλά η Ιστορία. Θα σας παραθέσω μία πρόταση, η οποία θα μπορούσε να είχε λεχθεί από έναν από τους πλέον σκληρούς αντισημίτες. Φανταστείτε εάν θέλετε έναν μαυροντυμένο φρουρό σε ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως έτοιμο να δολοφονήσει αμείλικτα χιλιάδες εβραίους. Μια τέτοια φράση ωσάν αυτή, την οποία εν συνεχεία παραθέτω μόνον σε έναν τύπο τέτοιο... εγκληματικό τύπο ανθρώπου θα άρμοζε. Ιδού λοιπόν:

«Ο θεός μισεί τους Ιουδαίους και πάντα τους μισούσε... Μισώ την συναγωγή... Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει εξιλέω-

ση, ούτε άφεση, ούτε συγχώρεση για τους Ιουδαίους... Οι Ιουδαίοι λατρεύουν τον διάβολο, τα τελετουργικά τους είναι εγκληματικά και ακάθαρτα, η θρησκεία τους είναι μία αρρώστια».

Όλα αυτά δεν τα έχει πει κάποιος αξιωματούχος των Ες-Ες, κάποιος φρουρός του Άουσβιτς, δεν τα έχει πει ο Αδόλφος Άιχμαν, όλα αυτά τα έχει γράψει ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Εμπρός λοιπόν ευσεβείς Ορθόδοξοι αποφασίστε: Θα ρίξετε στην πυρά και τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο; Ήταν και αυτός ναζιστής; Υπήρξε ένας σκληρός και απάνθρωπος αντισημίτης;

Όμως είναι άδικο να χρεώνεται ο αντισημιτισμός ή εάν θέλετε ο αντιεβράϊσμός στον Χριστιανισμό, αφού αυτός ως φαινόμενο και μάλιστα σύνηθες σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους υπήρξε και πριν την Χριστιανική εποχή! Ο περίφημος Ρωμαίος ρήτορας Κικέρων το 59π.Χ στον περίφημο λόγο του «Υπέρ Φλάκκου» κατήγγειλε ότι οι Εβραίοι στην Ρώμη έχουν γίνει τόσο πολυάριθμοι και είναι τόσο αφοσιωμένοι στο έθνος τους και έχουν μεγάλη επιρροή στις λαϊκές συνελεύσεις. Πράγματι την εποχή εκείνη οι Εβραίοι της Ρώμης είχαν δικαίωμα ψήφου, είχαν στα χέρια τους μεγάλο μέρος της οικονομίας της και είχαν αποσπάσει πολλά προνόμια από τους Αυτοκράτορες. Στην συνηγορία του Κικέρωνα «υπέρ του Φλάκκου» στο δικαστήριο, όπου και τον υπερασπιζότανε γιατί εκατηγορείτο ότι όντας Ρωμαίος Έπαρχος στην Μικρά Ασία είχε καταχραστεί το θησαυροφυλάκιο των Ιουδαίων, στην συνηγορία του αυτή είχε καταγγείλει τους Ιουδαίους ότι συνωμοτούν κατά της Αυτοκρατορίας και επιδιώκουν να εξουσιάσουν την Ρώμη. Αυτά έλεγε ο Κικέρων το 59π.Χ. Τον επόμενο χρόνο το 58π.Χ. εξορίστηκε από την Ρώμη! Σφοδρός επικριτής των Ιουδαίων ήταν και ο Σενέκας, ο οποίος αποκαλούσε τους Ιουδαίους «το πλέον διεστραμμένο έθνος»... Ο Σενέκας ήταν ένθερμος υποστηρικτής της Στωικής φιλοσοφίας και τόσο οι Στωικοί, όσο και οι Επικούρειοι φιλόσοφοι υπήρξαν σφοδροί πολέμιοι της Ιουδαϊκής θεολογικής σκέψεως. Ο μεγάλος ιστορικός της Ρώμης Τάκιτος είχε και αυτός επικρίνει δριμύτατα τους Εβραίους, καταγγέλλοντας ότι ο πλούτος τους προέρχεται από την φανατική μεταξύ τους αλληλεγγύη και από

το μίσος τους εναντίον των υπολοίπων ανθρώπων. Αποκαλούσε τους Εβραίους «λαό αηδιαστικό», γεμάτο μίσος που όλα όσα οι Ρωμαίοι τα θεωρούσαν ιερά, αυτοί τα θεωρούσαν βέβηλα!

Στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία της Κωνσταντινουπόλεως, τους πρώτους δύο αιώνες οι Ιουδαίοι δεν αντιμετώπισαν σοβαρά προβλήματα. Όλα άλλαξαν γι' αυτούς όταν ο Αυτοκράτωρ Ιουστινιανός προχώρησε σε μία νομοθετική επανάσταση, στον περίφημο Ιουστινιάνειο Κώδικα στις αρχές του 6[ου] αιώνος, για τον οποίον αναφέρονται με επαίνους μέχρι τις ημέρες μας οι ιστορικοί και νομικοί επιστήμονες. Πολύ πριν τους φυλετικούς νόμους της Νυρεμβέργης, τους οποίους θέσπισε το 1935 η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, 1400 χρόνια πριν, ο Αυτοκράτωρ, του οποίου μεταξύ άλλων έργο ήταν και ο περίλαμπρος Ναός της Αγίας Σοφίας έκανε και νόμους, οι οποίοι περιόριζαν δραστικά τα δικαιώματα των εβραίων. Κατήργησε δε τον νόμο, ο οποίος ίσχυε μέχρι τότε, νόμο του Θεοδοσιάνειου Κώδικα, νόμο ο οποίος αναγνώριζε την νομική ύπαρξη του Ιουδαϊσμού. Σύμφωνα με τους νόμους του Ιουστινιανού ένας Εβραίος δεν μπορούσε να έχει Χριστιανό δούλο, ενώ αυστηροί περιορισμοί ετέθησαν ακόμη και στα αστικά - οικονομικά τους δικαιώματα. Οι εβραίοι αποκλείστηκαν από κάθε δημόσιο αξίωμα, απαγορεύθηκε να είναι δικηγόροι, καθώς και να καταθέτουν σε δικαστήρια ως μάρτυρες εναντίον των Χριστιανών. Προχώρησε όμως και σε ένα άλλο πρωτοπόρο μέτρο ο Ιουστινιανός. Απαγόρευσε την Μισνά, την προφορική παράδοση των Ιουδαίων. Η απαγόρευση αυτή οδήγησε στους ύστερους χρόνους στο κάψιμο του Ταλμούδ. Σε πολλές πόλεις μετά τους νέους νόμους του Ιουστινιανού, ο Ιουδαϊσμός σαν θρησκεία κηρύχθηκε παράνομη και οι συναγωγές έκλεισαν. Δεν ήταν, όμως, μόνον τα διατάγματα των Αυτοκρατόρων και οι επίσημοι νόμοι που εστρέφοντο εναντίον τους! Πολλές λαϊκές εξεγέρσεις και διωγμοί εβραίων έγιναν από τις δύο περίφημες ομάδες του Ιπποδρόμου, τους «Πράσινους» και τους «Βένετους». Επί Αυτοκράτορος Αναστασίου οι «Πράσινοι» εξεγέρθησαν κατά των Ιουδαίων και έκαψαν τις συναγωγές τους.

Μετά τον Ιουστινιανό, ο επόμενος Μεγάλος Αυτοκράτο-

ρας της Κωνσταντινουπόλεως ήταν ο Ηράκλειος, ο οποίος υπήρξε και αυτός σφοδρός αντιεβραίος. Γράφει επί του θέματος η μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια Πυρσός, τόμος ΙΒ', σελίς 370:

«Τω **614** παμπληθείς Πέρσαι εισέβαλον εις Παλαιστήνην και βοηθούμενοι υπό των Εβραίων, εξεπόρθησαν την Ιερουσαλήμ, έσφαξαν χιλιάδας των κατοίκων της και απήγαγον εις αιχμαλωσία ν τους λοιπούς μετά του Πατριάρχου Ζαχαρίου, μετ' αυτού δε και τον Τίμιον Σταυρόν, όν θέσαντες εντός κιβωτίου έφερον εις Περσίαν. Κατά την φοβεράνταύτην επιδρομήν οι Εβραίοι ηγόραζαν παρά των Περσών αντί ευτελέστατου τιμήματος τους Χριστιανούς αιχμαλώτους και είτα έσφαζον αυτούς. Εις **90.000** αναβιβάζονται οι Χριστιανοί φονευθέντες τότε εις μόνην την Αγίαν Πόλιν...». Δέκα πέντε ολόκληρα χρόνια μετά το 629μ.Χ. ο Ηράκλειος έμελλε να εκδικηθεί. Ετιμώρησε σκληρά τους Ιουδαίους, απέλασε όλους από την Ιερουσαλήμ και ταυτόχρονα απαγόρευσε, επί ποινή θανάτου, σε αυτούς να πλησιάζουν στην πόλη σε απόσταση μικρότερη των τριών μιλίων. Οι διωγμοί των Ιουδαίων στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία και αναφέρομαι εις αυτήν καθ' όσον άμεσα μας αφορά δεν σταμάτησαν με τον Ηράκλειο. Ανάλογοι διωγμοί έγιναν και επί των ημερών του Λέοντος του Γ του Ισαύρου, του Ρωμανού του Α' τον 10° αιώνα κ.α.

Τόσο στην διάρκεια της τουρκοκρατίας, αλλά και στη συνέχεια στα χρόνια του νέου Ελληνικού κράτους ισχυρά υπήρξαν τα αντιεβραϊκά αισθήματα του Ελληνικού Λαού. Αναφερόμενος στον απαγχονισμό του Πατριάρχου Γρηγορίου του Ε' μας κάνει γνωστό το γεγονός ότι ο μεγάλος βεζίρης έδωσε το πτώμα του Πατριάρχη στους εβραίους να το σύρουν μέσα στους δρόμους και να το ρίξουν στην συνέχεια στην θάλασσα. Ιδού πως εξηγεί αυτή την ενέργεια ο Γεώργιος Φίνλεϋ:

"Αυτή η μυσαρή αποστολή ήτανε πηγή τρομερής ικανοποίησης για τον Ιουδαϊκό όχλο της Κωνσταντινούπολις, εξ' αιτίας του μεγάλου μίσους που επικρατεί σε όλη την ανατολή μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων". Φίνλεϋ - Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως.

Για το γεγονός αυτό υπήρξε και επίσημη ανακοίνωση στην συνεδρία της Ακαδημίας Αθηνών τον Φεβρουάριο του 1926,

από τον καθηγητή Ανδρεάδη, ο οποίος βασιζόμενος στο βιβλίο του M. Franco «Οι Ιουδαίοι στην Οθωμανική Αυτοκρατορία», αλλά και σε τουρκικές πηγές, μας παραθέτει τα λόγια του τούρκου μεγάλου βεζίρη προς τους Ιουδαίους: **«Καλώς ήρθατε ω εβραίοι. Να. Κρεμάστηκε ο κοινός μας εχθρός. Πετάξετε τον στην θάλασσα, σας το διατάσσω».**

Το επεισόδιο αυτό δεν ήταν μεμονωμένο. Παρ' όλα τα αντιθέτως γραφόμενα και διδασκόμενα ως ιστορία στους νέους Έλληνες, οι σχέσεις του λαού μας με τους Εβραίους δεν υπήρξαν αγαθές, ιδιαίτερα δε στην περίοδο της Εθνεγερσίας. Τον Δεκέμβριο του 1821 οι Έλληνες επαναστάτες μαζί με Γερμανούς φιλέλληνες εφορμούν κατά του Παλαμηδίου, του Κάστρου του Ναυπλίου για να το καταλάβουν. Η επίθεση αποτυγχάνει. Πίσω τους αφήνουν νεκρούς και τρεις τραυματίες. Ας δούμε τι γράφει σχετικά ένας από τους ιστορικούς της Επαναστάσεως του 1821, ο οποίος μάλιστα υπήρξε και ο ίδιος αγωνιστής της Εθνεγερσίας:

«Οι Τούρκοι εξώρμησαν τότε εν αλαλαγμώ, συνέλεξαν τας εγκαταλειφθείσας κλίμακας, και τας κεφάλας των πεσόντων τεμόντες μετήνεγκον εις την πόλιν εν θριάμβω. Ο Νικήτας εσώθη ως εκ θαύματος. Επειδή δε εκ μεν των πεσόντων ελήφθη μόνον το σώμα του Λίνζινγ, εκ δε των βαρέως τραυματισθέντων αφέθησαν τρεις, ως ακίνητοι γενόμενοι ένεκα ης εκκοπής των ποδών αυτών, οι Τούρκοι απήγαγον εις το φρούριον και τούτους, εν οίς ην και τις Πελοποννήσιος υφοπλαρχηγός, ονομαζόμενος Γκελβερής, και τοις Ισραηλίταις παρέδωκαν εκμετρήσαντας το ζην δι' αισχίστου και επώδυνου θανάτου. Ενός μάλιστα των τριών Ισραηλίτης τις, επιδεικνύμενος και των Τούρκων αυτών τουρκικώτερος, αποκόψας κατεμάσσησε το ωτίον». Ιωάννης Φιλήμων «Ιστορικόν Δοκίμιον περί Ελληνικής Επαναστάσεως» Τόμος Δ', μέρος Γ', κεφάλαιον ΚΕ', σελίς 320.

Όπως γράφουν οι ίδιες οι εβραϊκές πηγές (όπως η Εγκυκλοπαίδεια «Γιουντάικα») στην διάρκεια της Ελληνικής Επαναστάσεως του 1821, την οποία χαρακτηρίζουν εξέγερση, οι Έλληνες κατέσφαξαν όλους τους εβραίους στις περιοχές, τις οποίες απελευθέρωναν. Δεν παραλείπουν μάλιστα να αναφέρουν ότι αυτό συνέβη διότι ήσαν οι Ιουδαίοι πιστοί υπήκοοι

των Οθωμανών και ότι είχαν αναλάβει για λογαριασμό τους υπηρεσίες όπως του τοκιστή και του συλλέκτη των φόρων από τους υπόδουλους Έλληνες. Ένα απόσπασμα από μία εβραϊκή πηγή είναι και το εξής:

«Με την έναρξη της ελληνικής εξέγερσης σημειώθηκε μεγάλη αύξηση στις επιθέσεις κατά των Μουσουλμάνων και των Εβραίων. Οι Έλληνες που επιτέθηκαν στην Τριπολιτσά της Πελοποννήσου το Σεπτέμβριο του 1821 πυρπόλησαν εξολοκλήρου την πόλη που είχε 30.000 πληθυσμό και περιλάμβανε επίσης περίπου 8.000 Εβραίους... Οι Μουσουλμάνοι και οι Εβραίοι σκοτώθηκαν χωρίς διάκριση από τους Έλληνες στη διάρκεια των επιθέσεων...»

Σε άλλα ιστορικά έργα εβραίων ο αριθμός μειώνεται και από οκτώ χιλιάδες οι εβραίοι που σφαγιάστηκαν στην Τριπολιτσά γίνονται... πέντε χιλιάδες! Φαίνεται πως με τους αριθμούς πάντοτε υπήρχε κάποιο πρόβλημα... Εβραίοι επίσης (1.200 σύμφωνα με τις ίδιες πηγές) μαζί με τούρκους εκτελέστηκαν και από τους επαναστάτες του Υψηλάντη στην Μολδοβλαχία. Ένας Άγγλος, ο John Hartley, γράφοντας για την άλωση της Τριπολιτσάς περιγράφει την σφαγή ως εξής: «Ανακατεύτηκε το Εβραϊκό αίμα με το Τούρκικο και κύλισε στους δρόμους της πόλης. Τα παιδιά του Ισαάκ και του Ισμαήλ έχουν υποταχτεί στο ίδιο πεπρωμένο.»

Η περίπτωση της σφαγής των Εβραίων στην Τρίπολη είναι ενδεικτική των σχέσεων των εβραϊκών ιστορικών πηγών με την... αριθμητική! Μία σχέση μάλλον κακή, η οποία έχει παρελθόν, αλλά όπως γνωρίζουμε και παρόν... Συγκεκριμένα, η εγκυκλοπαίδεια Γιουντάικα στην έκδοση του 1978, στην σελίδα 876, αναφέρει ότι στην σφαγή (massacre) της Πελοποννήσου 5.000 Εβραίοι έχασαν την ζωή τους. Με δεδομένο ότι οι Εβραίοι του Ναυπλίου καθώς και οι Τούρκοι διεσώθησαν από τον Χάμιλτον και ότι στις άλλες πόλεις του Μοριά πλην Τριπόλεως ζούσαν ολιγάριθμοι Εβραίοι, με δεδομένο αυτό λοιπόν, ο αριθμός 5.000, στον οποίο αναφέρεται η εβραϊκή εγκυκλοπαίδεια αφορά κυρίως την Τρίπολη. Πόσοι Εβραίοι όμως ζούσαν στην Τρίπολη; Ο αριθμός των 5.000 είναι τουλάχιστον υπερβολικός, εάν όχι εξωφρενικός. Έχουμε όμως μία πηγή για το πόσοι ήταν οι Εβραίοι στην Τριπολιτσά όταν κατελή-

φθη από τους Έλληνες. **Είναι ο ιστορικός και αυτόπτης μάρτυς Ιωάννης Φιλήμων, ο οποίος αναφέρει ότι στην Τριπολιτσά ζούσαν μόνον 50 οικογένειες Εβραίων!** Οι οποίοι μάλιστα δεν σφαγιάσθηκαν όλοι, αφού μερικοί από αυτούς, όπως αναφέρει και πάλι η Ιουδαϊκή εγκυκλοπαίδεια, διέφυγαν στην Κέρκυρα.

Μετά από πολλά χρόνια ο Ελληνικός Στρατός εφορμά προκειμένου να απελευθερώσει την Μακεδονία και την Θράκη. Στην Θεσσαλονίκη η εβραϊκή κοινότητα είναι εξαιρετικά ισχυρή και ελέγχει την οικονομική ζωή της πόλεως. Την 27η Οκτωβρίου του 1912 ο Ελληνικός στρατός καταλαμβάνει τα προάστια της Θεσσαλονίκης. Οι Έλληνες της Θεσσαλονίκης αρχίζουν να κάνουν επιθέσεις στις Τούρκικες και Εβραϊκές συνοικίες. Οι Ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις όχι μόνο δεν εμπόδισαν τις επιθέσεις αλλά και πολλές φορές έδρασαν μαζί με τους Έλληνες. Τα γεγονότα είχαν απολύτως ένα χαρακτήρα πογκρόμ...

Η εφημερίδα «Times» της Αγγλίας έγραφε τα ακόλουθα:

«Σταματούν τους Τούρκους και τους Εβραίους σε κάθε δρόμο και τους κάνουν σωματική έρευνα απ' την κορφή ως τα νύχια... Ο Ελληνικός Τύπος κάνει δημοσιεύματα τα οποία βάζουν στο σημάδι τους Εβραίους και προκαλούν το λαό. Γι' αυτό τον λόγο λεηλατούνται οι περιουσίες των Εβραίων και οι ίδιοι υφίστανται κακομεταχειρίσεις....»

Η εφημερίδα «Le **Τβιτιρ5**»της Γαλλίας έγραψε: «Πολλοί Εβραίοι έχουν υπέστη κακομεταχείριση. Λεηλατήθηκαν τα μαγαζιά και καταστράφηκαν Συναγωγές...»

Η εφημερίδα «The Jewish Chronicle», την οποία εξέδιδαν στο Λονδίνο οι Εβραίοι της Αγγλίας έγραφε:

«Συνεχίζονται οι λεηλασίες, οι σφετερισμοί και ανάλογες ενέργειες έναντι των Εβραίων της Θεσσαλονίκης. Οι Ελληνικές στρατιωτικές αρχές δεν καταβάλλουν καμιά προσπάθεια για να τα σταματήσουν.» (3 Ιανουαρίου 1913)

«Όλοι οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης συγκεντρώθηκαν στη κηδεία των 2 σκοτωμένων οι οποίοι έχασαν τη ζωή τους στη διάρκεια των ενεργειών λεηλασίας των Ελλήνων..» (10 Ιανουαρίου 1913)

«Από τότε που έχει καταληφθεί η πόλη από τους Έλληνες, δημιουργήθηκαν πολύ σημαντικές αλλαγές στη ζωή της φιλότιμης Εβραϊκής κοινότητας. Συνάντησαν μια τόσο μεγάλη καταστροφή όση είχαν ζήσει στο παρελθόν οι Εβραίοι της Ρωσίας και της Ρουμανίας.» (24 Ιανουαρίου 1913).

Ενοχλεί πολύ το γεγονός ότι η Θεσσαλονίκη (η μητέρα του Ισραήλ σύμφωνα με τους σιωνιστές) έγινε και πάλι Ελληνική και καθώς φαίνεται αυτό ενοχλεί μέχρι τις ημέρες μας...

Αυτά σαν μία μικρή παρένθεση για τις σχέσεις των Ελλήνων και Εβραίων στην νεώτερη Ελληνική Ιστορία. Φυσικά θα μπορούσαν να γραφτούν και άλλα πολλά, όπως το γεγονός με τον Πατσίφικο, αλλά θα ξεφεύγαμε εντελώς από τον σκοπό αυτού του βιβλίου.

Πολλοί υπήρξαν σφοδροί επικριτές των εβραίων στην Ευρώπη μέσα στους τελευταίους αιώνες και ανάμεσα τους και εβραίοι. Ο περίφημος φιλόσοφος Μπαρούχ Σπινόζα, ο οποίος ήταν Ιουδαίος, τον οποίον έδιωξαν όμως με τις κλωτσιές από την Συναγωγή οι λοιποί Εβραίοι (τον κατέστησαν αποσυνάγωγο), είχε αποκαλέσει την ιουδαϊκή θρησκεία «χοντροκομμένη δεισιδαιμονία» και όσους ήσαν πιστοί Εβραίοι τους είχε χαρακτηρίσει σαν λατρευτές ενός Θεού του μίσους! Ο πολύς Βολταίρος, ο πατέρας του διαφωτισμού, όχι μόνον υπήρξε αντιεβραίος, αλλά στο άρθρο του με τίτλο «JUIFS» (ΕΒΡΑΙΟΙ), συμφωνούσε απόλυτα με τους διωγμούς και τις σφαγές των Εβραίων και εξέφραζε την πεποίθηση ότι οι Ιουδαίοι πράγματι μέσα στα πλαίσια της λατρείας τους διαπράττουν τελετουργικούς φόνους... Χαρακτηριστικά τόνιζε στο άρθρο του αυτό έγραφε:

«Καμμιά συκοφαντία για τους Εβραίους δεν είναι αρκετά μεγάλη... Η ιστορία αυτού του λαού είναι αηδιαστική και βδελυρή».

Αυτά έλεγε ο Βολταίρος, αλλά η Γαλλική Επανάσταση φέρθηκε με τον καλύτερο τρόπο στους Εβραίους της χώρας. Η διακήρυξη για την θρησκευτική ελευθερία της Γαλλικής Επαναστάσεως δεν εξαιρούσε τους Εβραίους. Από την Γαλλική Επανάσταση, όμως, περάσαμε στην συνέχεια στην Αυτοκρατορία του Βοναπάρτη. Ο Ναπολέων δεν είχε καμμία δεδομένη άποψη για τους Εβραίους. Του έγιναν όμως συγκεκριμέ-

νες καταγγελίες ιδιαίτερα από τις ανατολικές περιοχές της Γαλλίας εναντίον των εβραίων για τοκογλυφία και αποφυγή στρατεύσεως. Ο Ναπολέων αποφάσισε τότε να αναστείλει για ένα χρόνο όλα τα χρέη προς τους Εβραίους στις Ανατολικές Επαρχίες και προχώρησε σε μία πρωτοφανή ενέργεια. Ζήτησε από τους Εβραίους να συγκληθεί ενώπιον του το περίφημο «Σανχεντρίν», το Εβραϊκό Συνέδριο. Το Σανχεντρίν συνεκλήθη ενώπιον του Ναπολέοντος το 1806 στο Παρίσι. Οι Εβραίοι τον διαβεβαίωσαν ότι θα υπερασπιστούν την Γαλλία μέχρι θανάτου. Ένα χρόνο αργότερα, ο Ναπολέων, έχοντας στοιχεία ότι οι Εβραίοι του είχαν πει ψέματα, έβγαλε ειδικά διατάγματα με τα οποία ετίθεντο κάτω από αυστηρή παρακολούθηση οι οικονομικές δραστηριότητες των εβραίων καθώς και η στρατολόγηση τους. Μερίμνησε δε να σχηματιστούν ειδικές επιτροπές σε ολόκληρη την Γαλλία, οι οποίες θα επιβλέπουν και θα ελέγχουν τις δραστηριότητες κατά τόπους των εβραίων. Η συνέχεια γνωστή. Οι Εβραίοι εστράφησαν εναντίον του Ναπολέοντος και χρηματοδότησαν χωρίς να λογαριάσουν το ύψος του ποσού την καταστροφή του... Σκληρός αντισημιτισμός, λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη πολύ πριν από τον Χίτλερ για να μη μιλήσουμε για τους διωγμούς, τους οποίους είχαν υποστεί οι Εβραίοι στην Ρωσσία των Τσάρων! Αλλά και στην Νέα Χώρα που είχαν επιλέξει να γίνει γι' αυτούς η νέα Ιερουσαλήμ, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής τα πράγματα δεν ήσαν κατ' αρχάς πολύ καλύτερα. Λίγοι γνωρίζουν επί παραδείγματι ότι ο περίφημος Στρατηγός Γκραντ στην διάρκεια του εμφυλίου πολέμου μεταξύ Βορείων και Νοτίων, με ειδική εντολή του είχε αποκλείσει τους Εβραίους από όλες τις στρατιωτικές μονάδες, τις οποίες διοικούσε. Μία από τις πλέον επιφανείς εβραϊκές οικογένειες τραπεζιτών της Νέας Υόρκης είναι η οικογένεια Σέλιγκμαν. Το 1877 ο βαθύπλουτος τραπεζίτης Ιωσήφ Σέλιγκμαν βρέθηκε στην Σαρατόγκα και θέλησε να μείνει στο πλέον πολυτελές ξενοδοχείο της περιοχής το Γκραντ Γιούνιον. Η διεύθυνση, όμως, του ξενοδοχείου δεν του έδωσε δωμάτιο γιατί ήταν εβραίος! Σε πόλεις όπως η Νέα Υόρκη και η Βοστώνη συχνά ήταν τα λιντσαρίσματα εβραίων από γηγενείς αμερικανούς και από Ιρλανδούς. Ακόμη και στις αρχές του 20ου αιώνα υ-

πήρχαν κοινωνικοί αποκλεισμοί για τους Εβραίους και έτσι πάμπλουτοι τραπεζίτες ή βιομήχανοι ήταν αδύνατον να μπούνε στις περισσότερες λέσχες ή αδελφότητες που υπήρχαν στις μεγάλες πόλεις των Η ΠΑ. Δεν ήταν λίγες οι ανακοινώσεις, οι οποίες αφορούσαν προσλήψεις σε στρατιωτικούς και πανεπιστημιακούς τομείς, οι οποίες περιείχαν την επισήμανση «Χριστιανοί μόνο»! Δεκαπέντε χρόνια πριν κυκλοφορήσουν τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών στην Ευρώπη, ο Ιγνάτιος Ντόνελλυ, προφανώς Ιρλανδικής καταγωγής, εξέδωσε το 1891 ένα βιβλίο με τον τίτλο «Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΑ», στο οποίο έλεγε ότι έρχεται μία εβραϊκή δικτατορία, κάτω από την οποία οι λαοί θα πλήρωναν ακριβά για τα όσα είχαν κάνει εις βάρος των εβραίων στους προηγούμενους αιώνες!

Αυτά συνέβαιναν και στις Ηνωμένες Πολιτείες τον 19° αιώνα και στις αρχές του $20^{ου}$ αιώνος. Πολύ πριν ψηφιστούν στην Γερμανία, το 1935, οι φυλετικοί νόμοι της Νυρεμβέργης, οι οποίοι απέκλειαν τους Εβραίους από πολλούς τομείς της δημόσιας ζωής της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, πολύ πριν, σε αρκετές πολιτείες και πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών απέκλειαν τους Εβραίους τόσο από την απόκτηση περιουσίας σε συγκεκριμένες πόλεις και προάστια, όσο και από την φοίτηση τους σε ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Το 1922 ακόμη το Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ έθεσε όριο στην αποδοχή Εβραίων φοιτητών. Δεν εφηύρε λοιπόν τον αντισημιτισμό ο Χίτλερ και είναι πολύ απλοϊκό και κάθε τι απλοϊκό βολεύει θαυμάσια την προπαγάνδα να υποστηρίζεται κάτι τέτοιο. Όχι, πως ο Χίτλερ δεν υπήρξε αντιεβραίος και αυτό αποδεικνύει και η παρακάτω εγγραφή του από τα ντοκουμέντα Μπόρμαν στο Μπούνκερ του Βερολίνου:

13 Φεβρουαρίου **1945:** «Οι ίδιοι οι Εβραίοι προκάλεσαν πάντα τον αντισημιτισμό. Δια μέσου των αιώνων, όλοι οι λαοί του κόσμου από τους αρχαίους Αιγυπτίους μέχρι εμάς, αντιδράσανε με τον ίδιο τρόπο ακριβώς.»

Ας διαβάσουμε τι γράφει για τον αντισημιτισμό και για το ποία υπήρξε η «πρωταρχική αφορμή» για την γένεση του η Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια Πυρσός, έκδοση του 1928, δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια πριν το 1945 στον Τόμος Δ', σελίς 925:

«Γένεσις του Αντισημιτισμού: Η Αντιουδαϊκή εχθρότης, παλαιά όσο και ο Ιουδαϊσμός αυτός, έχει ως πρωταρχική αφορμή την συναίσθησιν της φυλετικής υπεροχής και την αδιάλλακτον μισαλλοδοξίαν των Εβραίων.»

Το παραπάνω απόσπασμα της Εγκυκλοπαίδειας με τα μέτρα της εποχής μας είναι ένα σκληρά αντιεβράϊκό κείμενο. Μήπως πρέπει να τεθεί εκτός νόμου ο Πυρσός και να μαζευτεί από κάθε Ελληνικό σπίτι η συγκεκριμένη εγκυκλοπαίδεια;

Στην ίδια υπαγόρευση του Αδόλφου Χίτλερ, που περιέχεται στην πολιτική διαθήκη, προβλέπει ότι ο αντιεβραϊσμός δεν πρόκειται να σβήσει στο πέρασμα του χρόνου:

13 Φεβρουαρίου 1945: «Δεν υπάρχει, λοιπόν, κίνδυνος σ' αυτές τις περιπτώσεις να εξαφανιστεί ο αντισημιτισμός, γιατί οι ίδιοι οι Εβραίοι είναι εκείνοι, που ρίχνουν λάδι στην φωτιά του και φροντίζουν να είναι πάντα καλά τροφοδοτημένη. Πριν μπορέσει να εξαφανιστεί η αντίθεση σ' αυτόν, πρέπει να εξαφανιστεί η αρρώστια. Και απ' αυτή την άποψη μπορείτε να βασιστείτε στους Εβραίους: όσο επιζούν, ο αντισημιτισμός δεν θα εξαφανιστεί ποτέ.»

Ξεκαθαρίζει, όμως, ότι η αναφορά του αυτή στους Εβραίους δεν ισοδυναμεί με έναν ισχυρισμό ότι έχει αισθήματα περιφρονήσεως προς τις άλλες φυλές και ιδιαίτερα προς τις παλαιές φυλές, όπως οι Κινέζοι, που είχαν δημιουργήσει έναν αρχαίο πολιτισμό και τονίζει ότι:

«Λέγοντας αυτά, σας ορκίζομαι πως είμαι ολότελα ελεύθερος από κάθε φυλετικό μίσος. Είναι, οπωσδήποτε, ανεπιθύμητο μια φυλή ν' ανακατεύεται με άλλες φυλές. Εκτός από λίγες, χωρίς αποτέλεσμα, επιτυχίες, που είμαι έτοιμος να τις παραδεχτώ, η συστηματική επιμιξία ποτέ δεν παρήγαγε καλά αποτελέσματα. Η επιθυμία της να παραμείνει φυλετικά καθαρή είναι μια απόδειξη της ζωτικότητας και της καλής υγείας μιας φυλής. Η υπερηφάνεια για την δική μας τη φυλή - και αυτό δεν προϋποθέτει την περιφρόνηση για άλλες φυλές - είναι κι' αυτή ένα σωστό και υγιές συναίσθημα. Ποτέ δεν θεώρησα τους Κινέζους και τους Γιαπωνέζους σαν κατώτερους από μας. Ανήκουν σε παλιούς πολιτισμούς...»

Επανέρχεται στην συνέχεια στο θέμα των Εβραίων και ε-

παναλαμβάνει ότι η φυλετική του υπερηφάνεια είναι επιθετική εις ό,τι αφορά την εβραϊκή φυλή:

«Η φυλετική υπερηφάνεια μας δεν είναι επιθετική, εκτός στο σημείο που αφορά την Εβραϊκή φυλή. Χρησιμοποιούμε τον όρο Εβραϊκή φυλή για ευκολία, γιατί στην πραγματικότητα, και από την γενετική άποψη δεν υπάρχει καμμία εβραϊκή φυλή. Υπάρχει, ωστόσο, μια κοινότητα, που σ' αυτήν μπορεί, πραγματικά, να εφαρμοστεί ο όρος και που η ύπαρξη της γίνεται δεκτή και από τους ίδιους τους Εβραίους. Είναι η πνευματικά ομογενής ομάδα, που όλοι οι Εβραίοι σ' όλο τον κόσμο προσχωρούν θεληματικά σαν μέλη της, άσχετα από πού βρίσκονται και ποια είναι η χώρα της κατοικίας τους. Και σ' αυτή την ομάδα ανθρωπίνων πλασμάτων δίνουμε τον τίτλο της εβραϊκής φυλής. Δεν είναι, σημειώστε, θρησκευτική ενότητα, μ' όλο που η εβραϊκή θρησκεία τους χρησιμεύει σαν πρόφαση να εμφανίζονται σαν τέτοια. Ούτε είναι καν ένωση ομάδων ενωμένων από τους δεσμούς μιας κοινής θρησκείας.

Η εβραϊκή φυλή είναι πρώτ' απ' όλα και κατ' εξοχήν μια αφηρημένη φυλή του νου».

Ο Χίτλερ διατυπώνει την άποψη του οι Εβραίοι δεν είναι από ανθρωπολογικής απόψεως φυλή. Αυτό το υποστηρίζουν και σήμερα αρκετοί επιστήμονες, οι οποίοι βασιζόμενοι στις νεώτερες ανακαλύψεις της γενετικής έχουν διαπιστώσει σημαντικές φυλετικές διαφορές μέσα στον ίδιο τον εβραϊκό λαό με κυριότερη αυτήν μεταξύ των Σεφαρδείμ και των Ασκεναζίμ, οι οποίοι κατά κύριο βάσιν κατάγονται από τους εξιουδαϊσμένους τουρανικής καταγωγής Χαζάρους και οι οποίοι σήμερα στο Ισραήλ αποτελούν την κυρίαρχη φυλετική ομάδα. Λέγει σχετικά στην ίδια εγγραφή επί του θέματος ο Χίτλερ:

«Ούτε ο Εβραϊσμός διαθέτει τα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά, που θα του δίνανε την σφραγίδα μιας ομογενούς φυλής. Δεν μπορεί, ωστόσο, να αρνηθεί κανείς πως κάθε Εβραίος στον κόσμο έχει μερικές σταγόνες καθαρό εβραϊκό αίμα μέσα του. Αν δεν ήταν έτσι, θα ήταν αδύνατο να εξηγήσει κανείς την παρουσία ορισμένων φυσικών χαρακτηριστικών, που είναι διαρκώς κοινά σε όλους τους Εβραίους».

Μεγάλο ψέμα, λοιπόν, ψέμα ενταγμένο μέσα στα πλαίσια της μεταπολεμικής προπαγάνδας η ταύτιση του αντισημιτισμού με τον Εθνικοσοσιαλισμό και τον Αδόλφο Χίτλερ. Σύμφωνα με όσα αναφέρονται στο βιβλίο ενός Καθολικού ιερέως, του Έντουαρντ Χ. Φλάννερυ, το οποίο εκδόθηκε στα Ελληνικά από τους ενταύθα αντιρατσιστές μιας χριστιανικής οργανώσεως της Θεσσαλονίκης (Χριστιανική Αντιρατσιστική πρωτοβουλία), η ιστορία του Αντισημιτισμού αρχίζει με την ιστορία του Αμάν του Μακεδόνος. Στην Παλαιά Διαθήκη και συγκεκριμένα στο βιβλίο Εσθήρ, αναφέρεται ότι στην κορυφή της ιεραρχίας της Περσικής Αυτοκρατορίας, με ένα αξίωμα ανάλογο του σημερινού πρωθυπουργού, βρισκόταν ένας Έλληνας, ο Αμάν Αμαδάθου Μακεδών. Ο Αμάν είχε την γνώμη ότι οι εβραίοι είχαν σκοπό την διάλυση της Αυτοκρατορίας και πρότεινε στον Ξέρξη την λήψη μέτρων. Το παρακάτω απόσπασμα από την Βίβλο και συγκεκριμένα από το βιβλίο Εσθήρ, θα μπορούσε όντως να θεωρηθεί η πρώτη διακήρυξη αντιεβραϊσμού στην ιστορία της ανθρωπότητος και έχει ως εξής:

«Ούτω ο Αμάν επεζήτησε να καταστρέψη όλους τους Ιουδαίους, οι οποίοι ήσαν εις όλον το βασίλειον του Ξέρξου, τον λαόν του Μαρδοχαίου.

Κατά τον πρώτον μήνα, τον μήνα Νισάν, το δωδέκατον έτος του βασιλέως Ξέρξου, έρριψαν ενώπιον του Αμάν πουρ, δηλαδή κλήρον, από μέρας εις ημέραν και από μηνός εις μήνα και έπεσεν ο κλήρος εις την δεκάτην τρίτην του δωδεκάτου μηνός, του μηνός Αδάρ.

Τότε ο Αμάν είπεν εις τον βασιλέα Ξέρξην: «Υπάρχει εις λαός διεσκορπισμένος και διεσπαρμένος μεταξύ των λαών εις όλας τας επαρχίας του βασιλείου σου, του οποίου οι νόμοι διαφέρουν από παντός άλλου λαού, δεν φυλάττουν δε τους νόμους του βασιλέως δια τούτο δεν αρμόζει εις τον βασιλέα να τους αφήση ήσυχους, εάν ευαρεστήται, ο βασιλεύς, ας αποφασισθή να αφανισθούν.». ΕΣΘΗΡ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3, ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ 6 ΕΩΣ 9.

Στην συνέχεια ο Αμάν, σύμφωνα πάντα με το βιβλίο «Εσθήρ» ζητά από τον Αυτοκράτορα να αποσταλεί σχετική διαταγή για την εξόντωση των Ιουδαίων στις 127 επαρχίες και

σατραπείες της επικράτειας. Όμως, τα πράγματα θα εξελιχθούν διαφορετικά. Μέσω της ευνοούμενης παλλακίδος του Αυτοκράτορος Εσθήρ, ο επιφανής Ιουδαίος Μαρδόνιος (το ίδιο όνομα εβραϊκής προελεύσεως, θα το δούμε αιώνες αργότερα στην Ελληνική Ιστορία, στην Μάχη των Πλαταιών...) συκοφαντεί τον Αμάν και τον απαγχονίζουν μαζί με τα δέκα παιδιά του, ενώ εξοντώνουν ταυτόχρονα μέσα σε μία ημέρα δεκάδες χιλιάδες Πέρσες ευγενείς με την άδεια του Ξέρξου. Από το επεισόδιο αυτό της Βίβλου έχει απομείνει και η έκφραση «Δια τον φόβον των Ιουδαίων».

Σε ανάμνηση δε της σφαγής του Έλληνα Αμάν και των Περσών ευγενών, οι εβραίοι εορτάζουν κάθε χρόνο τα περίφημα «πουρείμ».

Αιώνες μετά, κυρίαρχος του κόσμου αναδεικνύεται ο ευλογημένος των Θεών Αλέξανδρος ο Μέγας και σε αυτό το ζήτημα δεν μπορεί παρά να αναφέρεται και το «ιερό» βιβλίο των εβραίων, η Παλαιά Διαθήκη. Ας δούμε «πως» αναφέρεται... Συγκεκριμένα στο βιβλίο «Α' Των Μακκαβαίων» γράφονται τα εξής:

«ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, **5:** και μετά ταύτα έπεσεν επί την κοίτην και έγνω ότι αποθνήσκει, **6:** και εκάλεσεν τους παίδας αυτού τους ένδοξους τους συνεκτρόφους αυτού εκ νεότητος και διείλεν αυτοίς την βασιλείαν αυτού έτι αυτού ζώντος **7:** και εβασίλευσεν Αλέξανδρος έτη δώδεκα και απέθανεν **8:** και επεκράτησαν οι παίδες αυτού, έκαστος εν τω τόπω αυτού **9:** και ετέθεντο πάντες διαδήματα μετά το αποθανείν αυτόν και οι υιοί αυτών οπίσω αυτών έτη πολλά και επλήθυναν κακά εν τη γη".»

Σύμφωνα, λοιπόν, με το ιερό βιβλίο των Εβραίων οι Ελληνικές Αυτοκρατορίες των επιγόνων του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ήσαν πηγές κακού! «Και επλήθυναν κακά εν τη γη» αναφέρει χαρακτηριστικά το βιβλίο των Μακκαβαίων.

Μέσα δε από τις σελίδες ενός κειμένου γεμάτου ψεύδη, της τερατολογίας του ψευδο-Καλλισθένους ενός Ιουδαίου της Αλεξάνδρειας, αναδεικνύεται το μεγάλο ιστορικό παραμύθι ότι ο Μέγας Αλέξανδρος δήθεν προσκύνησε τους ραββίνους και τον Ναό του Σολομώντος. Από καμμία ιστορική πηγή και βεβαίως ούτε από τον Αρριανό δεν προκύπτει η οποιαδήποτε

σχέση του Μεγάλου Μακεδόνα Στρατηλάτη με Εβραίους.

Αντίθετα αποτελεί γεγονός ιστορικό το ότι μέσα στον Ελληνιστικό Κόσμο υπήρξε σφοδρή σύγκρουση μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων. Σύγκρουση πνευματική, αλλά και πολλές φορές και σύγκρουση αιματηρή. Η αντίθεση αυτή ήταν περισσότερο έντονη στην μεγαλούπολη της Αλεξάνδρειας, η οποία αποτελούσε, εκείνη την εποχή και την πνευματική (λόγω της παρουσίας των Ελλήνων), αλλά και την οικονομική (λόγω του σίτου) πρωτεύουσα του τότε γνωστού κόσμου.

Πληθώρα Ελλήνων συγγραφέων της εποχής, ιστορικών, φιλοσόφων και χρονογράφων γράφουν έργα κατά των Ιουδαίων. Όπως: ο Χαιρέμων, ο Λυσίμαχος, ο Ποσειδώνιος, ο Απολλώνιος ο Μόλων, ο Απίων, ο Μνασέας, ο Μανέθων κ.α. Τα έργα όλων αυτών, πλην ελαχίστων αποσπασμάτων έχουν «χαθεί»...

Για την σύγκρουση αυτή των Ελλήνων με τους Εβραίους στην Ελληνιστική περίοδο ο Έντουαρντ Φλάννερυ στο βιβλίο του «2.300 ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΥ» γράφει:

«...Γία τους υπερήφανους κληρονόμους του Όμηρου, του Περικλή και του Αριστοτέλη, η επιφυλακτική στάση των Εβραίων ήταν μία ανυπόφορη αλαζονεία. Πεπεισμένοι ότι «πας μη Έλλην βάρβαρος», αντέκρουσαν τα επιχειρήματα για ανωτερότητα ή προνόμια ενός λαού, που θεωρούσαν ότι δεν διακρίνεται πολιτικά και πολιτιστικά από τους άλλους. Η σύγκρουση μεταξύ αυτών των δύο υπερήφανων και ανόμοιων νοοτροπιών ήταν μόνο θέμα χρόνου».

Με το θέμα της συγκρούσεως, μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων στην Αλεξάνδρεια των ρωμαϊκών χρόνων, τον Μάιο του 2002, στο τεύχος του περιοδικού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, με αύξοντα αριθμό 104, είχα γράψει το απόλυτα σχετικό με τα παραπάνω κείμενο:

«Απίων Ο Πλειστονίκης, Ο Εχθρός Των Ιουδαίων: *Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα των σοφών όλου του κόσμου είναι τα χαμένα χειρόγραφα της Αρχαίας Ελληνικής Γοαμματείας. Δεν λείπουν και αυτοί που ισχυρίζονται ότι τα έργα των Μεγάλων Ελλήνων πνευματικών δημιουργών υπάρχουν και χρησιμοποιούνται από κάποιους με τρόπο πονηρό.*

Η καταστροφή της βιβλιοθήκης της Αλεξανδρείας ήταν α-

ναμφισβήτητα ένα μεγάλο πλήγμα και πάλι όμως το θλιβερό αυτό γεγονός δεν δικαιολογεί ***την πλήρη εξαφάνιση*** *τόσων πολλών έργων των Αρχαίων Ελλήνων. Αυτό γιατί ασφαλώς η βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας δεν ήταν η μοναδική βιβλιοθήκη της αρχαιότητος και επιπλέον πολλοί ιδιώτες είχαν στα χέρια τους έργα των Σοφών της Αρχαίας Ελλάδος. Εκεί, όπου πραγματικά είναι όντως περίεργη η «εξαφάνιση», είναι στα έργα εκείνα των Ελλήνων της Ελληνιστικής και Ρωμαϊκής περιόδου, που αναφέρονται κατά των Εβραίων και κατά του Χριστιανισμού.* ***Ένα τέτοιο «χαμένο» έργο είναι και το έργο του Απίωνος, ενός μεγάλου Σοφού, που έζησε στην Αλεξάνδρεια τον 1ου μ.Χ. αιώνα.***

Η εποχή που έζησε ο Απίων ήταν η εποχή της πλήρους παγιώσεως της Ρωμαϊκής εξουσίας στον τότε γνωστό κόσμο. Τα Βασίλεια των επιγόνων του Μεγάλου Αλεξάνδρου είχαν υποταχθεί, ενώ στην Ελλάδα η μεν Μακεδονία, η Ήπειρος και η Θράκη βρισκόταν υπό σκληρή Ρωμαϊκή κατοχή, η δε Νότιος Ελλάς ζούσε υπό ένα καθεστώς μιας ιδιότυπης ελευθερίας. Ήταν φυσικό το μεγαλύτερο μέρος των Ελλήνων να βρίσκεται στο πλευρό της Ρωμαϊκής αρχής, αφού δεσμοί ισχυροί, φυλετικοί, θρησκευτικοί και πολιτιστικοί ένωναν Έλληνες και Ρωμαίους. Αντίθετα, οι Εβραίοι ήσαν σε μόνιμη αντιπαράθεση με την Ρώμη, αντιπαράθεση η οποία στα τέλη του 1ου μ.Χ. αιώνος οδήγησε στην πλήρη καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Η αντίθεση μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων ήταν έντονη και μη λησμονούμε πως η Ρώμη συμμάχησε με τους Εβραίους, προκειμένου να υποτάξει την πάλαι ποτέ κραταιά αυτοκρατορία των Σελευκιδών. Η αντίθεση μεταξύ Ελλήνων και Εβραίων ήταν περισσότερο έντονη στην Αλεξάνδρεια. Εκεί έζησε ο λησμονημένος σήμερα ***Απίων,*** *οποίος κατήγετο από την πόλη* ***Όαση*** *της Αιγύπτου. Ο Απίων ήταν ένας μεγάλος φιλόλογος της εποχής του και για τον λόγο αυτό είχε τα παρωνύμια* ***Γραμματικός, Πλειστονίκης*** *και* ***Μόχθος.*** *Τα έργα του, από τα οποία σώζονται ελάχιστα μόνον αποσπάσματα, ήταν τα* ***«Αιγυπτιακά»*** *σε τρία βιβλία, στα οποία περιεγράφετο η ιστορία της Αιγύπτου, ένα έργο* ***«Περί Μάγων»,*** *μία φιλολογική πραγματεία* ***«Περί Ρωμαίων Διαλέκτου»*** *και κυρίως το* ***«Γλώσσαι Ομηρικοί»,*** *το οποίο χρησιμοποίησαν οι μεταγενέστεροι φιλόλογοι, όπως ο Απολλώνιος ο*

σοφιστής του $1^{ου}$ μ.Χ. αιώνα.

***Ο Απίων ήταν ο ηγέτης του αντι-ιουδαϊκου κόμματος των Ελλήνων της Αιγύπτου και για τον λόγο αυτό επισκέφθηκε το** 39μ.Χ. **την Ρώμη για να απαντήσει στον αυτοκράτορα Καλιγούλα στις συκοφαντίες των Εβραίων κατά των Ελλήνων της Αλεξανδρείας.** Στη Ρώμη έμεινε πολλά χρόνια, όπου εδίδαξε και έμεινε ονομαστός για το έργο του. Το βιβλίο του «Αιγυπτιακά», όπως λέγεται είχε σαν πηγές του τον **Μανέθωνα** και τον **Μνασέα.** Ο Μανέθων ήταν ένας Αιγύπτιος, που έζησε τον $3^{ον}$ π.Χ. αιώνα, ο οποίος έμαθε Ελληνικά από τον διερμηνέα του βασιλέως Πτολεμαίου, Τιμόθεο, και ήταν Αρχιερεύς της Ηλιούπολης και το πολύ σημαντικότερον **ήταν ο Αρχειοφύλαξ των Αιγυπτιακών Ναών.** Ο Μανέθων, λοιπόν, στην ιστορία της Αιγύπτου, που είχε γράψει για λογαριασμό του Πτολεμαίου, μιλούσε για την ιστορία των αρχαίων Εβραίων και είχε γράψει ότι στην πραγματικότητα αυτοί ήσαν δούλοι και λεπροί της Αιγύπτου, που είχαν ξεφύγει από την οργή του Φαραώ, ανατρέποντας έτσι με τα γραπτά του όλα αυτά, που εμφανίζονται σαν ιστορία στην Βίβλο. Την ίδια ακριβώς εποχή με τον Μανέθωνα είχε ζήσει και ένας περίφημος γεωγράφος από τας Πάτρας της Πελοποννήσου, ο **Μνασέας,** που είχε γράψει το έργον **«Περίπλους»,** το οποίον επίσης αναφέρετο στους Εβραίους και από το οποίο επίσης σώζονται ελάχιστα ασήμαντα αποσπάσματα!*

Συνοψίζοντας, βλέπουμε τρία έργα αρχαίων συγγραφέων, το έργο του Απίωνος, το έργο του Μανέθωνος και το έργο του Μνασέα, που μιλούν κατά των Εβραίων (και δεν ήσαν τα μοναδικά!), να έχουν χαθεί...

*Το πλέον δε εξωφρενικό είναι ότι τα ελάχιστα αποσπάσματα του Απίωνος, που μας είναι γνωστά, τα γνωρίζουμε από έναν φανατικό Εβραίο **(Φαρισαίο για την ακρίβεια),** τον **Φλάβιο Ιώσηπο** και συγκεκριμένα από το έργον του **«Ιουδαϊκή αρχαιολογία»,** που είναι άλλως γνωστό σαν **«Κατά Απίωνος».** Στο έργον του αυτό ο Ιώσηπος καταφέρεται με σφοδρό τρόπο κατά του Απίωνος (τον οποίο αποκαλεί **βωμολόχο, φαύλο** και **οχλαγωγό),** κατά του Μανέθωνος και του Μνασέα, αλλά εμείς βεβαίως σήμερα δεν γνωρίζουμε το έργο κανενός από τους τρεις! Ο Ιώσηπος, μάλιστα, και το έργο του, διατηρήθηκαν στον χρόνο*

και δεν λείπουν και οι έπαινοι γι' αυτόν από πολλούς συγγραφείς των μετέπειτα αιώνων. Μεταξύ των άλλων, που ανέφερε ο Απίων για τους Εβραίους και στο οποίο απαντά ο Ιώσηπος ***(που κατήγετο από οικογένεια αρχιραββίνων...)*** *είναι ότι λάτρευαν σαν θεό την κεφαλή ενός όνου και όχι βέβαια τον ένα και μοναδικό Θεό, όπως ισχυρίζονται.* Είναι γνωστό ότι πολλά στοιχεία της εβραϊκής θρησκείας πέρασαν στον Χριστιανισμό και αυτό το φαινόμενο, μάλιστα, υπήρξε περισσότερο έντονο στους πρώτους αιώνες της ζωής της νέας θρησκείας. Μη λησμονούμε ότι όπως αναφέρεται στις πράξεις των Αποστόλων, όποια πόλη επισκεπτότανε ο Παύλος κατ' αρχάς φρόντιζε να διδάξει στις συναγωγές. Στα περί λατρείας του όνου θα επανέλθουμε στην συνέχεια. Αυτό κυρίως, όμως, στο οποίο ενδιαφερότανε να απαντήσει ο Εβραίος ιστορικός ήταν στα γραφόμενα του Απίωνος *«περί της δήθεν αρχαιότητος του λαού των Εβραίων» και να «αποδείξει» τον μύθο περί της επιστροφής τους στην γη Χαναάν, μύθο που αποτελεί και την βάση της εβραϊκής θεολογίας.*

Οι περίπτωση του Απίωνος, του Μνασέα και του Μανέθωνος δεν είναι οι μοναδικές. Πολλοί Έλληνες συγγραφείς των Ελληνιστικών και των Ρωμαϊκών χρόνων έχουν γράψει για τους Εβραίους. Τα έργα σχεδόν όλων, όμως, «συμπτωματικά» έχουν «χαθεί»...».

Μία από τις πλέον σκληρές κατηγορίες του Απίωνος κατά των Ιουδαίων ήταν η κατηγορία περί «ονολατρείας». Από πολλούς Εθνικούς συγγραφείς είχε γραφεί ότι οι Ιουδαίοι ελάτρευαν τον όνο και ότι η λατρεία τους αυτή περιελάμβανε τις εξής μορφές: του γαϊδάρου, ατόμου με κεφάλι γαϊδάρου, μόνο την κεφαλή του γαϊδάρου.

Απαντώντας ο Ιώσηπος και ιδιαίτερα μάλιστα στα όσα είχε πει ο Απίων, γράφει σχετικά:

"Μέσα στον ναό αυτό, ο Απίων έχει το θράσος να υποστηρίζει ότι οι Ιουδαίοι διατηρούν το κεφάλι ενός γαϊδάρου (asini caput), ότι λατρεύουν αυτό το ζώο και υποκλίνονται μπροστά του με μεγάλο σεβασμό."
(Ιώσηπος, Απαντα 1, Ιωσήπου Βίος - Περί αρχαιότητος Ιουδαίων (Κατ' Άπίωνος), μετφρ. Κάκτος, σελ. 309)
και απαντά λίγο πιο κάτω:

"Εμείς οι Ιουδαίοι δεν τιμούμε ούτε λατρεύουμε γαϊδάρους [•••]"
(Ιώσηπος, Άπαντα 1, Ιωσήπου Βίος - Περί αρχαιότητος Ιουδαίων (Κατ' Απίωνος), μετφρ. Κάκτος, σελ. 311).

Βεβαίως, σήμερα μας είναι γνωστά αυτά που λέει ο Ιουδαίος Ιώσηπος κατά του Απίωνος, χωρίς να ξέρουμε όμως αυτά που είχε γράψει ο Απίων, το έργο του οποίου «χάθηκε» και τα μόνα που μας είναι γνωστά είναι τα αποσπάσματα που παραθέτουν οι επικριτές του... Ελάτρευαν όμως τον όνο οι Ιουδαίοι σε κάποια μυστική τελετουργία και ίσως και κάποια χριστιανική αίρεση ακολουθούσε το τυπικό αυτό; Υπάρχουν στοιχεία ότι μάλλον αυτό συνέβαινε. Συγκεκριμένα, το φθινόπωρο του 1856, ο αρχαιολόγος Raffaelle Garmcci, βρήκε σε θάλαμο οικοδομήματος που ανήκε στα ανάκτορα του Παλατινού λόφου της Ρώμης, ένα εντοίχιο ακιδογράφημα, που χρονολογείται λίγο μετά το 200 μ.Χ. και παριστάνει άντρα προσευχόμενο σε εσταυρωμένο με κεφαλή όνου, και με τη συνοδευτική επιγραφή: "ΑΛΕΞΑΜΕΝΟΟ CEBETE ΘΕΟΝ" (= Αλεξαμενός σέβεται θεόν), ενώ πάνω από το αριστερό χέρι του εσταυρωμένου είναι γραμμένο ένα Υ. Σε διπλανό θάλαμο βρέθηκε χαραγμένη η λατινόγλωσση επιγραφή: ALEXAMENOS FIDELIS (=Αλεξαμενός πιστός).

Ας επιστρέψουμε, όμως, μετά την περιπλάνηση μας στον ιστορικό χρόνο στο Μπούνκερ τον Φεβρουάριο εκείνο του 1945 και στην «Πολιτική Διαθήκη». Ο διεθνής σιωνισμός σήμερα χειρίζεται, όπως χειρίζεται, το ζήτημα του ολοκαυτώματος. Ίσως γιατί με τον τρόπο αυτό του δίνεται η ηθική δυνατότητα να προχωρεί σε ενέργειες, τις οποίες σε διαφορετική περίπτωση θα ήταν αδύνατον να δικαιολογήσει. Το βιβλίο αυτό δεν έχει σκοπό να ασχοληθεί με την φιλολογία των αριθμών, ούτε να αποδεχθεί, ούτε να αρνηθεί γεγονότα, παρά μόνο να τα εξετάσει κάτω από το πρίσμα των δεδομένων, τα οποία διαθέτει ο γράφων και επιπλέον να καταθέσει τις σκέψεις του επάνω σε αυτά. Ο Χίτλερ λίγο πριν το τέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ καταθέτει ευθέως την άποψη του για τους Εβραίους και στέκεται έντιμα απέναντι στην Ιστορία, αναμένοντας την κρίση της, μία κρίση, η οποία για να είναι δικαία δεν είναι δυνατόν να προκύψει σε καμμία περίπτωση

από αυτούς, οι οποίοι υπήρξαν οι πλέον φανατικοί εχθροί του. Χωρίς να χρειάζεται λοιπόν υπερασπιστές και συνηγόρους, που θα χρησιμοποιήσουν σοφιστείες ή και ψεύδη ακόμη έχει την παρρησία να λέει στις 13 Φεβρουαρίου του 1945:

«Στάθηκα πάντα απόλυτα τίμιος στις σχέσεις μου με τους Εβραίους. Στις παραμονές του πολέμου τους έδωσα μια τελική προειδοποίηση. Τους είπα πως αν επισπεύσουν έναν άλλο πόλεμο δεν θα τους λυπηθώ και πως θα εξοντώσω τα παράσιτα σ' όλη την Ευρώπη κι' αυτή τη φορά μια για πάντα. Σ' αυτή την προειδοποίηση απαντήσανε με μια κήρυξη πολέμου και βεβαιώσαν πως οπουδήποτε στον κόσμο υπάρχει ένας Εβραίος εκεί υπάρχει επίσης ένας αδυσώπητος εχθρός της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Λοιπόν ανοίξαμε το εβραϊκό απόστημα. Και ο κόσμος του μέλλοντος θα μας ευγνωμονεί αιώνια».

Και συμπληρώνει ενάμισι μήνα αργότερα στις 2 Απριλίου του 1945 ένα μήνα πριν το οριστικό τέλος:

«Από αυτή την άποψη ο Εθνικοσοσιαλισμός μπορεί δίκαια να διεκδικήσει την αιώνια ευγνωμοσύνη του λαού γιατί εξαφάνισε τους Εβραίους από την Γερμανία και την Κεντρική Ευρώπη».

Εξήντα ένα χρόνια μετά από τον Απρίλιο του 1945 διαβάζουμε στον τύπο την είδηση:

«ΡΑΒΙΝΟΣ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 60 ΧΡΟΝΙΑ

«Η πρώτη χειροτονία ραβίνων μετά το Ολοκαύτωμα. Για πρώτη φορά μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και το Ολοκαύτωμα των Εβραίων, τρεις άνδρες χειροτονήθηκαν χθες ως ραβίνοι στην πόλη της Δρέσδης στην Ανατολική Γερμανία, ένα γεγονός που χαρακτηρίστηκε «ιστορικό» από τη γερμανική πολιτική ηγεσία. Πρόκειται για την πρώτη χειροτονία ραβίνων στη Γερμανία μετά την καταστροφή από τους ναζί της Ανωτέρας Σχολής του Ιουδαϊσμού το 1942. «Μετά το Ολοκαύτωμα, ελάχιστοι θα μπορούσαν να φανταστούν ότι η εβραϊκή ζωή στη Γερμανία θα ανθούσε και πάλι», δήλωσε ο πρόεδρος της χώρας, Χερστ Κέλερ. Το Κεντρικό Εβραϊκό Συμβούλιο της Γερμανίας χαιρέτισε το γεγονός ως «ένα νέο ορόσημο» προς την κατεύθυνση της εξομάλυνσης της ζωής των Εβραίων στη Γερμανία. ΕΛ. ΤΥΠΟΣ 15/9/2006»

8.
ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΥΣΕΩΣ

«Η μεγάλη ναυτική αυτοκρατορία (παλαιότερα Αγγλία και σήμερα Η.Π.Α.) δεν θέλει μία στρατηγική συμμαχία μεταξύ Κεντρικής Ευρώπης (της οποίας την καρδιά αποτελεί η Γερμανία) και Ρωσσίας. Αυτό γιατί μία τέτοια συνεργασία γεωπολιτικά οδηγεί στην κοσμοκρατορία. ΓΓ αυτόν ακριβώς τον λόγο και πολέμησε με κάθε τρόπο η Αγγλία την πολιτική του Βίσμαρκ για προσέγγιση με την Ρωσσία. Για τον ίδιο λόγο ήθελε την σύγκρουση του Χίτλερ με τον Στάλιν και στις ημέρες μας(οι Η.Π.Α.) προσπαθούν να δημιουργήσουν εμπόδια στις σχέσεις της Ρωσσίας του Πούτιν με την Ευρωπαϊκή Ένωση και ιδιαίτερα με την Γερμανία.»

Ο Χίτλερ επιθυμεί να περιορίσει τα μέτωπα του πολέμου. Η συμφωνία με τον Στάλιν και η στάση των Ρώσσων από το καλοκαίρι του 1940 μέχρι τον Ιούνιο του 1941.Ο Χίτλερ προσπαθεί να στρέψει τα στρατηγικά ενδιαφέροντα του Στάλιν προς ανατολάς. Η πιθανή συνεργασία Γερμανών και Ρώσσων θέτει τις βάσεις για μια κοσμοκρατορία. Απόφαση για επίθεση και εκστρατεία προς ανατολάς. Χίτλερ και Ναπολέων. Η τεράστια ενίσχυση των Σοβιετικών από τις ΗΠΑ. Καλοκαίρι του 1943 απόβαση των συμμάχων στην Σικελία με την βοήθεια της μαφίας. Νορμανδία: άλλη μεγάλη προδοσία των «φον». Αντεπίθεση στις Αρδένες. Οι Σοβιετικοί περνούν τον Όντερ, ο κλοιός σφίγγει. Η μάχη του Βερολίνου και το τέλος.

Η πολεμική προσπάθεια της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας άρχισε τον Σεπτέμβριο του 1939 και τελείωσε στις αρχές του Μαΐου του 1945. Κράτησε δηλαδή 68 ολόκληρους μήνες, παρά τέσσερις μήνες δηλαδή, έξι ολόκληρα χρόνια. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941 οι στρατιωτικές επιχειρήσεις του Ράιχ εστράφησαν κατ' αρχάς κατά της Πολωνίας και στην συνέχεια κατά της Γαλλίας, όπου ευρίσκετο και το Αγγλικό εκστρατευτικό σώμα, εναντίον του Βελγίου και της Ολλανδίας. Ακολούθως έλαβε χώρα η Γερμανική εκστρατεία στην Χερσόνησο του Αίμου με αποτέλεσμα την κατάληψη Γιουγκοσλαβίας και Ελλάδος. Τον Ιούνιο του 1941 με την επιχείρηση Μπαρμπαρόσσα άρχισε η γιγαντομαχία της Ανατολής. Το ίδιο ακριβώς διάστημα μπήκε στον πόλεμο και η Ουάσιγκτον, η οποία χωρίς καθυστέρηση διέθεσε τους πλούσιους και ανεξάντλητους υλικούς της πόρους στην διάθεση Άγγλων και Σοβιετικών. Αργότερα διέθεσε και στρατεύματα, τα οποία μάλιστα πολέμησαν εξαιρετικά γενναία. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Στρατηγού Πάτον, τα στρατεύματα του οποίου έκριναν την μάχη στο Δυτικό Μέτωπο στα τέλη του 1944. Στην μάχη της εναντίον της Σοβιετικής Ενώσεως η Γερμανία δεν είχε την συμπαράσταση της Ιαπωνίας. Αυτό στοίχισε ακριβά στο Γ' Ράιχ, αφού έδωσε την δυνατότητα στον Στάλιν να αποδεσμεύσει και πολύ σύντομα μάλιστα, πριν ακόμη και από την επίθεση των Ιαπώνων στο Περλ Χάρμπορ, δεκάδες άφθαρτες από πολεμικές επιχειρήσεις μεραρχίες από την Ανατολή και να τις ρίξει στη μάχη εναντίον των Γερμανών. Από την άλλη πλευρά, στην Μεσόγειο, για να πολεμήσει εναντίον της κυριάρχου των θαλασσών Αγγλίας, είχε υποτίθεται μαζί του τον πολυδιαφημισμένο πριν από τον πόλεμο ιταλικό στόλο, ο οποίος απεδείχθη τραγικά ανεπαρκής. Υπήρχε ακόμη η υποτιθέμενη ευμενής ουδετερότητα των Γάλλων του Βισύ και των Ισπανών του Φράνκο, οι οποίοι, όμως, τόσο ο ένας, όσο και ο άλλος από την πορεία των γεγονότων απεδείχθη ότι τελικώς υπηρέτησαν την συμμαχική υπόθεση.

Μόνος εναντίον όλων στην κυριολεξία και κατέχοντας χώρες, κράτη και περιοχές εξαιρετικά πτωχές στις κρίσιμες και απαραίτητες για έναν τόσο μεγάλης εκτάσεως και διαρκείας πόλεμο, πρώτες ύλες. Η Μέση Ανατολή με τα πλούσια κοιτά-

σματα πετρελαίου δεν κατέστη δυνατόν να τεθεί υπό τον έλεγχο του. Επιλέχθηκε να εξυπηρετηθούν πρωτίστως τα αποικιακά συμφέροντα των Γάλλων και των Ιταλών και να παραμεριστεί ο πόθος των Αράβων για εθνική ελευθερία. Παρ' όλα αυτά, χωρίς πρώτες ύλες και μόνον με τα πετρέλαια της Ρουμανίας στην διάθεση του, πολεμώντας εναντίον όλου του κόσμου, κατόρθωσε να αντισταθεί για έξι ολόκληρα χρόνια. Ο Ρεημόν Καρτιέ στο κεφάλαιο εκείνο της ιστορίας του με τον τίτλο «ΤΑ ΕΠΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ», τονίζει:

«Η Γερμανία δεν διέθετε αποθέματα ισχύος και μακρόχρονη προετοιμασία, στοιχεία απαραίτητα για να αντέξει σε μια μεγάλη σύρραξη... Παρ' όλο που κατέκτησε όλη την Ευρώπη, με απόλυτη ελευθερία σε όλους τους υλικούς πόρους της, δεν κατόρθωσε να φέρει την πολεμική της μηχανή στο ύψος της προκλήσεως που εξαπέλυσε».

Αυτό που γράφει παραπάνω ο Ρεημόν Καρτιέ ασφαλώς και το γνώριζε ο Αδόλφος Χίτλερ και γι' αυτό και επιθυμούσε με κάθε τρόπο να περιορίσει τα μέτωπα του πολέμου. Μέσα στα πλαίσια αυτής της στρατηγικής υπεγράφη και το σύμφωνο Ρίμπεντροπ Μολότωφ. Ήλπιζε ότι θα μπορούσε να λύσει τους λογαριασμούς του με την καπιταλιστική Δύση χωρίς να αναγκαστεί να διεξαγάγει διμέτωπο αγώνα. Ομολογεί στα τέλη του Φεβρουαρίου του 1945, όταν πλέον ο ερυθρός στρατός έχει διαβεί τον ποταμό Όντερ και βαδίζει προς το Βερολίνο, ότι για έναν ολόκληρο χρόνο είχε πιστέψει ότι θα μπορούσε να έχει μία συμφωνία τίμια με τον Στάλιν:

Πολιτική Διαθήκη: 26 Φεβρουαρίου 1945:

«Για έναν ολόκληρο χρόνο είχα προσκολληθεί στην ελπίδα πως μια συμφωνία τουλάχιστον τίμια, ειλικρινής, αν όχι ανεπιφύλακτα φιλική, θα μπορούσε να εγκαθιδρυθεί ανάμεσα στο Τρίτο Ράιχ και την Ρωσία του Στάλιν. Φαντάστηκα πως μετά δεκαπέντε χρόνια εξουσίας ο Στάλιν ο ρεαλιστής θα είχε ξεφορτωθεί την νεφελώδη μαρξιστική ιδεολογία και πως την διατηρούσε μόνον και μόνον σαν δηλητήριο προοριζόμενο αποκλειστικά για εξωτερική χρήση. Ο κτηνώδης τρόπος που αποκεφάλισε την Εβραϊκή ιντελιγκέντσια, που του είχε προσφέρει τόσο σπουδαία υπηρεσία

στην καταστροφή της τσαρικής Ρωσίας, με ενθάρρυνε σ' αυτή την πεποίθηση. Υπέθετα πως δεν ήθελε να δώσει σ' αυτούς τους ίδιους τους Εβραίους διανοουμένους την ευκαιρία να προκαλέσουν την πτώση της ολοκληρωτικής αυτοκρατορίας που είχε οικοδομήσει - αυτής της σταλινικής αυτοκρατορίας, που σ' όλα της τα ουσιαστικά γνωρίσματα, δεν είναι παρά ο πνευματικός διάδοχος της αυτοκρατορίας του Πέτρου του Μεγάλου».

Μέσα στα σχέδια του Αδόλφου Χίτλερ είναι να κρατήσει γεωπολιτικά τον Στάλιν εκτός Ευρώπης και να τον κατευθύνει προς Ανατολάς, δίδοντας του πλήρη ελευθερία κινήσεων στην Ασία: Προς την Ινδία και προς την Μέση Ανατολή, όπου πλούσια κοιτάσματα πρώτων υλών και μία επίσης θερμή θάλασσα τον ανέμενε.

«ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΙΤΛΕΡ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ, ΒΙΕΝΝΗ, 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940:«.....Στις σχέσεις με τη Ρωσία, είναι δυσκολότερο να συγκεράσουμε τα συμφέροντα μας και να στρέψουμε τις ρωσικές φιλοδοξίες προς την Ανατολή...»

Μια ανάλογη γεωπολιτική προσέγγιση είδαμε να εμφανίζεται τα τελευταία χρόνια στα κείμενα του Ρώσσου πολιτικού Ζιρινόφσκι.

Ο Στάλιν όμως είχε σοβαρούς λόγους να είναι επιφυλακτικός. Όσο γι αυτό που πίστευε ο Χίτλερ ότι είχε κατορθώσει να αποκεφαλίσει την «εβραϊκή ιντελιγκέντσια», μόνο κατά ένα μέρος ήταν σωστό. Αρκετά χρόνια αργότερα η σύγκρουση του Στάλιν με την πανίσχυρη αυτή δύναμη εξουσίας στην Σοβιετική Ένωση συνεχίστηκε και σύμφωνα με εγκρίτους συγγραφείς αυτή είναι που και τελικά τον δολοφόνησε ή εάν θέλετε τον άφησε αβοήθητο να πεθάνει στην δεκαετία του '50.

Ο Στάλιν όμως, κουτοπόνηρος επαναστάτης, έχοντας ακόμη την νοοτροπία του ληστή τραπεζών των χρόνων της παρανομίας των μπολσεβίκων δεν πείθεται και δεν παραμερίζει τα συμφέροντα του στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στα Βαλκάνια. Η Ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδος και η ήττα τους επηρεάζει σημαντικά τον Στάλιν στις αποφάσεις του:

Αδόλφου Χίτλερ Πολιτική Διαθήκη: 26 Φεβρουαρίου 1945: «Η στάση των Ρώσων στη διάρκεια του καλοκαιριού του

1940, το γεγονός πως είχαν απορροφήσει τις Βαλτικές χώρες και την Βεσσαραβία, ενώ εμείς είμαστε απασχολημένοι στη Δύση δεν μου άφηνε καμμιά ψευδαίσθηση σχετικά με τους σκοπούς τους. Κι αν ακόμα είχα κρατήσει ακόμα καμμιά, η επίσκεψη του Μολότωφ τον Νοέμβριο θα αρκούσε για να τη διαλύσει. Οι προτάσεις που μου υπέβαλε ο Στάλιν μετά την επιστροφή του υπουργού του δεν με γέλασαν. Ο Στάλιν, ο ασύγκριτος και ατάραχος αυτός εκβιαστής, προσπαθούσε να κερδίσει καιρό για να σταθεροποιήσει τις προχωρημένες βάσεις του στην Φινλανδία και τα Βαλκάνια. Προσπαθούσε να παίξει την γάτα και το ποντίκι με μας.

Η τραγωδία, από την άποψη μου, ήταν το γεγονός πως δεν μπορούσα να επιτεθώ πριν από τις 15 Μαΐου και πως αν έπρεπε να πετύχω στην πρώτη αρχική έφοδο μου, ήταν ουσιαστικό να μη επιτεθώ αργότερα απ' αυτή την ημερομηνία. Ολόκληρο τον χειμώνα του 1940 και ακόμα περισσότερο την άνοιξη του 1941, καταδιωκόμουν από τον εφιάλτη πως οι Ρώσοι θα μπορούσαν να επιτεθούν. Τα γεγονότα, οι ήττες των Ιταλών στην Αλβανία και την Κυρηναϊκή, είχαν ξεσηκώσει μια μικρή θύελλα εξέγερσης στα Βαλκάνια. Έμμεσα δώσανε και ένα χτύπημα στην πίστη στο αήττητο μας, που το είχαν όμοια φίλοι και εχθροί.

Αυτό και μόνο ήταν η αιτία της Γιουγκοσλαβικής μεταβολής, ένα γεγονός που μας υποχρέωσε να σύρουμε τα Βαλκάνια στον πόλεμο. Κι αυτό ήταν κάτι που ήθελα ν' αποφύγω με κάθε μέσο».

Ακόμη όμως και εάν υπήρχε μία μικρή ελπίδα για να μη υπάρξει πολεμική εμπλοκή μεταξύ Γερμανίας και Σοβιετικής Ενώσεως αυτή χάθηκε με το ταξίδι του Ρούντολφ Εςς στην Αγγλία. Σήμερα γνωρίζουμε και έχει αναφερθεί εκτενώς στα γεγονότα αυτά ο ίδιος ο γιος του Ρούντολφ Εςς στο βιβλίο που συνέγραψε ότι αυτοί που έπεισαν τον Ρούντολφ Εςς να κάνει αυτό το ταξίδι ήσαν κύκλοι «αποκρυφιστικοί», οι οποίοι είχαν σχέσεις με τις μυστικές υπηρεσίες της Αγγλίας. Όταν ο Ρούντολφ Εςς έφθασε στην Αγγλία το πρώτο που φρόντισε να κάνει το Λονδίνο ήταν να ενημερώσει την Μόσχα τονίζοντας ότι το ταξίδι αυτό είχε σκοπό μία ανακωχή μεταξύ της

Γερμανίας με την Αγγλία προκειμένου το Ράιχ να επιτεθεί απερίσπαστο στην Σοβιετική Ένωση.

Η μεγάλη ναυτική αυτοκρατορία, που τότε υπήρξε κατά κάποιο τρόπο η Αγγλία και σήμερα είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, δεν επιθυμούν εις ουδεμία των περιπτώσεων μία στρατηγική συμμαχία μεταξύ της Κεντρικής Ευρώπης (της οποίας την καρδιά και τον βραχίονα αποτελεί η Γερμανία) και της Ρωσσίας. Αυτό γιατί μία τέτοια συνεργασία γεωπολιτικά οδηγεί στην κοσμοκρατορία. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και πολέμησε με κάθε τρόπο την πολιτική του Βίσμαρκ για προσέγγιση με την Ρωσσία και πήρε τελικά με το μέρος της τον Κάιζερ. Για τον ίδιο λόγο επιθυμούσε την σύγκρουση του Χίτλερ με τον Στάλιν και στις ημέρες μας προσπαθεί να δημιουργήσει εμπόδια στις σχέσεις μεταξύ της Ρωσσίας του Πούτιν και της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και κυρίως της Γερμανίας και της Γαλλίας.

Η απόφαση του Χίτλερ για την επιχείρηση Μπαρμπαρόσσα βαραίνει καίρια στον τελικό στρατηγικό του απολογισμό, τον οποίο κάνει στο πολιορκούμενο από Ανατολή και Δύση Βερολίνο του 1945, ως η πλέον σημαντική στην διάρκεια του πολέμου. Απόφαση για την λήψη της οποίας συνέβαλε τα μέγιστα «η ηλίθια εκστρατεία» όπως την χαρακτηρίζει των Ιταλών κατά της Ελλάδος:

Πολπική διαθήκη, 15 Φεβρουαρίου 1945:

«Καμμιά απόφαση απ' όσες είχα να πάρω στη διάρκεια αυτού του πολέμου δεν ήταν σοβαρότερη από την απόφαση να επιτεθώ στην Ρωσία... Γιατί το 1941; Γιατί, εν όψει της σταθερά αυξανόμενης δύναμης των δυτικών μας εχθρών, αν έπρεπε να ενεργήσουμε διόλου, έπρεπε να το κάνουμε με την μικρότερη δυνατή αναβολή. Ούτε, πρέπει να έχετε υπ' όψη σας, ο Στάλιν έμενε άπραγος. Σε δύο μέτωπα, ο χρόνος ήταν εναντίον μας. Το πραγματικό πρόβλημα δεν ήταν γι' αυτό: «Γιατί από τις 22 Ιουνίου 1941 κι όλας» αλλά μάλλον «Γιατί κι' όχι ακόμα νωρίτερα;» Κι' αν δεν ήταν οι δυσκολίες, που μας δημιουργήθηκαν από τους Ιταλούς και την ηλίθια εκστρατεία τους στην Ελλάδα, θα είχα επιτεθεί στη Ρωσία μερικές βδομάδες νωρίτερα».

Η προέλαση μέσα στις αχανείς εκτάσεις της Ρωσσίας εί-

ναι χειμαρρώδης. Επάνω στο σκληροτράχηλο και αφιλόξενο χώμα της χώρας των Σλάβων βογκούν οι ερπύστριες και συνεχώς προχωρούν. Οι ρωσσικές αντεπιθέσεις αποτυγχάνουν η μία μετά την άλλη. Όμως, ο εχθρός δεν είναι άοπλος όπως ισχυρίζοντο οι πάντοτε «λανθασμένα» πληροφορημένες μυστικές υπηρεσίες. Οι Ρώσσοι διαθέτουν περισσότερα από δέκα χιλιάδες τεθωρακισμένα οχήματα, ανάμεσα στα οποία και τα εξαιρετικά ικανά άρματα Τ-34. Στις 19 Οκτωβρίου του 1941, η Βέρμαχτ καταλαμβάνει την πόλη Μαζάισκ, η οποία απέχει μόλις 100 χιλιόμετρα από την Μόσχα. Από τα τέλη Οκτωβρίου αρχίζουν καταρρακτώδεις βροχές και μεταβάλλεται ολόκληρο το μέτωπο του πολέμου σε ένα αξεπέραστο τέλμα. Η γραμμή των γερμανικών οχημάτων, τα οποία δεν μπορούν πλέον να προχωρήσουν γιατί είναι κολλημένα στην λάσπη ξεπερνά τα 200 χιλιόμετρα! Μέσα σε τέτοιες συνθήκες εξαιρετικά δύσκολη είναι η διοικητική μέριμνα και προπαντός το να παραδοθούν καύσιμα στις μηχανοκίνητες και τεθωρακισμένες μεραρχίες. Χωρίς βενζίνη, χωρίς κίνηση, κεραυνοβόλος πόλεμος δεν μπορεί να υπάρχει. Οι βροχές σταματούν και η θερμοκρασία πέφτει στους μείον 20 βαθμούς Κελσίου!!! Παρ' όλες τις αντίξοες ή μάλλον για να είμαστε ακριβείς τις εξοντωτικές καιρικές συνθήκες, τα στρατεύματα της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας προχωρούν. Απέναντι τους βρίσκονται καλά ντυμένες με γούνες και καλά εξοπλισμένες Σιβηριανές μεραρχίες, οι οποίες έχουν μεταφερθεί από το μέτωπο του Ειρηνικού, αφού η Ιαπωνία είχε δώσει καθώς φαίνεται πειστικές εξηγήσεις στον Στάλιν ότι δεν πρόκειται να του επιτεθεί. Στις 2 Δεκεμβρίου του 1941 οι άνδρες των Ες-Ες βρίσκονται στο Νικολάγιεφ, μόλις λίγα χιλιόμετρα έξω από την Μόσχα. Ο καιρός είναι παγωμένος και υπάρχει μεγάλη διαύγεια. Με τα κιάλια μπορούν να δουν να λάμπουν στον ήλιο οι τρούλοι του Κρεμλίνου. Η θερμοκρασία όμως έχει πέσει στους μείον 30 βαθμούς Κελσίου. Τίποτε δεν μπορεί να προχωρήσει πλέον.

Το 1996 βρέθηκα στην Μόσχα. Όχι πολύ μακριά από το κέντρο της πόλεως (πόλεως η οποία έχει στην εποχή μας επεκταθεί κατά πολύ και σήμερα καμμία σχέση δεν έχει με την Μόσχα του 1941) υπάρχει ένα μνημείο φτιαγμένο από κακό-

γουοτους σιδερένιους δοκούς. Όταν ρώτησα τι ήταν αυτό το μνημείο, μου είπαν πως μέχρι αυτό το σημείο είχαν φθάσει τα γερμανικά στρατεύματα! Σήμερα εκεί όπου είχε φθάσει η Βέρμαχτ και τα Βάφφεν Ες-Ες βρίσκονται οι νέες συνοικίες της πόλεως και όσο για τους σιδερένιους αυτούς δοκούς είναι από λιωμένα Πάντσερ που πήρανε λάφυρα οι μπολσεβίκοι. Για 15 μόλις χιλιόμετρα δεν κατελήφθη η Μόσχα. Ίσως να φταίει για αυτό και το γεγονός ότι τα μέτωπα ήταν δύο και οι στρατηγικοί σκοποί δύο. Ο ένας η Μόσχα, σκοπός περισσότερο ψυχολογικός και ο άλλος, σκοπός αναμφισβήτητα μεγάλης στρατηγικής σημασίας, ο πλούσιος σε πρώτες ύλες και σε βιομηχανίες Νότος.

Η μάχη της Ρωσσίας ήταν πέρα για πέρα άνιση. Οι Γερμανοί θα μπορούσαν να κερδίσουνε τον πόλεμο αυτό μόνο με ένα κεραυνοβόλο κτύπημα και αυτό δεν το κατόρθωσαν. Ο Στάλιν άντεξε. Όσο για εφόδια και πρώτες ύλες ήταν δίπλα του πλέον ο μεγάλος αμερικανός φίλος, ο οποίος είχε διαθέσει ολόκληρο τον πλούτο και την ανεπτυγμένη βιομηχανία μιας τεράστιας χώρας στην υπηρεσία του. Όπως αναφέρει ο Ρεημόν Καρτιέ στις 21 Ιουνίου του 1941 ο γερμανικός στρατός εισέβαλλε στην Ρωσσία με 1830 αεροπλάνα και 3580 άρματα. Από τον Οκτώβριο του 1941 έως τον Ιούνιο του 1942 οι αμερικανοί είχαν παραδώσει στον Στάλιν 1285 αεροπλάνα και 2249 άρματα και επιπλέον ατέλειωτες ποσότητες πολυβόλων, βλημάτων, φορτηγών αυτοκινήτων και τηλεφώνων εκστρατείας. Μέχρι και ένα διυλιστήριο πετρελαίου και ένα εργοστάσιο ελαστικών αυτοκινήτων στέλνονται και συναρμολογούνται στα Ουράλια. Το 1942 ο «Τζώννυ», ο μεγάλος καπιταλιστής φίλος του μπολσεβίκου αδελφού «Ιβάν» στην μάχη κατά των «φασιστών», του παραδίδει επιπλέον 3052 αεροπλάνα, 4084 άρματα μάχης και 520.000 αυτοκίνητα. Του παραδίδει δηλαδή διπλάσια όπλα απ' όσα διέθετε ολόκληρος ο γερμανικός στρατός στην εισβολή του. Από πλευράς εφοδιασμού την ίδια στιγμή που το σιτηρέσιο του γερμανού στρατιώτη πέφτει στα 100 γραμμάρια ψωμί την ημέρα, τα στρατεύματα του Στάλιν τρώνε αμερικάνικες σοκολάτες και μπέικον, που φθάνει σε ατέλειωτες ποσότητες. Και όμως, ο χειμώνας δεν θα κατορθώσει να λυγίσει τα στρατεύματα του Γ' Ράιχ. Όμως είναι

προφανές ότι ο χρόνος δουλεύει για τον Στάλιν.

Φυσικά και δεν είναι δυνατόν ολόκληρη η πολεμική ιστορία της γιγαντομαχίας του ανατολικού μετώπου να περιγραφεί μέσα σε λίγες σελίδες. Επιβάλλεται όμως ο αναγνώστης να πάρει μια γεύση των γεγονότων και των καταστάσεων για να αντιληφθεί την πραγματικότητα πέρα από την μεταπολεμική προπαγάνδα και την σιωνιστική βιομηχανία του χουλιγουντιανού θεάματος, η οποία λίγες δεκαετίες αργότερα εισέβαλε και στο τελευταίο σπίτι με την τηλεόραση.

Οι Γερμανοί και οι σύμμαχοι τους, που ανάμεσα τους πλέον βρίσκονται και εκατοντάδες χιλιάδες νέων Ευρωπαίων, δίνουν έναν σκληρό αγώνα και αντέχουν! Όλα αυτά μέχρι τις αρχές του 1943. Όταν τελειώνει η τρομερή μάχη του Στάλινγκραντ με τους Γερμανούς ηττημένους και με την έκτη στρατιά να παραδίδεται στα στρατεύματα του Στάλιν και τον στρατάρχη της Φον Πάουλους να μεταβάλλεται σε ένα άβουλο όργανο της σοβιετικής προπαγάνδας και να υπογράφει αντιφασιστικές διακηρύξεις, τότε έχει ήδη φανεί στον ορίζοντα το επερχόμενο τέλος. Το ποτάμι πλέον κυλά αντίθετα στο μέτωπο της Ανατολής. Με εξαιρετικά καλή διοικητική μέριμνα από πάσης απόψεως και πάνοπλοι οι σοβιετικοί έχουν την πρωτοβουλία των κινήσεων. Ο γερμανικός στρατός όμως δεν είναι ένας στρατός, ο οποίος θα σπάσει εύκολα το μέτωπο του και θα καμφθεί. Θα αντέξει ακόμη για περισσότερο από δύο ολόκληρα χρόνια και όλα αυτά όταν σύμφωνα με επίσημα στοιχεία μόνο το 1943 στο Ανατολικό Μέτωπο περισσότεροι από δύο εκατομμύρια αξιωματικοί και στρατιώτες από τα στρατεύματα της Βέρμαχτ και των Βάφφεν 'Ες-Ές τίθενται εκτός μάχης, είτε πέφτοντας στο πεδίο της μάχης, είτε μένοντας ανάπηροι ή βαριά τραυματισμένοι.

Αμέσως μετά την ήττα στο Στάλινγκραντ, μέσα στον μήνα Μάρτιο, οι συνωμότες του στρατού και του υπουργείου των εξωτερικών, εκλεκτοί γόνοι της Καϊζερικής μασσωνερίας οργανώνουν δύο απόπειρες κατά του Χίτλερ. Στις 13 Μαρτίου τοποθετούν στο αεροπλάνο, το οποίο μεταφέρει τον Αδόλφο Χίτλερ βόμβα, η οποία όμως τελικά δεν εκρήγνυται από μία εύνοια της μοίρας. Το οξύ που περιείχαν οι βόμβες είχε διαβρώσει το σύρμα, το οποίο συγκρατούσε τον πυροκροτητή

και τελικά έκρηξη δεν έγινε. Λίγες ημέρες αργότερα αποτυγχάνει και νέα απόπειρα κατά του Χίτλερ σε δημόσια εκδήλωση στο Βερολίνο. Και για τις δύο απόπειρες χρησιμοποιήθηκαν αγγλικής προελεύσεως εκρηκτικές ύλες... Εγκέφαλοι της συνωμοσίας είναι ο υποστράτηγος Φον Τρέσκοβ απόγονος επιφανούς Π ρωσικής στρατιωτικής οικογενείας και ο Βαρώνος Φον Μπεζελάγκερ αναλόγου καταγωγής και προελεύσεως.

Στις 12 Μαΐου του 1943 οι μάχες στην Βόρειο Αφρική λαμβάνουν τέλος. Η στρατιωτική ιδιοφυΐα της «αλεπούς» της ερήμου, του Στρατάρχη Ρόμελ, δεν στάθηκε αρκετή για να αποτρέψει την ήττα. Το Άφρικα Κορπς είχε αφεθεί στην σκληρή του τύχη. Τα ούτως ή άλλως ανεπαρκή εφόδια, τα οποία του αποστέλλοντο δεν έφθαναν ποτέ στο μέτωπο της Αφρικής! Το 75% των προμηθειών βυθιζόντουσαν από τα αγγλικά πλοία, τα οποία είχαν στην διάθεση τους άριστες πληροφορίες... Κύριος υπεύθυνος για την προστασία της μεταφοράς αυτών των εφοδίων ήταν ο Ιταλός ναύαρχος Μαγκουέρι, ο οποίος παρασημοφορήθηκε από τους συμμάχους μετά τον πόλεμο για τις υπηρεσίες που τους προσέφερε...

Στις αρχές του Ιουλίου του 1943 οι σύμμαχοι αποβιβάζονται στην Σικελία. Οι γερμανικές μονάδες που βρίσκονται στην νήσο πολεμούν σκληρά, οι Ιταλοί όμως όχι. Στο πλευρό των συμμάχων μάχεται με τον δικό της τρόπο και η μαφία. Την Κυριακή 25 Ιουλίου του 1943 το μεγάλο φασιστικό συμβούλιο, το οποίο έχει να συνεδριάσει από το... 1939, συνεδριάζει στην Ρώμη για να καθαιρέσει τον Μουσολίνι. Συνεδριάζει μέσα σε ένα κλίμα βαρύ, αφού ήδη έχουν εκφραστεί δημόσια οι αντιρρήσεις ως προς την πολιτική του Ντούτσε. Αποτελεί κοινό μυστικό ότι οι «αντιρρησίες» για τις όποιες ενέργειες τους έχουν τις ευλογίες και του Βασιλιά Βίκτωρα Εμμανουήλ. Μία ημέρα πριν ο Φαρινάτσι προτείνει στον Μουσολίνι να συλλάβει τους συνωμότες. Αυτός δεν κάνει τίποτε. Στην συνεδρίαση αυτή του φασιστικού συμβουλίου ο Μουσολίνι καθαιρείται και με την ψήφο του γαμπρού του και υπουργού των εξωτερικών Τσιάνο. Την εξουσία αναλαμβάνει στην Ιταλία ο Στρατάρχης Μπαντόλιο. Οι Γερμανοί μένουν χωρίς «συμμάχους»... Ο Ιταλικός Στρατός συνθηκολογεί παντού και δημιουργούνται

μεγάλα κενά. Ο Μουσολίνι συλλαμβάνεται και απελευθερώνεται αργότερα από τον Συνταγματάρχη των Ες-Ες Όττο Σκορτσένυ. Ιδρύεται η δημοκρατία του Σαλό στον Βορρά της Ιταλίας, η οποία και συνεχίζει τον πόλεμο στο πλευρό των Γερμανών. Τα γερμανικά στρατεύματα δίνουν μάχες για να κρατήσουν την Ιταλία. Οι σύμμαχοι όμως αργά αλλά σταθερά προχωρούν.

Η επόμενη σκηνή του δράματος θα παιχτεί στις γαλλικές ακτές της Νορμανδίας τον Ιούνιο του 1944. Τις πρώτες νυχτερινές ώρες της 6ης Ιουνίου αρχίζουν να αποβιβάζονται στην Νορμανδία αγγλικά και αμερικανικά στρατεύματα, ενώ γίνονται εκτεταμένες ρίψεις αλεξιπτωτιστών. Πληροφορίες για την απόβαση αυτή ήταν γνωστές στις μυστικές υπηρεσίες της Γερμανίας αρκετό καιρό πριν. Ο πράκτωρ των Γερμανών Μπάζνα, Γιουγκοσλαβικής ή Αλβανικής καταγωγής, πράκτωρ με κωδικό όνομα «Κικέρων» εργαζόταν σαν υπηρέτης στην αγγλική πρεσβεία στην Άγκυρα. Ο «Κικέρων» είχε δώσει πληροφορίες για την αγγλοαμερικανική απόβαση στην Νορμανδία, πληροφορίες τις οποίες οι μυστικές υπηρεσίες του ναυάρχου Κανάρι «λανθασμένα» δεν είχαν εκτιμήσει δεόντως και τις είχαν βάλει στα αζήτητα... Όπως γράφει ο Λιντλ Χαρτ στο βιβλίο του «Η ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ», ο Χίτλερ θεωρούσε πιθανή μία απόβαση στην περιοχή και είχε διατάξει να προσέχουν ιδιαίτερα την Νορμανδία. Μόλις πέντε ημέρες πριν την απόβαση, όπως γράφει στο βιβλίο του ο Συνταγματάρχης Σκορτσένυ, ο Αξιωματικός πληροφοριών της 15ης Στρατιάς, υπέκλεψε και αποκρυπτογράφησε ένα μήνυμα, το οποίο καλούσε σε ετοιμότητα και επαγρύπνηση τις γαλλικές αντιστασιακές ομάδες γιατί επίκειται απόβαση μέσα στις επόμενες ημέρες. Η αναφορά του αξιωματικού πληροφοριών προς τα ανώτατα κλιμάκια επίσης δεν ελήφθη σοβαρώς υπ' όψιν! Στις 1.11 η 716η μεραρχία πεζικού, η οποία έχει την έδρα της στην πόλη Καν αναφέρει: «Αλεξιπτωτιστές στην περιοχή Ρανβίλ Μπρεβίλ». Στις 1.45 η 709η μεραρχία πεζικού από την πόλη Βαλόν αναφέρει: «Αλεξιπτωτιστές στα νότια του Σεν Ζερμαίν ντε Βαρεβίλ». Στις 2 η ώρα νέες πληροφορίες από την Καν και την Βαλόν αναφέρουν οι δύο μεραρχίες πεζικού έ-

χουν αιχμαλωτίσει αλεξιπτωτιστές, οι οποίοι ανήκουν στην 3η Βρετανική ταξιαρχία αλεξιπτωτιστών και στο 501,505 και 506 συντάγματα αμερικανών αλεξιπτωτιστών. Άνδρες από τις τρεις από τις τέσσερις μεραρχίες αλεξιπτωτιστών, που διέθεταν οι σύμμαχοι βρίσκονται στην Γαλλία. Είναι φανερό πως πρόκειται για πολύ σοβαρό γεγονός. Επιτελάρχης του Στρατηγού Ρόμελ, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την περιοχή, γιατί ο Ρόμελ απουσιάζει με άδεια, είναι ο Στρατηγός Σπάιντελ, ο οποίος δεν ειδοποιεί τον Ρόμελ, δεν ειδοποιεί κανένα ανώτερο κλιμάκιο! Πολλά χρόνια αργότερα ανταμείφθηκε αναλόγως... Έγινε ο αρχηγός του Στρατού της Δυτικής Γερμανίας! Παρ' όλα αυτά, η απόβαση είναι αποτυχημένη. Από τους 13.200 αλεξιπτωτιστές των συμμάχων συγκεντρώνονται στο προκαθορισμένο σημείο μόλις 2.500, οι υπόλοιποι έχουν χαθεί... Στις 3.09 τα γερμανικά ραντάρ ανακαλύπτουν ένα πλήθος πλοίων. Ο ναύαρχος Κράνκε δίνει την διαταγή σε όσα πολεμικά πλοία διαθέτει να επιτεθούν. Ενώ δε συμβαίνουν όλα αυτά, τα ανώτατα κλιμάκια ενεργούν σπασμωδικά και δεν ειδοποιούν το Βερολίνο. Η δικαιολογία αστεία: Ο Χίτλερ κοιμόταν! Γνωρίζουν οι πάντες ότι ο Χίτλερ κοιμάται πάντοτε τα ξημερώματα. Ο Στρατηγός Γιοντλ μάλιστα, ο οποίος ενημερώνεται, διατάσσει τον Φον Ρούνστεντ να μη μετακινηθούν προς το σημείο της αποβάσεως η μεραρχία αρμάτων Λερ και η 12η τεθωρακισμένη μεραρχία των Ες-Ες. Ο Ρόμελ μαθαίνει για την επίθεση μόλις στις 6.30 τα ξημερώματα και επιστρέφει εσπευσμένα στην θέση του. Πέντε ώρες αργότερα ενημερώνουν τον Χίτλερ, ο οποίος δίνει την διαταγή να σπεύσει η μεραρχία Λερ και η 12η τεθωρακισμένη μεραρχία Ες-Ες προς το Καν. Δίνει όμως ταυτόχρονα και την εντολή να μη μετακινηθεί καμμία μονάδα της 15ης Στρατιάς, αφού του έχει δοθεί η πληροφορία ότι η απόβαση στη Νορμανδία είναι... κίνηση αντιπερισπασμού! Γεμάτος πίκρα γράφει ο Σκορτσένυ ότι 7 μεραρχίες πεζικού και εξαιρετικά ισχυρές τεθωρακισμένες μεραρχίες, οι οποίες θα μπορούσαν να ρίξουν τον εχθρό στην θάλασσα, στέκονται με το όπλο παρά πόδα και αναμένουν βορείως του Σηκουάνα. Ο Ρόμελ ζητά από τον Χίτλερ ενισχύσεις. Με την άδεια του σπεύδουν στην περιοχή μία τεθωρακισμένη μεραρχία, μία μεραρχία αλεξιπτωτιστών και δύο μεραρχίες πεζικού.

Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για πλήρεις μεραρχίες, αλλά για μεραρχίες με μεγάλες ελλείψεις, οι οποίες δεν είναι δυνατόν να αποτρέψουν την απόβαση των συμμάχων. Το ι-σχυρό όπλο που θα μπορούσε να ριχτεί στην μάχη είναι η 15^{η} στρατιά, αλλά η 15^{η} στρατιά βρίσκεται στον Σηκουάνα και ο Χίτλερ απαγορεύει αυστηρά την μετακίνηση της. Η στρατιά αυτή έχει την ευθύνη της περιοχής της Βρετάνης, όπου σύμφωνα με τις... «έγκυρες πληροφορίες» των προδοτών, οι οποίοι παραπληροφορούν τον Χίτλερ, θα λάβει χώρα η κύρια προσπάθεια. Η γερμανική υπηρεσία πληροφοριών ισχυρίζεται ότι μόνον 20 μεραρχίες αποβιβάστηκαν στην Νορμανδία και ότι σύμφωνα με τις απόλυτα ακριβείς πληροφορίες της, οι οποίες στηρίζονται σε φανταστικές αεροφωτογραφίες και άλλα χαλκευμένα στοιχεία, στην απέναντι αγγλική ακτή βρίσκονται 80 αγγλικές και αμερικάνικες μεραρχίες. Επομένως αναμένεται η απόβαση 60 μεραρχιών στην ακτή του Πα Ντε Καλέ. Στην πραγματικότητα οι σύμμαχοι διέθεταν 31 μεραρχίες και όλες αυτές αποβιβάστηκαν στην Νορμανδία...

Τελικώς, οι σύμμαχοι αποβιβάζονται στην Νορμανδία και η εισβολή στην Ευρώπη έχει αρχίσει. Όμως οι προδότες (ανάμεσα στους οποίους υπάρχει πλήθος από «Φον», οι οποίοι υπηρετούν σε σημαντικές θέσεις του στρατού και του υπουργείου εξωτερικών) δεν το βάζουν κάτω! Πίστευαν ότι η απόβαση των συμμάχων θα φέρει και το τέλος του Χίτλερ. Όμως ο γερμανικός στρατός δεν καταρρέει και η προέλαση των συμμάχων δεν γνωρίζει μεγάλη πρόοδο. Μάλιστα, σε στρατιωτική σύσκεψη, η οποία γίνεται ακυρώνεται η εκτέλεση ενός γενικού σχεδίου αντεπιθέσεως, το οποίο είχε ορισθεί για τις 20 Ιουνίου 1944, σχέδιο σύμφωνα με το οποίο τρία τεθωρακισμένα σώματα στρατού θα κτυπούσαν τους συμμάχους. Το σχέδιο ακυρώνεται γιατί σύμφωνα με τις «πληροφορίες» υπάρχουν πάντοτε οι ανύπαρκτες 60 μεραρχίες των άγγλων και των αμερικάνων, οι οποίες υποτίθεται ότι σχεδιάζουν να αποβιβαστούν στο Πα ντε Καλέ! Όπως ακριβώς και το 1941 περίμεναν δήθεν τον γερμανικό στρατό τριάντα ανύπαρκτες αγγλικές μεραρχίες στην περίπτωση, κατά την οποίαν θα επιχειρούσε απόβαση, έτσι και τώρα υπάρχουν 60 ανύπαρκτες μεραρχίες, οι οποίες αναμένεται να κάνουν απόβαση (επιχεί-

ρηση «Θαλάσσιος Λέων») σε άλλη ακτή της Γαλλίας...

Νέα απόπειρα δολοφονίας σχεδιάζεται κατά του Χίτλερ. Αφού δεν μπόρεσαν να τον τσακίσουν τριάντα μεραρχίες των συμμάχων, θα τον τσακίσουν οι «αντιφασίστες» αριστοκράτες «πατριώτες» με μία βόμβα. Βόμβα ιδίας κατασκευής με αυτήν την οποία είχαν τοποθετήσει μέσα στο αεροπλάνο, όπου βρισκόταν ο Χίτλερ στις 13 Μαρτίου του 1943. Ανάλογη απόπειρα είχε σχεδιαστεί και για τις 11 Φεβρουαρίου του 1944, αλλά κάποιο απρόσμενο γεγονός την είχε αναβάλει. Αυτήν την φορά εξετάζουν προσεκτικά τους πυροκροτητές για να μη επαναληφθεί το προηγούμενο λάθος. Η εκρηκτική ύλη είναι και πάλι αγγλικής κατασκευής... Την έχει προμηθεύσει ο Συνταγματάρχης Βαρώνος Φον Φράιταγκ, ο οποίος που υπηρετεί; Στις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες! Την τοποθέτηση της βόμβας αναλαμβάνει ο Συνταγματάρχης Κόμης Φον Στάουφενμπεργκ! Η βόμβα είναι μεγάλης ισχύος και τοποθετείται σε ένα παράπηγμα, όπου βρίσκεται ο Χίτλερ και ενημερώνεται μαζί με αρκετούς επιτελικούς αξιωματικούς. Η έκρηξη είναι φοβερή! Τέσσερα άτομα σκοτώνονται επί τόπου. Ένας Στρατηγός, ένας πτέραρχος, ένας γραμματέας και ένας Συνταγματάρχης. Οι επιζώντες βγήκαν γεμάτοι αίματα. Ανάμεσα στους τραυματίες και ο Χίτλερ, που η βόμβα βρισκόταν ακριβώς δίπλα του! Ο Στάουφενμπεργκ φεύγει και στο Βερολίνο προσπαθούν οι συνωμότες, νομίζοντας τον Χίτλερ νεκρό να πάρουν την εξουσία. Το τάγμα της φρουράς του Βερολίνου διοικεί ο Ταγματάρχης Όττο Ερνστ Ρέμερ αξιωματικός μπαρουτοκαπνισμένος με εννέα τραύματα, στον οποίο ο Χίτλερ πριν από λίγες ημέρες είχε ιδιοχείρως απονείμει τον Σταυρό των Ιπποτών. Ο Φον Χάζε τον καλεί στην Κομαντατούρ, τον ενημερώνει ότι ο Χίτλερ είναι νεκρός και του αναθέτει την κατάληψη των ραδιοφωνικών σταθμών, την κατάληψη του αρχηγείου της Γκεστάπο και την σύλληψη του Γκαίμπελς. Ο Ταγματάρχης Ρέμερ εισβάλει με το πιστόλι του στο χέρι, προκειμένου να συλλάβει τον Γκαίμπελς. Ο Γκαίμπελς συνδέεται τηλεφωνικώς αμέσως με την «φωλιά του Λύκου», όπου βρίσκεται ο Χίτλερ. Δίνει το ακουστικό στον Ταγματάρχη Ρέμερ. Και ο Χίτλερ τον διατάσσει να συλλάβει τους συνωμότες. Η συνωμοσία τελειώνει εκεί! Οι ένοχοι πληρώνουν εξαιρετικά σκλη-

ρά την πράξη τους.

Σε Δύση και Ανατολή οι μάχες γίνονται όλο και περισσότερο σκληρές. Οι Γερμανοί όμως αμύνονται σκληρά και σε κάποιες περιπτώσεις επιχειρούν αντεπιθέσεις. Οι σύμμαχοι από την Δύση σιγά-σιγά πλησιάζουν στα γερμανικά σύνορα και στον Ρήνο. Για να αντιληφθείτε πόσο σκληρές υπήρξαν οι μάχες αυτές σας παραθέτω τι γράφει για μία από αυτές ο Ρεημόν Καρπέ στην Ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (Τόμος Β' σελίδες 416-417):

«Η μάχη της Αιξ-λα-Σαπέλ, που για μια στιγμή είχε διακοπεί, αναζωπυρώνεται. Το στρατηγικό ενδιαφέρον της είναι μηδαμινό, αλλά η συμβολική σημασία της είναι μεγάλη. Κυριεύοντας την πρώτη μεγάλη γερμανική πόλη, οι Σύμμαχοι θα διαλύσουν τα μάγια που προστάτευσαν ως τώρα τα σύνορα του Ράιχ. Ο Χίτλερ, απ' την πλευρά του, επικαλείται μέσα στην πόλη του Καρλομάγνου, λίκνο της Αγίας Αυτοκρατορίας, μια φλόγα γερμανικότητας που πρέπει να διατηρηθεί με κάθε θυσία.

Οι εκτελεστές, Χότζες και Σίμψον, προχωρούν με άκαμπτη βιαιότητα. Των δύο λαβίδων που συγκλίνουν γύρω από το Αιξ προηγείται συντριπτικός βομβαρδισμός πυροβολικού και αεροπορίας. Στις 16 Οκτωβρίου, στις 4 και 35' το απόγευμα, οι λαβίδες κλείνουν κυκλώνοντας την πόλη μέσα στο λεκανοπέδιο της που είναι αδύνατο να υποστηριχθεί.... Στις 16 Νοεμβρίου, η 9η και η 1η στρατιά εξαπολύουν μια γενική επίθεση, με τη φιλοδοξία να φθάσουν ως τον Ρήνο. Αναπτύσσοντας την επίθεση μέσα σ' ένα ρήγμα της γραμμής Ζίγκφριντ, η στρατιά Σίμψον υποχρεώνεται να αποσπάσει έναν προς έναν όλους τους οικισμούς που είναι σκορπισμένοι στην πεδιάδα του Εσβάιλερ. Η στρατιά Χότζες πολεμά στις πλαγιές του Αιφελ, που είναι ανώμαλες, δασωμένες και χιονισμένες. Οι απώλειες και οι ταλαιπωρίες είναι μεγάλες. Οι συγκρούσεις είναι εξαιρετικά λυσσώδεις. Το χωριό Χύρτιγκεν, μέσα στο ομώνυμο δάσος, αλλάζει χέρια 14 φόρες, και το χωριό Βόσεναχ, στο δάσος του Μόνσχαου, 28 φορές. Κατά τα μέσα Δεκεμβρίου οι δύο αμερικανικές στρατιές κατέχουν μερικώς τις δύο όχθες του Ρόερ, αλλά ούτε το Τζύλιχ, ούτε το Ντύρεν έχουν πέσει στα

χέρια τους. Ο Ρήνος είναι ακόμη μακριά.».

Μετά από πέντε ολόκληρα χρόνια μαχών οι Γερμανοί, στερημένοι από διοικητική μέριμνα έχουν το κουράγιο να μάχονται τόσο σκληρά σε σημείο ένα οχυρό μέρος, όπως διαβάσαμε παραπάνω στον Καρτιέ, το χωριό Βόσεναχ, να μπορούν και να το καταλαμβάνουν και να το χάνουν 28 φορές! Ήδη οι καιρικές συνθήκες όμως έχουν γίνει εξαιρετικά δυσμενείς. Οι σύμμαχοι δεν δείχνουν να έχουν ούτε την πρόθεση, ούτε το κουράγιο να πραγματοποιήσουν τις ημέρες εκείνες επίθεση. Σε εκείνο ακριβώς το χρονικό διάστημα του πολέμου ο Χίτλερ αποφασίζει την μεγάλη αντεπίθεση στις Αρδέννες με αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη του στρατηγικού λιμένος της Αμβέρσας, κατάληψη η οποία έχει σκοπό να κόψει στα δύο τις συμμαχικές δυνάμεις. Εννιακόσια εβδομήντα άρματα, 250.000 άνδρες και 1.900 πυροβόλα είναι έτοιμα να επιτεθούν. Η κακοκαιρία είναι σφοδρή. Πρόβλημα σοβαρό για τους Γερμανούς είναι η έλλειψη της βενζίνης. Το ελάχιστο όριο για να καταλάβουν την Αμβέρσα είναι να διαθέτουν καύσιμα για προέλαση 500 χιλιομέτρων και διαθέτουν για μόνον 250! Στις 16 Δεκεμβρίου η επίθεση ξεκινά και η προέλαση αρχίζει. Οι σύμμαχοι αιφνιδιάζονται και προβληματίζονται για την εξέλιξη της καταστάσεως. Δύο ημέρες μετά την επίθεση ο Στρατηγός Πάττον, ο καλύτερος στρατηγός των Αμερικανών, δηλώνει στους επιτελείς του: ***«Μπορεί ακόμη και να χάσουμε τον πόλεμο».*** Στις 20 Δεκεμβρίου ο Άγγλος Στρατάρχης Μοντγκόμερυ στέλνει τηλεγραφική αναφορά στονΤσώρτσιλ, στην οποία του περιγράφει την κατάσταση σαν δυσάρεστη και του λέει επιγραμματικά: «Αυτή τη φορά δεν θα κατορθώσουμε όπως στην Δουνκέρκη να επιβιβαστούμε στα πλοία γιατί βρίσκονται παντού Γερμανοί»! Η νέφωση είναι χαμηλή. Ο Γκαίρινγκ είχε υποσχεθεί ότι θα ενισχύσει την επίθεση στις Αρδέννες με 3.000 καταδιωκτικά. Τελικά δεν διαθέτει παρά μόνον 1.500. Η υπεροπλία των συμμάχων στον αέρα είναι χαώδης. Όμως, οι καιρικές συνθήκες δεν επιτρέπουν την αξιοποίηση αυτού του κρισίμου όπλου των συμμάχων, στο οποίο συντριπτικά υπερέχουν. Οι Γερμανοί συνεχίζουν να επιτίθενται. Έχουν διεισδύσει σχεδόν 40 μίλια μέσα στο μέτωπο του εχθρού. Όμως στις 23 Δεκεμβρίου το πρωί ο ήλιος λάμπει

επάνω στα χιόνια των Αρδεννών. Αμέσως οι σύμμαχοι αρχίζουν να βομβαρδίζουν με λύσσα τα γερμανικά στρατεύματα και κυρίως τα τεθωρακισμένα. Περισσότεροι από 100.000 Γερμανοί πέφτουν νεκροί από τα πυρά των Αγγλοαμερικάνων. Η αντεπίθεση σταματά εδώ. Η τελευταία ευκαιρία που είχε να ρίξει στην θάλασσα τους συμμάχους, ο Χίτλερ, χάνεται. Ο θεός του πολέμου δεν είναι πλέον μαζί του...

Το 1944 τελειώνει με τους Γερμανούς να μη έχουν κατορθώσει να καθαρίσουν το μέτωπο της Δύσεως από τους άγγλους και αμερικάνους, οι οποίοι απειλούν τώρα πλέον την ίδια την Γερμανία. Στην Ανατολή η ρωσσική αρκούδα, καλοταϊσμένη από τον μεγάλο αμερικανό φίλο, όλο και πλησιάζει. Το Ανώτατο Στρατηγείο με την έγκριση του Χίτλερ επιχειρεί δύο επιθέσεις στην αρχή του 1945. Μια στον Δούναβη και μία στον Ρήνο. Πριν ξεκινήσουν οι επιχειρήσεις ο Στρατάρχης Γκουντέριαν θέτει υπ' όψιν του Αδόλφου Χίτλερ την αναφορά του διοικητού του δευτέρου επιτελικού του γραφείου, του γραφείου πληροφοριών, την αναφορά του στρατηγού Γκέλεν, σύμφωνα με την οποία επίκειται σοβιετική επίθεση στις ανατολικές επαρχίες της Γερμανίας. Ο συσχετισμός των δυνάμεων στην περίπτωση αυτή είναι εξαιρετικά δυσμενής για τον γερμανικό στρατό. Η σοβιετική υπεροχή σε άρματα υπολογίζεται σε 7 προς 1 και στο πεζικό σε 11 προς 1.0 Χίτλερ αντιδρά και λέει ότι ο Γκέλεν έχει πέσει θύμα μιας μεγάλης απάτης και ότι σύμφωνα με τις δικές του πληροφορίες οι Ρώσσοι παραπλανούν το δεύτερο γραφείο του Στρατάρχη Γκουντέριαν. Ακόμη και εκείνες τις τελευταίες ημέρες κάποιοι φροντίζουν ο Χίτλερ να βρίσκεται εκτός πραγματικότητος. Αυτό αποδεικνύει ότι ο άνθρωπος του Στάλιν, ο περίφημος «Βερθέρος» της «κόκκινης ορχήστρας» όχι μόνον βρίσκεται μέσα στον στενό κύκλο του Χίτλερ, αλλά και είναι και ένας από τους ελάχιστους, οι οποίοι έχουν την δυνατότητα να τον επηρεάζουν! Ας θυμηθούμε εδώ ότι σύμφωνα με τον μετέπειτα αρχηγό των μυστικών υπηρεσιών της Δυτικής Γερμανίας, στρατηγό Ράινχαρντ Γκέλεν, ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον υπουργό του κόμματος Μάρτιν Μπάρμαν, ο οποίος Μπόρμαν εξηφανίσθη το 1945 και σύμφωνα με δημοσιεύματα και του ελληνικού τύπου πέθανε στο Βερολίνο το 1972... Ο

Χίτλερ δεν πείθεται, λοιπόν, ότι οι Ρώσσοι πρόκειται να επιτεθούν άμεσα στις ανατολικές επαρχίες του Ράιχ. Όμως, οι Ρώσσοι επιτίθενται και διαβαίνουν τον παγωμένο Όντερ. Αυτός που πρώτος ειδοποιεί τον Χίτλερ το μεσημέρι της 31ης Ιανουαρίου 1945 ότι ρωσσικά άρματα μάχης πέρασαν τον Όντερ ανάμεσα στο Κυστρίν και το Μπρήζεν δεν είναι άλλος από τον Μάρτιν Μπάρμαν. Ο ποταμός Όντερ είναι το τελευταίο μεγάλο υδάτινο εμπόδιο πριν το Βερολίνο.

Ο Χίτλερ πληροφορείται στις 31 Ιανουαρίου ότι οι Ρώσσοι πέρασαν τον Όντερ και στις 4 ακριβώς Φεβρουαρίου αρχίζει και η εγγραφή του κειμένου της «Πολιτικής Διαθήκης» (ντοκουμέντα Μπάρμαν). Η άποψη μου είναι ότι οι σημειώσεις αυτές δείχνουν καθαρά πως ο Χίτλερ έχει αντιληφθεί οριστικά πλέον ότι ο πόλεμος έχει χαθεί. Λίγες ημέρες πριν, στις 27 Ιανουαρίου του 1945, έχει μία γεμάτη πάθος δραματική συνομιλία με τον πλέον πιστό των πιστών του μαχητών, τον Δρ. Γκαίμπελς, ο οποίος ευθέως του λέει ότι το μόνο που μπορούν να κάνουν πλέον είναι να δώσουν ένα ηρωικό παράδειγμα στις ερχόμενες γενιές. Ο Χίτλερ δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Είναι θέμα αρχής, λοιπόν, να δοθεί η μάχη μέχρι το τέλος και πράγματι μάχες δίδονται σκληρές σε όλα τα μέτωπα. Πολύ σύντομα οι Ρώσσοι θα έχουν δημιουργήσει μια μεγάλη διείσδυση και θα απέχουν πλέον μόλις 70 χιλιόμετρα από το Βερολίνο. Μέχρι να φθάσουν όμως στην Καγκελαρία θα πληρώσουν πολύ ακριβά, με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, την προέλαση τους. Η μάχη του Βερολίνου δεν θα αργήσει. Διεξάγεται πλέον και από τις δύο πλευρές ένας ανελέητος πόλεμος. Στα χέρια των γερμανών έπεσε τις ημέρες εκείνες η ημερήσια διαταγή του στρατάρχη Ζούκωφ προς τα στρατεύματα του. Επάνω είχε σαν επικεφαλίδα την φράση **«ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ»** και από κάτω έλεγε ότι είχε φθάσει η ώρα για να πάρει ο κόκκινος στρατός την εκδίκηση του. Και τέλειωνε με τα λόγια **«ΑΝΑΘΕΜΑ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ. ΑΥΤΗΝ ΤΗ ΦΟΡΑ ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΡΑΤΣΑ ΜΙΑ ΠΑ ΠΑΝΤΑ»!** Στις 22 Απριλίου αρχίζουν οι οδομαχίες στα περίχωρα του Βερολίνου. Στις 24 του μηνός καταλαμβάνουν τον σταθμό της Σιλεσίας. Στις 25 μάχονται στο προάστιο Ράινκεντορφ και την ίδια ημέρα κατα-

λαμβάνουν το Τέμπελχοφ. Την ίδια ακριβώς ημέρα ο Τζώννυ και ο Ιβάν επάνω στα ερείπια της Γερμανίας, επάνω στα ερείπια ολόκληρης της Ευρώπης σφίγγουν τα χέρια στην Γέφυρα του ποταμού 'Ελβα στο Τοργκάου. Οι μάχες στην πόλη του Βερολίνου συνεχίζονται ημέρα και νύκτα. Όποιοι αξιωματικοί τολμούν να υψώσουν λευκή σημαία εκτελούνται από τους ίδιους τους άνδρες τους. Όσοι τολμούν να λιποτακτήσουν τιμωρούνται αμέσως. Οι δρόμοι του Βερολίνου είναι γεμάτοι από πτώματα που κρέμονται από στύλους και που έχουν επάνω τους την επιγραφή: ΠΡΟΔΟΤΗΣ! Αυτό δεν είναι πια πόλεμος, δεν έχει καμμία λογική, είναι κάτι σαν θρησκευτική τελετουργία, μοιάζει με μυσταγωγία.

Γράφει χαρακτηριστικά στην Ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, για την μάχη του Βερολίνου, ο Ρεημόν Καρτιέ:

«Ψηλά ο αγώνας συνεχίζεται. Η ρωσσική προέλαση ξαναρχίζει με εκπληκτικά μέσα. Οι επιτιθέμενοι φθάνουν στην Μπίσμαρκστρασε, την Κάντστρασε, την Ζάαρλαντστρασε, την Βίλχελμστρασε. Μερικές απομονωμένες νησίδες αντιστάσεως πολιορκούνται στο Πάνκοφ και στο Νίκολν. Το υπόλοιπο του εθνικοσοσιαλιστικού Βερολίνου δεν είναι πια παρά ένα είδος στενωπού μήκους δέκα χιλιομέτρων, πλάτους από 200 έως 3.000 μέτρα, που αρχίζει από την Αλεξάντερπλατς και τελειώνει στη γέφυρα του Πίσελσντορφ στο Χάβελ. Αλλά η αντίσταση αυτού του τόσο παράξενα σχεδιασμένου οχυρώματος φαίνεται ακατάσβεστη. Οι ρωσσικές απώλειες αυξάνουν, γιατί οι αμυνόμενοι γίνονται ολοένα και πιο επιδέξιοι στον χειρισμό της αντιαρματικής γροθιάς (πάντσερφάουστ). Η Αλεξάντερπλατς μένει απόρθητη. Τα άρματα που εμφανίζονται στο Κύρφυροτενταμ τινάζονται στον αέρα πυρπολημένα. Πέντε Τ-34 καταστρέφονται σε λίγα δευτερόλεπτα στο Χάλενσεε από μαχητές με κοντά παντελόνια, που αμέσως έπειτα ρίχνονται στην αντεπίθεση, ανακαταλαμβάνουν ένα σπίτι, κεφαλόσκαλο με κεφαλόσκαλο, δωμάτιο με δωμάτιο, χωρίς να πιαστεί ούτε ένας αιχμάλωτος».

-Εθνικοσοσιαλιστές από ολόκληρη την Ευρώπη δίνουν την μάχη δίπλα σε νέους της χιτλερικής νεολαίας και σε λαϊκούς

Γρεναδιέρους. Οι Νορβηγοί Ες-Ες προσπαθούν να σταματήσουν την ρωσσική διείσδυση στην Λεωφόρο Ούντερντερλίντεν. Οι Γάλλοι Ες-Ες της μεραρχίας Σαρλεμάν έχουν παραταχθεί στην Βίλχελμστράσε. Αλλού μάχονται Δανοί και αλλού Ισπανοί.

Στις 29 Απριλίου ο Αδόλφος Χίτλερ υπαγορεύει στην γραμματέα του την διαθήκη του. Στο κείμενο της επαναλαμβάνει αυτά, τα οποία εκτενώς αναφέρονται στα ντοκουμέντα Μπάρμαν:

2 Απριλίου 1945: «Κι έτσι, σ' αυτόν τον σκληρό κόσμο όπου μας εβύθισαν πάλι δυο σκληροί πόλεμοι είναι φανερό πως οι μόνοι λευκοί λαοί, που έχουν κάποια πιθανότητα επιβίωσης και ευημερίας είναι εκείνοι, που ξέρουν να υποφέρουν και που διατηρούν ακόμα το θάρρος ν' αγωνιστούν, όταν οι συνθήκες είναι χωρίς ελπίδα, μέχρι θανάτου. Και οι μόνοι λαοί που έχουν το δικαίωμα να διεκδικήσουν αυτά τα προτερήματα θα είναι εκείνοι, που φανήκανε ικανοί να ξεριζώσουν από το σύστημα τους το θανάσιμο φαρμάκι της Εβραϊσμού»

-Μιλά όμως και για το τέλος του δηλώνοντας:

«Θέλω να μοιραστώ την τύχη των εκατομμυρίων συμπατριωτών μου που παρέμειναν στην πόλη αυτή. Δεν επιθυμώ να συλληφθώ από τον εχθρό που έχει ανάγκη από ένα νέο θέαμα σκηνοθετημένο από τους Εβραίους για να ψυχαγωγήσει τον όχλο του. Αποφάσισα να μείνω στο Βερολίνο και να διαλέξω μόνος μου τον θάνατο την στιγμή κατά την οποία θα έβλεπα ότι δεν θα μπορούσε να υπερασπιστεί πλέον ο τίτλος του Αρχηγού του Γερμανικού Ράιχ και Καγκελαρίου».

Μία ημέρα μετά ο Χίτλερ είναι νεκρός. Στις δέκα το βράδυ της 30ης Απριλίου ο ραδιοφωνικός σταθμός του Αμβούργου με μουσική υπόκρουση το πένθιμο εμβατήριο του Ζίγκφριντ από το Λυκόφως των Θεών του Ριχάρδου Βάγκνερ κάνει μια δραματική αναγγελία:

«Ο ΦΥΡΕΡ ΜΑΣ ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ΜΑΧΟΜΕΝΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΝΟΗΣ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ ΕΠΕΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΑΠΟ-

ΓΕΥΜΑ ΣΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΗΣ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΡΑΪΧ.»

Εκεί που βρισκότανε το Μπούνκερ, που έγινε τελικά και ο τάφος του ηγέτη που λάτρεψαν εκατομμύρια Γερμανοί και Γερμανίδες, αλλά και εκατομμύρια Ευρωπαίων, εκεί σήμερα βρίσκεται ένα... μνημείο του ολοκαυτώματος!

Εάν διαβάσουμε την Βίβλο θα δούμε πολλές ιστορίες, όπου με τις ευλογίες του Γιαχβέ οι Ιουδαίοι κατέσφαζαν τους εχθρούς τους και ύστερα έσπερναν στην χώρα τους αλάτι για να μη φυτρώσει τίποτε άλλο πλέον εκεί. Στο Βερολίνο είναι δύσκολο να σπείρεις αλάτι, όμως κάποια πράγματα δεν αλλάζουνε, ακόμη κι αν περάσουνε χιλιάδες χρόνια.

9.
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ... ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

«Άνθρωποι, οι οποίοι μέχρι πριν λίγους μήνες φορούσαν με υπερηφάνεια το περιβραχιόνιο με τον αγκυλωτό σταυρό έκαναν με προθυμία δηλώσεις μετανοίας και ετίθεντο «εις την υπηρεσίαν» των μεγάλων αμερικανών φίλων. Ανάμεσα τους και πρώην αξιωματικοί των Ες-Ες και ανώτατα στελέχη του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος. Γεμάτος πίκρα ο Όττο Σκορτσένυ, ο οποίος πέρασε από τα στρατόπεδα αυτά μιλά για την στάση κάποιων πρώην «Kameraden» του, οι οποίοι πολύ απλά δήλωναν υποταγή, λέγοντας ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο γιατί έχουν... οικογένεια! Λες και οι υπόλοιποι ερχόντουσαν από το πουθενά...»

Ο ρομαντισμός ενός επαναστάτη πριν το φυσικό τέλος. «Μία απελπισμένη μάχη παραμένει για πάντα ένα φωτεινό παράδειγμα». Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ αμερικανών γκάνγκστερ και μπολσεβίκων. Στην ημερήσια διαταγή του Στρατάρχη Ζούκωφ αναφερότανε: «Να εξοντώσουμε μια για πάντα την ράτσα αυτή των δολοφόνων». Ο Ιβάν και ο Τζώννυ ανταλλάσσουν ασπασμούς επάνω από τα ερείπια της Ευρώπης. Οι νέες συνθήκες, ο καταναλωτισμός και η τυραννία δεν ευνοούν αγώνες για Ιδανικά. Το «δίκαιον» των νικητών. Η προδοσία της Πολωνίας από τον Τσώρτσιλ. Πουρείμ 1946... Η Coca-Cola στην Μόσχα. Προβλέπεται η άνοδος της Κίνας. «Ο φιλελευθερισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά χυδαίος μαρξισμός με αντεστραμμένα πρόσημα». Το απόλυτο ανάθεμα.

«Βρισκόμαστε στο τελευταίο τέταρτο της ώρας»... Με αυτήν την χαρακτηριστική του φράση, ο Αδόλφος Χίτλερ στην «Πολιτική Διαθήκη» περιγράφει τις δραματικές στιγμές του τέλους που πλησιάζει. Έχοντας ξεπεράσει όμως την φυσική του υπόσταση ως άνθρωπος, ο οποίος πρόκειται σύντομα να αφήσει και μάλιστα με την θέληση του την τελευταία του πνοή, δεν παραλείπει να σκεφθεί το μέλλον της πατρίδας του Γερμανίας, αλλά και ολόκληρης, της Μεγάλης Πατρίδας της Αριας Φυλής, της Ευρώπης. Την σκέψη του εξουσιάζει ολοκληρωτικά ο καθαγιασμένος μέσα από τις φλόγες του αγώνα ρομαντισμός ενός επαναστάτη, σκέπτεται, όπως σκεπτότανε πολλά χρόνια πριν όταν βάδιζε μαζί με τους συντρόφους του στην απόπειρα του περίφημου πραξικοπήματος του Μονάχου στις αρχές της δεκαετίας του '20, όταν και δέχθηκαν τα πυρά των Σωμάτων Ασφαλείας της δεξιάς αντιδραστικής κυβερνήσεως της Βαυαρίας και άφησαν πίσω τους 19 νεκρούς. Μέσα από την αντίσταση των Γερμανών του Εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ σε Ανατολή και Δύση βλέπει το μέλλον και πιστεύει ότι μέσα από τις θυσίες, τις στερήσεις και τις ταπεινώσεις, οι οποίες μοιραία θα ακολουθήσουν θα ξαναγεννηθεί ένα ακμαίο φρόνημα. Πιστεύει ότι οι θυσίες «του σήμερα» και «σήμερα» είναι το Βερολίνο του 1945 θα φέρουν ένα ένδοξο «αύριο»:

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ: 6 Φεβρουαρίου 1945

«Ένας λαός που αντιστέκεται όπως αντιστέκεται τώρα ο γερμανικός λαός δεν μπορεί ποτέ να καταστραφεί σ' ένα τέτοιας λογής καζάνι μαγισσών. Αντίθετα, θα ξεπεταχτεί απ' αυτό το χωνευτήρι με την ψυχή πιο σταθερή, πιο ατρόμητη παρά ποτέ. Ό,τι αποτυχίες κι' αν δοκιμάσουμε στις μέρες που βρίσκονται μπρος μας, ο γερμανικός λαός θα πάρει νέες δυνάμεις απ' αυτές κι' ό,τι κι' αν συμβεί σήμερα θα ζήσει να γνωρίσει ένα δοξασμένο αύριο.»

Βλέπει στην πράγματι απελπισμένη θανάσιμη μάχη των αγωνιστών, που παραμένουν Πιστοί δίπλα του, στην μάχη μέχρις εσχάτων εναντίον Άγγλων και Αμερικάνων στην Δύση και Σοβιετικών στην Ανατολή, βλέπει το φωτεινό παράδειγμα του μέλλοντος, ένα παράδειγμα, από το οποίο θα ανάψει μια νέα

φλόγα στα χρόνια που έρχονται και λέει στην ίδια εγγραφή της 6ης Φεβρουαρίου του 1945:

«Μια απελπισμένη μάχη παραμένει για πάντα ένα φωτεινό παράδειγμα. Ας θυμηθούμε τον Λεωνίδα και τους τριακόσιους Σπαρτιάτες του! Πάντως δεν είμαστε από το υλικό που πάει ήμερα στη σφαγή, σαν τα πρόβατα. Δεν θα μας οδηγήσουν ποτέ στο σφαγείο! Όχι! Δεν υπάρχει ποτέ απελπιστική κατάσταση!»

Δεν τρέφει καμμία ψευδαίσθηση ότι το μέλλον θα είναι σκληρό. Ο υποθετικός λόγος, όποτε και όταν τον χρησιμοποιεί είναι απλά σχήμα λόγου. Η βεβαιότητα της ήττας είναι δεδομένη τις ημέρες εκείνες περισσότερο από ποτέ:

Πολιτική Διαθήκη: 2 Απριλίου 1945:

«Αν είμαστε καταδικασμένοι να νικηθούμε σ' αυτόν τον πόλεμο, η ήττα μας θα είναι ολοκληρωτική και πλήρης. Οι εχθροί μας προκηρύξανε τους σκοπούς τους με τρόπο, που δεν μας αφήνει ψευδαισθήσεις για τους σκοπούς τους. Εβραίοι, Ρώσοι Μπολσεβίκοι, και το κοπάδι τσακάλια που τους ακολουθούν, γαβγίζοντας στα ίχνη τους - ξέρουμε πως κανένας δεν θα καταθέσει τα όπλα πριν καταστρέψουν και εξοντώσουν την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και την καταντήσουν σωρό ερειπίων».

Δεν τρέφει, λοιπόν, καμμία αυταπάτη, όπως έτρεφαν άλλοι αξιωματούχοι του Ράιχ ότι υπάρχει η δυνατότητα να επιτευχθεί μια χωριστή ειρήνη και ανακωχή με τους Δυτικούς συμμάχους. Περισσότερο ριζοσπάστης και επαναστάτης από ποτέ τις ημέρες εκείνες, ημέρες όλο και πιο κοντά στο τέλος, γνωρίζει ότι δεν υπάρχει σημαντική διαφορά μεταξύ του Στάλιν και του Ρούσβελτ, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ «Αμερικάνων γκάνγκστερς» και «μπολσεβίκων» και ότι και οι δύο τους θα πέσουν με την ίδια ορμή και λύσσα να κατασπαράξουν την εθνικοσοσιαλιοτική Γερμανία.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ: 2 Απριλίου 1945

«Είναι μια σκληρή σκέψη. Με γεμίζει φρίκη να σκεφθώ το Ράιχ μας κατακομματιασμένο από τους νικητές, τους ανθρώπους μας εκτεθειμένους στις άγριες βιαιοπραγίες των μπολσεβίκων και των Αμερικανών γκάνγκστερς. Ακόμα, ωστόσο, και αυτή η προοπτική δεν τραντάζει την ακράδαντη

πίστη μου στο μέλλον του γερμανικού λαού. Όσο περισσότερο υποφέρουμε τόσο πιο δοξασμένη θα είναι η ανάσταση της αιώνιας Γερμανίας!»

Για τα γεγονότα εκείνων ακριβώς των ημερών, στην διάρκεια των οποίων γράφεται ο κύριος όγκος των κειμένων της «Πολιτικής Διαθήκης», γράφει ο Ρεημόν Καρτιέ στην «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ»:

«Όσοι ατενίζουν την Ευρώπη τον Φεβρουάριο αυτό του 1945 βλέπουν τα υλικά ερείπια, τις ρημαγμένες πόλεις, τους οικισμούς που καίγονται ή είναι κατεστραμμένοι ως τα θεμέλια, τα χωράφια που μένουν ακαλλιέργητα και την ύπαιθρο που κατακλύζεται από πεινασμένα πλήθη... Αλλά ένας πολιτικός βλέπει ερείπια ακόμα πιο σοβαρά: τα πολιτικά ερείπια, τα οποία, όταν τα όπλα θα έχουν σιγήσει, θα καταστήσουν την Ευρώπη ένα κενό. Στην Καζαμπλάνκα η Γερμανία καταδικάσθηκε σε συνθηκολόγηση χωρίς όρους και στην Τεχεράνη αποφασίσθηκε η κατάργηση και αυτού του γερμανικού κράτους».

Πράγματι, αυτά τα οποία αναφέρει ο έγκριτος Γάλλος Ιστορικός, ανταποκρίνονται πλήρως στην πραγματικότητα. Ρούσβελτ, Τσώρτσιλ και Στάλιν συζητούν σοβαρά να εξαφανίσουν σαν δύναμη ευρωπαϊκή μετά τον πόλεμο την Γερμανία. Υπάρχουν και πλέον ακραίες απόψεις. Όπως αυτή του εβραίου συμβούλου του προέδρου Ρούσβελτ, του Μοργκεντάου, ο οποίος προτείνει να μεταβληθεί ολόκληρη η Γερμανία, η πρώτη βιομηχανική δύναμη της Ευρώπης, σε χώρα αγροτική. Από την άλλη πλευρά, οι Σοβιετικοί έχουν «απλούστερα» σχέδια. Θυμάστε τι ανέφερε στην ημερήσια διαταγή του προς στους στρατιώτες του, που προήλαυναν προς το Βερολίνο ο Στρατάρχης Ζούκωφ. Τους καλούσε «να εξοντώσουν μια για πάντα την ράτσα αυτή των δολοφόνων», τους Γερμανούς.

Ο Αδόλφος Χίτλερ σκέπτεται λογικά ότι σκληρές δοκιμασίες αναμένουν τον γερμανικό λαό και ότι μέσα από αυτές τις δοκιμασίες είναι που θα γεννηθεί και πάλι ένα νέο πάθος, το οποίο θα οδηγήσει τον λαό με την καθοδήγηση μιας εμπνευσμένης ηγεσίας σε μια νέα προσπάθεια για εθνική ελευθερία. Όμως κάνει λάθος! Και η «λανθασμένη» αυτή εκτίμηση δεν έγινε πραγματικότητα για δύο κυρίως λόγους. Ο πρώτος λό-

γος ήταν ότι οι Δυτικοί σύμμαχοι δεν θέλησαν να επαναλάβουν το λάθος της συνθήκης των Βερσαλλιών και να οδηγήσουν τον γερμανικό λαό στα άκρα. Αυτό βεβαίως συνέβη μετά τα πρώτα τρία-τέσσερα σκληρά χρόνια της αποναζιοτικοποίησης, όταν εκατομμύρια Γερμανοί, οι οποίοι είχαν θεωρηθεί εθνικοσοσιαλιστές, αρνούμενοι να υπογράψουν δηλώσεις μετανοίας, βρισκόντουσαν σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως τόσο των Αμερικανών όσο και των Σοβιετικών. Μάλιστα από τα στρατόπεδα του Στάλιν, στα οποία εξοντώθηκαν εκατομμύρια Γερμανών, επέστρεψαν οι αιχμάλωτοι στα μέσα της δεκαετίας του '50! Τα πρώτα χρόνια μετά το 1945 ο Γερμανικός λαός πεινούσε κυριολεκτικά και ζούσε κάτω από ένα καθεστώς σκληρής κατοχής. Εκείνα ακριβώς τα χρόνια απεδείχθη περίτρανα αυτό που στα 1945 τόνιζε ο Χίτλερ στην «Πολιτική του Διαθήκη». Ότι δηλαδή δεν είχε τον χρόνο να πλάσει μια νέα γενιά Εθνικοσοσιαλιστών. Άνθρωποι, οι οποίοι μέχρι πριν λίγους μήνες φορούσαν με υπερηφάνεια το περιβραχιόνιο με τον αγκυλωτό σταυρό έκαναν δηλώσεις μετανοίας και ετίθεντο «εις την υπηρεσίαν» των μεγάλων αμερικανών φίλων. Ανάμεσα τους και πρώην αξιωματικοί των Ες-Ες και ανώτατα στελέχη του κόμματος. Γεμάτος πίκρα ο Όττο Σκορτσένυ, ο οποίος πέρασε από τα στρατόπεδα αυτά μιλά για την στάση κάποιων πρώην «Kameraden» του, οι οποίοι πολύ απλά δήλωναν υποταγή, λέγοντας ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο γιατί έχουν... οικογένεια! Λες και οι υπόλοιποι ερχόντουσαν από το πουθενά... Οι δυτικοί κατακτητές της Γερμανίας, οι οποίοι και κατείχαν και το μεγαλύτερο μέρος της, πολύ σοφά σκέφθηκαν ότι για να καθυποτάξεις έναν λαό πολύ ευκολότερα επιτυγχάνεις αυτόν σου τον σκοπό εάν τον αφήσεις να σαπίσει μέσα στην ευημερία, παρά πιέζοντας τον και ασκώντας του βία. Από την άλλη πλευρά, οι Γερμανοί θα ήσαν σε κάθε περίπτωση μια «αποδοτική επένδυση». Έτσι, ατέλειωτα αμερικανικά κεφάλαια άρχισαν να συρρέουν στην πάλαι ποτέ Εθνικοσοσιαλιστική χώρα και οι Γερμανοί πρόθυμοι ακολούθησαν το... ιδανικό του καπιταλισμού. Από την Ανατολική πλευρά οι Σοβιετικοί είχαν στην διάθεση τους σχεδόν 20.000.000 εργατικούς Γερμανούς και θέλησαν και αυτοί να τους αξιοποιήσουν. Μη ξεχνάτε πως λίγα χρόνια μετά τις

γεμάτες πάθος διακηρύξεις φιλίας και τις αγκαλιές του Ιβάν και του Τζωννυ, άρχισε ο ψυχρός πόλεμος. Η μάχη για την κυριαρχία του κόσμου!

Τις τραγικές εκείνες ημέρες στο μπούνκερ ο Αδόλφος Χίτλερ πίστευε με σθένος ότι μέσα από τα σκληρά χρόνια που έρχονταν, δεν ήταν δυνατόν, παρά να γεννηθεί και πάλι ένας νέος εθνικοσοσιαλισμός. Δεν είχε υπολογίσει, δεν μπορούσε να διανοηθεί τις απάνθρωπες ημέρες ενός πρωτοφανούς καπιταλισμού, τα χρόνια της καταναλωτικής αποχαύνωσης, μέσα στην οποία θα ζούσαν οι λαοί στην Δύση και της σκληρής τυραννίας από την άλλη πλευρά, η οποία τυραννία θα εγκαθίστατο από τον Στάλιν σε ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη. Οι νέες συνθήκες δεν ευνοούσαν πλέον αγώνες για Ιδανικά. Οι χορτασμένοι Γερμανοί του μεταπολέμου ήταν πολύ δύσκολο να θυμηθούν τον Εθνικοσοσιαλισμό. Αυτήν ακριβώς την πραγματικότητα θαυμάσια περιγράφει στο βιβλίο του Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ο Στάνλεϊ Πέιν με τα εξής λόγια:

«Η κατάπνιξη των πολιτικών ελευθεριών στην Ανατολή και η ανάπτυξη μιας σε μεγάλο βαθμό σταθερής δημοκρατίας στη Δύση δεν άφησε πολιτικό χώρο σε ριζοσπαστικές εναλλακτικές λύσεις, ενώ η μακρά και άνευ προηγουμένου ευημερία στη Δυτική Ευρώπη που ξεκίνησε γύρω στο 1950 απεσόβησε σε μεγάλο βαθμό τις κοινωνικές εντάσεις. Στον μεταπολεμικό κόσμο οι μεγαλύτερες ανταγωνιστικές ιδεολογικές δυνάμεις μοιράζονταν έναν κοινό ουμανιστικό υλισμό, αποκλείοντας έτσι τόσο τον παλιό ιδεαλισμό όσο και το βιταλισμό. Ο θρίαμβος του ηδονιστικού και καταναλωτικού υλισμού αφαιρούσε το έδαφος από υπόγεια καλέσματα για επαναστατικό ασκητισμό και ιδεαλισμό - είτε φασιστικό είτε κομμουνιστικό.» σελίς 685

«...Όσο περισσότερο υποφέρουμε τόσο πιο δοξασμένη θα είναι η ανάσταση της αιώνιας Γερμανίας!» Αυτό έγραφε και πίστευε ο Αδόλφος Χίτλερ λίγο πριν την πτώση του «κάστρου Βερολίνο». Οι σύμμαχοι όμως φρόντισαν για να αποφύγουν αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο να μη υποφέρουν οι Γερμανοί. Το αντίθετο! Τους επέτρεψαν να μπουκωθούν με μία πρωτοφανή καταναλωτική ευημερία... Απαγορεύοντας τους

εξ άλλου να έχουν πολεμική βιομηχανία και να διατηρούν ισχυρές ένοπλες δυνάμεις, τους άνοιγαν τον δρόμο για ακόμη μεγαλύτερη οικονομική ανάπτυξη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα ισχυρότερα εκλογικά ερείσματα το κόμμα των Γερμανών εθνικιστών σήμερα τα έχει στην Ανατολική Γερμανία, όπου οι οικονομικές συνθήκες και το επίπεδο της ζωής είναι ασφαλώς κατώτερο από τις περιοχές της πάλαι ποτέ Δυτικής Γερμανίας και ο δείκτης της ανεργίας βρίσκεται στα ύψη. Όλα αυτά βεβαίως συνέβησαν μετά την ένωση των δύο Γερμανιών, η οποία υπήρξε το φυσικό επακόλουθο της περίφημης περεστρόικα και της πτώσεως του μπολσεβικισμού σε ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη, πτώσεως στην οποία θα αναφερθούμε στην συνέχεια.

Φρόντισαν επίσης οι σύμμαχοι να καλλιεργήσουν στον γερμανικό λαό, κυρίως στην Δύση, συμπλέγματα ενοχής για τα έργα και τις ημέρες της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας! Στην Γερμανία σήμερα 62 χρόνια μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου είναι γνωστό ότι υπάρχουν αδικήματα γνώμης. Απαγορεύεται η επανασύσταση του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και από την δεκαετία του 1950 μέχρι σήμερα έχουν, όχι λίγες φορές, τεθεί κόμματα εκτός νόμου με βάση συγκεκριμένο άρθρο του γερμανικού συντάγματος και με απόφαση του συνταγματικού δικαστηρίου. Χαρακτηριστική περίπτωση αποτελεί στις αρχές της δεκαετίας του '50 το κόμμα του Ράιχ, που είχε ξεπεράσει το 10% και σήμερα το εθνικοδημοκρατικό κόμμα (NPD), που επιχειρούν με πλήθος σκευωριών(αποτυχημένα μέχρι σήμερα) να το θέσουν εκτός νόμου. Δύο ολόκληρες γενιές μετά το τέλος του πολέμου ο αγκυλωτός σταυρός και ο χαιρετισμός με το δεξί χέρι υψωμένο ψηλά, καθώς και η άρνηση του ολοκαυτώματος αποτελούν ποινικά αδικήματα, για τα οποία προβλέπεται φυλάκιση με ελαχίστη ποινή τα τρία έτη!

Αυτά εις ό,τι αφορά τον γερμανικό λαό της μεταπολεμικής περιόδου και την πολιτική ζωή της ομοσπονδιακής δημοκρατίας της Γερμανίας, της Δυτικής Γερμανίας δηλαδή, γιατί στην λεγόμενη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ανατολική, δεν υπήρχε καθόλου πολιτική ζωή.

Το δίκαιο των νικητών ήταν πολύ σκληρό εις ό,τι αφορούσε τα στελέχη του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και αυτούς, οι οποίοι δεν εφάνησαν πρόθυμοι να δηλώσουν μετάνοια και να συνεργαστούν. Για αυτούς ο πέλεκυς των νικητών έπεσε επάνω στα κεφάλια τους αμείλικτος πέρα από κάθε ηθική και νομική δεοντολογία. Ίδρυσαν ένα δικαστήριο, το οποίο καταδίκασε σε θάνατο και σε πολυετείς φυλακίσεις ανθρώπους για αδικήματα για τα οποία δεν προβλεπότανε εκ των προτέρων ποινή, καταργώντας έτσι αυτήν την ίδια την αρχή του Δικαίου **(«ΟΥΔΕΜΙΑ ΠΟΙΝΗ ΑΝΕΥ ΝΟΜΟΥ»),** πράγμα που κατήγγειλαν με παρρησία και θάρρος αρκετοί εξέχοντες νομικοί τόσο στις ΗΠΑ, όσο και στην Αγγλία! Μέσα στην διαδικασία αυτής της δίκης ακούστηκαν μαρτυρίες και υπήρξαν καταθέσεις Γερμανών, οι οποίες δεν είχαν ληφθεί με νόμιμες διαδικασίες, αλλά κατόπιν βασανιστηρίων. Με αφορμή αυτές τις καταγγελίες δύο χρόνια μετά τον απαγχονισμό των Εθνικοσοσιαλιστών ηγετών στην Νυρεμβέργη, το 1948, συνεστήθη επιτροπή στην αμερικανική γερουσία για να εξετάσει τις καταγγελίες. Στην Γερμανία απεστάλησαν για να εξετάσουν το θέμα ο Γερουσιαστής Μακάρθυ και ο νεαρός τότε Γερουσιαστής Ρίτσαρντ Νίξον. Το πόρισμα τους υπήρξε καταπέλτης! Πράγματι, είχαν γίνει βασανιστήρια εις βάρος των Γερμανών Αξιωματικών. Παρ' όλα αυτά δεν έγινε τίποτε, δεν τιμωρήθηκε κανένας βασανιστής και δεν αθωώθηκε κανείς από αυτούς, οι οποίοι άδικα είχαν καταδικαστεί σαν ένοχοι... **Ο** Ρίτσαρντ Νίξον βεβαίως, αρκετά χρόνια αργότερα θα «τιμωρηθεί» για το θράσος του από τους σιωνιστές με αυτήν την ίδια την καθαίρεση του από το αξίωμα του προέδρου των ΗΠΑ. Πίσω από την υπόθεση «Γουώτεργκαίητ» είναι γνωστό ότι ευρίσκοντο κορυφαίοι παράγοντες του πανίσχυρου σιωνιστικού λόμπυ των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το «δίκαιο» των νικητών δεν αφορούσε μόνον πρόσωπα, αλλά και χώρες ολόκληρες και μάλιστα χώρες, οι οποίες είχαν πολεμήσει στο πλευρό των συμμάχων κατά των Γερμανών και ευρέθησαν μετά τον πόλεμο σε εξαιρετικά δυσμενέστερη θέση από αυτήν που ευρίσκοντο πριν τον πόλεμο! Γιουγκοσλαβία, Τσεχοσλοβακία και Πολωνία υπήρξαν σύμμαχοι των Άγγλων, των Αμερικάνων και των Σοβιετικών και πολέμη-

σαν για την ελευθερία τους. Όμως, μετά τον πόλεμο βρέθηκαν κάτω από την μπότα του Στάλιν και γνώρισαν την Σοβιετική κατοχή για 45 ολόκληρα χρόνια! Παρ' ολίγον κάτω από την τυραννία του «υπαρκτού» σοσιαλισμού να βρεθεί και η Ελλάς, αλλά ευτυχώς κάτι τέτοιο δεν προβλεπότανε από την συμφωνία της Γιάλτας, όπου Στάλιν, Ρούσβελτ και Τσώρτσιλ μοιράσανε τον κόσμο... Όμως, η Ελλάς υποτίθεται ότι ήταν ένας από τους νικητές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τι κέρδισε από τον πόλεμο αυτό; ΤΙΠΟΤΕ! Με μοναδική εξαίρεση τα Δωδεκάνησα, όπου κατοικούντο από Έλληνες και δεν μπορούσαν να διατηρηθούν στην ιταλική επικράτεια. Άγγλοι και αμερικάνοι δεν έβλεπαν άσχημα ακόμη και την περίπτωση να δοθούν στην Τουρκία ή να τεθούν υπό ένα ιδιότυπο καθεστώς ανεξαρτησίας κάτω από μια αγγλική κηδεμονία. Αυτό όμως δεν ήταν δυνατό να συμβεί γιατί τα πράγματα στο Λονδίνο πηγαίνανε από το κακό στο χειρότερο και ο καιρός της αυτοκρατορίας και των αποικιών είχε ανεπίστρεπτα τελειώσει για τους ομιχλώδεις «τζέντελμεν» του Σίτι. Τελικά, τα Δωδεκάνησα δόθηκαν στην Ελλάδα τρία ολόκληρα χρόνια μετά τον πόλεμο, το 1948, και κατόπιν της επιμονής της Σοβιετικής Ενώσεως, η οποία δεν ήθελε να μεταβληθούν σε αμερικανικές ή αγγλικές βάσεις. Κατά τα άλλα, εις ό,τι αφορά τις ελληνικές αξιώσεις οι σύμμαχοι έδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό από πολύ νωρίς. Όταν έπεσε η Κρήτη στα χέρια των Γερμανών στα μέσα του 1941, η κυβέρνηση Τσουδερού θέλησε και ζήτησε από την Αγγλία να εγκατασταθεί όχι στο Κάιρο, αλλά στην Κύπρο! Το Λονδίνο, όμως, αρνήθηκε κατηγορηματικά για να μη δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα... Τι ήθελε; Το έδειξε δέκα μόλις χρόνια αργότερα όταν κρεμούσε σε αγχόνες τους αγωνιστές της Ε.Ο.Κ.Α., που εμάχοντο εναντίον των Άγγλων κατακτητών για την Ένωση της Ελληνικής μεγαλονήσου με την Μητέρα Πατρίδα! Δεν ομιλούμε για Βόρειο Ήπειρο και άλλες εθνικές διεκδικήσεις γιατί γι' αυτές μας ξεκαθάρισαν πολύ γρήγορα στην συνθήκη ειρήνης των Παρισίων το 1946 ότι δεν πρέπει να τρέφουμε καμμία ελπίδα. Παρέδωσαν έτσι περισσότερες από τετρακόσιες χιλιάδες Έλληνες σκλάβους στο σκληρό Σταλινικό καθεστώς του Εμβέρ Χότζα...

Όχι μόνον δεν μας έδωσαν την Βόρειο Ήπειρο, δεν μας

έδωσαν την Κύπρο, αλλά και για πέντε ολόκληρα χρόνια, ενώ αυτοί εόρταζαν την νίκη τους και λεηλατούσαν τους λαούς (εχθρούς και φίλους χωρίς διάκριση), εμείς γνωρίσαμε πέντε σκληρά χρόνια μιας τραγικής αλληλοσφαγής και μεγάλων καταστροφών, καταστροφών ακόμη μεγαλύτερων και από αυτές των ετών 1940-1944!

Εκεί όμως όπου η υποκρισία των συμμάχων ξεπέρασε κάθε όριο ήταν στην περίπτωση της Πολωνίας.

Κάθε χρόνο ως γνωστόν, το Foreighn Office δίνει στην δημοσιότητα (κατ' επιλογήν βεβαίως...) απόρρητα έγγραφα για τα γεγονότα, τα οποία συνέβησαν προ πολλών ετών, συνήθως τριάντα. Το 1972 δόθηκε στην δημοσιότητα η αναφορά του πρεσβευτή της Αγγλίας στην Σοβιετική Ένωση, Σερ Όουεν 0' Μάλλεϋ της 24^ Μαΐου του 1943. Η αναφορά αυτή απευθυνότανε προσωπικά στον πρωθυπουργό Ουΐνστον Τσώρτσιλ. Επάνω στο έγγραφο, μάλιστα, υπήρχε ο χαρακτηρισμός εκείνος ο οποίος καθόριζε ότι πρέπει να ενημερωθεί και ο ίδιος ο Βασιλιάς του Ηνωμένου Βασιλείου. Η αναφορά αυτή προς τον Τσώρτσιλ του 1943 έδινε την πληροφορία ότι οι εκτελέσεις χιλιάδων Πολωνών αξιωματικών στο Κατύν δεν είχαν γίνει από τους Γερμανούς, αλλά από το Σοβιετικό Στρατό... Ο Τσώρτσιλ και οι λοιποί σύμμαχοι δεν έπραξαν το παραμικρό! Κατά τα άλλα έκαναν έναν ολόκληρο παγκόσμιο πόλεμο υποτίθεται για την ελευθερία της Πολωνίας.

Την υποκρισία των συμμάχων, οι οποίοι επήραν ως αφορμή την γερμανική επίθεση κατά της Πολωνίας καταγγέλλει και ο Ιωάννης Μεταξάς από τις αρχές ακόμη του πολέμου, όπως ανέφερα και σε άλλο τμήμα του βιβλίου, γράφοντας:

«Από το τετράδιο των σκέψεων. Κηφισιά, 29 Δεκεμβρίου 1939: Η Αγγλία και η Γαλλία εκήρυξαν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας, διότι αυτή κατεπάτησε το Δίκαιον προκειμένου για την Πολωνία. Γιατί δεν τον κηρύττουν κατά της Ρωσσίας προκειμένου για την Φινλανδία».

Το ότι η γερμανική επίθεση κατά της Πολωνίας αποτελούσε στην πραγματικότητα ένα πρόσχημα, την αφορμή, αποδεικνύεται περίτρανα και από τις συνομιλίες των τριών μεγάλων για το μέλλον του κόσμου και ειδικότερα στο σημείο ε-

κείνο των συνομιλιών τους που αφορούν την Πολωνία. Γράφει σχετικά ο έγκριτος Γάλλος ιστορικός:

ΡΕΗΜΟΝ ΚΑΡΤΙΕ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

«Το μεγαλύτερο μέρος των συζητήσεων στρέφεται γύρω από την Πολωνία. Οι σθεναρές προσπάθειες του Τσώρτσιλ και οι χαλαρότερες προσπάθειες του Ρούζβελτ αποτυγχάνουν εντελώς. Ο Στάλιν είναι αποφασισμένος να κάνει το πολωνικό κράτος δορυφόρο απόλυτα υποταγμένο στη Μόσχα, μία ασπίδα των δυτικών συνόρων της ΕΣΣΔ. Ο πόλεμος άρχισε με αφορμή την Πολωνία, της οποίας η Αγγλία είχε εγγυηθεί την εδαφική ακεραιότητα, την πολιτική ελευθερία και την πλήρη αποκατάσταση. «Για μας», λέει ο Τσώρτσιλ, «είναι ζήτημα τιμής»...ΣΕΛΙΔΕΣ 469-470

Τελικά, η «τιμή» του πάλαι ποτέ πρώτου λόρδου του Ναυαρχείου δεν άξιζε και πολλά πράγματα. Η Πολωνία και όχι μόνον παραδόθηκε χωρίς αντίρρηση στον μεγάλο «δημοκράτη», στον εκλεκτό φίλο των συμμάχων, Ιωσήφ Στάλιν. Συνεχίζει πάνω στο θέμα ο Ρεμόν Καρτιέ:

«Ο Τσώρτσιλ αναγκάζεται να δώσει τόπο στην οργή. Παρά τις διαμαρτυρίες των Πολωνών πατριωτών, δέχεται να επαναφερθούν τα ανατολικά σύνορα της Πολωνίας στη γραμμή που πρότεινε το 1919 ο λόρδος Κώρζον. Δεν επιμένει καν να παραμείνει το Λβοφ μέσα στα όρια του πολωνικού κράτους. Η χάραξη μιας συνοριακής γραμμής είναι δευτερεύουσα υπόθεση. Το ουσιώδες είναι να γίνει η Πολωνία κύρια των τυχών της, ελεύθερη ν' ακολουθήσει την βαθύτερη και γεμάτη πάθος ροπή που την συνδέει με τη Δύση. Η μάχη δίνεται επάνω στο σημείο αυτό και μόνο.

Αλλα και χαμένη εκ των προτέρων. Όταν ο στρατάρχης Στάλιν δηλώνει ότι θέλει μια Πολωνία «ισχυρή και δημοκρατική», εκφράζεται σαφώς και απερίφραστα. Ισχυρή σημαίνει ότι η Πολωνία πρέπει να εκταθεί ως τον Όντερ (ξεπερνώντας τον για να περιλάβει και το Στετίνο, που είναι τόσο πολωνικό όσο και η νήσος Βόρνεο) και ως την δυτική όχθη του Νάισε. Δημοκρατική σημαίνει ότι οι θεσμοί της πρέπει να είναι ακριβές αντίγραφο του σοβιετικού ολοκληρωτισμού. Οι άνθρωποι της εξόριστης πολωνικής κυβερνήσεως του

Λονδίνου, λουσμένοι με τις πιο απαράδεκτες κατηγορίες, δεν θα ξαναδούν ποτέ την πατρίδα τους, για την οποία αγωνίσθηκαν. Οι ελεύθερες εκλογές, για τις οποίες δόθηκε τυπική υπόσχεση, δεν θα πραγματοποιηθούν ποτέ. Η κυβέρνηση του Λούμπλιν συμπληρώνει τις τραγωδίες του Κατύν και της Βαρσοβίας συνεχίζοντας την εξόντωση της αστικής τάξεως. Ποιος θα μπορούσε ν' αντιταχθεί, αφού οι ρωσικές στρατιές βρίσκονται εκεί, έτοιμες να συντρίψουν κάθε αντίθεση;

Αυτό που ισχύει για την Πολωνία ισχύει ακόμη περισσότερο για τις άλλες χώρες της ανατολικής βαλκανικής και παραδουνάβιας Ευρώπης. Δέχονται τις ίδιες διαβεβαιώσεις για ελευθερία και ανεξαρτησία, για ελεύθερες εκλογές και ελεύθερη εκλογή των θεσμών τους. Εγγυήσεις ψεύτικες». ΣΕΛΙΔΕΣ 469-470

Όπως όλοι γνωρίζουμε αυτές οι περίφημες ελεύθερες εκλογές στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης καθυστέρησαν «μόνον» 50 χρόνια...

Επιστρέφουμε στο Μπούνκερ, δεκάδες μέτρα κάτω από τη γη του πολιορκημένου Βερολίνου. Ο Αδόλφος Χίτλερ έχει σαφή πλέον επίγνωση ότι ο πόλεμος έχει χαθεί. Έχει αποφασίσει το τέλος του. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να σκέπτεται το μέλλον, να βλέπει πως θα διαμορφωθεί ο κόσμος μετά την πτώση της πρωτεύουσας του Ράιχ και την εξόντωση του Εθνικοσοσιαλισμού, η οποία αποτελούσε και τον πρωταρχικό σκοπό για την διενέργεια αυτού του αιματηρού πολέμου και επίσης πρωταρχικό σκοπό της μεταπολεμικής τάξεως πραγμάτων, η οποία μέλλει να επιβληθεί.

Πολιτική Διαθήκη, 6 Φεβρουαρίου 1945:«Σκοπός τους *είναι να καταστρέψουν το Ράιχ μας, να εξαφανίσουν την κοσμοθεωρία μας από την επιφάνεια της γης, να υποδουλώσουν τον γερμανικό λαό για να τον τιμωρήσουν για την Πίστη του στον Εθνικοσοσιαλισμό.»*

Ο Χίτλερ έχει την γνώμη πως ο τελικός νικητής θα είναι ο Στάλιν και ο κομμουνισμός και ότι οι «εβραιόδουλες δημοκρατίες» θα λυγίσουν κάτω από τον σοβιετικό επεκτατισμό και την μαρξιστική προπαγάνδα:

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ:

«Σ' ό,τι αφορά τις Εβραιόδουλες δημοκρατίες, οι Ρώσοι έχουν την υπομονή ενός ελέφαντα. Γνωρίζουν με απόλυτη βεβαιότητα πως, γρήγορα ή αργά και χωρίς να καταφύγουν στον πόλεμο, θα κατορθώσουν να τους επιβάλουν την κυριαρχία τους, χάρη στις εσωτερικές διαφωνίες που τις ξεσχίζουν, την διαδοχή οικονομικών κρίσεων, απ' όπου φαίνονται ανίκανες να ξεφύγουν και το ισχυρό δόλωμα του μαρξισμού, που του είναι ιδιαίτερα τρωτές».

Κάνει λάθος και δεν είναι ο μόνος. Έναν χρόνο αργότερα στην Δίκη της Νυρεμβέργης καταδικάζονται σε θάνατο οι Εθνικοσοσιαλιστές ηγέτες. Ανάμεσα σε αυτούς και ο Ιούλιος Στράιχερ, ο οποίος πλήρωσε με την ζωή του την πίστη του στην Ιδέα και προπαντός τον σφοδρό αντιεβραϊσμό του. Ενώπιον της αγχόνης πριν του περάσουν την θηλιά λέει τα λόγια:

«Γιορτή Πουρείμ 1946. Τώρα πηγαίνω κοντά στον Πατέρα, τον Θεό μου. Να γνωρίζετε ότι απ' αυτές τις ίδιες τις αγχόνες θα σας κρεμάσουν μια μέρα οι μπολσεβίκοι».

Τόσο ο Χίτλερ, όσο και ο Στράιχερ έκαναν λάθος. Τελικά δεν κρέμασαν ποτέ οι μπολσεβίκοι από τις αγχόνες τους τους ηγέτες του καπιταλισμού, τους άρχοντες των διεθνών χρηματιστηρίων, δεν έγινε ποτέ κάτι τέτοιο. Οι μπολσεβίκοι δεν θα κατακτήσουν ποτέ την Δύση, αντίθετα λίγες δεκαετίες αργότερα η Coca-Cola θα κυριαρχεί στη Μόσχα. Από την σύγκρουση (σύγκρουση εικονική κατά την άποψη μου) του μπολσεβικισμού με τον καπιταλισμό θα αναδειχθεί τελικός νικητής ο δεύτερος γιατί θα αποδειχθεί μέσα στον χρόνο πιο χρήσιμος υπηρέτης τους ενός και μοναδικού αφέντη.

Βρισκόμαστε στις 2 Απριλίου του 1945 («Ένα τέταρτο πριν το τέλος»), στην τελευταία σκηνή του δράματος. Η αυλαία είναι έτοιμη να πέσει. Ο Αδόλφος Χίτλερ βλέπει τον κόσμο που έρχεται, βλέπει το status quo του μεταπολέμου και εκφράζει την ξεκάθαρη άποψη ότι μέσα από αυτόν τον πόλεμο θα ξεπηδήσουν δύο και μόνον δυνάμεις. Οι ΗΠΑ και η Σοβιετική Ένωση:

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ:

«Με την ήττα του Ράιχ και περιμένοντας το ανέβασμα

των Ασιατικών, Αφρικανικών και ίσως και Νοτιοαμερικανικών εθνικισμών, θα παραμείνουν στον κόσμο μόνο δύο μεγάλες δυνάμεις ν' αντιμετωπίσουν η μια την άλλη - οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ένωση. Οι νόμοι τόσο της ιστορίας, όσο και της γεωγραφίας θα αναγκάσουν αυτές τις δυο δυνάμεις σε μιαν αναμέτρηση δυνάμεων, είτε στρατιωτικών, είτε στους τομείς των οικονομικών και της ιδεολογίας. Οι ίδιοι αυτοί νόμοι κάνουν αναπόφευκτο οι δύο αυτές δυνάμεις να γίνουν εχθροί της Ευρώπης».

Βεβαίως η άνοδος των ασιατικών, αφρικανικών και πιθανώς και λατινικών εθνικισμών της Νοτίου Αμερικής ακόμη δεν έχει συντελεσθεί. Αυτό που έγινε ήταν για 45 ολόκληρα χρόνια να ζήσει ο κόσμος κάτω από την εξουσία δύο μεγάλων δυνάμεων, οι οποίες πράγματι μοιραία υπήρξαν, όπως ο Χίτλερ πίστευε στα 1945 εχθροί της Ευρώπης. Μία ισχυρή Ευρώπη θα αποτελούσε(και αυτό ισχύει και σήμερα) για τον οποιοδήποτε επί της γης ισχυρό ένα πολύ σοβαρό εμπόδιο στα σχέδια του.

Βλέπει ακόμη ότι μπορεί στο μέλλον να συμβεί αυτό που και ο Όσβαλντ Σπένγκλερ είχε γράψει από τα 1918. Ο Γερμανός φιλόσοφος της ιστορίας είχε γράψει ότι την ψυχή των Ρώσσων δεν θα την κερδίσει ποτέ ο μπολσεβικισμός γιατί αυτή θα ανήκει για πάντα στον Ντοστογιέφσκι. Προβλέπει ο Αδόλφος Χίτλερ την πτώση του «εβραϊκού μαρξισμού» και την «ξαναενσάρκωση του πανσλαβισμού στην πλέον θηριώδη και άγρια μορφή του»:

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ: ***«Είναι δυνατόν κάτω από την πίεση των γεγονότων, οι Ρώσοι ν' απαλλαγούν ολότελα από τον Εβραϊκό Μαρξισμό, μόνον για να ξαναενσαρκώσουν τον πανσλαβισμό στην πιο θηριώδη και άγρια μορφή του.»***

Ήδη στην Ρωσσία μετά την άνοδο στην εξουσία του προέδρου Πούτιν πολλά πράγματα έχουν αλλάξει. Η περίοδος των παχέων αγελάδων για κάθε τυχοδιώκτη φαίνεται να έχει τελειώσει στην Μόσχα. Έχει αλλάξει πραγματικά όμως το καθεστώς ή παραμένει το ίδιο υποτεταγμένο στον παγκόσμιο αφέντη, όπως και στις ημέρες του Γιέλτσιν; Κανείς δεν το γνωρίζει και μόνον ο χρόνος θα δείξει τι στην πραγματικότητα συμβαίνει. Σημαντική επάνω στο θέμα αυτό ήταν η δήλωση

προ δύο ετών του εξόριστου εβραίου πλουτοκράτη Μπερεζόφσκι, ο οποίος είχε δηλώσει ότι εάν λείψει ο Πούτιν θα έλθουν στην εξουσία οι πιο σκληροί αντιδραστικοί, που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Η Ρωσσία θα παραμείνει ένα μεγάλο αίνιγμα, ένα μεγάλο ερωτηματικό, μια άγνωστη χώρα για τους Δυτικούς, όπως υπήρξε και επί Τσάρων και επί μπολσεβίκων. Η άλλη μεγάλη δύναμη σε παγκόσμιο επίπεδο, η οποία θα αναδυθεί μετά τον πόλεμο σύμφωνα με τον Χίτλερ είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ποιο το μέλλον τους; Γράφει ο Αδόλφος Χίτλερ στην «Πολιτική Διαθήκη»:

«Όσο για τους Αμερικανούς αν δεν πετύχουν γρήγορα ν' απαλλαγούν από τον ζυγό του Εβραϊσμού της Νέας Υόρκης (που έχει την ίδια εξυπνάδα μ' έναν πίθηκο που πριονίζει το κλαρί όπου είναι καθισμένος) τότε - δεν θα περάσει πολύς καιρός πριν καταρρεύσουν, πριν φτάσουν στην ηλικία της ωριμότητας. Το γεγονός πως συνδυάζουν την κατοχή τόσο μεγάλης υλικής δύναμης με τόσο μεγάλη έλλειψη νοημοσύνης φέρνει στον νου την εικόνα μερικών παιδιών, που έχουν πάθει ελεφαντίαση. Μπορεί κάλλιστα να ρωτήσει κανείς, αν δεν είναι απλά μια περίπτωση πολιτισμού - μανιταριού, προορισμένου να εξαφανιστεί τόσο γρήγορα όσο ξεπετάχτηκε».

Οι Αμερικάνοι δεν κατόρθωσαν ποτέ να απαλλαγούν 60 χρόνια από την ημέρα που έλεγε τα λόγια αυτά ο Χίτλερ από την εξουσία του σιωνισμού. Αντίθετα, βρέθηκε τρόπος το Αγγλοσαξωνικό λόμπυ των πουριτανών εξίσου άπληστο για πλούτο με τους σιωνιστές να βρει έναν τρόπο και ένα πεδίο συνεργασίας με αυτούς και έτσι μία ενιαία δύναμη θα μπορούσαμε να πούμε κυβερνά σήμερα την Ουάσιγκτον. Το γεγονός πάντως παραμένει. Η Αμερική έφθασε στην ωριμότητα της από πλευράς δυνάμεως χωρίς να αναπτύξει μία εθνική ταυτότητα, κατέκτησε μία μεγάλη υλική δύναμη χωρίς πνευματικό περιεχόμενο και το μέλλον της προβλέπεται ζοφερό. Ήδη τα πρώτα σημάδια αυτού του σκοτεινού μέλλοντος φανήκανε την δεκαετία του '60 στο Βιετνάμ και φαίνονται πιο καθαρά σήμερα τα τελευταία χρόνια στην Μέση Ανατολή.

Κυρίαρχη ιδεολογία της αμερικανικής «κοσμοκρατορίας» παραμένει η παιδικά απλοϊκή πίστη των πουριτανών, μια πί-

στη η οποία δεν είναι δυνατόν να την πάει μακριά. Ο Χίτλερ προβλέπει ακόμη και τις διάφορες παραχριστιανικές θρησκευτικές σέκτες, οι οποίες θα δημιουργηθούν και θα πρωταγωνιστήσουν στην δημόσια ζωή αυτής της μεγάλης χώρας, η οποία στην πραγματικότητα αποτελεί μία πολιτιστική έρημο, αποτελεί την νέα Βαβέλ. Γράφει δε για το τραγικό και θανάσιμο λάθος, το οποίο θα αποτελέσει για το μέλλον των Η.Π.Α. το γεγονός της μη αποκτήσεως ενός πολιτιστικού περιεχομένου, γεγονός που μοιραία θα οδηγήσει τον κόσμο στα χέρια μιας άλλης εξουσίας, που θα οδηγήσει τα παγκόσμια πράγματα σε μία νέα κοσμοκράτειρα: Την Κίνα! Ναι, ο Χίτλερ στα 1945 βλέπει και γράφει για αυτό που βλέπουμε να συντελείται στις μέρες μας, δηλαδή, την αλματώδη παρακμή της Ουάσιγκτον και την συνεχή άνοδο των κίτρινων φυλών, της Κίνας, η οποία τότε ας σημειωθεί δεν ήταν καν ανεξάρτητη χώρα: **ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ:«Αν *η Βόρειος Αμερική δεν κατορθώσει ν' αναπτύξει μια θεωρία λιγότερο παιδική από εκείνη που της χρησιμεύει σήμερα σαν ένα είδος ηθικού οδηγού και που βασίζεται σε υψηλές, αλλά χιμαιρικές αρχές και την ονομαζόμενη Χριστιανική Επιστήμη είναι αμφίβολο αν θα παραμείνει για πολύ καιρό μια κατά κύριο λόγο λευκή ήπειρος. Θα γίνει σύντομα φανερό πως αυτός ο γίγας με τα πήλινα ποδάρια, μετά το θεαματικό ανέβασμα του, έχει ακόμα αρκετή δύναμη μοναχά για να επιφέρει το ίδιο το πέσιμο του. Και τι σπουδαία ευκαιρία θα προσφέρει αυτή η ξαφνική κατάρρευση στις κίτρινες φυλές!*»**

Η αναφορά δε στην λεγόμενη «Χριστιανική Επιστήμη» είναι πράγματι προφητική. Αυτοί οι οποίοι σήμερα «είναι στα πράγματα», αυτοί οι οποίοι κυβερνούν τις Ηνωμένες Πολιτείες μαζί με τους σιωνιστές δεν είναι άλλοι από τις διάφορες ομάδες των διαμαρτυρομένων (Ευαγγελιστές, σιωνιστές Χριστιανοί, αναγεννημένοι Χριστιανοί κλπ.), οι οποίοι ούτε λίγο, ούτε πολύ πιστεύουν ότι για να έλθει η σωτηρία του κόσμου και να γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού στην γη πρέπει να συντελεστεί η καταστροφή του κόσμου και απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό σύμφωνα με τις ψευδοπροφητείες τους δεν είναι άλλη από την παγκόσμια κυριαρχία των σιωνιστών επί

της γης και την ανοικοδόμηση του τρίτου ναού του Σολομώντος.

Για να αντιληφθείτε πως βλέπουν το Ισραήλ οι «αναγεννημένοι Χριστιανοί», οι «σιωνιστές Χριστιανοί» και οι λοιπές προτεσταντικές σέκτες, οι οποίες είναι εξαιρετικά ισχυρές στις ΗΠΑ, θα αναφέρουμε ότι μέσα στις δοξασίες τους επικρατούν θέσεις, οι οποίες τους οδηγούν σε μία ολόθερμη υποστήριξη του κράτους του Ισραήλ και των πράξεων του, επειδή θεωρούν ότι αυτό θέλει... ο Θεός! Το ρεύμα αυτό μεταξύ άλλων υποστηρίζει, σύμφωνα με φυλλάδιο προτεσταντικής κινήσεως στην Ελλάδα, ότι: **"Ο Κύριος μας οδήγησε να προσευχόμαστε συστηματικά για τον λαό Ισραήλ, ως εκπρόσωποι της χώρας μας, γιατί αυτό ελκύει την εύνοια του Θεού επάνω μας. Ας ζητήσουμε να μην συνεχιστεί η μονόπλευρη ενημέρωση που δέχεται ο λαός μας από τα μέσα ενημερώσης. Γιατί έτσι καλλιεργείται το αντισημιτικό πνεύμα που υπάρχει στη χώρα μας και μένουμε κάτω από την κατάρα που είναι γραμμένη για όσους καταριόνται τον λαό του Θεού (Αριθ.24:9)" "Ας προσευχηθούμε για το λαό Ισραήλ...Ας ευλογούμε εκ μέρους της χώρας μας τον αγαπημένο λαό του Θεού... Ήδη συμμετείχαμε στο Συνέδριο Βαλκανικών χωρών στη Βουλγαρία και στο Πανευρωπαϊκό Συνέδριο Κινήσεων Προσευχής στη Γερμανία και στάλθηκε στην Ιερουσαλήμ ένα μέλος για να μας εκπροσωπήσει σε προσευχή μετανοίας για τα όσα έχουν διαπραχθεί ενάντια στο λαό Ισραήλ".**

Η σύγκρουση μπολσεβικισμού καπιταλισμού, η μεταστροφή της Ρωσσίας, η οποία σήμερα αποτελεί γεγονός, το σκοτεινό μέλλον των ΗΠΑ και η επερχόμενη Κίτρινη δύναμη, όλα αυτά αποτελούν βασικά στοιχεία της γεωπολιτικής σκέψεως του Αδόλφου Χίτλερ, ενός ξεχωριστού ηγέτη, ο οποίος λίγες ημέρες μετά θα πάψει να υπάρχει στον φυσικό κόσμο και μαζί με αυτόν θα πάψει να υπάρχει η ελευθερία στην Πατρίδα του και η Ιδεολογία η οποία οδήγησε την Γερμανία στο σημείο να διεκδικήσει την παγκόσμια κυριαρχία.

Πως πορεύτηκε ο κόσμος μετά το 1945, στα 62 αυτά χρόνια που πέρασαν από την ημέρα που η σημαία με το σφυροδρέπανο καρφώθηκε στην κορυφή του Ράιχστάνγκ από έναν

Ρώσσο στρατιώτη, που φορούσε στο χέρι του 4 ρολόγια; Βεβαίως η φωτογραφία αυτή ρετουσαρίστηκε αργότερα και όλοι σήμερα γνωρίζουμε την φωτογραφία με τον στρατιώτη να φορά στο χέρι του μόνον ένα ρολόι...

Τα πρώτα 40 χρόνια του μεταπολέμου ήταν τα χρόνια του λεγομένου ψυχρού πολέμου. Μιας προσπάθειας ανταγωνισμού μεταξύ των ΗΠΑ και της Ρωσσίας για την κυριαρχία του κόσμου. Τα περισσότερα κράτη του κόσμου αποτέλεσαν στα χρόνια εκείνα κράτη δορυφόρους των δύο μεγάλων δυνάμεων. Η εξέλιξη των σχέσεων των δύο χωρών θα μπορούσε να είναι διαφορετική εάν ζούσε ο Στάλιν. Όμως, ο Στάλιν γρήγορα βγήκε από την μέση. Αποτελούσε ένα απρόβλεπτο δεδομένο της Ιστορίας, το οποίο θα μπορούσε να αλλάξει δραματικά τα πράγματα. Είτε λοιπόν επειδή δολοφονήθηκε (εάν πιστέψουμε τις σχετικές περί συνωμοσίας θεωρίες), είτε γιατί πέθανε, ο Στάλιν έλειψε και η Σοβιετική Ένωση δεν μπορούσε να είναι ποτέ ίδια χωρίς αυτόν.

Ενώ δε υποτίθεται ότι είχε επιβληθεί κατά κάποιον τρόπο μία ισορροπία δυνάμεων ξαφνικά στα τέλη της δεκαετίας του '80 έρχεται η περίφημη περεστρόικα, ο μπολσεβικισμός διαλύεται σαν χάρτινος πύργος και πολύ σύντομα διαλύεται και σαν κράτος η Σοβιετική Ένωση! Στην πάλαι ποτέ μία από τις δύο μεγάλες δυνάμεις του κόσμου επικρατεί χάος. Ανάλογες εξελίξεις έχουμε και στα λοιπά καθεστώτα του λεγομένου υπαρκτού (υπαρκτού μόνον στην φαντασία των εκλεκτών του καθεστώτος) σοσιαλισμού. Καταρρέουν σε ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη. Έτσι απλά χωρίς καμμία επανάσταση, χωρίς καμμία ένοπλη σύρραξη, χωρίς να προηγηθεί κανένα συγκλονιστικό γεγονός! Όλα αυτά τα χρόνια, αυτοί που κυβέρνησαν σε Ουγγαρία, Ανατολική Γερμανία, Βαλτικά κράτη, Ρουμανία, Τσεχοσλοβακία κλπ. προέβησαν σε πράξεις πέρα για πέρα εγκληματικές. Όμως, με την έλευση της καπιταλιστικής δημοκρατίας ούτε ένας από αυτούς, με εξαίρεση ένα δύο άτομα στην Γερμανία δεν εδιώχθη από το νέο καθεστώς. Αντίθετα ανάμεσα στα πρόσωπα, τα οποία πρωταγωνιστούν στην νέα πολιτική ζωή σαν ηγέτες φιλελεύθερων δημοκρατικών κομμάτων στις πρώην κομμουνιστικές χώρες είναι πρώην στελέχη των κομμουνιστικών κομμάτων και ιδιαίτερα των

μυστικών υπηρεσιών! Στην Γερμανία ηγέτης του κομμουνιστικού κόμματος, το οποίο έχει αλλάξει σήμερα ονομασία, είναι ένας Εβραίος, ενώ στην Ουγγαρία πρωθυπουργός της χώρας εν ονόματι της πλειοψηφίας του κεντροαριστερού συνασπισμού είναι ο πρώην αρχηγός της κομμουνιστικής νεολαίας, ο οποίος εκτός των άλλων, εκτός δηλαδή από το ότι κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός πρόλαβε να γίνει και πάμπλουτος!

Δεν μπορώ να λησμονήσω την συνέντευξη, την οποία είχε παραχωρήσει στα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων ο αρχηγός μίας πρωτοπόρου εθνικιστικής οργανώσεως της Ρωσσίας, ο Βασίλιεφ της ΠΑΜΙΑΤ, μετά την πτώση του κομμουνιστικού καθεστώτος. Όταν ρωτήθηκε ποιοι είναι αυτοί που έριξαν τόσο εύκολα και τόσο απλά τον κομμουνισμό στην Ρωσσία, αυτός απάντησε ότι οι ίδιοι που έριξαν τον Τσάρο στην Ρωσσία στα 1917 είναι και αυτοί που έριξαν και τον κομμουνισμό στα 1990...

Άλλωστε και ο πρόεδρος Πούτιν, μη λησμονούμε, υπήρξε αξιωματικός της KGB, η οποία στην συνέχεια μετονομάσθηκε σε FSB και η οποία παλαιότερα ονομαζόταν NKVD. Πως δημιουργήθηκε αυτή η «αγάπη» στους ανθρώπους των μυστικών υπηρεσιών και όχι μόνον της Ρωσσίας, αλλά και των άλλων πρώην κομμουνιστικών χωρών, για την πολιτική; Είναι πολύ απλό. Με την πτώση των καθεστώτων βρέθηκαν στα χέρια τους πολλά μαύρα και σκοτεινά κονδύλια, πολύ χρήμα, το οποίο και αποφάσισαν να το μετατρέψουν σε πολιτική δύναμη.

Στα χρόνια της σοβιετικής κατοχής μεγάλα υπήρξαν τα βάσανα και τα μαρτύρια των λαών της Ανατολικής Ευρώπης, οι οποίοι έζησαν κάτω από τα καθεστώτα του λεγομένου υπαρκτού σοσιαλισμού. Αυτό χωρίς να θέλω εις ουδεμία των περιπτώσεων να εξιδανικεύσω τα καπιταλιστικά καθεστώτα της Δύσεως μέσα στα οποία οι λαοί μπορεί να είχαν χορτασμένα στομάχια, αλλά είχαν και λεηλατημένες ψυχές. Σε τρεις τουλάχιστον χώρες, στην Ανατολική Γερμανία, την Ουγγαρία και την Τσεχοσλοβακία έλαβαν χώρα στα χρόνια του κομμουνισμού ένοπλες εξεγέρσεις με χιλιάδες νεκρούς, οι οποίες κατεπνίγησαν στο αίμα από τα σοβιετικά τανκς. Στα χρόνια της δημοκρατίας κανένας δεν ζήτησε λογαριασμό, κανένας δεν

ζήτησε δικαιοσύνη για τους χιλιάδες αυτούς νεκρούς! Αντίθετα, ακόμη και σήμερα αναζητούν εγκληματίες πολέμου για όσα συνέβησαν στα χρόνια 1939-1945! Πώς να πιστέψει λοιπόν κανείς στην ειλικρίνεια των προθέσεων όλων αυτών των ψευτοανθρωπιστών, οι οποίοι με πάθος μιλούν για... ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατία και γίνονται ύαινες αιμοβόρες εάν κάποιος συγγραφέας επιχειρήσει να γράψει ένα βιβλίο, με το οποίο να αρνείται το ολοκαύτωμα;

Στην αρχή της δεκαετίας του '90 ο κομμουνισμός έπεσε και ήλθαν τα χρόνια της «παγκοσμιοποίησης». Οι εγκέφαλοι αυτού του νέου εγχειρήματος για παγκόσμια εξουσία, εγχείρημα το οποίον ποτέ δεν επετεύχθη στην παγκόσμιο Ιστορία, ισχυρίζονται ότι με την ελεύθερη διακίνηση προϊόντων, ανθρώπων και πληροφοριών θα φέρουν την παγκόσμια ειρήνη. Ματαιοπονούν και την απάντηση σε αυτό το νέο ουτοπικό ιδεολόγημα δίδει ο αείμνηστος καθηγητής Παναγιώτης Κονδύλης, γράφοντας τα παρακάτω στα 1988, πριν ακόμη πέσει το κομμουνιστικό καθεστώς στην Μόσχα!

ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ- «Ο ΘΕΡΜΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΨΥΧΡΟ»:

«Οι φιλελεύθεροι πολιτικοί και οικονομολόγοι, οι οποίοι, παρά τις συνεχείς έμπρακτες διαψεύσεις των τριών τελευταίων αιώνων, εξακολουθούν να διατείνονται ότι το εμπόριο θα υποκαταστήσει τον πόλεμο, υποπίπτουν σ' ένα τεράστιο λογικό και ιστορικό σφάλμα. Μόνον όποιος ενστερνίζεται έναν οικονομιοτικό ντετερμινισμό, δηλαδή μόνον όποιος αποδίδει τους πολέμους σε οικονομικούς ανταγωνισμούς και μόνον, δικαιούται λογικά να πιστεύει ότι η οικονομική συνεργασία θα καταργήσει τους πολέμους. Στο κρίσιμο αυτό σημείο, όπως και σε άλλα ακόμη, ο οικονομιστικός φιλελευθερισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά χυδαίος μαρξισμός με αντεστραμμένα πρόσημα». Σελίς 366

Ευχολόγια, λοιπόν, και μόνον και μάλιστα ευχολόγια εκ του πονηρού είναι τα όσα ισχυρίζονται οι απολογητές της «παγκοσμιοποίησης» για λογαριασμό του μεγάλου αφέντη της. Κανένα εμπόριο δεν μπόρεσε ποτέ και δεν θα μπορέσει ούτε

και τώρα, ούτε και στο μέλλον να εξαφανίσει τα Έθνη και τις Φυλές επί της γης, καμμία λογιστική ή φιλοσοφία (Καμπάλα) των αριθμών δεν θα μπορέσει ποτέ να αλλάξει την ανθρώπινη φύση. Βεβαίως υπάρχουν και αυτοί, οι οποίοι παραλογιζόμενοι ισχυρίζονται ότι ο κομμουνισμός υπάρχει ακόμη και στις ημέρες μας και φέρνουν σαν παράδειγμα πρώτο την Κίνα, στην οποία αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια του λαού λιμοκτονούν, ενώ την ίδια ώρα δεν είναι σπάνιο πλέον το φαινόμενο των... εκατομμυριούχων! Ο έσχατος εξευτελισμός του μπολσεβικισμού είναι ο λεγόμενος καπιταλιστικός κομμουνισμός της Κίνας, τον οποίον επιχειρεί τελευταία να μιμηθεί και το Βιετνάμ. Εκτός όμως αυτών των «κομμουνιστών», υπάρχει και η περίφημη «νέα αριστερά», που γεννήθηκε από την δεκαετία ακόμη του '60 στα Πανεπιστήμια της Δύσεως σε Ευρώπη και Ηνωμένες Πολιτείες και η οποία αποτελεί έναν θαυμάσιο υπηρέτη της «παγκοσμιοποίησης». Αυτοί οι εκπρόσωποι της λεγομένης «νέας αριστεράς» αποτελούν την προφυλακή του συστήματος και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και έχουν σαν πρωταρχικό τους σκοπό την καταστροφή κάθε εθνικής και φυλετικής ταυτότητος εν ονόματι των... ανθρωπίνων δικαιωμάτων! Οι «προοδευτικοί» αυτοί της «νέας αριστεράς» είναι αυτοί, οι οποίοι πρώτοι χειροκρότησαν τους αμερικανικούς βομβαρδισμούς στην Γιουγκοσλαβία, καθώς και την εκστρατεία των δυνάμεων του «καλού» κατά της τρομοκρατίας στην Μέση Ανατολή με τους βομβαρδισμούς και τις πολεμικές επιχειρήσεις σε Αφγανιστάν και Ιράκ.

Αυτό, το οποίον αποκαλούν τρομοκρατία οι παγκόσμιοι επικυρίαρχοι αποτελεί έναν σημαντικά επικίνδυνο απρόβλεπτο παράγοντα στα σχέδια τους. Είναι δεδομένο ότι κράτη μικρότερος στρατιωτικής ισχύος των ΗΠΑ και των συμμάχων τους δεν είναι δυνατόν να τους αντιμετωπίσουν σε έναν ορθόδοξο πόλεμο. Στην περίπτωση, όμως, κατά την οποίαν χρησιμοποιήσουν μεθόδους ανορθόδοξους, τότε η κατάσταση γίνεται εξαιρετικά περίπλοκη. Πόσο μάλλον, που ευρισκόμεθα, για να θυμηθούμε τον Όσβαλντ Σπένγκλερ στην ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ, στην εποχή των «κοσμοπόλεων».

Περισσότερες από δέκα πόλεις σε Ηνωμένες Πολιτείες,

Ασία, Αφρική και Δυτική Ευρώπη έχουν σήμερα πληθυσμό ίσο ή και μεγαλύτερο των δέκα εκατομμυρίων. Πρόκειται στην πραγματικότητα για τερατουπόλεις. Ο κοινωνικός ιστός, μίας πόλεως τόσο μεγάλης είναι αδύνατον να ελεγχθεί. Και όσο για αυτούς οι οποίοι ισχυρίζονται ότι με την πρόοδο της τεχνολογίας είναι δυνατόν αυτό να επιτευχθεί, είτε είναι εκτός πραγματικότητος, είτε πολύ απλά δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να υπηρετούν την παγκόσμια δύναμη στον κρίσιμο τομέα του ψυχολογικού πολέμου. Πρέπει όλοι να πιστεύουν ότι «ο μεγάλος αδελφός» είναι παντού. Αυτό όμως, είναι αντικειμενικά αδύνατον. Είναι τόσο γιγαντιαίο το πλήθος των πληροφοριών, τις οποίες όντως έχουν την δυνατότητα να συλλέξουν οι κατασκοπευτικοί δορυφόροι, τα διάφορα συστήματα «'Εσελον» και οι προηγμένης τεχνολογίας μηχανισμοί υποκλοπών, είναι τόσο πολλά τα νέα στοιχεία, τα οποία διαρκώς προκύπτουν και πρέπει σε μηδενικό χρόνο να αξιολογούνται και να διαβιβάζονται στους «αρμοδίους», ώστε δεν είναι δυνατόν να υπάρχει και η ικανότητα προς άμεση ενέργεια από πλευράς ανθρώπινου δυναμικού και τις αποφάσεις ως γνωστόν δεν τις παίρνουν τα «κομπιούτερ», αλλά οι άνθρωποι.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, ως γνωστόν ενεπλάκησαν σε μία εκστρατεία στη Μέση Ανατολή και κατέλαβαν δύο ολόκληρες χώρες, το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Παρ' όλα όμως τα υψηλής τεχνολογίας συστήματα, τα οποία διαθέτουν, τα καλύτερα του κόσμου, σήμερα ελέγχουν μετά από τρία χρόνια μόνον μερικές από τις συνοικίες των μεγάλων πόλεων των δύο αυτών χωρών. Την ίδια στιγμή η Ουάσιγκτον δεν τολμά να προχωρήσει σε υποχρεωτική στράτευση όπως στο Βιετνάμ και χρησιμοποιεί στρατεύματα δευτέρας κατηγορίας μέχρι και ιδιωτικές εταιρείες μισθοφόρων. Εν τούτοις κάποιοι επιχειρούν να την σπρώξουν και σε έναν νέο πόλεμο κατά του Ιράν. Από την άλλη πλευρά η Κίνα με τα... εκατό εκατομμύρια πεζικού συνεχώς αναπτύσσεται. Δεν είναι λίγοι αυτοί, οι οποίοι εκτιμούν ότι η εκστρατεία στην Μέση Ανατολή είναι η αρχή του τέλους για τις Η.Π.Α., την κοσμοκράτειρα της εποχής της «παγκοσμιοποίησης». Ενός τέλους, το οποίο θα δώσει την δυνατότητα στους «κίτρινους λαούς», στην Κίνα, όπως πίστευε ο Χίτλερ στα ***Α945(ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ: «τι σπουδαία ευκαιρία***

θα προσφέρει αυτή η ξαφνική κατάρρευση στις κίτρινες φυλές...»), να πάρουν στα χέρια τους την εξουσία του κόσμου.

Τα πράγματα βεβαίως δεν πρόκειται να συμβούν από την μία στιγμή στην άλλη. Οι ρυθμοί της Ιστορίας ακολουθούν τους δικούς τους νόμους. Αυτό το οποίο σήμερα πιστεύουμε αδύνατο ίσως αύριο να αποτελεί μία χειροπιαστή πραγματικότητα. Η λογική δεν έχει καμμία σχέση με την εξέλιξη αυτού του μεγάλου και θαυμαστού κόσμου. Ίσως οι εξελίξεις να είναι αργές, ίσως και να είναι ζήτημα λίγων μόνον ετών. Κανένας δεν ξέρει, κανένας δεν μπορεί να υπολογίσει τον απρόβλεπτο παράγοντα της Ιστορίας, ο οποίος μέσα από μία Γαλλική Επανάσταση γέννησε έναν Αυτοκράτορα, τον Ναπολέοντα (καθόλου τυχαία δεν αποκάλεσαν έγκριτοι στοχαστές και ιστορικοί τον εθνικοσοσιαλισμό σαν τον βοναπαρτισμό του 20ου αιώνος), καθόλου τυχαία δεν προέκυψε και από την κομμουνιστική επανάσταση στην επί αιώνες Ρωσσία των Τσάρων ένας Στάλιν.

Ζούμε ήδη στα χρόνια της «παγκοσμιοποίησης». Τι μορφή θα έχει αυτή ουδείς γνωρίζει. Στοχαστές και πολιτικοί αναλυτές, ινστιτούτα της Στρατηγικής και μεγάλα «think tank» προσπαθούν να αποκωδικοποιήσουν το μέλλον. Οι θεωρίες για την «παγκοσμιοποίηση» αξιοσημείωτο είναι ότι εμφανίστηκαν ακόμη και πριν από την πτώση της Μόσχας. Στα 1988 εκδόθηκε στα γερμανικά το βιβλίο του Παναγιώτη Κονδύλη «ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ». Στο ίδιο κεφάλαιο, ένα απόσπασμα του οποίου παραθέσαμε προηγουμένως («Από τον Ψυχρό πόλεμο στον θερμό») και η ακόλουθη αναφορά στην περίφημη «παγκοσμιοποίηση»:

«Η «παγκοσμιοποίηση» δεν θα είναι μονόπλευρη, όπως διατείνονται οι ιδιοτελείς ή οι αφελείς θιασώτες της, δεν θα αφορά δηλαδή μόνον τις χρηματιστηριακές και τις επενδυτικές εργασίες ή τα «ανθρώπινα δικαιώματα», αλλά θα επεκταθεί εξ ίσου και στην ανομία, στο οργανωμένο και στο ανοργάνωτο έγκλημα, στη διεκδίκηση των πάντων εκ μέρους των πάντων, όπου τον αγώνα των κρατών και των εθνών θα τον διαδεχθεί, τουλάχιστον εν μέρει, ο αγώνας ανθρώπου προς άνθρωπο. Τότε η έννοια του «ολοκληρωτι-

κού πολέμου» θ' αλλάξει κι αυτή. Δεν θα σημαίνει, όπως στον Πρώτο και στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, την άμεση ή έμμεση επιστράτευση όλου του ικανού πληθυσμού, είτε στο μέτωπο είτε στα μετόπισθεν, για την παραγωγή όπλων και πολεμοφοδίων, χωρίς όμως να καταργείται οπωσδήποτε ή εντελώς η διάκριση μεταξύ μαχίμων και αμάχων. Θα σημαίνει ακριβώς το αντίστροφο: αφού τα όπλα παράγονται σχετικά φτηνά και γρήγορα, και καθώς η δύναμη πυρός αυξάνει συνεχώς σ' όλα τα οπλικά επίπεδα, δεν χρειάζεται πια να επιστρατευθούν μάζες για την παραγωγή και την διάδοση τους, όμως συνάμα χάνεται και το νόμιμο μονοπώλιο της ένοπλης βίας, σβήνουν τα όρια ανάμεσα σε μάχιμους και αμάχους, ανάμεσα σε πολεμική και εγκληματική πράξη, ανάμεσα σε πόλεμο και ειρήνη». Σελίς 380

Βαδίζουμε λοιπόν προς την εποχή μιας νέας «φεουδαρχίας»; Η καταστροφή των εθνικών κρατών που επιχειρείται υποκριτικά εν ονόματι της ειρήνης και η οποία στην πραγματικότητα γίνεται προς χάριν της απληστίας των πλουτοκρατών, θα φέρει μία νέα τάξη πραγμάτων ή μήπως μια νέα μορφή μιας ιδιότυπης «αναρχίας» και ενός χωρίς αρχή και τέλος κατακερματισμού της εξουσίας;

Στο περίφημο έργο του Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ Ο Όσβαλντ Σπένγκλερ επιχειρεί να καθορίσει τους νόμους της εξελίξεως της Ιστορίας. Άποψη μου ότι γενικοί νόμοι για την εξέλιξη της Ιστορίας δεν υπάρχουν και δεν μπορούν να υπάρχουν. Εν τούτοις, η προσπάθεια του Σπένγκλερ είναι η πλέον αξιόλογη, η οποία στην σύγχρονη εποχή έχει διατυπωθεί. Σύμφωνα, λοιπόν, με αυτήν, μετά την εποχή της κυριαρχίας του χρήματος και της δημοκρατίας έρχεται η εποχή του καισαρισμού, η οποία θα φέρει και την αποσύνθεση των Εθνών σε έναν άμορφο πληθυσμό. Αυτό το μοντέλο, σύμφωνα με τον Σπένγκλερ, θα καταρρεύσει και το αμέσως επόμενο βήμα είναι η «ιδιωτική και οικογενειακή πολιτική μεμονωμένων αρχόντων. Ο κόσμος ως λεία... Σταδιακή επικράτηση απάνθρωπων καταστάσεων σε ένα εξαιρετικά πολιτισμένο επίπεδο ζωής». Σύμφωνα με τον Σπένγκλερ ο κόσμος θα καταλήξει στο σημείο αυτό γύρω στο 2200μ.Χ.

Όμως, επαναλαμβάνω την άποψη μου ότι η εξέλιξη της

Ιστορίας δεν είναι δυνατόν να έχει σταθερούς νόμους. Πολύ περισσότερο δεν είναι δυνατόν να οριοθετηθεί χρονικά η εξέλιξη τόσο της Ιστορίας γενικότερα, όσο και των πολιτισμών. Άλλωστε και ο ίδιος ο Σπένγκλερ στο έργο του σημειώνει μία εξαίρεση, η οποία κατά την γνώμη μου δεν είναι η μοναδική. Η εξαίρεση αυτή της εξελίξεως ενός πολιτιστικού κύκλου υπήρξε η διακοπή στην πορεία των πολιτισμών της κεντρικής και της νοτίου Αμερικής από την βίαιη εισβολή του Φραντσίσκο Πιζάρο και των «κουϊνκιοταντόρ» του. Η εμφάνιση των θωρακοφόρων της Καστίλης στην χώρα των Μάγιας και των Ίνκας ανέτρεψε την ροή ενός ολόκληρου πολιτισμού, ροή μοιραία προς την φθορά και την παρακμή.

«Πολιτική Διαθήκη, 26 Φεβρουαρίου 1945: «Στάθηκα η τελευταία ελπίδα της Ευρώπης. Αποδείχτηκε ανίκανη ν' ανασχηματισθεί με εθελοντική μεταρρύθμιση. Αποδείχτηκε αδιαπέραστη στην γοητεία και την πειστικότητα. Γm να την κάνω δική μου αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω την βία. Η Ευρώπη μπορεί να οικοδομηθεί μόνον σε θεμέλια ερειπίων. Όχι υλικών ερειπίων, αλλά των ερειπίων δημιουργημένων συμφερόντων και οικονομικών συνασπισμών, πνευματικής ακαμψίας και διεστραμμένων προκαταλήψεων, ξεπερασμένης ιδιοσυγκρασίας και στενοκεφαλιά...».

Ένας άλλος «Φραντσίσκο Πιζάρο» ίσως υπήρξε και ο Αδόλφος Χίτλερ και οι Εθνικοσοσιαλιστές, κάποιοι άλλοι «κουϊνκισταντόρ», οι οποίοι δεν ήλθαν όμως, από μία μακρινή γη για να κατακτήσουν μια άλλη ήπειρο και μια άλλη ράτσα, αλλά ξεπήδησαν μέσα από αυτήν την ίδια την καρδιά της Ευρώπης, μέσα από τα πιο βαθειά σκοτάδια των μύθων της και από τους πιο φωτεινούς ήλιους των ιδανικών μιας ολόκληρης φυλής και ενός μεγάλου πολιτισμού, ενός πολιτισμού που έσβηνε(και σβήνει!) κάτω από τον βάρβαρο ήχο των μηχανών και τα θλιβερά «παζάρια» των εμπόρων του χρήματος. Ίσως να επρόκειτο τελικά περί μιας «εξεγέρσεως ενάντια στους μοντέρνους καιρούς», η οποία ξεπήδησε μέσα από αυτήν την ίδια την φυλετική ψυχή της ράτσας, της ράτσας που λάτρεψε στην αυγή της ανθρώπινης μνήμης τον Ήλιο, μιας «εξεγέρσεως», η οποία επιχείρησε να σταματήσει την ροή της Ιστορίας.

Να σταματήσει τον τραγικό κατήφορο της δύσεως προς την απόλυτη κυριαρχία του χρήματος επάνω στην εξουσία, να σταματήσει την θλιβερή μετατροπή των Εθνών σε άμορφες μάζες μιας πολυφυλετικής αγέλης. Αυτό ακριβώς είναι και το στοιχείο εκείνο, το οποίο κατέστησε τον εθνικοσοσιαλισμό εξαιρετικά επικίνδυνο στα χρόνια τα περασμένα, όταν και διεκδίκησε την απόλυτη κυριαρχία, αυτός ακριβώς να είναι και ο λόγος, που το παράδειγμα του και η ιδέα του να αποτελεί ακόμη και σήμερα θανάσιμη απειλή για τους παγκόσμιους εξουσιαστές. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και του αποδίδεται από τους ισχυρούς της γης ακόμη και τώρα, 63 χρόνια μετά την πτώση του Βερολίνου, ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΑΝΑΘΕΜΑ!

10.
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΑΧΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΟΛΙΝΟΥ ΣΤΗΝ... ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ - ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8, 24 ΕΩΣ 29

**24. Και όταν ο Ισραήλ συνεπλήρωσε την σφαγήν όλων των
κατοίκων της Γάι εις την ανοικτήν έρημον, όπου ούτος είχε
καταδιώξει αυτούς, και όλοι, μέχρις ενός, έπεσαν εν στόμα-
τι μαχαίρας, διεπέρασε δια του ξίφους. 25. Ο συνολικός α-
ριθμός των πεσόντων κατ' εκείνην την ημέραν, συμπεριλαμ-
βανομένων ανδρών και γυναικών, ήτο δώδεκα χιλιάδες, δη-
λαδή ολόκληρος ο λαός της Γάι. 26.0 δε Ιησούς δεν συνέ-
στειλε την χείρα του, με την οποίαν εκράτει εκτεταμένο το
ακόντιόν του, μέχρις ότου κατέσφαξεν όλους τους κατοί-
κους της Γάι. 27. Τα κτήνη όμως και τα λάφυρα της πόλεως
εκείνης έλαβον οι Ισραηλίται ως λείαν των, συμφώνως προς
την διαταγήν, την οποίαν ο Κύριος είχε δώσει εις τον Ιη-
σούν.**

**28.Ούτω ο Ιησούς έκαυσε την Γάι και την μετέβαλε δια πα-
ντός εις σωρόν ερειπίων, ως ευρίσκεται μέχρι σήμερον. 29. Και
τον βασιλέα της Γάι εκρέμασεν εις δένδρον και τον άφησε μέχρι
της εσπέρας, αλλά με την δύσιν του ηλίου διέταξεν ο Ιησούς να
καταβιβάσουν το σώμα του από το δένδρον και να το ρίψουν εις
την είσοδον της πύλης της πόλεως και να υψώσουν υπεράνω
αυτού μέγαν σωρόν από λίθους, ο οποίος σώζεται μέχρι σήμε-
ρον.**

Στις Βορειοδυτικές Ηνωμένες Πολιτείες ανάμεσα σε Μοντάνα, Αϊντάχο και Ουαϊόμινγκ και σε υψόμετρο μεγαλύτερο των 2.000 μέτρων, βρίσκεται το εθνικό πάρκο του Yellow Stone. Κάτω από την τεράστια περιοχή, την οποία περιλαμβάνει το πάρκο αυτό βρίσκεται το μεγαλύτερο ίσως ηφαίστειο του κόσμου. Κάτω από τον φλοιό της γης ένα πύρινο μάγμα συνεχώς αναταράσσεται. Τα τελευταία τρία χρόνια παρατηρείται ότι η ηφαιστειακή καλντέρα υψώνεται κάθε χρόνο περίπου 8 εκατοστά! Σύμφωνα με τους γεωλόγους το τεράστιο αυτό ηφαίστειο έχει εκραγεί μέχρι σήμερα 140 φορές και ο χρόνος που έχουν υπολογίσει ότι είναι η περίοδος της εκρήξεως του είναι 650.000 χρόνια! Από την προηγούμενη έκρηξη έχουν περάσει 640.000 χρόνια. Στην φύση βέβαια, όπως γνωρίζουν, καλύτερα από όλους μας, οι γεωλόγοι, 10.000 χρόνια είναι ένα τίποτε, είναι μία στιγμή. Έτσι λοιπόν, μπορεί το ηφαίστειο αυτό να εκραγεί σε έναν χρόνο, μπορεί και σε 20.000 χρόνια. Τι θα συμβεί όμως στην περίπτωση κατά την οποίαν θα εκραγεί το ηφαίστειο του Yellow Stone; Πολύ απλά οι Ηνωμένες Πολιτείες και ίσως και ολόκληρος ο «πολιτισμός» του πλανήτη θα καταστραφούν ολοκληρωτικά. Αυτή είναι μόνο μία από τις πολλές θεωρίες καταστροφής, οι οποίες υπάρχουν στον κόσμο και σίγουρα όχι η πλέον παράδοξη, αφού στηρίζεται σε στοιχεία και δεδομένα επιστημονικά. Ο άνθρωπος μέσα στην αλαζονεία του πίστεψε και αλίμονο πιστεύει ότι κυριαρχεί απόλυτα στην φύση. Όχι μόνον στην φύση δεν μπορεί και δεν μπόρεσε ποτέ να επικρατήσει, αλλά ούτε κάν στο σύνολο των λαών της οικουμένης και προ παντός δεν μπορεί να επικρατήσει στις ομάδες εκείνες και τις «elite", οι οποίες κυριαρχούνται από μια μεταφυσική Πίστη, η οποία βρίσκεται πέρα και υπεράνω κάθε λογικής των αριθμών.

Όταν στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001 είδε με έκπληξη η ανθρωπότητα να καταρρέουν οι δίδυμοι πύργοι μέσα στο ίδιο το κέντρο της Νέας Υόρκης, η εφημερίδα μας, η Χρυσή Αυγή, είχε εκδώσει μία λιτή ανακοίνωση, η οποία έλεγε πολύ απλά ότι καμμία χώρα και κανένας δεν μπορεί να είναι παντοδύναμος σε αυτόν τον κόσμο. Παντοδύναμος είναι μόνο ο Θεός! Και αυτή η καταστροφή δεν ήταν μια καταστροφή φυσική, αλλά έργο ανθρώπων.

Ας αφήσουμε, όμως, κατά μέρος τις θεωρίες περί φυσικών καταστροφών, οι οποίες αλλάζουν δραματικά την ροή της Ιστορίας και που ούτως ή άλλως αποτελούν εμπόδια για τον άνθρωπο ανυπέρβλητα και ας δούμε τα δεδομένα με έναν τρόπο «ορθολογιστικό». Είναι ξεκάθαρο πλέον ότι ένας καινούργιος κόσμος έρχεται. Τα πρώτα σημάδια αυτού του κόσμου ήταν το τέλος της Σοβιετικής Ενώσεως και η επιχειρούμενη μέχρι και τις ημέρες μας και για πολλά ή λίγα χρόνια ακόμη (κανένας δεν ξέρει...) προσπάθεια για επίτευξη της κοσμοκρατορίας από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής με την περίφημη «παγκοσμιοποίηση». Στην πραγματικότητα οι ΗΠΑ αποτελούν τον κύριο μοχλό πιέσεως αυτής της προσπάθειας. Οι «δυνάμεις της οικονομίας» κατά Σπένγκλερ είναι η κυρίαρχη δύναμη.

Ανέφερα προηγουμένως ότι μία πιθανή μεγάλης εκτάσεως φυσική καταστροφή θα φέρει το τέλος του «πολιτισμού». Θυμηθείτε στο σημείο αυτό το εξαιρετικά εύστοχο σύνθημα: «Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΕΝΟΣ ΔΙΑΚΟΠΤΗ...». Έτσι πράγματι είναι. Όσο για την παντοδυναμία της μίας και μοναδικής υπερδυνάμεως είτε αυτή σήμερα είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, είτε αύριο η Κίνα, θα στηρίζεται μοιραία, αυτή η υποτιθέμενη ακατανίκητη υπερδύναμη, η οποία κατά την γνώμη μου αποτελεί φαντασίωση, σε μία υπεροχή στον κρίσιμο τομέα της τεχνολογίας. Το πόσο «ισχυρή» είναι αυτή η τεχνολογική υπεροχή το αναφέρει ένας σύγχρονος συγγραφέας ο Laqueur στο βιβλίο του «ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ», όπου γράφει χαρακτηριστικά ότι σύμφωνα με την δήλωση ενός ανώτερου στελέχους των Μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ, εάν είχε στην διάθεση του ένα δισεκατομμύριο δολάρια και είκοσι ικανούς χάκερς, θα μπορούσε να παραλύσει κυριολεκτικά την μεγάλη αυτή δύναμη.

Ψέμα, λοιπόν, η παντοδυναμία. Ένα ψέμα, το οποίο στηρίζεται είτε στην αλαζονεία του «ορθολογιστικού» πνεύματος των εξουσιαστών μας και στην άγνοια των απροσδιόριστων δυνάμεων της φύσεως, είτε είναι ένα ψέμα συνειδητό, μέρος του ψυχολογικού πολέμου, αυτών οι οποίοι θέλουν τον κόσμο απόλυτα υποταγμένο στις επιθυμίες των αφεντικών της «παγκοσμιοποίησης». Είναι βασικό για την εξουσία τους να

πιστεύουν όλοι ότι δεν μπορούν, ότι είναι αδύνατον να τους αντισταθούν. Κάθε ανεξάρτητη φωνή πρέπει να φιμωθεί. Προπαντός αυτοί, οι οποίοι έχουν την τόλμη να αμφισβητούν τους κυρίαρχους μύθους τους.

Τι θα φέρει ο **21**ος αιώνας; Ένας αιώνας που άρχισε με τρόπο δραματικό. Στην τελευταία του εργασία πριν αφήσει τον κόσμο αυτό ο Καθηγητής Παναγιώτης Κονδύλης εκφράζει την άποψη ότι ο αιώνας μας θα φέρει το τέλος της δημοκρατίας. Θεωρεί ότι η μαζική διάδοση σε παγκόσμια κλίμακα των δυτικών προτύπων θα οδηγήσει τελικά στην κατάργηση τους και γράφει:

«Η διάδοση της δυτικής μαζικής δημοκρατίας σε παγκόσμια κλίμακα όχι μόνον δεν θα γεννήσει παντού πιστά αντίγραφα, αλλά θα αλλάξει και αυτήν την ίδια στις μητροπολιτικές χώρες, πυροδοτώντας παράλληλα οξύτατους αγώνες κατανομής. Αν ο 20ος αιώνας σήμανε τη διάψευση της κομμουνιστικής ουτοπίας, ο 21°* θα χαρακτηρισθεί από την κατάρρευση της φιλελεύθερης. Ποια συγκεκριμένα γεγονότα θα συγκροτήσουν τις μεγάλες ροπές κατά τον 21° αιώνα, που θα είναι ο συγκλονιστικότερος και τραγικότερος της ανθρώπινης Ιστορίας, δεν μπορούμε να ξέρουμε. Ένα ωστόσο είναι βέβαιο: η Ιστορία δεν τελείωσε». Παναγιώτης Κονδύλης «Από τον 20° στον 21° αιώνα» εκδόσεις ΘΕΜΕΛΙΟ.

Τι υπήρξε λοιπόν με αυτό το δεδομένο ο Εθνικοσοσιαλισμός, ο Χίτλερ και γενικά τα εθνικά επαναστατικά κινήματα της Ευρώπης, τα οποία αναμφισβήτητα είχαν έντονο αντιδημοκρατικό και αντικοινοβουλευτικό χαρακτήρα; Υπήρξαν προάγγελοι μιας νέας περιόδου της ιστορίας ή μήπως η τελευταία ευκαιρία για να διασωθεί ο κόσμος από την απόλυτη βαρβαρότητα του καπιταλισμού; Ενός καπιταλισμού χωρίς σύνορα, ο οποίος έχει το θράσος να εμφανίζει το επιχείρημα του για την περίφημη «παγκοσμιοποίηση» ως μία μεγάλη... ανθρωπιστική επιχείρηση! Μη λησμονείτε την περίφημη έκφραση «η αυτοκρατορία του κακού», που χρησιμοποίησε ο πρόεδρος Μπους για να δικαιολογήσει την εκστρατεία στην Μέση Ανατολή. Αυτή η απόλυτη βαρβαρότητα του καπιταλισμού πρέπει να έχει και «ιδεολογία» και η «ιδεολογία» αυτού του νέου κόσμου, τον οποίον επιθυμούν να εξουσιάσουν δεν είναι άλ-

λη από τα περίφημα «ανθρώπινα δικαιώματα» μέσα στα οποία βέβαια απαραιτήτως περιλαμβάνεται το ανάθεμα σε κάθε μορφή εθνικισμού, φυλετισμού και αντισιωνισμού και βεβαίως ο απόλυτος σεβασμός στο δόγμα του ολοκαυτώματος, το οποίο ουδείς ιστορικός δικαιούται να αμφισβητήσει, να ελέγξει, να το εξετάσει ερευνώντας πηγές και γεγονότα της εποχής εκείνης... Επιστρέφουμε στον καθηγητή Κονδύλη και στον ορισμό που αυτός δίνει στα περίφημα «ανθρώπινα δικαιώματα»:

«Ανθρώπινα δικαιώματα»: εννοιολογική σύγχυση και πολιτική εκμετάλλευση: «Δεν υπάρχουν ανθρώπινα δικαιώματα. Για να το πούμε ακριβέστερα: εν έτει 1998 δεν υπάρχουν ανθρώπινα δικαιώματα και κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει αν θα υπάρξουν στο μέλλον. Η διαπίστωση αυτή είναι αναπόδραστη αν επιθυμούμε να ορίσουμε την έννοια του «δικαιώματος» και του «ανθρώπινου δικαιώματος» αυστηρά, αδιαφορώντας απέναντι σε πολιτικές-ιδεολογικές σκοπιμότητες»

Παναγιώτης Κονδύλης «Από τον 20° στον 21° αιώνα».

«Ανθρώπινα Δικαιώματα», μία γενική και αόριστη έκφραση, αποτελούμενη από δύο λέξεις, η οποία χρησιμοποιείται κατά το συμφέρον των ισχυρών. Ανθρώπινα δικαιώματα επί παραδείγματι πρέπει να έχουν οι μουσουλμάνοι της Θράκης, είτε οι κατά δήλωσίν τους «σλάβοι», οι οποίοι ζουν στην χώρα μας, αλλά όχι οι αναμφισβήτητα Έλληνες της Βορείου Ηπείρου και του κράτους των Σκοπίων... Ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να έχουν μόνον όσοι εξυπηρετούν τα συμφέροντα των σημερινών εξουσιαστών του κόσμου, αλλά όχι όσοι είναι αντίθετοι τους. Δεν ομιλεί κανείς για ανθρώπινα δικαιώματα για τους Παλαιστίνιους της Λωρίδας της Γάζας και για πολλούς άλλους λαούς του κόσμου. Προς αυτή την κατεύθυνση δε, προς την κατεύθυνση της επιβολής της κυρίαρχης «ιδεολογίας» της παγκόσμιας εξουσίας δαπανώνται μυθώδη ποσά, ποσά τα οποία πηγαίνουν στα ταμεία των περίφημων μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ), των οποίων ο σκοτεινός ρόλος είναι σήμερα πλέον γνωστός σε ολόκληρο τον κόσμο. Η δράση τους επεκτείνεται παντού και φυσικά και στην Ελλάδα. Πρόσφατα διαβάσαμε, μάλιστα, ότι μία «μη κυβερνητική ορ-

γάνωση», η οποία συχνά-πυκνά επιδίδεται σε ανθελληνικές εκστρατείες για ανύπαρκτες μειονότητες που δήθεν ζουν στην πατρίδα μας, χρηματοδοτήθηκε από αυτό το ίδιο το υπουργείο των εξωτερικών μας!

Ο κόσμος όμως στον οποίο σήμερα ζούμε, αλλά και ο κόσμος που έρχεται, μη λησμονούμε ότι αποτελεί το άμεσο αποτέλεσμα του τελευταίου μεγάλου πολέμου για την κυριαρχία της γης και αυτός ο πόλεμος δεν ήταν άλλος από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ο οποίος τέλειωσε στο Βερολίνο το 1945. Η πτώση του μπολσεβικισμού στις αρχές της δεκαετίας του '90, ωσάν να ήταν ένας χάρτινος πύργος, χωρίς να πέσει ούτε μία τουφεκιά και με την πλήρη ατιμωρησία των πρώην κομμουνιστών ηγετών(με μόνη εξαίρεση τον Τσαουσέσκου) και όχι μόνον, αφού πολλά από τα πρώην στελέχη των κομμουνιστικών κομμάτων είναι σήμερα επιφανή στελέχη των φιλελεύθερων και των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, λέει πολλά. Αποδεικνύει ότι καπιταλισμός και μπολσεβικισμός αποτελούσαν ουσιαστικά μέσα στον ιστορικό χρόνο τις δύο όψεις ενός και του αυτού νομίσματος και απλά στις ημέρες μας ήλθε η ώρα ο αφέντης αυτός, ο ένας και μοναδικός, να ρίξει την μάσκα και να δείξει το πραγματικό του πρόσωπο. Ο νέος «Αμάν» των «Πουρείμ» του 20ου αιώνος λέγεται Αδόλφος Χίτλερ. Επιχείρησε να αντιστρέψει την ροή των πραγμάτων, να σταματήσει ένα σχέδιο αιώνων και να αλλάξει αυτήν την ίδια την Ιστορία. Στον σημερινό τεχνολογικό πολιτισμό, όπου τα έθνη και οι φυλές πρέπει να εξαφανισθούν, πρέπει να γίνουν μια άμορφη μάζα, μια καταναλωτική αγέλη, ωσάν εφιάλτης ηχούν τα λόγια που εγράφησαν στις αρχές της δεκαετίας ακόμη του '20:

«...Πρέπει ακόμη να διαφυλάξουμε σ' όλη του την ομορφιά το Ελληνικό Ιδεώδες του πολιτισμού. Οι διαφορές ανάμεσα στους λαούς δεν πρέπει να μας εμποδίσουν να βρούμε την κοινότητα της ράτσας που τις ενώνει και τα σημεία όπου έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει να έχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξη του κι αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ' αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό». ΜΕΙΝ

KAMPF

Όπως ακριβώς δε στα «Πουρείμ» εξορκίζεται ο εχθρός Αμάν, τον οποίο κυριολεκτικά κατατρώγουν συμβολικά φτιάχνοντας γλυκίσματα, τα οποία αποκαλούν τα αφτιά του Αμάν, η μύτη του Αμάν κλπ. έτσι πρέπει να εξορκιστεί και ο επίγονος του εκείνος, ο οποίος εικοσιπέντε αιώνες μετά είχε την τόλμη να επαναλάβει τα λόγια του Αμάν προς τον Αυτοκράτορα των Περσών, ότι μεταξύ των λαών της αυτοκρατορίας του υπάρχει και ένας λαός, ο οποίος δεν σέβεται τους νόμους και την εξουσία του. Πριν ακόμη υπάρξει ο Χίτλερ και ο Εθνικοσοσιαλισμός είχε γραφεί ένα βιβλίο, τα περίφημα ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ, στα οποία από τις αρχές του **20**ου αιώνα ακόμη προβλεπότανε ότι αυτοί που θα τολμήσουν να εναντιωθούν στην παγκόσμια εξουσία, πρέπει να χαρακτηριστούν εγκληματίες. Ιδού το σχετικό απόσπασμα:

Τα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», 1902, Σέργιος Νείλος, Πρωτόκολλο Δέκατο Ένατο: «...Για να αφαιρέσουμε το γόητρο της ανδρείας από το πολιτικό έγκλημα, θα τους καθίζουμε στο εδώλιο των κατηγορουμένων δίπλα με τους κλέφτες, τους δολοφόνους και τους κάθε λογής φτηνούς και ταπεινούς εγκληματίες. Τότε η κοινή γνώμη θα συγχύσει στη σκέψη της αυτή την κατηγορία των εγκληματούν με τον εξευτελισμό των άλλων και θα τους αντιμετωπίσει με την ίδια περιφρόνηση...».

Ο Εθνικοσοσιαλισμός, λοιπόν, δεν είναι για ***νάρ*** κυριαρχούσα αντίληψη, την λεγόμενη political correct σκέψη, μία άλλη πολιτική θεωρία. Δεν είναι μια ιδεολογία. Είναι το απόλυτο έγκλημα και ο ηγέτης του ο απόλυτος εγκληματίας. Δαιμονικός, ψυχοπαθής, απάνθρωπος, ανώμαλος, για κάποιους αφελείς ίσως και Εβραίος, σίγουρα παρανοϊκός και μεγαλομανής. Κοντά σε όλα αυτά και το τρομερό έγκλημα της εν ψυχρώ εξοντώσεως εκατομμυρίων ανθρώπων μόνο και μόνο για την εθνική τους καταγωγή! Εδώ σταματά η λογική και κάθε άλλη συζήτηση είναι περιττή...

Όλα αυτά τα αναθέματα εν ονόματι του δήθεν «ανθρωπισμού». Είναι όμως έτσι; Τι έχουν να πουν για τους εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους, που δολοφονήθηκαν σε βομβαρδισμούς στην Μέση Ανατολή, την Ιαπωνία, την Γερμανία και σε

τόσες άλλες χώρες; Και τα εκατομμύρια, τα δεκάδες εκατομμύρια αθώων, τα οποία εξόντωσε ο Στάλιν και ο Μάο τι είναι και αυτά; Φαντάσματα της Ιστορίας; Δεν τα αγγίζει ο «ανθρωπισμός» της «παγκοσμιοποίησης»; Γιατί μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός και όχι και ο μπολσεβικισμός; Γιατί εγκληματίας να είναι μόνον ο Χίτλερ και όχι και ο Στάλιν και ο Ρούσβελτ και ο Μάο;

Δίπλα σε όλα αυτά έχουμε και κάποιους υποτιθέμενους εθνικοσοσιαλιστές «made in Hollywood", που πιστοί στο πρότυπο του «κακού» της σιωνιστικής βιομηχανίας του θεάματος, προσπαθούν να είναι και αυτοί «κακοί». Τραγικά δύσκολο σε μια εποχή μιας τόσο απόλυτης συγχύσεως των Ιδεών, σε μια εποχή τόσο απόλυτης παραπληροφορήσεως να έχεις τις σωστές Ιδέες και να ακολουθείς τον σωστό δρόμο. Εκτός από τους αρρωστημένους φετιχιοτές, που είναι δημιουργήματα της μεταπολεμικής προπαγάνδας, υπάρχουν και κάποιοι δήθεν εθνικιστές, τους οποίους το σύστημα αρέσκεται να παρουσιάζει ως τους εκπροσώπους ενός νέου εθνικοσοσιαλισμού, ως σκληρούς αντισιωνιστές και οι οποίοι στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο από φτηνοί λακέδες του ίδιου του συστήματος, το οποίο κατά περίσταση τους πετά ένα «ξεροκόμματο εξουσίας» και έτσι και καλύπτει την τραγική του ανεπάρκεια και φοράει και το προσωπείο του δημοκράτη... Απέναντι σε μια επανάσταση, σε μια κοσμογονία, η οποία παρ' ολίγο να οδηγήσει στην κοσμοκρατορία λίγες δεκάδες ευρωβουλευτές ή βουλευτές δεν έχουν σημασία, δεν αποτελούν πρόβλημα. Αντίθετα είναι ένα πολύ βολικό «άλλοθι» ότι δήθεν υπάρχει απόλυτη πολιτική ελευθερία και γι' αυτό ακριβώς το σύστημα φροντίζει μεταξύ άλλων να λαμβάνουν ένα μέρος και οι δήθεν εθνικιστές από τα πλούσια ελέη και αξιώματα των επιφανών του μεταπολεμικού συστήματος. Στην πραγματικότητα όλοι αυτοί οι δήθεν νοσταλγοί του εφιαλτικού για τους εξουσιαστές μας παρελθόντος, δεν είναι παρά φτηνές απομιμήσεις «δια πάσαν χρήσιν», ακόμη και εάν δεν ξεκίνησαν έτσι, δεν είναι παρά ένα τίποτε, έχοντας καταντήσει τελικά δηλωσίες χωρίς ιδεολογία. Απ' όλους αυτούς δεν έχει να φοβηθεί το σύστημα. Αντίθετα έχει να φοβηθεί και για αυτό πολεμά με κάθε τρόπο αυτούς, οι οποίοι είναι αληθι-

νοί αντίπαλοι της παγκόσμιας εξουσίας είτε αυτοί είναι νέοι εθνικοσοσιαλιστές και εθνικιστές στους δρόμους των Παρισίων, του Βερολίνου, της Ρώμης, της Μόσχας, του Κίεβου, της Μαδρίτης ή των Αθηνών, είτε μαυροντυμένοι Ισλαμιστές στους δρόμους της Βαγδάτης και της Τεχεράνης. Πριν από ένα χρόνο, σε τηλεοπτικές εικόνες από μία διαδήλωση στην Τεχεράνη, είχα δει μία μαυροντυμένη γυναίκα, η οποία φορούσε ισλαμική μαντίλα και κρατούσε ένα πλακάτ που έγραφε: «GOD BLESS HITLER».

Εάν αλήθεια ο Εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε απλά μια ακραία πολιτική θεωρία, γιατί δυο γενιές μετά την στρατιωτική ήττα του καθεστώτος, το οποίο εξέφρασε αυτήν την ιδεολογία να υπάρχει ακόμη αυτό το ανελέητο κυνήγι μαγισσών; Μήπως γιατί υπήρξε κάτι πολύ περισσότερο; Κάτι που είτε οι ίδιοι οι ηγέτες του δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι υπήρξε; Το μέλλον θα δείξει.

Πάντως χωρίς αμφιβολία, στο Βερολίνο του 1945 τέλειωσε μια ολόκληρη εποχή. Έκλεισε μία πολύ σημαντική σελίδα της Ιστορίας. Σήμερα, 63 χρόνια μετά, εκεί όπου δόθηκε η ύστατη μάχη της Εθνικοσοσιαλιστικής Ευρώπης από Γερμανούς, αλλά και από χιλιάδες νέους απ' όλες τις χώρες της γηραιάς ηπείρου, εκεί όπου υπήρξε κάποτε το Μπούνκερ περιπλανιέται ανάμεσα στα παιδιά των σχολείων που πηγαίνουν εκεί για αντιναζιοτικές περιηγήσεις ένας γέροντας, ο οποίος υπήρξε στρατιώτης των Ες-Ες στο καταφύγιο του Χίτλερ. Έχει το θάρρος να λέει στα παιδιά ότι τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Ήταν διαφορετικά. Αμέσως οι καθηγητές, οι οποίοι τα συνοδεύουν, τέκνα της νέας Γερμανίας της προπαγάνδας του μεταπολέμου, μιας προπαγάνδας η οποία λεηλάτησε κυριολεκτικά την ψυχή της Γερμανίας, μπουκώνοντας τον λαό της με υλικά αγαθά, τον χλευάζουν και τον διώχνουν λέγοντας του ότι θα πρέπει να ντρέπεται. Σε ολόκληρο τον κόσμο η δυστυχία απλώνεται με γοργούς ρυθμούς. Το πνεύμα μαραίνεται και ο πολιτισμός, ο αληθινός πολιτισμός, καταρρέει κάτω από τους βομβαρδισμούς των Στέλθ, τον πυρηνικό τρόμο και τα μεταλλαγμένα τρόφιμα, που σκορπούν τον καρκίνο. Οι αιώνιοι τοκογλύφοι μαζεύουν το χρήμα, πουλώντας πετρέ-

λαιο και πρέζα. Άχρηστα χαρτιά τα χρήματα και αυτοί οι οποίοι τα κατέχουν πιστεύουν ότι θα τους δώσουν την αιώνια νεότητα και την κυριαρχία επάνω στον κόσμο. Εκεί όπου δόθηκε η τελευταία μάχη επάνω από το Μπούνκερ, στο σημείο ακριβώς στο οποίο καήκανε τα πτώματα του Αδόλφου Χίτλερ και της Εύα Μπράουν υπάρχει σήμερα μια παιδική χαρά...

Πριν από 63 χρόνια, εκείνον τον Μάιο του 1945 επάνω στις στάχτες του Βερολίνου, επάνω στις στάχτες ολόκληρης της Ευρώπης, μας είπανε πως θα φτιάξουνε έναν καινούργιο καλύτερο κόσμο!

Από τις στάχτες του Βερολίνου του έτους 1945 μέχρι το 2006 διαβήκανε χρόνια εξήντα τρία. Πολλά έγιναν, πολλά συνέβησαν στα χρόνια αυτά. Αλλαγές συγκλονιστικές, όπου κανένας δεν πίστευε ότι μπορούν να συμβούν. Εάν έλεγες σε έναν επισκέπτη του Βερολίνου το 1988 ότι σε δύο χρόνια το τείχος δεν θα υπάρχει, θα έχει σωριαστεί σε κομμάτια, κανένας δεν θα σε πίστευε, όλοι θα σε περνούσαν για τρελό. Όμως το τείχος έπεσε και στο Κρεμλίνο δεν κυματίζει πλέον η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο. Όσο για την άλλη μεγάλη χώρα του «υπαρκτού σοσιαλισμού», την χώρα του μεγάλου τιμονιέρη, την Κίνα, σήμερα μπορεί η σημαία της να παραμένει κατακόκκινη με το κίτρινο αστέρι επάνω, όμως όλοι προσκυνούν με κάθε τρόπο το δολάριο και τον μεγάλο αφέντη του χρήματος. Ναι, στην Κίνα της «Μεγάλης Πορείας» και της «πολιτιστικής επανάστασης» των ερυθροφρουρών χιλιάδες είναι σήμερα οι πολυεκατομμυριούχοι, αλλά και εκατοντάδες είναι και τα εκατομμύρια των Κινέζων, οι οποίοι δουλεύουν από την πρώτη αυγή μέχρι το βράδυ για μία... κούπα ρύζι! Προς χάριν του «κομμουνιστικού καπιταλισμού»... Ρυθμός αναπτύξεως 9% τον χρόνο! Στις πρωτεύουσες της Ευρώπης ερημιά και ταπείνωση. Στην Ρώμη δεν πλανιούνται πια φάσματα Καισάρων και στο Παρίσι καμμία δόξα αχνή δεν βρίσκεται στα σύννεφα επάνω από το κτίριο των Απομάχων, που το στοιχειώνει η σκιά του Μεγάλου Κορσικανού. Μόνο σταθερό σημείο η ομίχλη στο Λονδίνο και μία Μόσχα που αναζητά (μάταια; Κανείς δεν ξέρει) τον παλαιό Αυτοκρατορικό εαυτό της, που αναζητά και πάλι την λάμψη της «Νέας Ρώμης», όπου και αυτή κάποτε υπήρξε.

Στο Βερολίνο ζουν πια εκατομμύρια ασιάτες και μαζί με αυτούς και εκατομμύρια Γερμανών, οι οποίοι εξορκίζουν με απόλυτη πειθαρχία το ιστορικό παρελθόν τους, ένα παρελθόν, το οποίο τους έχουν πείσει πως είναι το Μόνο ένοχο, απέναντι στην Ιστορία.

Η Πόλις των Κωνσταντίνων μια τερατούπολη γεμάτη στίφη από την Ανατολή και η Αθήνα, στερεμένη από τον Ιλισό και από τους φιλοσόφους της κάθε τόσο να ετοιμάζει κακόγουστους Ρωμαϊκούς θριάμβους στο όνομα του Αρχαίου Κλέους.

Στην πρωτεύουσα του κόσμου, στην Νέα Υόρκη, σε έναν δρόμο που ονομάζεται Wall Street, παζαρεύεται η εθνική ανεξαρτησία των λαών, η τιμή και η αξιοπρέπεια των εθνών και οι παγκόσμιοι τοκογλύφοι, ωσάν να παίζουνε μία παρτίδα σκάκι, αλλάζουνε τον κόσμο κάθε φορά κατά πως τους συμφέρει. Μάταιος κόπος...

Βερολίνο 1945, Νέα Υόρκη 2008 και τα φαντάσματα της Ιστορίας να στοιχειώνουνε στον χρόνο. Ποτέ δεν μπόρεσαν, ποτέ, τα χρηματιστήρια να υποδουλώσουν ή να ελευθερώσουν Λαούς. Ζούμε μέσα σε μία τεράστια Αυταπάτη. Είπαν πως ήλθε το τέλος της Ιστορίας. Απλά εκφράζουνε με αυτά τους τα λόγια, λόγια, τα οποία μονότονα επαναλαμβάνουν ωσάν προσευχή στον Γιαχβέ στο τείχος των δακρύων, απλά επαναλαμβάνουν την ευχή τους, ευχή που μπορεί να γίνει και κατάρα γιατί η Ιστορία δεν τελειώνει ποτέ και η περίφημη «παγκοσμιοποίηση» που επιδιώκουν θα είναι και η Αρχή του Τέλους τους. Ενός Τέλους που θα κάνει να λάμψει και πάλι ο ΗΛΙΟΣ θριαμβευτής στον Παρθενώνα, στους Τρούλους του Κρεμλίνου, στο Κολοσσαίο, στην Αψίδα του θριάμβου και στην Πύλη του Βρανδεμβούργου, «όταν θα έχουν λυθεί τα κακά μάγια και ο φοίνικας θα ξαναγεννηθεί μέσα απ' την στάχτη».

Βιβλιογραφία - Πηγές

1. Mein Kampf - Αδόλφου Χίτλερ Ο Αγων μου
2. Πολιτική Διαθήκη - Αδόλφου Χίτλερ, πρώτη έκδοση στο Λονδίνο το 1961 με τον τίτλο: «THE TESTAMENT OF ADOLF HITLER. THE HITLER - BORMAN DOCUMENTS"
3. Φάκελοι Μοντατόρι - «Τα υπέρ και τα κατά»: τόμοι Χίτλερ και Μουσολίνι
4. Στάνλεϊ Πέιν - Η Ιστορία του Φασισμού
5. Τζων Λούκατς - Ο Χίτλερ της Ιστορίας
6. Ντέιβιντ Ίρβινγκ - Ο Πόλεμος του Χίτλερ
7. Ντέινβιντ Ίρβινγκ - Η Δίκη της Νυρεμβέργης
8. Ρεημόν Καρτιέ - Ιστορία Β' Παγκοσμίου Πολέμου
9. Γιόζεφ Γκαίμπελς - Από το Κάιζερχόφ εις την Καγκελαρία του Ράιχ - Μία ιστορική περιγραφή σε φύλλα ημερολογίου, μετάφραση Άγγελος Κυριακής
10. Εφημερίδα Χρυσή Αυγή
11. Περιοδικό Χρυσή Αυγή
12. Λίντελ Χαρτ - Η άλλη πλευρά του λόφου
13. Όττο Σκορτσένυ - Οι Καταδρομικές μου επιχειρήσεις
14. Εγκυκλοπαίδεια Πυρσός
15. Γουίλ Ντυράντ - Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού
16. Ουέλλς - Παγκόσμιος Ιστορία
17. Έντουαρτ Φλάννερυ - Η Αγωνία των Εβραίων, 2300 χρόνια αντισημιτισμού
18. Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών
19. Όσβαλντ Σπένγκλερ - «Η ώρα της απόφασης», το βιβλίο αυτό δεν έχει εκδοθεί εις την Ελληνική γλώσσα και χρησιμοποιήθηκε μόνο ένα μέρος του, το οποίο δημοσιεύθηκε υπό την μορφή εκτενούς άρθρου στο περιοδικό «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»
20. Όσβαλντ Σπένγκλερ - Η Παρακμή της Δύσεως
21. Τζωρτζ Φίνλεϋ, Μετάφρασις Γ. Κορδάτου - Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως
22. Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου - Ιστορία του Ελληνικού Έθνους
23. Άρνολντ Τόϋνμπι - Οι Έλληνες και οι Κληρονομιές τους

24. Ιωάννης Φιλήμων - Ιστορικόν Δοκίμιον περί Ελληνικής Επαναστάσεως
25. Φλαβίου Ιωσήπου - Κατά Απίωνος
26. Βασίλιεφ - Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας
27. Ουίλιαμ Σήρερ - Η Άνοδος και η Πτώσις του Γ' Ράιχ
28. Ουίνοτον Τσώρτσιλ - Απομνημονεύματα
29. Νοϋμπάχερ - Η αποστολή μου στην Ελλάδα
30. Πωλ Μον, «Η αποστολή μου στην κατεχόμενη Ελλάδα». Ο Πωλ Μον υπήρξε ο πρόεδρος της αρμόδιας επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού στην Ελλάδα προς αντιμετώπιση του λιμού στην διάρκεια της κατοχής
31. Στρατηγού Ναπολέοντος Ζέρβα - Απομνημονεύματα
32. Αγία Γραφή - Παλαιά Διαθήκη - Ιησούς του Ναυή, Μακκαβαίων Α και Β, και άλλα...
33. Ιωάννου Μεταξά - Το Προσωπικόν μου Ημερολόγιον - Ίκαρος 1960
34. Ιωάννου Μεταξά - Το τετράδιο των σκέψεων - Ίκαρος 1960. Εκτενή αποσπάσματα από το τετράδιο των σκέψεων παραθέτουν στην έκδοση του προσωπικού ημερολογίου του Μεταξά οι επιμελητές της εκδόσεως Χρ. Χριστίδης καθώς και ο Φαίδων Βρανάς. Ολόκληρο το τετράδιο των σκέψεων δεν έχει εκδοθεί.
35. Λεόν Ντεγκρέλ - Η εκστρατεία προς Ανατολάς
36. Λεόν Ντεγκρέλ - Χίτλερ για 1000 χρόνια. Με τον τίτλο αυτό εκδόθηκε ένα βιβλίο 112 σελίδων, το οποίο δεν είναι μετάφραση του ομωνύμου βιβλίου, που σε πρώτη έκδοση είχε βγει με τίτλο «Εμείς οι φασίστες», αλλά περί μίας συλλογής άρθρων και μίας αποκλειστικής συνεντεύξεως του Λεόν Ντεγκρέλ στο περιοδικό «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ».
37. Ίξρνστ Ζύντελ, Ρομπέρ Φωρισσόν - Η 2η Αναφορά Λόχτερ, Νταχάου, Μαουτχάουζεν, Χάρτχάιμ
38. Θεοδώρου Μανιάτη - Η Μάχη του Βερολίνου
39. Γρηγορίου Δάφνη - Η Ελλάς μεταξύ δύο Πολέμων
40. Γουσταύου Λεμπόν - Η ψυχολογία των όχλων
41. Γουσταύου Λεμπόν - Η ψυχολογία των επαναστάσεων
42. Πέτρου Νικολαράκου - Ο Κομμουνισμός εν Ελλάδι, σειρά μαθημάτων στη Σχολή Ευελπίδων, 1958
43. Σίτσας Καραϊσκάκη - Εβραίοι και Κομμουνισμός

44. Δ.Γ. ΤΖΑΜΚΙΡΕΤΗΣ «GLORIA VICTIS» (50 χρόνια μετά)
45. Στρατάρχου Παπάγου The battle of Greece
46. Παναγιώτης Κονδύλης - Θεωρία του Πολέμου
47. Παναγιώτης Κονδύλης - Από τον 20ο στον 21ο αιώνα
48. Λυκούργος Αρεταίος - Η Φιλοσοφία της Ιστορίας και η Ιστορία της
49.1.Θ. Κώνστας - ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ - Κάποτε Έλληνες Πάντοτε Έλληνες
50. Ημερολόγιο Τσιάνο - Απόσπασμα μεταφρασμένο από την γαλλική έκδοση στην έκδοση «Το Προσωπικό Ημερολόγιο του Ι. Μεταξά» - Ίκαρος 1960 - Επιμέλεια Φαίδων Βρανάς,
51. Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Ομιλίες Κατά Εβραίων
52. Θεοδοσιάνειος Κώδικας
53. Βολταίρος - Άρθρο «Εβραίοι» - Φιλοσοφικό Λεξικό
54. Ανδρέα Δενδρινού - Ελληνισμός, Σιωνισμός
55. Ντήτριχ Έκαρτ - Ο μπολσεβικισμός από τον Μωϋσή μέχρι τον Λένιν
56. Χένρυ Φορντ - Ο Διεθνής Εβραϊσμός
57. Αριστείδου Ανδρόνικου - Ο Ιούδας δια μέσου των αιώνων
58. Αρχιμανδρίτου Βασιλόπουλου - Η Εβραιομασωνία ξεσκεπάζεται
59. Μιγκουέλ Σεράνο - Χίτλερ, Ο Τελευταίος ΑΒΑΤΑΡ
60. Σάβιτρι Ντέβι - «Οι Αναμνήσεις μιας Αρίας - Κεφάλαιον 10»
61. Julius Evola - Ο Πολεμιστής, Ο Θάνατος και η Νίκη
62. Κυρίλλου Λουκάρεως - Σύντομος Πραγματεία Κατά Ιουδαίων - Κωνσταντινούπολις 1628. Το βιβλίο αυτό δεν το διάβασα ποτέ, αφού δεν κατέστη δυνατόν να ευρεθεί. Ο Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρης δολοφονήθηκε από τους Τούρκους και το αναφερόμενο παραπάνω έργο του κάηκε στο Πατριαρχείο στα 1704. Ήταν το πρώτο βιβλίο που τυπώθηκε σε ελληνικό τυπογραφείο στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα.
63. Εγκυκλοπαίδεια «Judaica», λήμμα Greece
64. Γκράτσι - "Η Αρχή του Τέλους"

Εξήντα χρόνια συμπληρώθηκαν από το τέλος Πολέμου. Εξήντα ολόκληρα χρόνια, δύο γενιές και όμως το κυρίαρχο σύστημα που ανεδείχθη νικητής επάνω από τις στάχτες της Ευρώπης, συνεχίζει την προπαγάνδα των «νικητών» για το ολοκαύτωμα, για τον κακό φασισμό και εθνικοσοσιαλισμό. Σε μία «ανοικτή» κοινωνία όπου τα πάντα είναι ελεύθερα από την πρέζα, τις εκτρώσεις μέχρι κάθε είδους ανηθικότητα και ανωμαλία, το μόνο πράγμα στην βρίσκεται εκτός νόμου είναι ο αληθινός Εθνικισμός. Εάν όμως, οι σύμμαχοι « νίκησαν», ποίος είναι ο λόγος να υπάρχουν σήμερα ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ ΓΝΩΜΗΣ και διώξεις;

Το 1945, Αμερικάνοι και Ρώσσοι μοίρασαν τον κόσμο. 45 χρόνια μετά ο μπολσεβικισμός τέλειωσε και απέμεινε μοναδικός κυρίαρχος η καπιταλιστική «παγκοσμιοποίηση». Στις 9 Μαΐου του 2005 θα γίνει στην Μόσχα μία μεγάλη «φιέστα». Θα γιορτάσουν την νίκη της ... «ελευθερίας», την ημέρα της αντιφασιστικής νίκης των λαών! Οι Έλληνες Εθνικιστές στις 9 Μαΐου δεν έχουν να γιορτάσουν τίποτε. Γιατί ο κόσμος που γεννήθηκε μέσα από τις στάχτες το 1945 είναι ένας κόσμος απάνθρωπος, μακριά από κάθε έννοια του Ελληνικού Ιδεώδους. Γιατί επιπλέον η Ελλάς που κυριολεκτικά θυσιάστηκε υπήρξε στην πράξη ένας από τους νικημένους αυτού του πολέμου. Λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο ήταν που οι Άγγλοι κρεμούσαν Ελληνόπουλα στην Κύπρο. Τριάντα χρόνια μετά τον πόλεμο ήταν που οι «σύμμαχοί» μας έδιναν το πράσινο φως στην Τουρκία να εισβάλλει στην Κύπρο. Σήμερα είναι που θέλουν να δώσουνε το μισό Αιγαίο στους Τούρκους. Έχουμε λόγους λοιπόν να μη γιορτάζουμε τίποτε εμείς οι Έλληνες στις 9 Μαΐου.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ – ΜΑΪΟΣ 2005